DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

Linwood Barclay

sonra doğuya dogru ilerlemiş, Delancey boyunca yol almış, Orchard'a ulaştığında sağa dönmeye karar vermişti.
Güzel bir sokaktı. Bahçeler, çeşmeler, kaldırıma sıralanmış yemyeşil ağaçlardan oluşan bir güzellik degildi. Ya da Budapeşte'deki Vaci Caddesi, Paris'teki Şanzelize Caddesi ya da San Francisco'daki Lombard Caddesi gibi bir güzellik de değildi ama doku anlamında zengin bir sokaktı ve tarihte de özel bir yeri vardı. Dar, tek yönlü, kuzeye dogru uzanan. Eski, tuğla apartmanlann çok an beş kattan yüksekti, çoğu adece üç veya dört katlıydı, geçmişleri bir buçuk yüzyıl geriye uzanıyordu. Şehrin tarihinde pek çok farklı zamanı temsil eden bir sokaktı. ön taraflannda iskeletimsi yangın merdivenler' olan binalar, kemerli pencereleri, dışarı çıkıntı yapan taş pervazlan ve süslemelerinde göze çarpan gösterişli yaprak işlemeleriyle on dokuzuncu yüzyılın ortalarından sonlarına dek popüler olan Italyan tarzını yansıtıyordu. Ancak binaların giriş katları popüler kafelerden tasarımcı magazalarına kadar her şeye ev sahipliği yapıyordu. Daha eski, daha geleneksel işler de vardı. Bir üniforma mağazası, bir emlakçı, bir kuaför, bir galeri, valiz satan bir dükkan. Kapalı dükkanlann çoğunun çelik kepenkleri indirilmişti.
Sokağın ortasında dolamrken trafıkle ilgili bir endişesi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yoktu. Şu anda böyle bir sorun söz konusu değildi. Her zaman bir yeri hissetmek için yolun ortamdan yürünmesi-gerektiğine inamrdı. En iyi bakış açısını burası sunardı. Yukarı ya da iki yana bakabilir veya 360 derece dönüp nerede olduğunuzu görebilirdiniz. Olur da çok hızlı hareket etmeniz gerekirse, etrafınıza ve seçeneklerinizi bilmek her zaman iyidir.
Çünkü onun birineil endişesi şehrin temel yapılarıydı marisi, yerleşimi, altyapısı — seyahatlerinde karşılaştığı insanlara pek dikkat etmez& Sohbet etmeye çalişmanh. Köşede

Psikoz

durmuş sigara içen kızıl saçh kadına merhaba demek ilgisini çekiniyordu. Kadının deri ceketi, kısa eteği ve kasten kaçırılmış gibi görünen siyah külotlu çorabıyla nasıl bir moda akımını temsil ettiği umurunda değildi. Sokakta önünden yürüyen atletik yapıtı ve siyah beyzbol şapkalı kadına Yankeeler'in bu sene nasıl bir performans göstereceğini sormayacaktı. Hiç beyzbol izlemezdi ve hiç de merak etmiyordu. Ceplerinden şehir rehberleri görünen bir grup insanın, tam ortalarında duran kadim neden dinlediklerini de sormayacaktı ama kadının bir çeşit turist rehberi olduğunu tahmin ediyordu.
Broome Caddesi'ne geldiğinde, güneydoğu yönünde kalan köşede kaldırıma küçük, beyaz masalar ve sarı plastik sandalyeler atmış, davetkar görünen bir restoran gözüne çarptı. Ama dışarıda kimse oturmuyordu. Camdaki levhada şöyle yazıyordu: "Içeri girin ve ısının." Yaklaştı, içeride kahve içen, dizüstü bilgisayarlarmda çalışan, gazete okuyan insanlara camdan baktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Restoranın camındaki yansımada, seyahatlerinde gördüğü o arabayı gördü yine. Ne idüğü belirsiz bir sedan. Belki bir Civic. Tepesinde aparatı olan. Arabayı daha önce de görmüş-ta. Çok kez. Bilmese, onu takip ettiğini düşünebilirdi. Araba-yı aklından çıkardı ve camdan içeri, restorana baktı.

Keşke o da içeri girip bir latte ya da cappuccino içebil-seydi. Kahvenin kokusunu bile alabiliyordu neredeyse. Ama devam etmek zorundaydı. Dünyanın görülecek çok yeri vardı ve zaman çok azdı. Yarın Montreal'e gitmeyi planlıyordu ve orada ne kadar yer gördüğüne bağlı olarak, belki bir gün son-ra Madrid'de olacaktı.

Ama burayı hatırlayacaktı. Camdaki levhayı, dışarıdaki masa ve sandalyeleri. Orchard'daki diğer işyerlerini. Binala-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Litnvood Sardal,

nn arasındaki dar geçitleri. Ayrıca Spring, Mulberry, Grand, Crosby, Prince, Elizabeth, Kenmare ve Delancey'de gördüğü

her şeyi.
Hepsini haürlayacalcli,

Broome kesişiminden itibaren bloğrun üçte birini tamamlamak üzereyken — baktı.
İşte şans unsuru o anda devreye girdi. Orchard'da olması olağanüstü bir durum değildi. Olağanüstü olan, dükkanların üstlerine bakmaslydı. Bunu her zaman yapmazdı. işyerlerine bakar, camlardaki levhalan okur, kafelerde oturan insanlar inceler, kapı numaralarmı zihnine not ederdi ama gözlerini her zaman bir ya da ilmi katın yukarısına kaldırmazdı. Bile zen unuturdu ve bazen de zamanı olmazdı. Gayet doğal olarak bu sokağı başından sonuna kat edebilir ve o binanın o penceresine asla bakmayabilirdi.
Kaldı ki, diye düşündü, şansın bununla hiçbir ilgisi olmayabilirdi. Belki de o pencereyi görmek kaderinde vardı. Belki, tuhaf bir şekilde, bu bir testti. Hazır olup olmadığına karar vermek için, her ne kadar o hazır olduğuna inansa da.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ama yeteneklerinden faydalanacak olanların, onu işe alma-
dan önce ikna edilmeleri gerekebilirdi.
Pencere üçüncü kattaydı, sigara ve gazete satan yerin —
araba yine oradaydı, camdan yansıyordu — ve sadece kadınlar
için şal satan ikinci bir dükkanın üzerinde. İki penceresi var-
dı. Pervazdan çıkan klima alt pencerenin yansmı kapatıyor-
du. Klimanın yukansında gözüne beyaz bir şey takıldı.
ilk önce, mağaza ve kuaför salonlannın peruk sergilemek
için kullandıklan beyaz atrafor ka 'Man birine benzetti.
Böyle br"--işt,tın önüne X''Şoı, diye düşündü.
r-i

ğıetleyal ke%
-anların pew2

diye düşündü.
şeyi görmek

Psikoz

mümkündü herhalde. O olsaydı, en azından kafaya bir güneş
gözlüğü takıp biraz kişilik katardı. Biraz mizah katmak için.
Gerçi itiraf etmeliydi, insanlar onun mizahi bir yanı olduğunu
düşünmüyordu.
Ama daha uzun baktıkça, gördüğü şeyin beyaz, köpük bir
kafa olduğundan şüphelenmeye başladı. Yüzeyi daha parlak,
hatta kaygan görünüyordu. Belki plastiktendi, marketlerde ya

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

da kuru temizlemelerde bulunan türden ama şeffaf olanlardan değil.

Daha iyi görmek için daha dikkatli baktı.

İşin aslı, penceredeki bu beyaz ve neredeyse dairesel nesne Nili bir kafa şeklindeydi. Plastik materyalden görünen çıe kattı ancak bir burun olabilirdi. Daha yukarıda kalan ve kaşa benzeyen kumda birlikte altta kalan çeneyi sımsıkı sanyordu. Bir ağız izi bile vardı, dudaklar nefes almaya çalışır gibi aralık.

Ya da çığlık atar gibi.

Birinin kafasına geçirilmiş beyaz bir çorap gibi, diye düşündü. Ama materyalin parlaklığı ona plastik olduğunu düa şündürüyordu.

Çok akıllıca bir hareketli. Birinin kafasına plastik poşet geçirmek. Böyle aptalca bir şey yaparak kendinizi boğabilirdiniı.

Plastik poşeti kafanın geçirip arkadan tutarak, yüz hadannızı sımsıkı saracak şekilde sıkabilirdiniz. Ama bu kişinin kollarını ya da ellerini böyle bir şey yaparken göremiyordu. Bu da eylemi yapanın bir başkası olup olamayacağını ditişütunesine yol açtı.

Ah. Ah, hayır

Tanık olduğu şey bu muydu? Birinin kafasına poşet geçirmiş bir başkası? Havayla temasını kesiyordu? Onu boğuyore

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Lisrwood Barclay

dul Bu, nefes almaya çalışan bir ağıza benzettiği wktinttlyü açıklar mıydı?
Bu kimin başına geliyordu? Bir adamın? Bir kadının? Ve bunu ona kim yapıyordu?
Birden aklına penceredeki çocuk geldi. Başka bir pencere. Yıllar Önce.
Ama penceredeki bu insan, şu anda, bir erkek ya da kız çocuğuna benzemiyordu. Bu bir yetişkindi.

Hayatı sona ermek üzere olan bir yetişkin,
Ona kesinlikle böyle görünüyordu.

Kalp atışları hızlanmaya başladığını hissetti. Daha önceki seyahatlerinde pek çok şey görmüştü. Dogru olmayan şeyler.
Fakat buna kıyasla küçük şeylerdi. Cinayet değildi.
Bunun bir cinayet olduğundan emindi.
Bağırmadı. Cep telefonunu çıkarıp acil servisi aramak için elini cebine atmadı. En yakın dükkana koşup birine polisi aramasını söylemedi. Üçüncü kattaki o pencerenin ardında olanları engellemek için binaya girip merdivenleri hızla bre

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mannıadı

Tek yaptığı, çekinerek elini uzatmak oldu, sanki üçüncü kattaki boğulmak üzere olan o insanın yüzüne dokunması mümlcürunüş, kafasına geçirilmiş şeyin ne olduğunu anlayabilirmiş ve bir tür değerlendirme-

Tak tak.

Sonra, belki o zaman bu kişiye ne olduğuna dair daha iyi bir fikri olabilirdi-

Tak tak.

Pencerede olanlara öyle yoğunlaşmıştı ki ilk başta, dikkatini çekmeye çalışan biri olduğunu anlamadı. Kapıda biri verdi. ğarN,

Psikoz

Elini mouse'tan çekti, dolgulu bilgisayar sandalyesinde arkasına döndü ve, "Evet?" dedi.

Kapı birkaç santim aralandı. Birisi koridordan, "Kıçını kaldır ve yemeğe in, Thomas," dedi.

"Ne yiyoruz'r" diye sordu.

"Hamburger. Mangalda."

Bilgisayar sandalyesinde oturan adam ruhsuzca, "Tamam," dedi.

Arkasını döndü ve kocaman bilgisayar monitöründe pencerenin dondurulmuş görüntüsüne bakmaya devam etti. Bulanık, beyaz, sarılı kafa orada duruyordu. Hayaletimsi bir çehre.

Zamanında bunu gören biri olmuş muydu? Kimse kafasını kaldınp yukarı bakmış mıydı?

Çocuk penceredeyken kimse onu görmemişti. Kimse kafa-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sını kaldırmamıştı. Kimse ona yardım etmemişti.

Akşam yemeğinden geri döndüğünde daha yakından incelemek için görüntüyü ekranda bıraktı. Ne yapacağım sonra karar verecekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

inrşsik w

wıtrictur "7-3, '711SAL-7,7

IKI HAFTA ONCE

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Içeri gel, Ray."

Harry Peyton elimi sıktı ve beni hukuk bürosuna alıp masasmın karşısındaki kimin deri koltuklardan birine oturmamı işaret etti. Babamla hemen hemen aynı yaştaydı ama babamdan çok daha genç görünüyordu. Bir seksen boylarındaydı, zayıftı ve kavun gibi bir kafast vardı. Kellik bazı erkekleri yaşh gösteriyordu ama Harry'yi değil. Uzun mesafe koşucusuydu ve pahalı takım elbisesi üzerine ikinci bir deri gibi oturmuştu. Masası düzenlilik timsaliydi. Bir bilgisayar ekran, bir klavye ve bir akıllı telefon. Bir de yasal evrak dosyası. Masanın geri kalanı, ilk fırça darbesinden Önceki temiz bir tuval gibiydi.

"Çok üzgünüm,* dedi Harry. "Baban hakkında söylenecek yüzlerce şey var ama Reverend Clayton çok güzel Özetledi. Adam Kilbride iyi bir adamdı."

Gültimsemeye çalıştım. "Evet, babamla hiç tanışmadığını tinecek olursak, papaz iyi iş çıkardı. Babam pek kiliseye ınezdi. Galiba cenazede konuşma yapacak birini bulduğumuz için bile şanshydık. Sana da cenazeye geldiğin için teşekkür ederim. Neredeyse bir düzine kişi topladık."

Cmızeye on bir kişi gelmişti ve buna papazla ben de dahili/ Harry vardı ve babamın çalıştığı şirketten öç iş arkadaşı, bir zamanlar patronu olan Len Praıtice ve Len'in karısı Marie. Ayrıca babamın, şehrin dışında Hane Depot açıhp da işi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

batırmasma sebep olmadan önce Promise Falls'da bir nalbur dükkanı olan bir arkadaşı; babamın Cleveland'da yaşayan erkek kardeşi Ted ile karısı ve babamın oturduğu sokağın aşağısmda yaşayan, soyadını hiç öğrenemediğim Hannah adında bir kadın. Bir de Thomas'la ikimizin liseden tanıdığı, Promise Falls Standard yerel gazetesinde çalışan hibe McGill adında bir kadın. Babamın geçirdiği kazayla ilgili haberi gazeteye o yazmıştı. Cenazeye haber yapmak amacıyla gelmemişti — babamın ölüş biçimi onu ancak küçük bir haber yapmaya yetmişli ama sonuçta yılın vatandaşı ya da Rotary başkanı falan değildi. Topluma olan hizmetleri haber değeri taşımıyordu. Julie onu son yolculuğuna uğurlamaya gelmişti, bu kadar basit.

Cenaze evinde çok fazla yumurta salatalı sandviç artmıştı. Kalanları erkek kardeşim için eve göttirmemde ısrar etmişlerdi. Kardeşimin cenazeye gelmeyişini kendini iyi hissetmediğini söyleyerek açıklamıştım ama kimse, en azından kardeşimi tanıyan kimse buna inanmamıştı. Eve dönerken sandviçleri arabanın camından dışarı atmayı düşündüm. Kardeşim yerine kuşlar hepsini afıyetle yerdi. Ama yapmadım. Onlan eve götürdüm ve hepsi yendi.

"Keşke kardeşin de gelseydi," dedi Harry. "Onu uzun zamandır görmedim." önce bu görüşmeden bahsettiğini sandım ve şaşırdım, çünkü kardeşim vasi değildi. Sonra Harry'nin cenazeyi kastettiğini anladım.

"Evet, elimden geleni yaptım," dedim. "Asluıda hasta de-

"Tahmin ettim?

"Onu ikna etmeye çalıştım ama faydası olmadı?

Peyton anlayışla başını salladı. "Baban onun için elinden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

gelenin en iyisini yapmaya çalıştı. Annen e Rose, ruhu şad

olsun e henüz bizimleyken olduğu gibi. Ne kadar oldu?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Linwood ~fay

"Annem 2005'te 431dit."
"Ondan sonla, baban için çok daha zor olmuş olmalı?
"O zaman hali ML'deydi," dedim. Prentice and Long,
matbaa. "Bence, belki de ondan kısa süre sonra erken emekliye ayrılmasının ardından daha da zorlaştı. Sürekli orada olmak onu etkiledi ama herhangi bir şeyden kaçacak bir adam değildi" Dudağımı tsırdun. "Annem, bunun kendisini etkilemeınesi için türlü yollar buluyordu, her şeyi olduğu gibi kabullenirdi ama babam için daha zordu."
"Adam, gerçekten genç bir adamdı," dedi Harry. "Altmış Tann aşluna! Haberi duyduğumda çok şaşırdım."
"Evet, ben de," dedim. "Annem ona yıllarca, o dik yamaçtaki çimleri traktörle biçmenin tehlikeli olduğunu kaç defa söyledi bilmiyorum. Ama babam hep ne yaptığım bildiğini söylerdi. İşin kötüsü, arazinin o kısmı evin çok arkasında kahyor ve yoldan ya da komşuların evlerinden görünmüyordu. Arazi dereye dogru neredeyse kırk beş derecelik açı yapıyordu. Babam araziyi hep yanlamasma biçerdi ve tralctör devri!~mesin diye ağırlığını ters tarafa verirdi."
"Sence baban bulunmadan Önce orada ne kadar yattı?"
"Babam muhtemelen Öğle yemeğinden sonra çimleri kesmeye çıktın ve onu bulmaları saat altıyı bulmuş. Traktör üstüne devrilince direksiyonun üst lusmı tanı ortasına gir-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mit" kendi midemi gösterdim "—bilirsin işte, karnını ve iç oıganlarmı "

"Tanrım," dedi Harry. Kendi midesine dokundu ve baba-kim bilir kaç saat hissettiği acıyı hayal etti.

Bundan fazlasını ben de bilmiyordwn.

"Benden bir yas küçüktü," dedi Harry suratını buruşturup. "Arada sırada bir kadeh bir şey içmek için buluşurduk. Ama

golf oynayacak kadar uzun süre kardeşini yalnız bırakmak ise teınezdi."

"Zaten babam golfte pek de iyi değildi," dedim.

Harry acıyla gülümsedi "Yalan söylemeyeceğim. Golf so-pasını fena kullanmazdı ama pek fazla isabetli atışı olmazdı."

Güldüm. "Evet."

"Ama Rose öldükten sonra babanın antrenman sahasında bir top kovaya vuracak kadar bile zamanı yoktu."

"Senden hep iyi bahsederdi," dedim. "Onun önce arkada-şıydın, sonra avukatı." Birbirlerini yirmi beş yıldır tanıyor-lardı, Harry'nin boşanma sürecinde olduğu ve evini karısına verdikten sonra burada, New York'un kuzeyindeki Promise Falls'da bir ayakkabı mağazasının üstündeki bir dairede bir süre yaşadığı zamandan beri. Harry hep, kendi boşanmasında tonla para kaptırdıktan sonra bile boşanma avukatlığı yaptığı için çok sağlam sinirleri olduğunu söyleyip kendiyle dalga geçerek

Harry'nin telefonundan tek bir bip sesi geldi ve yeni bir e-posta düştüğünü haber verdi ama o, telefonuna bakmadı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Babamla son konuştugıunda," dedim başımla telefonunu işaret ederek, "bunlardan bir tane almayı düşünüyordu. Fotoğraf çeken bir telefonu vardı ama eski bir şeydi ve çok iyi fotoğraf çekiniyordu. E-posta göndermesi kolay bir telefon istiyordu."

"Bu son teknoloji ürünler Adam'ı hiçbir zaman korkutmadı," dedi Harry ve ellerini birbirine vurarak, buraya geliş sebebime geçme zamanının geldiği sinyalini verdi. "Cenazede Ula Burlingtontdalci stüdyo dairede oturduğunu söylemiştin? Eyaletin dışında, Vermont'ta yaşıyordum.

"Evet," dedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Linwood Barclay

"Işler iyi mi?"

"Fena değil. Sektör değişiyor."

"Çiiimlerinden birini gördüm e böyle mi deniyordu?"

"Tabii," dedim. "illüstrasyon. Karikatür."

"Birkaç hafta önce New Tont Times Book Review'da gördüm. Senin stilini ayırt edebiliyorum. insanların kocaman kafalara ve minicik gövdeleri oluyor, kafaları ağır çekip devrileceldenniş gibi. Ayrıca hepsinin yuvarlak köşeleri var. Cilt tonlarma gölge veriş şeklin falan hoşuma gidiyor. Nasıl yapı-

yem?'

"PıIskiirtme boyayla," dedim.

"Tunes'a çok iş yapıyor musun?

"Eskiden olduğu kadar değil. İllüstrasyonu birine sıfırdan yaptırmaktansa mevcut resim dosyalarından yararlanmak çok daha kolay. Dergiler ve gazeteler bütçe kısıntısı yapıyor. Bu

aralar daha çok web sitelerin iş yapıyorum?

"Onları sen mi tasarlıyorsun? Web sitelerin?'

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Hayır. Onlar için çizimler yapıyorum ve web sitesi ya-
panlara veriyorum."
"New York ve Washington'daki dergi ve gazetelere iş yap-
mak için orada yaşamak gerektiğini samyordıun ama galiba
,buganlerde pek fark etmiyor."
P' "Tann) e-postayla gönderemediğin her şeyi FedEx'le
gönderebiliyorsun," dedim. Ben başka bir şey söylerYıeyince
Harry masasındaki dosyayı açtı ve içindeki kağıtlan inceledi.
"Ray, babanın vasiyetini gördün sanıyorum," dedi.
"Evet."
"Uzun zamandır güncellememişti. Annen öldükten sonra
birkaç değişiklik yaptı., Aslında, bir gün ona rastladığımda,
Kelly's'de oturmuş kahve içiyordu ve bana da bir kahve ıs-

marladı. Cam kenannda bir masada tek başına oturmuş so-
kağı izliyordu ve Standards bakıyordu ama gerçekte oku-
muyordu. Arada sırada onu orada görürdüm, evden uzakta,
biraz yalnız başına kalmaya ihtiyacı varmış gibiydi. Her neye
se, beni yanına çağırdı ve vasiyeti düzeltmeyi düşündüğünü
ve birkaç Özel koşul koyması gerektiğini söyledi ama fırsatı
olmadı."
"Bunu bilmiyordum," dedim, "ama şaşırmadım sanınm.
Kardeşimle olan durumdan Ötürü birimize diğerinden fazla
şey bırakmak istemesini anlayabiliyorum."
"Doğruyu söylemek gerekirse, Adam buraya gelip bazı

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

değişiklikler yapmak isteseydi, bir çocuğunu diğerinden ayıracak bir düzenleme yapmasını önlemeye çalışabilirdim. En iyisinin tüm çocuklarına eşit davranması olacağını söylerdim. Aksi bir durumun onun ardından kırgınlıga neden olacağını. Tabii yine de son karar onun olurdu. Ama mevcut vasiyet oldukça net olmasına rağmen, yine de düşünmen gereken şeyler olacak."

Babamın bir lokantada oturduğunu ve masadaki diğer yerlerin boş olduğunu hayal ediyordum. Annem öldüğünden beri teknik anlamda yapayalnız sayılmasa da, evde tek başına fazlasıyla vakit geçirdi. Yalnız kalmak için evden çıkmasına gerek yoktu. Ama kaçma ihtiyacını anlayabiliyordum. Bazen tam anlamıyla yalnız olduğunuzu hissetmeniz gerekir. Manzaranın değiştirmeniz gerekir. Bunu düşünmek beni üzdü.

"Sanınm şu andaki hali," dedim, "yan yanya. Ev satıldıktan sonra yarısı bana yarısı kardeşime gidecek."

"Evet. Ev ve yatırımlar."

"Yaklaşık yüz bin dolar olmalı," dedim. "Annemle ikisi emeklilikleri için dişlerinden tımaklanndan arttırarak birik-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

linood Buda,

tinnişlerdi. Yıllarca para biriktirdiler. Kendilerine hiçbir şey harcamadılar. ölene kadar yüz bin dolarla geçinebilirdi," derken buldum kendimi "Yani eğer yirmi otuz yıl daha ya. şasaydı. Galiba bir de çok küçük bir hayat sigortası poliçesi Harry Peyton başıyla onayladı ve arkasına yaslanıp parmaklarını başının arkasmda birbirine kenetledi. Dişlerinin arasından biraz hava aldı. "Ev hakkında ne yapacağına karar vetmelisin. Satmak en doğal hakkın, gelen parayı kardeşink paylaşabilirsin. Evin mortgage'ı yok ve herhalde sana üç yüz, dört yüz bin kim"

"Kabaca," diyorum. "Yaklaşık on altı dönüm?

"Yani ğinize de aşağı yukan çeyrek milyon para kalır. Şahlan düşününce, hiç de fena sayılmaz. Kaç yaşındasın, Ray?"

"Otuz yedi.*

"Kardeşin senden ild yaş küçüktü, değil mir

"Evet."

Peyton başıyla yavaşça onayladı. "Akıllı yatınmlar yapı-hrsa, bu para onu birkaç yıl idare eder ama hak% çok genç. Sosyal Sigorta'dan para alması için önünde daha zaman var. Babama bana anlattıkkırma bakılırsa, bir işe girip çalışamaz?

Tereddüt ettim. "Haklı?

"Senin için para farklı bir şey. Sen yatırım yapabilirsin,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

daha büyük bir ev alabılirsin, sonrası için — evli olmadığını bi-
liyonım, Ray ama bir gün biriyle tanışırsın, çocıklann olur —"
"Biliyorum,* dedim. Yirmili yaşlanmdayken birkaç defa
evliliğin ucundan dönmüştüm. "Ufukta çocuk göremiyorum?
"Bilanasin? Yine elini havada salladı. "Beni ilgilendir-
ma tabii ama bir yakının olarak söylemek istedim. Çünkü
baban sizinle ilgilenmemi, elimden geldiğince size yol gös-

termemi istiyordu." Güldü. "Artık çocuk değilsiniz tabii.
Bahsettiğim şeyin üzerinden çok zaman geçti."
"Teşekkürler, Harry."
"Demek istediğim, Ray, bu para senin için beklenmedik
ve küçük bir meblağ. Bu para olmadan da gayet iyi idare edis
yardım. Iyi bir hayatın var ve işlerin kötü giderse başka bir
şey bulursun, yine dört ayak üstüne düşersin. Ama bu miras
kardeşinin sahip olduğu tek şey. Evin satışından gelecek pa-
rayla geçinebilir, tabii kendine uygun bir ev bulursa ve kirası

ödenirse.*
"Bunu ben ıle düşünüyorum," dedim.

"Benim merak ettiğim, onu evden çıkartabilecek misin?
Yani, sadece bir akşamlıgına değil, kalıcı olarak'?"
Cevabı etrafımda bulabilecekmişim gibi odaya bakma
dım. "Bilmiyorum. Kardeşim, nasıl derler, agorafobik değil

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sonuçta. Babam arada sırada onu dışarı çıkarırdı. Genelde doktor randevuları için." Psikiyatrist kelimesini söylemekte zorlandım ama Harry beni anladı. "Mesele onu evden çıkarmalcta değil. Onu klavyesinden uzaklaştırmakta. Babamla ne zaman dışarı çıksalar panik halinde eve dönerlerdi. Onu evden çıkarmak, başka bir yere yerleştirmek, iple çektiğim bir şey değil."

"Ben işlemleri başlatıyonun," dedi Harry. "Vasi olmanın güzel yanı, senin yapman gereken pek fazla iş olmaması. Sadece birkaç defa buraya uğrayıp bazı evrakları imzalaman gerekecek. Alice seni arayacak. Eve değer biçtirmek istersen, ne kadana gideceğini tirenebiliriz." Önündeki kağıtları kanştırdı. "Burada tüm numaraları!' ve e-posta adreslerin var sanınm."

"Evet," dedim.

"Baban bana evraklannın bir kopyasını göndermişti. Belki

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Linwood Barda?

haberin vardır, hayat sigortasında kaza sonucu Ölümlere karşı da bir madde varmış."

"Bilmiyordum."

"Elli bin de oradan gelecek. Küçük bir pay daha." Ben haberleri sindirmeye çalışırken Harry duraksadı. "Burlington'a dönmeden önce bir süre daha buralarda takılacaksın değil çözene kadar."

işimiz bitti, en azından şimdilik. Harry beni ofısinden uğurlarken elini koluma koydu.

"Ray,* dedi çekinerek, "sence kardeşin babanın uzun süredir evde olmadığım fark eiseydi ve onu daha erken aramaya çıksaydı, bir şey değişir miydi?"

Aynı soruyu ben de kendime sormuştum. Babam muhtemelen kardeşim onu bulmadan birkaç saat Önce tepeden aşağı devrilmişti. Olay gerçekleştiğinde epey gürültü olmuş olmalıydı. Tralaören devrilmesi, traktörtin çalışan mekanizmasının uğultusu.

Babam çığlık atmış mıydı? Attlysa da sesini çim biçme makinesinin gürültüsünden duyurabilmiş miydi? Tepenin üzerindeki eve kadar hiç ses ulaşmamış mıydı?

Kardeşim muhtemelen hiçbir şey duymamıştı.

"Ben kendime hiçbir şeyin değişmeyeceğini söylüyorum,* dedim. "Aksini düşünmenin bir anlamı yok."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Harry anlayışla başını salladı. "Sanırım en iyisi duruma böyle bakmak. Olan oldu. Zamanı geri çeviremeyiz." Harry bir klişe laf daha edecek mi acaba diye düşürmeye başlamt ken, "Kardeşin gerçekten de kendi küçük dünyasının içinde yaşıyor, değil mi?' dedi.

"Keşke hepsi o kadar olsaydı," dedim.

Arabaya bindim ve babamın evine doğru yola koyuldum. Annem öldükten sonra babam orada yalnız yaşamasına rağmen, uzun bir süre orayı annemle babamın evi olarak görmeye devam ettim. Bunu kabullenmem yaklaşık bir yılımı aldı. Babam öleli daha bir hafta olmaınışken, orayı babamın evinden başka bir yer olarak görmemin uzun zaman alacağım biliyordum. Ama orası babamın evi değildi. Bundan sonra değildi. Benitndi.

Ve kardeşimin.

Orada hiç yaşamamıştım. Ziyarete geldiğimde kaldığım bir misafir odası vardı ama çocuklugıuna dair oraya ait bir anım yoktu. İçinde Playboy ya da Penthouse zulamın olduğu bir çekmece, raflarda model arabalar, duvarlarda posterler yoktu. Annemle babam bu evi ben yirmi bir yaşındayken almıştı. Ben Promise Falls'un merkezindeki, Stonywood Drive'daki evimizden taşınalı çok olmuştu. Annemle babam en azından çocuklanndan birinin iyi bir yerlere gelmesini umut ediyordu ama ben Albany'deki üniversite kariyerimi bir kenara bırakıp Saragota Springs'deki Beekman Street sanat galerilerinden birinde işe başlayınca, bu hayallerini askıya aldılar.

Annemle babam çiftçi değillerdi ama bu ev aradıklan tüm kriterlere uyuyordu. Öncelikle, şehrin dışında, en yakın komşudan yedi yüz metre uzaktaydı. Mahremiyetleri olacaktı. Biraz izole

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olacaklardı. Başka bir olay daha yaşanma riskini azaltacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

liinvood Baday

İkincisi, babamın işine de yakın sayılırdı. Ama babam ara-
basıyla Promise Falls'a gidip şehir merkezinden geçmek yeri.
ne, 1970'lerde yapılan dolaınbaçh yolu kullanıyordu. Babam
PILL'de çalışmayı seviyordu. Eve daha yakın bir iş aramak
istemiyordu.
Üçüncüsü, çatı pencereleri ve Önü açık verandasıyla, ev
çok güzeldi. Annem yılın üç mevsimini verandada oturarak
geçirmeye bayılırdı. Evin bir de ahın vardı. Aslında babamın
buraya pek ihtiyacı yoktu ve ahın sadece alet edevatlarını
koymak ve çim biçme traktörünü park etmek için kullanırdı.
Ama ğisi de, orayı her sonbahar saman yıgmak için kullan-
masalar dahi, abim görüntüsünden hoşlanırlardı.
Evin arazisi çok büyüktü ama annemle babam sadece iki
dönlimityle ilgileniyorlardı. Evin arkasındaki arazi yaklaşık
yirmi metre kadar düz uzanıyor, sonra yamaç la aşağı inip şeh-
rin merkezinden geçen ve Promise Şelalesi'ne dökülen küçük
dereye kadar gidiyordu.
Eve geldigimden beri dereye bir kez indim. Beni orada,
kendimde gereken gücü bulduğum zaman ilgilenmem gere-
ken bir görev bekliyordu.
Babamın ilgilendiği arazinin Ötesinde kalan çıplak ve
ağaçsız topraklar komşu çiillikiere kiralannuştı. Bu da yıllar
boyunca annemle babama ikinci! — dizi de olsa bir gelir

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kaynağı olmuştu. En yakın orman, otoyolun öbür tarafindaydı. Ana yoldan çıkıp eve giden yola saptıgıtuzda, ev ve ahır ufukta, açık bir yük vagonunun üzerindeki kumlar gibi görünüyordu. Annem her zaman eve bağlanan yolun uzun olmasun sevdiğini söylerch çünkü birinin yola saptığınt görünce e bunu ilk itiraf eden kendisi olmuştu — ona kendini hazırlaması için zaman kanndınyordu.

"İnsanlar genelde kapma kadar iyi bir haber vermek için

gelmez," demişti birçok kez. Belli ki bunu kendi tecrübelerine dayanarak söylüyordu çünkü küçük bir kaken Amerikan hükümeti görevlileri annesine, babasının Kore'den geri dönmeyeceğini bildirmek üzere evlerine gelmişti.

Arabanın burnunu verandaya çıkan merdivenlere doğru çevirdim ve dört çekerli Audi Q5'imi babamın on yıllık Chevrysler minivanının yanına park ettim. Babam Alman arabamdan hoşlanmazdı. Eskiden savaştığımız ülkelerin ekonomilerini beslemenin doğruluğunu sorgulardı. "Sanınm," demişti birkaç ay önce, "Kuzey Vietnam'dan araba ithal etmeye başlarlarsa kendime bir tane alacağım." Çok ilgilendiği Stanley Cup rövanş maçını izlerken hokey topunu gerçekten görebilmesi için sevgili Sony televizyonunu daha büyük ekranlı bir

şeyle değiştirmeyi teklif etmiştim.

"Japon malı bir şey buluruz yine."

"Ona dolcunursan seni mahvederim," demişti<

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Verandanın basamaklanm ikişer ikişer çıktım, sokak kapısını açtım — babamın anahtarlığından anahtar almama gerek yoktu, benim de yedek anahtarım vardı — ve mutfağa geçtim. Duvardaki saat neredeyse dön buçuğu gösteriyordu. Akşam yemeği için bir şeyler düşünme vakti gelmişti.

Babamın son market alışverişinden kalanlara bakmak için buzdolabını yokladım. Babam iyi bir aşçı sayılmazdı ama temel şeyleri bilirdi. Makarna suyu başlayabilir veya fıruu yakabilir ve tavugu içine atabilirdi. Ama güzel bir şeyler pişirecek enerjisinin olmadığı günler için buzlu& hamburgerler, donmuş balıklar, patatesler ve donmuş hazır yemek satan bir dükkan açmaya yetecek kadar donmuş yemekle doldurmuştu. Bu akşam için dolapta bulduklarımdan bir şeyler hazırlayabilirdim ama yarın markete gitmem gerekecekti. İşin asil,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Linwood BfarcIrş

ben de iyi bir aşçı sayilmaıdun ve Burlington'da bir kai;
mısır gevreğindaı başka bir şey hazırlayacalc enerjiyi buib:
madığım çok akşam olurdu. Galiba yalnız yaşadığınız zam'
gerçek bir yemek bazırlama motivasyonunu kendinizde
mak ve yemeği adam akıllı yemek zor oluyordu. Çoğu ak:
şam yemeğimi mutfakta ayakta durup televizyonda haberledl
izleyerek yerdim veya mikrodalgadan çıkardığım lazanyaiii
strıdyoma çıkarıp çalışırken mideye indirirdim.
Buzdolabını açtım. Altı kutu Budweiser vardı. Babam bi:
rasmm uygun fiyatlı ve sade olmasından hoşlanırdı. Babamı:
son altılı paketim elimi uzatırken kendimi tuhaf hissettimi
ama bu, bir kutu bira alıp açmanu engellemedi.
"Sana, baba," dedim kutuyu havaya kaldınp ve mutfak
masasının sandalyelerinden birine oturdum. Y.
Mutfak neredeyse bulduğum kadar düzenli haldeydi. BI
bam titiz biriydi, bu yüzden üst kattaki koridoru kabullenmek
onun için çok zordu. Babamın titizliğinin orduda geçirdiği
lardan kalma olduğunu düşünürdüm. Orduya yazılmış ve ii
yıl boyunca hizmet etmişti. Bu zamanın çoğunu Vietnam'da
geçirmişti ama bundan hiç bahsetmezdi. "Bitmiş gitmiş," drr• 1
di konu her açıldığında. Daha çok, kesinlik ve detaylara olalı
dikkatin çok önemli olduğu baskı işindeki yeteneğinden bal>,
setmekten hoşlanır&

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Orada oturdum, babamın birasuu içtim ve bir şeylerin buz*
ati çbzdarmek ya da mikrodalpda pişirebilmek için enerji top»
lamaya çalıştım. Buzluktan bir şeyler çıkarırken bir bira dabı
açtım. Bu mutfağa pek hakim olmadığım için servis, çatal-bıçak
ve peçeteleri bulmak için birkaç çelcmece karıştırmaın gerekti.
Yemeğin ham olmasına yakın, oturma damdan geçtin)
ve yakan çıkmadan önce elimi merdivenlerin tırabzanlarına
koydum. Gözlerimi odada gezdirdim: Annemle babamın yir-

mi yıl önce Albany'deki evden getirdikleri kareli koltuk, ba-
bamın her zaman Sony'sini izlemek için oturduğu televizyon
koltugu. Koltukla aynı zamanda aldıkları eskimiş sehpa.
Mobilyalar eskimişti belki ama babam teknolojiden mah-
rum kalmamıştı. Bir yıl önce hokey ve futbol izlemek için
aldıgı otuz altı inçlik düz ekran HD televizyon oradaydı işte.
Sporu severdi, her ne kadar hepsini yalnız başına izlemek zo-
runda olsa da. Bir DVD oynatıcısı vardı ve bir de internetten

film satın almasına yarayan şu cihaılardan,
Hepsini tek başına izliyordu.

Oturma odası diğer milyonlarca oturma odası gibiydi.
Normaldi. Sıra dışı bir şey yoktu.
Merdivenleri tırmandığınızda bu durum değişiyordu.
Annemle babam, kardeşimin takıntısını sadece kendi oda-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sıyla sınırlı tutmaya çalışmışlardı ancak bu yenilginin kaçınılmaz olduğu bir mücadeleydi. Annemin yıllar önce uçuk sanya boyadığı koridor tamamen kağıtlarla kaplanmıştı ve neredeyse her bir santimi kapanmıştı. Merdivenlerin tepesinde durup ikinci kattaki üç yatak odasına ve banyoya açılan koridora baktığımda, aklıma İkinci Dünya Savaşı'ndaki bir yeraltı komuta merkezinin neye benzeyebileceği geldi; sığınak duvarlarına tutturulmuş, düşman topraklarını gösteren kocaman haritalar, işaret değneklerini sallayarak istila planları yapan savaş stratejistleri. Ama bir komuta merkezinde, haritalar mutlaka daha düzenli olurdu. Almanya haritalar!, sı-
Turları içindeki şehirler, şüphesiz duvarın bir kısmında kümelenmiş olurdu. Fransa başka bir duvarda. İtalya onun yanında
Aklı başında herhangi bir savaş stratejistinin Polonya haritasını Hawaii haritasının yanına koyacağını sanmıyordum. Ya da Paris sokaklar haritasını, benzinciden alınmış bir Kansas otoban haritası üzerine. Cezayir'in topografik harita-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Kan', çaidlm•

"Evet?" dedi Thomas.

Litfiro d Barda/

sive Melbourne'ım uydudan çekilmiş fotoğraflarının yanına, Duvann tanı ortasında ise eskimiş bir National Geographic Hindistan haritası, Rio de Janeiro'nun yanında.

Bu duvar halisi, bu haritalardan oluşmuş çılgın örtü, bula-Ilik ve alakasız bağlantılar oluşturmuştu. Her yere formüller yazılmıştı. Portekiz baritasınnı Üzerine nedensiz yere "236 mil" nota almmıştı. Koridor boyunca tüm duvarlarda enleın ve boylam koordinatlan vardı. Bazı yerlerin üstü fotoğraflar-la süslenmişti. Sydney Opera Binası'nın resmi kısa, yeşil bir batıda Avustralya haritası üzerine iliştirilmişti. Tac Ma-hal'm eski püslcil bir fotoğrafı salcula Hindistan haritasuun 5zerine YaNştinliğ

İ Babam buna nasıl dayanıyordu bilmiyorum. Annem, ha-yattayken tampon bölge görevi görüyordu. Kocasına evden çıkmasını, maç izlenen bir bara gitmesini ve Lenny Prentie cle veya işten arkadaşlarıyla maç izlemesini söylüyordu. Ya da Hany Peytafla. Babam her gün, haftalar ve aylar boyunca bu koridordan geçip, karısının yıllar önce uçuk sanya boya-masma yardım ettiği bu duvarlarda hiçbir şey yokmu., gibi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

davramnayı nasıl başardı?

İlk yatak odasının kapısına gittim, her zamanki gibi kapa-
hydı. Kapıyı hafifçe vurmak için elimi kaldırdım ama ekim-
lerim ahşaba dolammadan önce içeriyi dinledim.

Kapının diğer tarafından gelen konuşma sesini duyabili-
yordum. Bir konuşmaydı bu, ama tek bir sea vardı. Konuştuk
larmdan bir şey seçemedim.

Kapıyı açtım, belki de telefonla komışuyordur diye düşün-
düm ama elinde abize falan yoktu. Ona yemek vaktinin
bildirdim ve o da az sonra geleceğini söyledi.

'Senden tekrar haber almak ne hoş."

"Telefomıma çıktığınız için teşekkürler."

"Özel hanımı herkese vermem. Sen Özel birisin?

"Müteşekkirim, efendim. Gerçekten?

"Son e-postanı aldım. işler iyi gidiyor gibi görünüyor'

"Evet, öyle."

"Güzel."

"Merak ediyorum da... Olayın zamanlamasıyla ilgili bir
fıkriniz var mı, efendim?"

"Keşke olsaydı. Teröristlerin bir daha ne zaman harekete
geçeceğini sormak gibi bir şey. Gerçekten bilmiyoruz. Ama o
an gelirse, hazırlıklı olmama gerekiyor."

"Elbette."

"Senin hazır olacağını biliyorum. Bizim kin çok değerli

olacaksın. Harika bir kaynak"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bana güvenebilirsiniz, efendim.'

"Yaptığının riskli bir tarafi olduğunun bilincindesin, değil mi?"'

"Biliyorum?

"Senin gibi biri. Hükümetimize düşmanlık besleyen güçler seni ele geçirmek isteyebilir»

"Farkındayım, efendim?

"Bunu bilmek güzel. Benim kapatmam lazım. Kanm bugün Orta Doğu seyahatinde: döniiy»:"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Linwood Barday

Gerçekten mi?"

Evet. Eminim bir sürü haberle dönecek"

Başkan olamadığı için üzgün mü?"

Şöyle söyleyeyim, bunu düşünecek zamanı bile olduğunu

sanmıyorum."

«Dow,

"Her neyse, sen aynen devam er

"Teşekkürler, teşekkürler Bay Başkan. Size hâlğ böyle de-

memde bir sakınca yok değil mi?"

"Elbette yok. Ofıs artık benim değilse de, unvanım hâlâ

benimle?

"Sizi gelişmelerden haberdar edeceğim?

"Edeceğini biliyorum."

DORT

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Diyelim ki Hotel Pont Royal'de kalıyorsun ve Louvre'a gitmek istiyorsun, nasıl gidersin? diye sordu Thomas. "Hadi ama, süper kolay."

"Ne? dedim. "Hangi şehirden bahsediyorsunr

içini çekti ve mutfak masasındaki sandalyesinden bana, beşe kadar saymayı bilmediğim için onu hayalkınklığına ugratmış bir çocukmuşum gibi baktı. Thomas'la ikimiz birbirimize çok benzerdik. İkimiz de bir seksen boylarındaydık, siyah saçları seyrelmeye başlamıştı ama Thomas benden birkaç kilo fazlaydı. Ben Swingers'daki zayıf Vince Vaughn'dım, Thomas da The Break Up'taki kilolu Vince Vaughn. Ben kesinlikle daha sağlıklı görünüyordum ama bunun fiziksel yapımla bir alakası yoktu. Evden dışarı hemen hemen hiç çıkmadığınızda ve günün yirmi üç saatini yatak odanızda geçirdiginizde — kahvaltı, öğle yemeği ve akşam yemeği için yinnişer dakikalığına mutfaga iniyordu — soluk, mat bir cildiniz ve neredeyse hastalıklı görünen san bir benziniz oluyordu tabii. Thomas'ta muhtemelen D vitamini eksikliği vardı. Bermuda'da bir hafta geçirse iyi olurdu. Bermuda'ya hiç gitmemiş olmasına rağmen, muhtemelen oradaki tüm otellerin isimlerini ve hangi sokakta olduklarını söyleyebilirdi.

"Louvre dedim. Bu sana nereden bahsettiğime dair bir ipucu vermiyor mu? Louvre, Louvre, bir düşün bakalım?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

olood Hack,

"Elbette," dedim. "Paris. Paris'ten bahsediyorsun."
Bana cesaret vermek ister gibi, neredeyse çılgınca başım salladı. Ben daha kendi tabağımın yarısında bile değildim ve muhtemelen bitirmeyecektim ama o mikrodalgada ısıttığırn rulo köftenin hepsini bitirmişti. Talaş yesem daha iyiydi doğrusu. Gövdesini merdivenlere doğru çevirmiş oturuyordu, her an yukan geri dönmeye hazırmış gibi. "Evet, Louvre'a gitmek istiyorsun. Hangi yoldan gidersin?'
"Hiçbir fikrim yok, Thomas," dedim yorgunca. "Louvre'ım nerede olduğunu biliyomm. Louvre'a gittim. Yirmi yedi yaşındayken orada tam altı gün kaldım. Bir ay Paris'te yaşadım. Bir sanat kursuna gittim. Ama sözünü ettiğin otelin nerede olduğu» nu bilmiyorum. Ben otelde kalmadım. Hostelde kaldım?
«The Pont Royıd," dedi.
Devammı getirmesini bekleyecek boş gözlerle ona baktım.
"Rue de Montalembert'de," dedi.
«Thomas, hiçbir halt anlamın"
"Rue du Bac'm orada. Hadi ama. Eski bir otel, tamamı gri taştan, bn tarafında cevizclen yapılmış gibi görünen döner kapısı var ve hemen yanında röntgen merkezi gibi bir şey var çünkü camlannın üzerinde mamografi ve radyoloji falan yazıyor ve onların yukarısında evler var, camlannda kil sakdar* bitkiler duruyor ve bina sekiz katli gibi duruyor, sol

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tarafta siyah temeli ve siyah camii çok pahalı bir restoran var e Önünde Paris'teki çoğu kafede olduğu gibi masa ve sandal-ela yok va-"

Hepsi hafaasında.

"Gerçekten yorgunum, l'homas. Bugün gidip Harry Per tonla konuştum?

"Louvre oradan gidilebilecek en basit yer. Otelden çık*, ğuıda Louvre'n neredeyse görebilirsin bile."

Psikoz

"Avukatla neler konuştum bilmek istemiyor musun?

Ellerini çok meşgulmüş gibi havada salladı. "Rue de Montalemberri geçiyorsun, sonra üçgen şeklinde bir kaldırım! geçip Rue du Bac'a çıkıyorsun ve sonra sağa dönüyorsun, dümdüz yürüyüp Rue de l'Universitö'yi geçip yürümeye devam ediyorsun, Rue de Verneuil'ü geçiyorsun e bunlan doğru telaffuz ettiğimden emin değilim çünkü lisede Fransızca ah madım e ve köşede, vitrininde leziz unlu mamuller ve ekmek olan bir yer görüyorum, sonra Rue de Lille'i geçiyorsun ama devam ediyorsun—"

"Peyton, babamın vasiyetinde evi ikimize bıraktığım söy-—sokağın ilerisine baktığında orayı görebilirsin. Louvre'u yani. Nehrin diğer tarafında da olsa. Devam edip sol tarafta kalan Quai Anatole France', geçiyorsun ve Quai Voltaire sağında kalıyor, sanırım orada yolun adı değişiyor ve hafif sağa meyilli ilerliyorsun ama köprüyü geçmen gerekiyor, Pont Royal'i yani. Pont köprü demek sanırım. Diğer tarafa geçtiğin anda oradasın. Ne kadar kolaymış, gördün mü? Hiçbir yere

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

sapmak zorunda falan kalmadın. Sadece kapıdan çıktın, dön-
dün ve işte oradasın. Şimdi daha zor bir tane yapalım. Paris'in
herhangi bir yerinde bir otel söyle ve sana oraya nasıl ulaw
caguu söyleyeyim. En kısa yoldan. Ama bazen aynı yere git-
menin yüzlerce yolu oluyor ama yine de aynı mesafe sayılır.
New York gibi. Şey, tam New York gibi sayılmaz aslında çün-
kü Paris'te sokaklar çok karışık, New York gibi kare bloklar
şeklinde değil ama ne demek istediğimi anladın, değil mi?"
"Thomas, biraz dur lütfen," dedim sabırla.
Birkaç defa gözlerini kırpıştırıp bana baktı. "Ne oldu?"
"Babam hakkında konuşmamız gerek."
"Babam öldü," dedi, yine bana IQ'su düşük biriymişim

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Linwood Barda!

gibi bakarak. Sonra yüzünden kedere benzeyen bir şey geçti,
camdan dışan baktı. aOnu ben buldum. Derenin orada."
"Biliyorum."
"Akşam yemeği gecikmişti. Kapıyı çalmasını ve yemek
saatinin geldiğini söylemesini bekleyip durdum ve iyice acık-
maya başlamıştım, neler oluyor diye bakmak için aşağı in-
dim. Önce bütün evi aradım. Bodruma indim, belki de kazan*
onanyordur dedim ama orada değildi. Arabası yerinde duru-
yordu, demek ki buralarda bir yerlerdeydi. Onu evde bulamam
yınca dışan çıktım. Önce ahıra baktım."
Tüm bunlan daha önce de dinlemiştim.
ı "Onu orada da bulamayınca etrafta dolaşmaya başladım
%%1 ve tepenin orayı vardığımda onu aşağıda gördüm, traktör

üzerindeydi."
"Biliyomm, Thomas.

"Traktönl üzerinden ittim. Çok zor oldu ama yaptım. Fai
kat babam ayağa kalkmadı. Ben de eve koşup acil servisi ara
dını. Geldiler ve öldüğünü söylediler?
"Biliyorum," dedim yine. "Senin için çok zor olmuş ol,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Trak*. Traktörü alıp altın geri koymam gerekiyordu. Kazadan beri tepenin ışığımda yatıyordu. Çalışacağından emin değildim Bildig m kadarıyla, makine ters dönünce içindeki tüm benzin akmıstı. Lazım olursa ahırda yarım bidon benzin

"Çözmemiz gereken meseleler var," dedim. "Ne yapay ğımıza karar vermeliyiz, babam artık, biliyorsun işte, aramada olmadığı için.*

Tbomas bari başıyla onaylayş düştnıneye başladı. 'I»

4111 1II tl I de," dedi, "artık babamın yatak odasına da harita asabi•

Psikoz

lir miyim acaba. Yerim azalmaya başladı. Annemle ikisi birinci kaza ya da aşağıya hiçbir şey asamayacağımı söylemişlerdi ama babamın odası ikinci katta. Babam artık orada uyumadığına göre, sen bu konuda ne düşünüyorsun merak ettim. Annem de aramızda olmadıgına göre, orada uyuyan kimse yok?

Tam olarak doğru sayılmazdı. Thomas'ın odasının yanındaki boş odada uyumaya başlamıştım, annem ziyarete geldiğim zamanlar için o odayı hep hazır tutardı, zaten pek sık da gelmezdim. Ama önceki gece babamın odasına geçmek zorunda kaldım çünkü duvardan mouse'a tıklama sesleri gelip duruyordu ve daha fazla dayanamadım. Odasına gidip Thomas'a bilgisayan kapatmasım söyledim ama beni duymazdan geldi, ben de yatagımı değiştirdim. İlk başta babamın yatağında uyumak garip geldi ama aşmayı başardım. Yorgundum ve pek duygusal biri olduğum söylenemez.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Bu evde tek başına yaşayamazsın," dedim.

Yalnız degilim. Sen buradasın."

Zamanı geldiğinde evime dönmem gerekecek.

Evindesin. Burası evin?

"Burası benim evim değil, Thomas. Ben Burlington'da ya-
şıyorum?

"Burlington, Vermont. Burlington, Massachusetts. Bur-
lington, North Carolina. Burlington, New Jersey. Burlington,
Washington. Burlington, Ontario, Ca—"

"Thomas."

"Daha kaç tane daha Burlington olduğundan haberin var
mı bilmiyorum. Açık olman lazım. Burlington, Vermont de-
melisin yoksa insanlar nerede yaşadığım anlayamaz."

"Senin bildiğini düşündüm," dedim. "Bunu mu yapmam,
istiyorsun? Sana her Burlington'a gitmem gerektiğini söyle-
diğimde, Wernıonfu da eklememi mi istiyorsun, Thomas?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Bana kızına," dedi.

"Sana laınuyorum. Fakat konuşma gereken şeyler var."

"Tamam."

"Kendi evime döndüğümde, senin burada tek başına yaşa.

man beni endişelendirir."

Thomas endişelenecek bir şey yokmuş gibi kafasını iki

yana salladı. "İdare ederim."

"Burada her işi babam yapıyordu," dedim. "Yemekleri

hazırhyordu, evi temizliyordu, faturaları ödüyordu, markete

gidiyordu, kazanan çalışmasını sağlıyordu ve sorun çıkanı

ş)unircii çagınyoıdu. Başka bozulan bir şey olsa babam ta-

tur ediyordu. Elektrik gitse aşağıya inip sigortalar açıyordu.

Sigorta paneli nerede biliyor musun, Thomas?

"Kazan çalışıyor," dedi.

`Ehliyetin yok," dedim. "Yiyeceklerin' nereden alacaksın?'

`Eve sipariş ederim," dedi

`Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdeyiz. Kim markete gi-

dip senin sevdiği') şeyleri alacak?"

"Ben ne sevdiğimi biliyorum," dedi Thomas.

"Ama sen markete gitmeyeceksin?

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sen yine gelirsin,* dedi "Haftada bir gelirsin, yiyecek-
laimi alırsın, faturalan ödersin ve kazan çalışıyor mu diye
bakarsın, sonra da Burlington'a geri dönersin." Duraksadı.
"Vernıonfa."
"Peki, gün içinde ne yapacaksm? Diyelim ki evde yiyecek
bir şeyler var. Kendi yemeğini hazırlayabilecek misin?"
Thomas kafasını çevirdi.
Ona biraz daha yaklaştım, elimi uzattım ve koluna dcıkuo-
dum. "Bana bak," dedim. isteksiz< kafasını bana çevirdi.
"Belki," dedim, "rutiniade bazı değişiklikler yapsan, belki
sen de biraz sorumluluk alabilirsin."

Psikoz

Ne demek istiyorsun?" diye sordu.
Belki de zamanım daha iyi kullanmalisin

Şaşkın bir ifade takındı. "Ben zamanımı çok iyi kullanı<
yorum."
Elimi çektim ve iki elimi de masanın üstüne koydum.
"Anlat bana."
"Öyle. Zamanımı çok iyi değerlendirlyonım."
"Bana bir gününü anlat."
"Hangi gün? Hafta içi mi hafta sonu mu?" Bocalamaya
başladı.
"Pazartesi-Cuma rutininle hafta sonu rutinin birbirinden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

farklı mı yani?"

Biraz düşündü. "Galiba hayır.

O zaman herhangi bir gün olur. Sen seç

Bu defa beni şüpheyle süzmeye başladı. "Benimle dalga

geçmeye mi çalışıyorsun? Alay mı ediyorsun?"

"Zamanını akıllıca kullandığım söyledin, anlat bana."

"Peki," dedi, "saat dokuzda uyanıyorum ve duş alıyorum,

sonra babam dokuz buçukta kahvaltımı hazırlıyor ve ardın-

dan işe koyuluyorum."

"İş," dedim. "Biraz anlatsana

"Biliyorsun," dedi.

"Daha önce bundan iş olarak bahsettiğini duymamıştım.

Anlat biraz?

"Kahvaltıdan sonra işe gidiyorum ve öğle yemeği için

mola veriyorum, sonra akşam yemeğine kadar yine iş yapıya-

rum ve yatmadan önce biraz daha iş yapıyorum."

"Yani kaçta yatıyorsun; gece bir, iki, üç?"

Başıyla onayladı.

"Bana işinden bahsetsene,

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Linşfood ilsrdş

"Bunu neden yapıyorsun, Ray?"
"Sainnin kendi deyişinle işin için biraz daha az zaman bar.
casan, kendine daha iyi bakabilirsin. Thomas, uzun zamandır
uğraştığın sorunların olduğu sır değil ve bunlar geçmeyecek,
bunu da milyonun. Aynı annemle babam gibi. Seninle aynı
şeyi yaşayan ve sesleri sustummayan ve diğer semptomlarla
baş edemeyen birçok insana kıyasla, sen çok iyi idare ediyor-
sun. Kalkıyorsun, giyiniyorsun, ikimiz burada oturup mantık-
lı bir konuşma yapabiliyoruz."
"Biliyorum," dedi l'homas, nedense sinirlenerek. "Ben
son derece normalim."
"Ama... işin için harcadı& zaman bu evle tek başına ilgi-
lenmene veya burada tek başına yaşamakla engel ve eğer bunu
yapamazsan, başka bir düzenleme yapmamız gerekecek."
"Başka bir düzenleme derken neyi kastediyorsunr
Tereddüt ettim. "Başka bir yerde yaşaman gibi. Belki be-
niın evimde, şehirde. Ya da, bu daha yeni düşünmeye başla-
dığun bir şey ama, benzer sorulan olan insanlarla birlikte
yaşayabileceğin, senin yapamayacağın işlerle ilgilenecek bir
personelin olduğu bir yer."
"Neden sürekli 'sorun' deyip duruyorsun? Benim sorun-
ların yok Ray. Benim zihinsel problemlerim var ve benim
kontrolüm altındalar. Senin romatizman olsa, benim sana ke-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

milderinle ilgili sorunlann olduğunu söylemem' mi isterdin?'
"özür dilerim. Ben sadece..." Ne diyecegimi bilemedin
"Yaşayacağım bu yer bir hastane mi olacak? Deliler için
olanlardan?
"Sana deli olduğunu asla söylemedim, Tbomas."
"Hastanede yaşamak istemiyorum. Yemekleri berbat..
Bitirmediğim tido köfteye baktı. "Bundan bile kötü. Ayni,
hastane odasında internet olacağını sanmıyorum."

Psikoz

"Kimse hastane lafı etmedi. Belki onun gibi bir yer, bilmi-
yorum, bir tür bakımevi. Kendi yemegini kendin pişirebilirsin
herhalde. Sana nasıl yapılacağını öğretirim."
"Gidemem," dedi Thomas sakince. "Her şeyim burada.
işim burada."
"Thomas, günün neredeyse tamamını bilgisayarında, dün-
yayı dolaşarak geçiriyorsun. Her gün, her ay. Bu sağlıklı değil."
"Bu daha yeni bir durum," dedi. "Birkaç yıl önce sadece
haritalarım, atlaslarım ve dünya kürem vardı. O zaman daha
Whir1360 yoktu. Şimdi çok daha iyi. Hayatım boyunca böyle
bir şeyi bekledim." .
"Haritalar konusunda her zaman takıntılıydın ama—"
Haritalarla her zaman ilgiliydim. Ben sana ap-
tal insan resimleri konusunda takmtılısın demiyorum. Yaptı-
ğın bir resmi gördüm, Obama'nın doktor gibi beyaz <Sulal !
ve steteskoplu olduğu; dergide çıktı. Bence Obama aptal gibi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

görünmüş."

"Amaç da oydu," dedim. "Dergi öyle istedi,

"Sen buna takıntı der misin, peki? Bence bu senin işin."

Konu bana gelmemeliydi. "Şu yeni teknoloji," diye devam ettim, "Whir1360, senin haritalara olan ilgine iyi gelmedi. Dünyadaki tüm sokakları dolaşıp duruyorsun ve eminim ilginç bir şeydir, ama Thomas, başka hiçbir şey yapmşForsun."

Yine yere bakmaya başladı.

"Beni duyuyor musun? Dışarı çıkmıyorsun. Insanlarla görtIşmüyorsun. Kitap ya da dergi okumuyorsun. Televizyon bile izlemiyorsun. Hiç aşağı inip film seyretmiyorsun."

"Hiç iyi bir şey olmuyor ki," dedi. "Filmler çok zayıf. Filmlerde bir sürü hata var. New York'ta olduklarını söylüyorlar ama arka plandan Toronto, Vancouver ya da başka bir yer olduğunu anlıyorsun."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Linwood Barday

"Tek yaptığın, bilgisayar başında oturup sokak sokak tıkla.
mak. Bak, dünyayı mı görmek istiyorsun? Bir şehir seç. Seni
Tokyo'ya göttireyim. Mumbai'ye göttlreyim. Roma'yı mı gör-
mek istiyorsun? Gidelim. Trevi Çeşmesi'nin karşısında bir res-
torana oturahm ve pizza veya makarna ye, üzerine de dondur-
ma. Hayatının en zevkli anlamı yaşayacaksın. Şehri bilgisayar
ekranındaki hareketsiz bir kare halinde görmektense gerçeğini
göreceksin. 0 yerlere dokunabileceksin, Notre Dame'm taşla.
nm parmak uçlarında hissedeceksin, Hong Kong'da Tempk
Street Gece Pazan'run kokusunu alacaksın, Tokyo'da karaoke
dinleyeceksin. Bir yer seç, seni göttireyim.
Thomas bana boş gözlerle baktı. "Hayır, istemem. Ben
burada mutluyum. Hastalık kapmıyorum, bavulumu kaybet-
miyonım, talıtalcumlu bir otelde kalmıyorum, soyulmuyonıa
ya da dilini lconuşmadığım bir yerde hastalanmıyorum. Has
zamanım da yok"
"Ne demek zamanm yok?"
"Her yere gidecek zamanım yok. Buradan çok daha hah

halledebiliyomm, işimi görüyorum.,
"Thomas, ne işi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Sana söyleyemem," dedi. "Sana söylememin sakıncası
var su *etmem gerek?
Derin bir iç çektim, elimi saçlartmda gezdirdim. Bitki»,
dim. Konuyu değiştirmeye karar verdim.
lune McGill'i hatıllar misin? Okuldan?"
"Evet: dedi "rhomas. "Ne olmuş ona?'
"Cenazeye geldi. Seni sordu. Selam söyledi."
Thomas bana beklenti dolu gözlerle baktı. "Söyleyecek
misin?"
"Ne? Sonra anladım. "Seka Cenazeye gelseydin, sana
kendisi sbylerdi." Buna tepki vermedi Cetıazeye gelmek iste-

memesi hala canımı yakıyordu. "hile senin sınıfında mıydı?"
"Hayır," dedi. "Benden bir yaş büyüktü, senden de bir yaş
küçük." Thomas duraksadı. "34 Arbor Sokağı'nda, iki kah
bir evde yaşıyordu. Sokak kapısı tam ortadaydı, iki yanında
pencereler vardı ve ikinci katta üç pencere daha vardı, ev ye-
şil renkliydi ve sağ tarafında bir bacası ve posta kutusunun
üzerinde çiçek resimleri vardı. Julie bana karşı hep çok kibar-
dı. Hâla güzel mi?"
Başımla onayladım. "Evet. Saçlan hâla siyah ama kısa
kestirmiş."
"Hâlğ sevgilisi var mı?" Bunu, Julie halâ Subaru mu kulla
nıyor diye sorar gibi, hiçbir muziplik olmadan sordu.
"Var sanırım," dedim. "Siz... Bir şey yaşamış mıydınız?"
"Bir şey?" Ne demek istediğimi gerçekten bilmiyordu.

"Çıktınız mı?"

"Hayır," dedi. Tahmin etmiştim. Thomas'ın hiç düzenli bir kız arkadaşı olmamıştı ve hatırladığım kadarıyla sadece birkaç kişiyle buluşmuşluğu vardı. Tuhaf, içe dönük yapısı işini zorlaştınyordu ama zaten kızları umursadığından da hiçbir zaman emin olamamıştım. Benim yatağın altında porno dergiler sakladığım dönemde Thomas çoktan harita koleksiyonu yapmaya başlamıştı.

"Ama onu severdim," dedi Thomas. "Beni kurtardı."

Başımı yana eğip hatırlamaya çalıştım. "Şu Landry ikizlerinden mi?"

Başıyla onayladı. Thomas okuldan eve yürürken, ancak bir ilkokul çocuğunun IQ'suna sahip serseri ikizler Skyler ve Stan Landry yolunu kesmiş ve derste kendi kendine konuştuğu için onunla alay etmişlerdi. Thomas'ı tartaklamaya başladıklannda, Julie McGill çıkagelmişti.

"Ne yapmıştır

Iiinvood Barday

"Onlara beni rahat bırakmalarını söyleyip bağırmıştı. On.
larla benim anında durmuştu. Onlara korkak demişti. Ve baş:
lca bir şey daha."
"Başka ner
"Mankafalar."
Başımı salladım. "Evet, hatırladım?
"Bir kızın beni savunması biraz utanç vericiydi," dedi
'fhomas. "Yine de, o gelmeseydi beni döveceklerdi. Tadı var
"Ne? Ah, bilmiyorum. Buzlukta dibi kalmış bir dondurma
"Yılan getirebilir misin? Burada planladığımdan uzun
kaldım ve artık geri dönem lazım." Ayağa kalkmıştı bile.

"Tabii," dedim.
"Bir şey gördüm," dedi Thomas.
"Ne?'

"Bir şey gördüm. Bilgisayarda. Bence bakabilirsin. GO,
vena ihlali olacağım sanmam."
"Ne peki?
"Bakman lazım. Açıklamam uzun sürer."
"Bir ipucu venen?" dedim.

Thomas yine, "Bakılan lazım," dedi. Duralcsadı. "Den-
kırmayı getirdiğinaman."

Beş dakika sonra Thomas'm odasına çıktım. Buzlukta yanda
yalı dondurma vardı ve küçük bir porsiyon çıkacak kadar ku-
tudan kazımayı başardım, bu kadarı da yeterdi zaten çünkü
benim pek iştahım yoktu.
Günlerini nasıl geçirdiği konusunda Thomas'la oturup ko-
nuşabileceğimi düşünmek benim hatamdı. Annemle babam
bunu yıllarca dememiş ve başarısız olmuşlardı. Farklı bir şey
başarabileceğimi düşünerek aptallık etmiştim. Kardeşim ney-
se oydu işte. Her zaman böyle olmuştu ve her zaman da böyle
kalacağına inanmam için her türlü nedenim vardı.
İşaretler erken yaşta gelmişti. En azından bir kısmı. Ha-
ritalara olan hayranlığı Thomas altı yaşlarındayken ortaya
çıkmıştı. O zamanlar annemler bunun iyi bir şey olduğunu
düşünmüştü. Eve misafir geldiginde, diğer anne babaların
piyano dehası çocuklarının Brahms'tan bir şeyler çalmasıyla
gurur duyduklan Thomas'la gibi hava atarlardı. "Bir ülke se-
çin," derdi babam misafırlere. "Herhangi bir ülke."
Annemle babamın arkadaşları, Thomas'ın ne yapacağına
dan emin olamadan bir ülkede karar kılarlardı. "Arjantin,"
derlerdi mesela. Sonra Thomas elinde kalem ve kağıdıyla, al-
kenin haritasını çizerdi. Şehirler için noktalar koyar ve isim-
lerini yazardı. Komşu milletlerin de isimlerini eklerdi. Sonra
incelemeleri için misafırlere uzatırdı.
İşin aslı, misafırlerimıı de genelde Arjantin'i Arkansas'tan

L. Barda/

ayırabilecek insanlar değillerdi ve ellerine tutuşturulan ha.
ritanın doğru olup olmadığına dair bir fikirleri olmazdı, bu
yüzden babam raftan bir atlas alır, Arjantin'i açar ve "Şuna
bakın! Şuna bakar muuuz! Inanabiliyor musunuz? Mendoza
şehrini bile doğru yere koymuş. Bu çocuk kartograf falan ola-
cak, eminim," derdi.
Thomas onu ucuz bir şov malzemesi olarak kullanmaları-
na bozuluyorduysa da asla itiraz etmezdi. O zamanlar, sadece
çok yetenekli bir küçük kardeş gibi görünürdü gözüme. New
Bense içine kapalı ve utangaçtt ama ciddi sortmlan olduğuna

dair bir ipucu yoktu.
Bunu çok yakında görecektik.

Annemle babam onunla çok gurur duyuyordu. Bense, pek
sayılmaz. En azuıdan, ailece tatile çıktığımız, annem herkesin
çantasmı alıp babam da onları bagaja ytiklerIcen ve Atlantic
City veya Florida ya da Boston'a doğru yola koyulduğumıa
zamanlarda. Annemin hiç yön duygusu yoktu ve benzincile-
rin verdiği yol haritalannı okumakta çok kötüydü ancak onlas
n kimsin geri katlama konusunda bir dahi sayılırdı.

Bu yüzden haritap babam okurdu. İnsanlar şimdilerde
araba kullanırken mesaj atmam tehlikelerinden bahsettiğini.
de, içimden gülmek geliyor. 0 zamanlar akıllı telefonlar yok-
) belki ama babam, bir yandan Buffalo yolunda ilerlerken
diger yandan elleriyle Moby Dick şarkısına ritim tutabilirdi.
Anneme haritayı makul bir boyuta gelecek şekilde katlatırdı,
haritayı direksiyonun üzerine koyardı ve saniyede bir bakarak
Amerika yollarında ikrlerdi.

Thomas yedi yaşına gelene dek.
"Haritayı ben okurum, baba," diye önerdi

Babam Önce oau duymazdan geldi ama Thomas ısrar etti

Psikoz

Sonunda babam, boşversene, bırakalım da çocuk işe yandı
ğını düşünün dedi. Ama Thomas oyun oynamıyordu. Henüz
okumayı bile bilmeden kitap sayfalarını karıştırarak kelime-
ler uyduran çocuklar gibi yolu bulur numarası yapmıyordu.
Thomas haritaya yalnızca birkaç saniye baktıktan sonra,
"On mil daha 90 otobanında kal ve sonra doğu yönünde 22'ye
sap," gibi bir şey söyledi.
"Ver bakayım," dedi babam, haritayı alıp direksiyonun

üzerinde incelerken.

"Olacak iş değil," dedi. "Çocuk haklı.

Söz konusu harita okumak olduğunda, Thomas hep haklıydı.

Ağabeyi olarak yolu benim bulmam gerektiğini düşünüp haritayı ondan almaya çalışırdım. Baba'nın yardım için küçük kardeşime başvurması beni kahrederdi.

"Raymond!" diye bağırırdı babam bana. "Lanet olası kardeşini rahat bırak da işini yapsın! Çocuk ne yaptığım biliyor.'

Destek almak için anneme bakardım. "Senin de iyi olduğıuı şeyler var," derdi annem. "Ama Thomas bu işte gerçekten iyi."

"Ben neyde iyiyim?" diye sordum.

Annem düşünmek zorunda kaldı. "Çok iyi çizim yapıyorsun. Belki de gittiğimiz yerlerin resimlerini çizmelisin. Eğlenceli olabilir."

Nasıl bir destekli bu böyle? Fotoğraf makinemiz vardı. Gittiğimiz turistik yerlerin sanatsal çizimlerini yapmamın ne anlamı vardı ki? Bunun ne yardımı olabilirdi? Kendimi hakarete uğramış hissederek, seyahate çıktığımızda kendimi oyalamak için kalem, plastik makas ve kağıtları koydugınn dosyaya uzandım ve el değmemiş, boş, siyah bir elişi kağıdını anneme verdim.

Linşvod Barday

"Bu Carlsbad Mağaram," dedim. Oraya bir gün önce miştik. "Eve gittiğimizde çerçeveletirsin."

Thomas'm geleceğine dair sinyaller aldığımız bir zanıti olmuştu. Yazın güney Pennysylvania'ya dogru yola koyu'. muştuk, Pittsburgh'a bir buçuk saat uzaklıktaydık ve ben ot bir yaşındaydım, Thomas'sa dokuz. Kalacağımıı yer bir dal gın eteğinde, görkemli ve eski bir yapıydı; şimdi düşününce,I) orası bana Stephen King'in The Shining filmindeki Overlook Hotel'i hatırlanyor ama orada asansörlerden kan akmıyorde, ya da laivette ölü bir kadın yoktu ve koridorlarda oyuncak arabasyla dolaşan küçük bir çocuk da yoktu. Bir mini-gol sahası, bir havuz, bingo geceleri ve her akşamtizeri saat dört-te, verandada kurabiye ve limonata ikram vardı. Eglencei, bir haftaydı ama tatilin en akılda kalır yanı, eve dönüş yoi-aıluğumuıda babamın Thomas' in onun için çizdiği rotadaı sapmaya karar verdiği andı

Thomas birkaç gün boyunca uğraşmış — annemin yüzmesi ya da oyun oynaması için yakanşlaruu duymazdan gelerek — ve 99 nolo otobandan kuzeye, Altoona yönüne gitmemiz gerektiğine karar vermişti. 0 yönde ilerlemeye karar vaip yola koyulmuştuk ama sonra annem, güzel mağazalar ohnas ihtimalini düşünerek eve Harrisburg yolundan dönmek istek, mişti ve bu da doğu yönünde, 76 nolu otobandan gitmemizi

gerektiriyordu. Yolumuzdan birkaç mil sapmış olacaktık
Arka koltuktaki Tbomas durumu anlayınca, "Bunu yapım
muuuz!" dedi. "99'dan gitmeliyiz!
"Annen Harrisburg'a gitmek istiyor. Thomas," dedi bas
bant "Abartılacak bir şey yok?
"tim haftayı rotayı plaalayarak geçirdim!" Ağlamaya
başlamişt.

Psikoz

"Eve Harrisburg'dan dönmek için farklı bir rota çizsen?"
diye önerdi annem. "Eğlenceli olabilir."
"Hayır! Haritanın gösterdiği yoldan gitmeliyiz!" diye ısrar

etti Thomas.
"Oğlum bak, sadece-'
"Hayır!"

"Tann aşkına, Ray? Bir oyun falan çıkar da kardeşinle
oyna. Mad Libs kitabı nerede?"
Ama Thomas kemerini çözmüş, dizlerinin üzerinde doğma
lup kafasını cama vurmaya başlamıştı.

Babam, "N'oluyor'r' dedi.
"Thomas!" diye bağırdı annem.
Onu tutmaya çalıştım ama beni i

ı • t, lt eşşartn

bt "'et

ya devam etti. Camda kan izi belirdi.

Babam arabayı hızla cebe çekti. Annem arabadan atlarken ayakkabısı az daha asfalta fırlayacaktı ve arka kapıyı açtı. Kollarını kardeşime dolayıp, onun morarmış ve kanlı başını göğsüne bastırdı.

"Sorun değil," dedi. "99'dan gideceğiz. Eve senin söylediğin yoldan gideceğiz."

Thomas'ın odasına girmeyi sevmiyordum. Onun alanına girmek, dekore ettiği koridordan geçmek kadar rahatsız ediyordu beni. Tüm duvarlarda ve yerlerde haritalar vardı. Kitap raflan çeşitli atlaslar, spiral ciltli eski Auto Club Triptikleri (Buzdan Mİ& kullanan var mıydı?), Thomas'm internetten aldığı içi haritalarla dolu büyük karton silindirler ve yine internetten araştırdığı yüzlerce harita çıktısıyla doluydu. Bakınca neresi olduğunu anlayamadığım şehirlerin uydu fotoğraflanyla. Duvara dayalı tek kişilik yatağuu bulmak zordu çünkü üzeri kağıtlarla kaphydı. National Geographic'in merkez ofisine

leinfood Buday

yağmacılar saldımuş gibi görünüyordu. Burada kim bilir k4'
yangm yönetmeliğinin ihlal edildiğini merak ediyordum. Bi',
odayla harita kaplı koridor arasında elinde yanan bir mumIt'
birinin yürümesi, evi saniyeler içinde ateşe vermeye yeterli.
Bunu ciddi ciddi düşünmem gerekiyordu.
Thomas bilgisayannm başında oturuyordu. önünde bir
klavye ve üç düz ekran monitör vardı ve hepsinde farklı biri
sayfa *çıktı. Ekranlarda aynı sokağın üç farklı görüntüsü vaıi,
dı — sol, orta ve sağdan görünüşü. est ekranda web sitesinia
adresi yazıyordu: whir1360.com.
Kabul etmeliyim, oldukça iyi bir siteydi. On yıl önce bP'45y-
; le bir şeyi hayal bile edemezdim.
4/ O siteye girdikten sonra, dünya resmen parmaklarının
ucundaydı. Dünyanın herhangi bir noktasını seçiyordımuı ve
nce orayı ya geleneksel harita formunda ya da uydu moda-
/da tepeden görüyordunuz, adeta havada süzülüyormuşsunuı
İ gibi. Gökdelenlerin çatılarına zum yapabiliyordunuz.

Epey havalı.
Ama daha iyisi de vardı.

Belirli bir sokağı seçip orayı görebiliyordtmuz. Gerçekten görebiliyoniunıc 0 sokağın tam ortasında duruyormuş gibi. Mouse'a ter tıklayışmada birkaç metre ilerliyorduntız. Basit tuttugımuzda, sağa veya sola gidebiliyor ya da 360 derece 65 nebiliyordunıa. Mağaza ya da restoran vitrininde gözünün bir şey takılırsa, ona da zum yapabiliyordunuz. İsterseniz günün menasünti okuyordunuz - "Ciğer ve soğan 5.99 dolar". Benim de ara sıra kendimi bu sitede bulduğum oluyordu.
Bir yıl önce, Toronto'ya üniversiteden bir arkadaş ımt ziyarete gidec,ektim. Queen Caddesi'nin güneyinde, The Beach'te oturuyordu, şehrin doğu yakasında popüler bir seıntti. Bana göns

Psikoz

derdiği e-postada doğruca evine gelmemi söylemişti; sonra eve yürüme mesafesindeki bir Italyan restoranına gidecektik. Whirl360'a girdim, onun evinden Queen'e yürüdüm ve birkaç blok boyunca her iki yönde neler olduğuna baktım. Sadece iki restoran buldum. Restoranlar internetten araştırdım, Italyan restoran olanı buldum, menülerini inceledim ve daha oraya gitmeden ıstakozlu ravioli yemeye karar verdim.
Bu yüzden hayranlığım anlıyordum, böyle bir teknolojinin Thomas gibi biri için bir rüya gerçek olması anlamına geldiğini biliyordum. Bir Star Trek hayranım bir gün uyanıp kendini gerçekten USS Enterprise' da yaşarken bulması gibi. Thomas'ın o anda odaklandığı sokak bana yabancıydı. Dar bir sokaktı; sadece tek yönlü trafiğin akabileceği, sağ tarafına arabaların paralel park ettiği bir sokak. Herhalde Avrupa'da bir yerdi.

Dondurmayı telefonun yanına koydum. internet bağlantı-
sı telefondan yapıldığı yıllarda annemle babam Thomas
için buraya ayrı bir hat çekmişti. Thomas internette o kadar
zaman geçiriyordu ki, annemler gelen telefonları kawıyor ve
kimin aradığını bilemiyorlardı, bu yüzden ikinci bir hat çek-
mek Thomas'ın istediği kadar takılabilmesi demekti. Artık
evde 'Wi-Fi olduğu için Thomas'm telefona pek ihtiyacı yoktu
ve olsa olsa tele-pazarlamacılardan telefon alıyordu.
Dondurmaya baktı ve "Çikolata sosu yok mu?" dedi.
"Bitmiş," dedim. Aslında bakmamıştım. "Neresi bu?"

Salem Sokak."
Hangi Salem Sokak?"
Boston. Kuzey tarafı?'

Ah, tamam, tabii ki. Son zamanlarda tüm vaktini Paris'te
geçirdiğini samyordum.

Linwood Buday

"Dolaşıyorum," dedi Thomas. Dalga mı geçiyordu bilmi.;
yordum ama güldüm. nihai' bir şey görüyor musun?' diye
sordu.
Baktım. Insanlar, Sizleri bulanıku e boyundan yukarısı'
görünen yüzleri bulamklaştırmak Whir1360 protokoltlyle
li bir şey olmalıydı, araba plakalanna yaptıklan gibi — sokakta'
ytirayorlardı. Arabalar vardı. Okuyamadığım sokak levhall
"Hayır," dedim.
"Şuradaki gümüş rengi SUNPu görüyor musun?" Eliyle
gösterdi. Sağ ekranda görülüyordu, yandan çekilmiş görün

tılsti
"Evet, görüyorum.'

"Bak ne yapmış. Tamponunu şu mavi arabaya dayamq.
Mavi arabanın fanna çarptığı yeri görebilirsin." 1
"Bityütebilir misin?" diye sordum.
Thomas birkaç defa tıkladı. SUV'un arka tamponumm gb,
rfintbsa ve ön tarafı büyüdü ama bulanıklaştı.
"Haklı &bilirsin," dedim.
"Göreyoram, değil mi?"

"Evet. Yani Whir1360'takiler fotoğrafı çekerken bu ads.
ma mavi arabayı dayandığnu görüntülemişler. Adamlara'
bak. Resmen bir kazayı görüntülemişler ve sen de bunu fark
ettin. Oyle mi?"
"Bence SUV'un sürücüsü bunun farkında bile değildi:,
dedi Tbomas, ağzına bir kaşık dondurma atarken.
"Belki," dedim. "Ben biraz televizyon seyredeceğını.
Bana katılmak ister misin? Bir film falan alırız. Senin canını
sıkmayacak gerçek yerlerde geçen bir şey buluruz."
"Bunu rapor etmaniz gerek," dedi Thomas. "Mavi araba
nin sahibi bunu yapanın kim olduğunu bilmeli?

Psikoz

"Thomas, hadi ama. Öncelikle, bütün plalcaları bulanık-
la,ştınyorlar, bu yüzden SUV'un ya da mavi arabanın sahibini
bulamazsın. İkincisi, bu fotograf, sokağın bu görüntüsü, muh-
temelen aylardır hatta belki yıllardır buradadır. Kim bilir ne
kadar zaman önce olmuş küçük bir hasardan bahsediyorsun.
Mavi arabanın sahibi arabayı tamir ettirdi belki bir yıl olmuş-
tur. O araba artık onun bile olmayabilir. Bunlar canlı görüntü-
ler değil, biliyorsun. Belirsiz bir zamanda çekilmiş kareler."
Thomas bir şey söylemedi.
"Ne?" dedim. "Konuşsana."
"Kenara çekilip hiçbir şey yapmamak doğru değil," dedi.
"Biz zaten — Tanrım, SUV'un adam ezdiğini falan görme-
din ki. İşte tam olarak bundan bahsediyordum, Thomas. Bu-
rada çok fazla zaman geçiriyorsun. Dışarı çıkmalısın. Aşağı
in ve bir film izle. Babam harika bir televizyon almış. Geniş

ekran, HD. Televizyon aşağıda çürüyüp gidecek."

"Sen git," dedi. "Ben birazdan inerim. Sen filmi seç, ıile-

yelim."

Aşağı inip televizyonu açtım, film servisine bağlanmak

için birkaç kumandanm farklı düğmelerine bastım.

Karşıma bir film çıktı; sadece birkaç yıl önce çekilmiş,

Yeni Zelanda yapımı, adı da The Map Reader'.

"Lanet olası," dedim. "Hey, Thomas! Bayılacağın bir film

var. Haritalan çok seven bir çocuk haldundar

"Tabii," dedi. "Bir dakikaya iniyorum."

Aşağı inmedi. On beş dakika bekledikten sonra, bir şey

izlemeden televizyonu kapattım, mutfağa gittim ve babamın

son birasını içtim.

İtıg. Harita Okuyucu (Çev.N.)

Dokuz ay önce, Allison Fitch çekyattaki yastığından kafası'
birkaç santim kaldırıp küçük oturma odasının diğer ucunddi
DVD oynatıcuun dijital saatine baktı. Neredeyse öğlen 4
muştu. Gece vudiyasından eve döndüğünde, sabah
uyanmamak için perdeleri kapamayı hatırlamaya çalıştı ani
tüm camı siyah kağıda kaplamadıktan veya tüm ışığı kal
su ağır perclelerclen almadıktan sonra güneş ışınlannı dı.şar4
tutmak mümkün değildi
Tannm, dışarıda güneşli bir gün vardı. Yorgan kafası"
çekti
Şu anda, daireyi paylaştığı ve yatak odasında yatan CS
ney Walmers'ın evde olmadığından emin. Kira kontrollü
daire bulamadıktan sonra bu şehirde tek başına yaşaması
imicansudı, Özellikle de garson maaşıyla. Courtneyinin Wıl
Street'te masa başı bir işi vardı, bu yüzden sabah sekiak
evden çıkıyordu. Allisou genelde vardiyasma saat beş cxvı
n başlıyordu. Bazen, eğer Courtney işten eve erken kaçma,
becerirse, birbirlerini beş dakikaliğula görebiliyorlardı. 1
Allison bugünün o günlerden biri olmamasına umuyonta
m
onunla konuimak istediğini biliyor e gerçek, ciddi bir konu
ma - ve Allisoo bu konuşmayı yapmak istemiyordu. Çinli
neyle ilgili olduğunu çok iyi biliyordu.

Mesele hep paradır zaten. En azından, Courtney birkaç aydır sadece bundan konuşmak istiyordu. Allison kiradan, kablolu televizyon ve internet gibi diğer masraflardan kendine düşen payı ödeyemediğinden beri. Courtney onu interneti tamamen iptal etmekle tehdit ediyordu ama Allison'a göre bu pek mümkilit degildi. Courtney evdeyken resmen Facebook'ta yaşıyordu. Hatta Allison'ın anladığı kadarıyla işteyken de öyleydi.
Allison, o şirketin Courtney'yi neden lıfılii kapumn önüne koymadıgım bilmiyordu. En azından Allison bara gittiğinde çalışıyorlıt Hatta canım dişine takıyordu; masalarla ilgileniyor, pislik müşterilerle uğraşıyor, tek bir lanet siparişi bile doğru hazırlayamayan mutfak ekibinden hakaret işitiyordu.
Ah, Allison kazandığı parayı gerçekten hak ediyordu.
Sadece yeterince kazanamıyordu. Son üç aydır kira payının yalnızca yansım ödeyebilmişti. Buzdolabmı bile dolduramamıştı. Courtney'ye durumu düzeldiği zaman bunu telafi edeceğini söyledi.
Courtney de, Eh, evet, gözümle gördüğüm zaman inan'«
nm, gibi bir tavır takılı&
Kabak.
Allison'dan çok daha fazla para kazanıyordu ama ne için? Bütün gün rahat, minderli bir sandalyede bilgisayarın karşısında oturup ticaret yaptığı, başka insanlar adına para kazandığı için. Allison ev arkadaşuun yaptığı işin yansmı bile anlamıyordu.
Allison birkaç ay önce evi aradığından beri durumlar iyice kızışmıştı. Dayton'daki annesiyle konuşuyordu ve Büyük Ehna'nın yani New York'un umduğu gibi olmadığını anlatıyordu.

Linwood Barday

Ah, tathm, eve dönmelisin," dedi annesi.

`Anne, - gelmeYeceğin"

"Targeeta eleman& ilıtiyaçlan varmış. Gazetede adam
dıklanyla ilgili bir haber vardı."
"Targetla çalışmak için Dayton'a dönmeyeceğim,*
Allison.
"Biriyle tanıştın mı?"
"Anne.*
"Restoranda çalıştığın için genç adamlarla tanışabileoj
bir sürü fırsat oluyordur diye düşünmüştüm."
"Anne, lütfen.* Neden konuyu bep buraya getiriyord
Annesi onun Dayton'dan neden ayrıldığını düşünüyordul
Böyle sorulardan kaçmak içindi işte, nedeni buydu.
"Küçük kanın onu mutlu edecek bir adam bulmasım
tediğim için beni suçlayamazsm. Babanla ben çok mud,
duk, biliyorsun. Birlikte güzel bir hayatımız oldu. Ona
yaşmdasm, biliyorsun. Yaşlamyorsun."
Annesinin ağzına bir parmak bal çalması gerekiyonli
13iriyle tangtum," dedi Allison. Aslında bunun doğru okul;

nın yandım dokunmuştu. İçinde doğruluk payı olduğunda I
hikaye uydurmak daha kolaydı, Özellikle de bu hikaye I
Allison biriyle tanışmıştı ve birlikte zaman geçinıi
lerdi. Ateşli zamanlar. Her şey tek bir bakışla başlamıştı.
Bazen iki insan birbirine bakardı ve bilirletrii işte.
Allison battın diğer ucundaki annesinin neşelendigini
seni. "Kim?" diye sordu heyecanla. "Anlat bana?
"Daha çok erken," dedi Allison. "YDrayüp Yürüme
görmeliyim. Eğer bu doğru kişiyse sana anlatacağım. Tamil
mı? Sorguya başlama hemen. Şimdi endişelenmem gerekli
daha ciddi şeyler var.* Onayı atmıştı.

Psikoz

"Ne gibi?"
"Müşteriler eskisi gibi bahşiş bırakmıyorlar. işler de çok
iyi değil. insanlar evde yiyip içiyorlar. Yetmezmiş gibi bir de

dişim kırıldı."
"Dişin mi kırıldı? Neden bahsediyorsun?

"Sana söylemedim mi?" Tabii ki söylememişti. Bunu şim-
di uydurmuştu. Kırık diş falan yoktu.
"Hiç bahsetmedin. Dişini ne zaman kırdın? Nasıl oldu?"
"Beraber çalıştığım bir kız var, adı Elaine? Tam bir salak.
Kalabalığın içinden içkiyle dolu bir tepsiyle bana doğru gemi
liyordu, tamam mı? Zikzak çizip bok kafalı bankam tiplerin

arasından—"

"Ally."

"Affedersin. Bankacı aptallar... Tam ben ona doğru yalc-
laştıgım sırada tepsiyi kaldırdı ve köşesi ağzıma çarptı, içkiler
her yana saçıldı ve tuvalete gidip aynaya bakınca ön dişimin
köşesinin kırıldığını gördüm." •

"Aman Tanrım," dedi Allison'ın annesi. "Korkunç."

"Çok büyük bir parça değil ama dilim oraya gittiğinde
çok sivri geliyor. Her neyse, Madison'da bir dişçiye gittim
ve adam dişimi düzeltti, yemin ederim büyüteçle baksan an-

layamazsin."

Allison bundan emindi işte,

"Sana bir servete mal olmuştur," dedi annesi.

"Evet, yani, garsonlarm diş sigortası olmuyor tabii," dedi
ve güldü. "Ama merak etme, bir şekilde halledeceğim. Court-
ney anlayış gösterecektir, yani eğer kira payımı ödemem için
biraz beklemesi gerekirse."

"Ah, tatlım, ev arkadaşma bunu yapamazsın. Haksızlık
olur. Hemen çek defterimi çıkartıyorum."

O gün postayla bin dolar gönderdi.

Linşıood BarcLry

Çek gelince Allison çeki hemen bozdurup hesabına yaij
ve bakiyesi 1,421.87 dolar oldu. Allison'ın Courtney'ye 4
borcunun tamamını bdemeye yetiniyordu ama en azındaa
başlangıç olurdu. Ama Allison ATM'den aldığı dekontta
zan tutam baktıkça bu parayı Courtney'ye vermek is
den şüphe etmeye başladı.
-ünü n i! a ! , J- rs t
Annesine sözünü ettiği o "biri" iki hafta içinde Bahai
lar', gidiyordu ve Allison't da davet etmişti. Ancak ğıi
masraflarmı karşılamaktan bahsetmemişti, bu yüzden ANI
üzgünüm, param yetmez, demişti.
Kırılan dişisi yaptırması için gönderilen parayla duış
detşmişti,
Böylece Allison Bahamalar'da bir haftalık rezervaş
yak
İşte işler de bu noktada sarpı sardı.
Courtney, Allison'ı taksiyle JFK'ye doğru yola çıkıli
Önce bavullarını toplarken gördü ve, "Dalga mı geçiyor:i
sen? Bana bunun lanet bir şaka olduğunu söyle. Bana ii İ
dolardan fazla borcun varken nasıl oluyor da tatile gideıl
paran oluyal Bana bunu açıklamak ister misin?" dedi.
"Benim param değil," dedi Allison. "Annem verdi.*
Courtney, "Pardon?"

"Henüz işten kaıandiğimla sana borcumu ödeyecek kıl
para biriktiranedim. Sana işten kanumliğunla ödeyeceğill
Bu para, annemden gelen para, tatilim için, tamamen 6.4
Allison'a göre söylediği çok mantückych. Courtney bazen çt!
kalın kafah olabiliyordu. Finans sektöründe çalıştığın& S
mak zorda. Duyan da her şeyi kolayca anladığını samr
"Sana inannuyorum," dedi Courtney. "Sana inamnı
"Bak, bu seyahate gerçekten ihtiyacım var," dedi Allis4
"Sen son üç yılda kaç yere gittin? Ha? Mesela Münih. Si

Meksika'ya gittin. Ya Londra? Daha beş ay önce gittin. Bunca zaman ben nereye gittim?"
"Benim seyahatlerimin konuyla ne ilgisi var?"
"Sen sürekli bir yerlere giderken benim gitmemem adil değil. Bazen ne kadar kötü olabildigine inanamıyorum. Benim gitmem gerek. Uçağım üç saat sonra."
Allison Bahamalar'dayken Courtney ona en az yüz mesaj ve e-posta atmış olmalı. Allison'ın ne kadar bencil, benınerkezci, kendinden başkasını düşünmeyen bir kaltak olduğunu söylüyordu. Cep telefonu sürekli bip bip öterken Allison'ın tatili neredeyse zehir olacaktı.
Ama yine de buna değerdi.
Allison geri döndüğünde Courtney onu evden atacağını iddia etti ama Allison ona bunu bir kez daha düşünmesi gerektiğini çünkü sözleşmede ikisinin de adının yazdığım söys ledi. Yaygara kopanp, ona borcunu gerçekten ama gerçekten geri ödeyeceğini, annesinden para isteyeceğini ve annesinin

yüreğine dokunacak bir hikaye uyduracagını, böylece bir haf-
ta içinde çekin posta kutulanna düşeceğini söyledi.
Bu bir hafta önceydi. Muhtemelen bugün posta kutusuna
çek falan düşmeyecekti. Allison henüz annesini aramam ve
para istememişti. Diş masalından sonra henüz erken olduğu-
nu düşünüyordu. Diş hikayesi kadar ilginç bir şey uydurabi-
lirse, yaklaşık bir hafta içinde annesinin üzerinde denemeyi
planlıyordu.
Belki bir tahtakurusu hikayesi. Tahtakurusu lafını duyunca
bile herkes aklmı kaçınyordu. Annesine evde tahtalcurulan ol-
duğunu, böcek ilaçlama şirketi gelip de küçük pislikleri öldü-
rürken Courtney'le ikisinin bir haftalığına otelde kalmaları ge-
rektiğini söyleyecekti. Üstelik böcek ilaçlamacılarm Allison'a
bütün kıyafetlerini atması gerektiğini çünkü tahtakurıllarmın

layafederin içinde saldanabileceğini ve gidip kendisine giysiler alması gerektiğini söylediklerini de eki eyecekti Zaten Allisaı'm annesi bir süredir tahtalcurtılanyla okuduğu tüm haberleri ona gönderip duruyordu. Bu hih sayesinde onun korkulanndan yararlanabilirdi.

Annesi para gönderecekti. Allison bundan emindi, yapması gereken, parayı Courtney'ye vermeden önce hig bir şeye harcamamak için kendine hakim olmaktı.

Allison'm kahve sehpasında duran cep telefonu çal& Yorganın altından çıktı; Courtney olduğunu tahmin yordu ve hatta o olduğundan adı gibi emindi. Duyınazık gelmek istiyordu ama Courtney durmadan aramaya ğvii edeceği için sehpaya uzandı, telefonu alıp kulağına götördi

"Evet."

"Bir hafta oldu," dedi Courtney. "Annen parayı g

"Henüz değil. Yani daha inip posta kutusuna bakmak ama geldigini sanmıyorum?

"Neden acaba, Allisonr

`Tamam, bak, onu daha aramadım. İyi bir hikaye bulma" çalışıyordum ve sonunda buldum, bugün arayacağım. Pırıl üç dön gün içinde gelir." 1

"Tann ağına, sen gerçekten beş para etmez bir insana

"Ciddlyını," diyor Allison. "Sanı olan tüm borcumu <ili Yak"

"Sözleşmede adının olması umurumda bile değil. Payı' ödemezsen eve geldiğinde eşyaları,» koridorda bulacalcs

Yemin ederim. Yeni bir ev arkadaşı aramaya başladım

"Tann «ikna, sen ne biçim arkadaşsuır I

"Ben mi ne biçim arkadaşım? Benim yerimde olsan sa.

yapardm?"

"Tamam, bak, bir hafta sonra sana borcumu ödememiş olursam senin beni atmam gerek yok. Ben kendim giderim ve sen de eve başkasını alırsın."

"Bir hafta," diyor Courtney şüpheci bir sesle.

"Yemin ederim. Her şeyin üstüne."

"Ben aptalım, tam bir aptalım," dedi Courtney ve telefonu kapattı.

Artık tekrar uyumaya çalışmanın anlamı yoktu. Allison yatağında doğrulup sehpadaki kumandaya uzandı ve televizyonu açtı. NY1 'de günün haber özeti devam ederken Allison e-posta ya da Facebook'tan mesaj gelmiş mi diye bakmak için eline tekrar telefonunu aldı.

Bu akşam annesini kesin arayacaktı. Ama önce, internete girip tahtakurularmı ara,ştıracak, böylece hikayesini inandıe ncı detaylarla süsleyecekti. Annesinin Allison'ın bir şekilde onu sömürdügünü bildigini düşünüyordu aslında ama bu durum Allison'ın geçmişte ortadan kaybolduğu zamanlar kadar rahatsız edici değildi. Birkaç ay sırra kadem bastıgı zamanlar. En azından Allison ondan borç para istediginde annesi kızının nerede olduğunu biliyordu.

Allison yine telefondan başını kaldınp televizyona baktı. Akşamtizeri yağmur yağacagına ve akşam havanın açacağına

dair şeyler duydu.

Telefonunda Safari'yi açtı ve "tahtakurusu" yazıp arama tuşuna bastı. Lanet olsun, karşısına milyonlarca şey çıkmıştı. "New Yorkta yazıp aramayı daraltmasına rağmen, yine de bir sürü sonuç çıktı.

Yine televizyona döndü. 6. Cadde hattında birisi kendini metro raylanna atmış. Yine telefonuna döndü. Belki de ev sahibinin anlaşmış olabileceği gerçek bir böcek ilaçlama şirketinin adını bulup hikayesine biraz daha gerçeklik katabilirdi.

Linwood Barday

Televizyon baktı. Tam telefonuna dönmek üzereyken
Sık bir yüz gör&
Lanet olsun.
Şehir merkezindeki bir ofıs binasının önündeki kaldma
duran muhabir, "Eşi Bridget'le birlikte gördüğümüz, çetin$
aday olması beklenen vali adayı Morris Sawchuck'ın yas4
ve diğer meseleler üzerinde daha sert olduğu biliniyor ve jı
leneksel değerlere geri dönmek istediğini saklamıyor bi;
paraya platfonnunda bunu özellikle vurguladı — ancak vali II
çilirse bu konuda nasıl bir eylem planı sunacağı'', tam olad
açıklamadı. Kendisi için çalışan çok nüfuzlu insanlar ol4
konuşuluyor ve bunlara Amerika'nın bir önceki başkan yıi,
dımcısı da dahil. Sendeyizen
Allison televizyonu kapatıp duyduklarını anlamak içini'
j süre yere baktı. Gözünün önünde hâlA, bir araçtan imnek
olan çiftin destekçilerine el sallayıp ve konuşma ppm"
(8.11)zere binaya girisleri vardı.
; "Sawchuck?' diye fısıldadı Allison. "Adam kahrolası
iirpolitğaa mıymış?'
Iki eliyle başını tuttu, parmaklarını omuz hizasındaki
yah saçlannm arasında gezdirdi ve çok derin bir nefes va(
"Kahretsin," dedi kendi kendine.
Allison annesini &Tamamı olduğuna sevinmişti çünlcı1p

liba nakit akışı sorununu çözecek başka bir çözüm bulmuş'

YEDI

"Bugün Dr. Grigorin'le randevun var," dedim, Thomas mısır gevreğine süt koyarken. "Babam birkaç hafta önce ayarlamış."
"Onu görmeme gerek yok, Ray," dedi bana bakmadan. "Gidersen sevinirim. Babamın onunla arada sırada görüş-menin iyi geldiğini düşündüğünü biliyorum."
"Gitmek istemiyorum," dedi. "Yapacak işlerim var."
"Eve dönünce yaparsın. Mecbur kaldığında bu evden çıka-bildiğini biliyorum. Sadece çıkmak istemiyorsun."
"Gitmek için bir nedenim olsaydı giderdim, Ray. Ama
Kahve bardagımı dudaldarıma götürdüm ve bir yudum al-dım. Babam evde sadece hazır gıda bulunduruyordu ve hepsi basit şeylerdi ama en azından bunlara kafein de dahildi. Bir kaşık daha şeker attım. "Bir neden var, Thomas. Senle ben çok travmatik bir şey yaşadık. Babamın kaybettik. İkiniz

aynı çatı altında yaşıyordımıı"
"Bana hep kızardı," dedi Thomas.
"Ne zaman mesela?"

"Benden sürekli yapmak istemediğim şeyler yapmamı isti-yordu." Bana ters bir bakış attı. "Şu anda senin yaptığın gibi."
"Ama babam sana hiçbir zaman kötü davranmadı," dedim.
"Belki zaman zaman kızdığı olmuştur ama kötü biri değildi."

"Sanırım," dedi. "Bütün gün odamda oturmamdan hoşlan-

mıyordu. Dışarı çıkmam istiyordu. Ne kadar meşgul oldu
mu olamıyordu."
"Bu sağlıklı değil," dedim. "Biraz hava alman gerek. 1
mas, yaptığın şeye o kadar bağımlısm ki, babamın cenaze
bile gelmedin ve içten içe bir sorunun olduğunu sen de bili
olmalısm."
"0 gün Melbourne'a gitmem gerekiyordu," dedi '
'Tann aşkınaighomas, o gün Melbourne'a gitmen
Iniyordu. Melbourne ya da Moskova veya Münih ya dal,
olası Montreal e gitmen gereluniyonhı. Babamın cenaze,'
gitmen gerekiyordu? Bunun için Thomas'ı suçlamamıa ii
olmadığını biliyordum. Kendine söz geçiremediğini
dta Kelimeler ağnmdan çıkar çıkmaz pişman oldum.
kuıtısmı yenemediği için nom?* kızmak, nereye gittiği
görmeyen kör bir adama kızmak gibiydi.
"Ozar dilerim," dedim.
Bir şey söyleme& Bir dakika boyunca ikimiz de susti
Sessizliği bozan ben oldum. "Hazır ben buradaykaıl
birkaç iş halletmeye çalışırken Dr. Grigorin'le görüşmesi
önemli olduğunu düşünüyorum. Onunla ben de konuş
Istiyorum:
Thomas beni şiiiıheyk saıdii. "Senin de mi sonmh,

"Bence bu iyi bir fikir. Onunla sen de konuşmalısın. S*
yardımcı olabilir." I
Gözlerimi kırpıştırdım. "Bana yardımcı olabilir mi? Bil
ne için yardıma olacaknuş?"
"Başka insanları kontrol etme isteğinle ilgili. Sana bul
için bir şey yazabilir. Bana duyduğum sesleri bastırma
yardımcı olacak bir ilaç yazıyor. Sana da reçete yazabilir?

Psikoz

Eh, bu senin fikrin," dedim.
Yalnız gidebilirsin," diye Önerdi. "Dönünce ne söylediği-

ni bana iletirsin."
"Birlikte gidiyoruz.'

Dudaklarım yaladı, parmaklarını açıp kapamaya başladı.
Ağzı sordu. Endişelenmeye başlamıştı.
"Randevu saat on birde," dedim.
"On bir, on bir, on bir," dedi ajandasına yazdığı bir şeyi
hatırlamaya çalışır gibi gözlerini yukarı kaldırıp.
"Bir işin olmadığına eminim," dedim. "On buçuk gibi çık-
maz lazım."
Thomas sandalyesinden kalktı, kasesini lavaboya götürdü
ve musluğun altında yıkadı. Bulaşığı her zaman bana bira-
kırdı, bu yüzden şu anda benden ne kadar kaçmak istediğini

anlayabiliyordum.

"Kaçma benden, Thomas.

"Gerçekten yapacak çok işim var," dedi mutfaktan çıkarken. "Ne kadar Önemli olduğunu anlamıyorum?'

"Arabada GPS'le oynarsm."

Bu onu durdurdu. "Navigasyon sistemin mi var?"

"Ön konsolun tam ortasında," dedim.

Sokak kapısının yanındaki, montunun asılı olduğu dolaba baktı. "Şimdi gidelim?

"Saat daha sekiz buçuk. İki saat oturup doktoru bekleyemeyiz?

Bunu bir süre düşündü. "Tamam, on buçukta hazır olurum. Ama doktorla davranışların konusunda konuşacağına

söz vermelisin? vaad

"Söz veriyorum," dedim.

Lirtwood Barday

Thomas odasına çıktıktan sonra kahvaltıyı topladım,ti
şüdan yıkadım ve zamanın geldiğine karar verdim.
Arka kapıya yöneldim, çimenliğe çıktım. Çimenla ii
kli tam bir hafta olmuştu ve yine kesilmeleri gerelciyo
Aşağıdaki dereye doğru inen bayıra geldiğimde <turda, 1
Harry Peyton'a da dediğim gibi dik bir bayırdı.
kesmek istediğinizde bir bahçe makası ya da elle çalışnl
çim biçme makinesi kullanacağınız türden. Çim biçme mi
nesi elinizden kaçsa, en kötü ihtimalle bayırdan aşağı yini
lamp dereye düşerdi.
Pek çok insan, eğer bu arazinin sahibi olsaydı, bahçe ti
mini bu bayıra kadar olan kısımda yapardı. Bayırdaki çim;
ler ve otları kendi hallerine bırakırdı. Ancak babam daıi
kadar bakımh bir bahçe fikrini seviyordu. Derenin
Kilbride çiftlik evini bir sahil evi yapmıyordu ama bii
elindekiyle yetinmesi gerektiğini düşünüyordu. Bu ya'
babam her bahar, her yaz ve her sonbaharda her hafta 4
nin çimlerini biçerken baym da biçiyordu. ,
Annem, 81meden yaklaşık bir yıl Önce telefon konuşa
lanınızın birinde benden babamla konuşmanu ve çim bio
aracının devrilmemesi için bayırı yatay olarak biçme işlemi
den onu vaıgeçinnemi istediğini aıumsıyorum.
"Kendini Öldürecek," demişti.

"Babam ne yaptığım biliyor anne."
Ah, siz erkekler, danişti annem bıkkınca. "Harry i;
Len'i onunla konuşmaları için ikna etmeye çalıştım ama
lar da aynı şeyi söylediler?
Demek ki erkekler yanılıyormuş.
Yeşil taneli ve san koltuklu traktör, tepenin aşagisında
key konumda duruyordu. Tente, motorun üzerinde eğri dui

yordu ve arka çamurluklar ezilmiş ve çizilmişti. Direksiyon
yamulmuştu.
Anladığım kadarıyla, traktör bir takla atmış ve babamın
üzerine devrilmişti. Thomas aşağı indiğinde, traktörü baymn
yukarısma doğru çevirmek imkansızdı. O yöne ittirmek çok
zor olurdu. Bu yüzden traktörü aşağı yuvarlamıştı. Traktör
birkaç takla daha atmış ve dereye devrilmeden tekerlerinin

üzerinde durmuştu.
O zamandan beri de oradaydı,

Bayırdan aşağı dikkatlice yürüdüm. Olay yerini görmek
kolaydı. Aşagı doğru inerken çimler yaklaşık on santim unix'«
lugundaydı ve sonra birden on beş santime yükseliyordu. O
noktadan sonra trakv5rü.n yuvarlanırken geçtiği yerler ezile
mişti.
Dengemi korumak için bir ayağımı ötekinin önüne ko-

yup olduğum yerde durdum ve babamın son nefesini verdiği yere baktım. Son nefesinin ondan alındığı yere. Boğazıma bir yumru oturduğunu hissettim. Ardından traktöre doğru huneye başladım.

Aracı ahıra götürüp götüremeyeceğimi bilmiyordum. Kaza motora zarar vermiş olabilirdi. Traktör takla attığında bütün benzin deposu boşalmış olabilirdi. Belki de akü bitmişti. Tereddüt ederek bacagımı kaldırdım ve koltuğa oturdum. Babamdan sonra buraya oturan ilk kişi olduğumu bilmek tuham. Anahtar hil£ kontağın Iizerindeydi ve kontak kapaliydı. Yalnızca çimleri keserken indirilen kolu kaldırmak için elimi

uzattım ama kol zaten kalkık konumdaydı.

Gaz pedalin kökledim ve anahtarı çevirdim.

Motor birkaç kez öksürdü ve egzozdan siyah bir duman çıktı. Lanet şey çalıştı. Tepeyi tınnanmak için debriyaja basıp aracı en düşük vitese aldım.

Linwood Barda?

Tırmanırken nefesimi tuttum.
Bayım tepesine varmat traktörü ahıra doğru sürdüm, 1/41
park ettim, kapıyı arkamdan kapattım ve eve geri döndüm.;
Saat onda, %mu gitmek için hazır bir şekilde aşagkk4
Üzerinde mavi ekose bir gömlek, zeytin rengi bir pantdi
siyah ayakkabı, beyaz çorap ve trafık konisi renginde bir
garlık vardı.
"Bu ceketi nereden buldun?" diye sordum. "Trafik pj
mi oldun?'
"Hayır,* dedi ifadesine. "Öyle bir iş istemezdim. EM
fımda küçük çocuklar olmasından hoşlanmıyorum?
"Kötü bir şakaydı. Nereden buldun?"
"Babam bir defasında harita kitaptan almak için Walmo
gitmeme izin vermişti, bu da indirimdeydi. Babam aldı?

çook parlak.*
Hanr mısın?

"Bence gidelim?'
Imam." Onunki gibi floresan renkli olmayan spor o*
timi aldım ve üzerime giydim.

Verandaya çıktı ve kapıyı arkamdan kilitledim. Tboarı
bir süre yerinde durup dışarıya alışmaya çalışır diye dıtşb
düm. Serin bir rüzgar vardı ama güneş ışıldıyorclu. Güzel Il
gündü. Fakat Thomas hala Audi'ye koşturdu ve yolcu kali
anı birkaç ka zorladı.
"Kilitli," dedi.
"Bir saniye.*Anahtan cebirnden çıkartıp açma dağ/nesil
bastım. Tbanas arabaya bindi, kemerini taktı ve arabaya dci
ro yOreyüp binişimi, kemerimi takışımı ve anahtarı kont4

takışımı sabırsız gözlerle izledi. GPS ile birlikte aracın diğer
fonksiyonlarını gösteren konsol ekranının ışığı yandı.
"İşte, şöyle çalışıyor—"
"Ben çözerim," dedi Thomas. Düğmeleri çevirip ekrana
dokunmaya başladı. "Bir adres girmek istersen—"
"Şunu görüyor musun? Sadece—"
"Anladım. Önce şehri giriyorsun, değil mi?" McLean ya
mini izledim.
"Ne yapıyorsun?' Dr. Grigorin'in ofisi Promise Falls'daydı,
"McLean, Virginia için hangi yönü gösterecek görmek L*
tiyorum$ dedi.
"Ne diye Virginia'ya gidelim ki?" diye sordum. "Yüzlerce
kilometrelik mesafe. Doktor bize on dakika uzaklıkta. Virgie
nia bütün günümüzü alır."
"Oraya gitmek istemiyorum. Randevum falan yok. En iyi
rotayı çıkartacak mı görmek istiyorum." Ekranı bir süre daha
inceledi, hayal kınklığına uğramış görünüyordu ve "Tamam,

doktorun ofisinin koordinatlarını gireceğim. 2654 Pennington, apartman no 304."

"Apartman numarasun girmene gerek yok. Kadına mektup göndermiyoruz. Alt tarafi ofisine gideceğiz."

Thomas sistemi incelemeyi bırakıp bana baktı. "Aptal olduğumu mu düşilnayorsun?"

Bu soruyu başkası sona kinayeli ya da agresif gelebilirdi. Ama Thomas'ın ses tonu bunu ciddi ciddi sordukunu gösteriyordu.

"Hayır," dedim. "Düşütunüyonım. Öyle görünfiyorsam özür dilerim."

"Aptal gibi giyindiğimi düşünüyorum. Farkındayım. Razgarlığımla dalga geçtin. Şimdi de bunu çözemeyecek kadar aptal olduğumu ditşünüyorsun."

Liftwood Barda!,

"Hayır, yani tamam, rozgarlığın biraz fazla fosforlu.
aptal olduğunu düşaıuntiyonun. Böyle şeyleri anında çözityli
gibisin. Devam et. Doktorım adresini git"
Adresi girdi, birkaç saniye navigasyon sisteminin adam
bulmasını bekledi.
"Renkli işaretlenıniş rotayı takip edin," dedi arabanın t3
VsaYart
"Bu Maria," dedim, arabayı yola çıkarırken. • k 1

"Ne?"'

Konsoldaki kadına böyle sesleniyorum. Maria.'
`Ah," dedi Thomas. "Neden Maria?"

"Bilmem. Sesi bana Maria gibi geliyor. Belki de Gretchts;
Heidi ya da Almanca başka bir isim olmalı ama ben Maria'yi
,seviyonmı.'
Eve bağlanan yoldan otoyola çıkarken Thomas ekram
celemeyi sürdürdü. Gözlerini dijital haritadan hiç ayırmack:
Lane'den geçiyoruz," dedi. 1.

"Camdan &şan bakarsan da bunu görebilirsin," dedim

"Sana bir şey soracağnn."

"Ne bakkmda?"

"Babamı bulduğun zamanla ilgili. Bundan konuşrnani

sonla olur mu?

kırmızıhat," dedi eliyk gösterip. "Araba bu rotayı ıa,

takip etmemizi istiyor?

"Evet. Babamı bulduğun zamanla ilgili bir şey sorabili

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Traktbıt onur) üzerinden itmeden Önceyı da sonra kod

rol dagmelerinden herhangi birine dokundun mu?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Mesela kontağı kapattın mı ya da biçme koluna kaldır-

din mı?"

"Hayır. Nasıl kullanacağımı bile bilmiyorum zaten. Ba-

bam kullanmama izin vermezdi. Bu bilgisayar yanlış." Ko-

nuştuğumuz süre boyunca gözlerini navigasyon ekranından

ayırmamıştı.

"Yani hiçbir şeye dokunmadın," dedim. "Traktörde."

"Doğru."

"Ya ambulans ya da polis geldiğinde. Sağlık görevlilerin-

den biri dokundu muz"

"Sadece babamla ilgilendiler. Polisin de dokunduğunu

görmedim ama ben sürekli yanlarında değildim. Belki sonra

geldiklerinde dokunmuşlardır."

"Ama hafta boyunca yerinden kıpırdamadı," dedim. "Bune

ca zamandır derenin yanında duruyordu."

"Söylediğim şeyi duydun mu?" diye sordu Thomas.

"Ne hakkında?'

"Bu şey hatalı." HâlA ekrana bakıyordu.

"Ne demek hatalı?"

"Rota. İyi değil."

"Üç yüz metre sonra sağa dönün."

Maria yanılıyor," dedi Thomas.

`öyle mi?"

"Seni yanlış yoldan götürüyor. Daha kestirme bir yol var."

"Bazen böyle yapıyor. Ana yollara bağlı kalıyor. Ve bilmediği bazı yeni yollar var. Merak etme. Maria'yı bir danışman gibi düşün. Onun tavsiyesine uyabilirsin de uymayabilirsin de."

"Ne yaptığını iyi bilmiyorsa tavsiye vermemesi gerekir."

Dügmeleri kurcalamaya başladı. "Ona hata yaptığım nasıl söylüyorsun?"

Linwood Barciay

"Bihniyorunığ

"Yüz metre sonra sağa dönün?

"Hayir!" diye bağırdı Thomas ekrana. "Onun önerdi;
yoldan gidersek bizi Saragota Caddesi'ne çdcartacak. San
ta Caddesi'nden geçmek istemiyorum?

"Ne fark eder?" 1

"O yoldan gitmek istemiyorum!" Sesi delirmiş gibi çj
maya bakordt

"Hangi yoldan gitmek istediğini söyle bana," dedim Ilk
ria'ya da basıp gitmesini söylerıı." 4

Thomas şehir merkezine Saragota değil Main Caddesi'aii
gitmek istediğini söyledi Tamam, dedim çünkü hemen bea;
aynı mesafeydi. Saragota sapağmı geçerken Maria'am bıi
sağa sapnamı söyleyen sesini durnazdan geldim. Aynı yöoıi
sürmeye devam ederken Maria rotayı tekrar hesapta& ama
geriye, Saragota Caddesi'ne döndürmeye çalışıyordu.

+\ "Kes sesini," dedi Thomas ona.

Maria, "Üç yaz metre sonra sola dönün," dedi.

"Ona inanmıyonmı," dedi Thomas. Giderek sinirlenir*
du. "Susmasım söyle. Komışmasın artık." Babamın yılı
önce televizyonun görüntüsü bozulduğu zamanlar yaol
gibi eliyle konsol* vurdu.

Itotap iptal et," dedim. "Düğme şurada."

Verilen girmekte çok iyi olan Thomas, iş yaptığı şeyi almaya gelince :Miden&

"Saa dönlin."

"Hayir! Dönmilyoruzr diye bağırdı Tbomas konsol&

Elimi uzatıp ayarlarla oynadım ve Maria'yı austurdwıt

"Bitti," dedim. 1Capartım."

Tbomas deri koltukta oturup birkaç derin nefes aklı. S nunda bana baktı ve "Bu arabadan kurtuhnalısuı: dedi

SEKIZ

Arabanın GPS'ini kurcalamanın eğlenceli bir tarafi kalmayınca, Thomas suratını astı ve benden onu eve geri götünnemi istedi. Ama direndim ve bir randevusu olduğun; oraya gitmek zorunda olduğumuzu söyledim.

Somurtmaya devam etti.

Thomas, Dr. Grigorin'le randevusu için içeri girerken bekeleme salonunda oturdum. Yirmili yaşlarının sonlarında, uzun, dağın& san saçlı incecik bir kadın sürekli saçuu parmağına dolayıp duruyordu. Duvardaki bir noktaya, sanki orada yalnızca onun görebildiği bir Örümcek varmış gibi dikkatle bakıyordu.

Saatime baktım ve Mü biraz zamanımm olduğunu görünce koridora çıktım. Cep telefonumu çıkardım, internetten bir numara buldum ve üzerine tıkladım.

"Promise Falls Standard." dedi bir kadın sesi. "Dahili mımarayı biliyorsanız tuşlaym. Dahili numarayı Öğrenmek için 2'yi tuşlaym."

Biraz uğraştıktan sonra numarayı buldum ve telefon bağ-

landı.

"Julie McGill."

"Julie, selam, Ray ICilbride ben."

"Ah, selam Ray. Nasılsm?"

"Nasıl olayım işte, idare eder. Kötü bir zamanda aramadan

FeiY44:

Linşıood Barday

"Başka bir telefon bekliyordum," dedi Julie hızla. 'N
mise Falls Lisesi'nin müdürü arıyor sandım. Kimya dersi
küçük bir patlama olmuş, onun detaylannı öğrenmeye çalli
Yor"
"Tanrım."
"Yaralanan yok. Ama olabilirdi. Senin için ne yapabilir!
"Öncelikle sana babamın cenazesine geldiğin için tek

kik etmek istedim. Çok iyisin."
"Ne demek," dedi.

"Zamanın varsa sana babamla ilgili birkaç soru sorın
istiyordum, bir kahve içebilir miyiz diyecektim. Gazete içj
babamla ilgili haberi de sen hazırladı!) sonuçta?
"Çok kısa bir şeydi. Haber özeti gibi bir şey. Çok ful
detay bilmiyorum."
Ses tonundan beklediği telefonun her an gelmesinden
dişe ettiğini anlayabiliyorchım. Ona boşvermesini söylel
\tmanun aldığun için özür dilemek üzereyken, "Ama olur
Saat dört gibi gel istersen, bir bira içerir.. Gazetenin toli
de buluşuruz," dedi.

"Evet, tabii, çok 4

lupatmam gerek." Telefonu kapattı.

Bekleme salonuna girdiğinde, Thomas doktorun ofisi"

den çıkıyordu. Dr. Grigorin, "Yabanilik yapma. Buraya da

sık gelmelisin. Bağlantı koparmamalıya.," diyordu.

Thomas beni gösterdi. "Onunla konuşacaksınız o zama'

"Konuşacağim.

)"Bana ne yapacağımı söyleyip durmasm, söyleyin?

"Tamamdır."

Dr. Grigorin - adi Laura'ymış — topuz yapmaya omuzlar>

na dökillecei ateş kınnızısı saçları olan ve boyuna en az yei

santim ekleyen topuklulanyla bir altmış iki boyları/Ida dur*

Psikoz

bir kadındı. Altmışlı yaşlarının başlarında ve etkileyici biriy-

di. Tipik doktor önlükleıi yerine kırmızı bir bluz ve dizinin

altında biten düz, siyah bir etek giymişti.

"Bay Kilbride," dedi bana. içeri gelin."

"Ray," dedim. "Bana Ray deyin."

Thomas'a biz konuşurken bekleme salonunda oturmasını

söyledi.

"Size bir reçete yazmalı.) gerekiyormuş," dedi gülümseye-

rek ve oturmamı işaret etti. Masasının arkasındaki sandalyeye

geçmek yerine karşımdaki sandalyeye oturdu ve bacak bacak

üstüne attı. Güzel bacakları vardı.

"Kontrol etme dürtümü engellemek için," dedim.

"Doğru? Gülümsemesini beğenmiştim. Ön dişlerinin ara-

sında minicik bir boşluk vardı. "Size nasıl görünüyor?" diye

sordu.

"Söylemesi zor. Babamın ölümünün onu etkilemiş olması gerekirdi, bunu biliyorum ama belli etmiyor."

"Her şeyi içine atmasına rağmen üzgün olduğunu görebi-

liyorum," dedi Dr. Grigorin.

"Maria söz konusu olunca öyle değil," dedim,

"Maria kim?" diye sordu. Ona durumu anlattım ve gülerek başını iki yana salladı. "Babanız Thomas'm meşguliyetinin çok fazla zamanını altnasmdan rahatsızdı. Thomas işlerini azalttı-ikin' ve geçen akşam sizinle birlikte film izlediğini söyledi."

"Bu doğru değil. Tek yapabildigim bugün onu evden çıkarıp buraya getirmek oldu. işinin başuıdan aynhnak istemiyor?'

"işini size açıkladı mı?"

"Açıklanacak bir şey olduğunu bilmiyordum," dedim. "İne ternette şehirleri keşfetmekten hoşlanıyor." Kafamı sallayıp güldüm. "Ama geçen gün ne iş yaptığını öğrenebilmem için izin alması gerektiğini söyledi."

Grigotin başıyla onayladı. "Thomas yaptığı şeyi sil
- -11 99
anlatmaram bir sakıncası olmadığım söyledi."
Sandalyemde hafifçe doğruldıun. "Yaptığı şeyden kaat
Ilıomas CIA için çalıştığın& inanıyor. Onlara danışını
hk veriyor."
"Affedersiniz. Ne? Merkez Istihbarat Teşkilatı'nda d
bahsediyeruzr
• "Nasıl çalışıyormuş? Ne yapıyor ki e onlar için ne yş
ğını zamteişiorr
"Biraz kanşık ve tüm parçalar yerine oturmuyor, Sakal
şeylain bir araya geldiği kıllar gibi. öncelikle, Thomas bk4
bir felaket olacağma inamyor, bir tür dijital, elektronik k pılı
na veya patlama gibi bir şey, hangisi olduğundan emin değilim
Belki de global bir bilgisayar hatası ya da yabancı güçler —
bi bilgisayar virag mesela— tarafından yürütülen ve ii
stillbarat toplama yetisini alt üst edecek bir şey."
`Ah, Tanrım?
Doktor devam etti "Bu olduğunda, ilk kaybolacak M
online haritalar olacak. Bir anda hepsi yok olacak. Puf diW
İstihbarat işindeki herkes çok zor durumda kalacak çünkü
süredir Ilsdainden kağıt masraflanm kesmeleri için aldı
allyorlar-* Kaşlanmı kaldırdığım, fark etmiş olacak ki

lamsedi "Gerçekten, kağıt masrafları. Bütçe kesintileri S
sannlara bile Sen olabiliyor? Birden utanmış göründü, bel
ki de böyle bir espri yapmamaltydım diye düşündü. "Ha nerj
se, mesele şu ki htilcihnetin dinde artık hiç basılı harita yok"
Şokun yerini hayranlık almaya başlıyordu. Thonas'ı
nıdığun için tüm hür tuhaf bir şekilde mantıklı gelme,
başlamişte

Psikoz

"Ve bu gerçekleştiğinde," diye devam etti Lama, "CIA size
ce kime başvuracak?"
"Dur tahmin edeyim."
Başıyla onayladı. "Thomas onlar için hafızasından dün-
yanın tüm büyük şehirlerinin sokak planlarını çizebilecek.
Hepsi burada." Işaret parmağıyla şakağına dokundu. Kırmızı
oj e sürmüştü.
"Ama bir dakika," dedim. "Yine de etrafta eski haritalar
olacaktır. Kütüphanelerde, insanlann evlerinde. Milyonlarca
okul atlası var mesela."
"Şimdi mantıklı düşünmeye başladınız," diye eleştirdi beni
Laura Grigorin. "Kardeşinizin bu felaket sonrası senaryosunda,
tüm kaynaklar çoktan yok edilmiş durumda. Tüm kütüphaneler
haritalar, attı ve dij kale geçti. Tüm evler eski haritalaruu gaze-
telerle birlikte geri dönüşüm kutularına attı ve artık yalnızca
bilgisayarlanna güveniyorlar. Bunun böyle büyük bir felaket
olmasının nedeni de bu. Haritasız bir dünya bu ve onlar yeni-
den üretmenin yolunu bilen tek kişi Thomas olacak. Sadece ha-
ritalar da değil, dünyanın tüm sokaldannm nasıl göründüğünü

de. Her dükkanın cephesini, her bahçeyi, her kavşak'?
Hayretle kafamı salladım. "Yani Thomas böyle bir şeyin olması durumuna karşı hazırlanıyor."
"Olması durumuna karşı değil," dedi. "Olacak. Bu yüzden olay gerçekleşmeden önce her anını odasında, dünyayı dolaşarak ve mümkün olduğunca çok şehir ezberleyerek geçiriyor. Birkaç yıl önce bir hastam vardı, Buffalo'da bir gazetede çalışıyordu ve her akşam eve gittiğinde o günün gazetelerini de beraberinde götürüyordu çünkü bir gün gazete binasının yanacağına ve gazetenin geçmişine dair tüm kayıtların yale amca kendisinde olacağına inanıyordu — en azından orada bulunduğu süre zarfuıdaki kayıtların."

Linwood Barda!

kolmail

"Evi, tüm koridorlan, her odası, tüm yüzeyler gaze
k kaphych. Ytirtiyebilmek için gazete yığınlannın arası
geçmesi getkiyordu."
4411 1.1 —ıt laxsı....x. —It. ...1 İ 99 J.J:—
"Haberlerde gördüğümüz çöp evler gibi," dedim.
"İşin ilginç yanı," dedi Laura, "gazete gerçekten de yı
Ağzım açık kaldı. "Dalga geçiyorsunuz?
Laura başım iki yana salladı. "Ve yangını başlatan be
bidonunu hastanın evinde buldular."
Bir an için afalladım ve sonra kahkahayı bastım. "
mas'm global bir harita yok eden viras yayacağım Oy'
yorsunuz, değil mi? Çünkü bence bu onu biraz aşar"
"Diğer hikayeyi size kardeşinizin takıntısının sıra
olsa da, benzersiz olmadığım göstermek için anlattım. Ki
farkları var o kadar."
"Tanrım," dedim. Birden aklıma bir şey geldi. "Mac
"Ne?"
"CIA'in merkezi orada değil mi? Thomas burayı gelirli
Arabamm ON sisteminde bir rota çizmek istedi, sonra
geçti. Belki henüz bunu bilmeme izin olmadığından? 01

düa "Sanırım artık size bunlar anlatabileceğinizi sbyleı
ne göre çin." J
"Kardeşiniz size güveniyor. Bu iyi bir şey. Şizofrenleri
Bekle en yakınlarına olan güvenlerini kaybederler. Herkese,
korkulu? Bir nefes aldı. "Şimdi size konunun detaylı"
ani"
"Pekala."
r "Bu sırada, bu harita yok eden olay olmadan önce, Thoal
CINin ondan yardım isteyeceğine inanıyor. Örneğin, diyeili
ki başı defne olan bir ajanlan var, ne bileyim mesela CO

cas'ta diyelim. Kötü adamlar onu buldu ve ajan kaçıyor ama
ne yöne gideceğini bilmiyor. CIA telefonla Thomas'a bağla-
nacak ve ondan bir kaçış rotası çizmesini isteyecek. Thomas
da onların bilgisayarla bulabileceklerinden çok daha hızlı bir
rota çizmek?'
Elimi ahumdan enseme doğru kaydırdım. "Bunu yapabilir?'
"Thomas sık sık kaçış rotalanndan bahsediyor, kapana kı-
sılmış, bir şekilde köşeye sıkışmış insanlara yardım edebile-
ceğinden."
Yavaşça başımı sallayıp kendimi Thomas'm kafasının
içinde hayal etmeye çalıştım.
Grigorin devam etti, "Aynı zamanda hükümetler de felaket-
ler esnasında ondan yardım isteyebilir. Doğal ya da başka bir
felaket durumunda. Son zamanlarda yaşadığımız onca fırtmayı
veya Haiti Christchurch'teki depremleri, Japonya'daki tsunami-
yi düşünün. Kitleler yok oldu, silinip gittiler. Ya da tanrı koru-

sun, başka bir 9/11 olayı. Kurtarma ekipleri Thornas'ı arayabilir ve hangi köşede olduklarını ona söylediklerinde l'homas onlara oranın neresi olduğun ne aramalan gerektiğini söyleyebilir."

"Banka?" •

-Başta t- -

Grigorin üzgünce gülümsedi. "Hepsi bu."

Ellerimi bacaklarıma koydum. "Peki, bu durumda ne yapmama gerekiyor?"

"Emin değilim. Babanızın ölümünden ötürü Thomas'm yaşam koşullarının değişmesi gerekeceğini anlıyorum."

Ona Thomas'ın evde yalnız yaşamasından Ötürü duyduğum endişeleri anlattım.

"Endişeleriniz yerinde," dedi. "Thomas şehirde, kontrol edilebileceği bir yerde yaşamalı. Baskı altında demiyonmı, sadece ona göz kulak olacak birinin bulunabileceği bir yerde. Size bir yer önerebilirim."

Linwood Barclay

"Sizce l'honıas oraya gider mi?" 1
bur, arkasına yaslandı ve kollannı göğsünde kavuşıii
"Onu bu Fire yavaş yavaş alıştırırsanız olabilir. Bilgimi
da olacaktır. Mi hobisini devam ettirebilir. Ama onu evi
dışarı daha sık çıkarmanız Önemli. Onu bir piknige
Bir filme. Markete. Alışveriş merkezine. Odasından ne kı
çok çıkarsa, kendini o kadar rahat hissedecektir ve am yıl
bir ortama taşımak kolaylaşacaktır. Babanızın evine tp
sürekli kardeşinin bakmak istemiyorsunuz anladığlın
nYIIC
"Hayir... Onu önemsemediğimi düşünmeniz" istanatof
Lama başım iki yana salladı. "Düşünrnüyorurn. Hatta,li
ınm onun için en iyisi olacağından da ştipheliyini. Onun dı
bağımsız olması gerek. Babanız iyi niyetliydi ama Thomu%
tamamen omı batımh hale gelmesine izin verdi. Onun
her şeyi yaptı. Pek çok yönden onu tüm sonımhthıkludı
kurtararak kardeşinizin takıntaına izin vermiş oldu."
"Bence babam her şeyi kendisinin halletmesinin dam il
lay okluguna inandı," dedim. "Sizce Thomas daha au ki
dunmıda? Babam öldügünden beri?"
"Bilmiyorum. Ona hala sesler duyup duymadığını Sa
e genelde şizofreniden kaynaklanan şeyler — ve arada ani
duyduğunu söyledi. Bill Clinton'la konuşuyormu.ş, Clidu

onun ClAtle arasındaki bağlantı. Thomastın ilaçlan sesli fısıh!» iadirgiyor ve dozu arttırmak istemiyorum. ilgimi her gtin alıyor, değil mi? Alırken gördünüz mü? Olanapif

"Evet."

"Daha yüksek doı Thonıas'ı sersem gibi yapar. Baş Ot 'öne, kilo alman* ağa kuruluğuna ve hoşuna gitmeyei 2,,,a şeyim yol açar Biz iyi bir denge yakalamak istiyor* sizin desteğini*, durumu idare edebiliriz." 1

Psikoz

"Dün Boston'da küçük bir trafık kazasına şahit olduğunu düşündüğü için çok heyecanlandı. Benden bir şeyler yapmamı, muhtemelen aylar önce fan kırılmış kim olduğu belirsiz bir sürücüyle temasa geçmemi istedi."

"Sabırlı olmalısınız," dedi. "Cesaretiniz çok kolay kırılabilir. Bence her şeyi göz Önünde bulundurduğumıada, Thomas gayet iyi gidiyor. Ban sorunları var ve bir kısmından

bana da söz etmiyor ama—"

"Ne gibi sorunlar? Bahsetmediği nedir?

"Anlatsaydı bilirdim," dedi. "Çocukluğundan gelen ve onu rahatsız eden bir şey olduğunu biliyorum ama konuyu bana hiç açmadı."

Aklıma Thomas'm kafasını cama vurup kanattığı o meşhum araba yolculuğu geldi. Doktora hikayeyi anlattım ve bi-

lip bilmediğini sordum.

"Biliyorum," dedi, demek ki bu değildi

Doktor devam etti. "İşin iyi yanı, Thomas sizi çok önemsi-
yor. Sağdan soldan kestiği çizimlerinizi göstermek için bana
getirdi?

"Bunu bilmiyordum," dedim.

"Bence sizin kafamıdaki bir resmi kağıda aktarabilme yes
teneğinizi her zaman biraz kıskanmış."

"O da haritalarla aynı şeyi yapıyor," dedim.

"Benzer yetenekleriniz var ama kendilerini farklı şekiller
de gösteriyorlar," dedi Laura Grigorin.

"Thomas'ı getirdiğinde babamla konuştunuz mu?"

"Evet," dedi.

"Size nasıl göründü?"

"Ne sormak istiyorsunuz?

"Tam olarak bilmiyorum. Babamın arkadaşı ve avukatı

olan Harry Peytonla konuştuğumda babamın deprespi olabileceği fikrine kapildim."

"Baban klinik olarak depresyonda olup olinadi dair bir fikrim yok," dedi. "Onu hiç tedavi etmedim. ii biraz... bitkin görünüyordu. Sanınm kardeşinin tek bılij babanın yükü onu yonıyordu."

"Kaza sonucu Ölüme karşı bir sigorta poliçesi varil

"Sigortadan gelecek para ve bir miktar birikimi TI ma?, en azından bir süreliğine idare edecektir."

Dr. Grigorin'in yeşil gözlerin& delici bir ifade var& < şey mi demek istiyorsunuz, Ray?"

Başımı sallamakla yetindim. "Bilmiyorum." Elimi hım salladım. "Boş verin?'

"Ya siz?" diye sordu. "Siz nasılsınız?"

"Ben mi?" Sonı beni şaşırtmıştı. "Ben iyiyim."

Süremiz dolmuşta. Ayağa kalktım. "Ah: dedi. "Az MI ytuyordum. Size patronluk taslamamana için bir şey ıi gerekiYordes

e >klor masasına uzandı ve içinde farklı ve göz aba ra ,ede kocaman hapiar olan opak bir ilaç kutusu uzattı.

"Bunlar nedir?' diye sordum doktor kutuya avcuına

DOKUZ

Yeni aşığım televizyonda gördükten sonra şok olan Allison Fitch biraz araştırma yapmak için bilgisayanm açtı.

"Lanet olası pislik," diye fısıldayıp duruyordu.

Morris Sawchuck gözünü vali konağına diktiği gibi, eyalet savcısı olarak halihazırda oldukça güç sahibiydi. ("Lanet olası pislik," dedi tekrar.) Elli yedi yaşındaydı ve Bridget adamın üçüncü karısıydı. Onunla üç yıl önce evlenmişti ve dedikodu kulislerinde hâlA kadının ondan yirmi bir yaş genç ve güzel oluşu konuşuluyordu. İkisinin ayrı ayrı tatile çıktıklarma dair dedikodular da vardı ama Allison bunu zaten biliyordu.

Sawchuck ilk karısı Kathleen Wolcott'la Harvard'a giderken tanışmış. Morris diploınasım aldıktan kısa süre sonra evlenmişler ve adam Harvard Hukuk fakültesine devam ederken kadın ona destek olmak için hukuk sekreterliği yapmış. Beş yıl sonra, Kathleen'den Geraldine Kennedy için ayrılmış (Bildiğimiz Kennedyler'le bir alakası yok ya da en azından Allison'm bulduğu hikayelerin birinde söylendiği gibi Kendyler'in Hyannis Port'taki aile evlerine davet edilmesine yetecek kadar yakın bir bağları yok).

Sawchuck, Geraldine'den boşanmamış. Kadın 2001 yılında intihar etmiş. Garaj kapısı kapalıyken BMW'sine oturmuş, motoru çalıştırmış ve gerisini karbonmonoksite bıralanış. Yaalanlara göre, Geraldine sürekli hastaneye yatıp çıkıyormuş

Lınwood Batday

ve manik depresif tanısı konmuş. Kathleen'in atzwe'i
zılmış ancak kendisi tarafından inkar edilen bir ifade .
dı: "Ben neden intihar etmedim bilmiyorum. Tann bilii
sadakatsiz pislikle evliyken, aklımdan geçirmişliğim vik
Bir stirti hikaye vardı. Ve pek çok muarnma. Kattan;
zeldi ve Geraldine de büyüleyici bir kadındı. Neden
şem kanları olan erkekler hep başka bir şey arayışındı0
Sawchuck dedikoduları bir yanıt vermeye tenezd
memisti. Makul bir yas sürecinden sonra savcılığa atiii
Sahtekar sendika başkanlarının, Rus mafyalannın ve
pomosu çeken çetelerin peşine düşmüş ve çok fazla
lamıstı. Son olarak, söylenenlere göre Sawchuck bu suç
Times Meydanı'nda sallandırabilecek olsa gözünü kırpmi
yapacağım ifade etmişti. Bu ona puan kazandırmasına bs
dırmıştı ama bir uzmanın dediğine göre, ona çocuk mini
oylarmı kaybettimıişti
Birkaç ölüm tehdidi almıştı. Artık sokağa çıkarken
bir silah taşıdığı iddia ediliyordu.
Gerakline'in Ölümünden birkaç yıl sonra farklı farklı gi
d kadınlarla görüntalenmeye başlamıştı. Oyun galaluı, ri
geceleri, siyasi organiusyonlarda her defasında kohmdalıi
ka bir kadmla çekilmiş fotoğraflan gazeteleri stislemişti. gı
televizyon yorunıcuları onun kadınlara olan düşkünlügtis

bir noktada siyasi açıdan yoluna taş koyabilecegine dair, dişelerini dile getirmişti. Çapkuılara herkes bir noktaya kıi hayran olurdu ama çapluaların sonradan gün ışığına çıkıti, tş, Bari utanduabilecek çok fazla sulara olurdu. Striptizal. den kendine harem kurmuş şu yaşlı Italyan başkanı gibi, tann **ma, o adam bayırseverliği resmen Olimpik bir spğ döntştürmüşt Aynı yonmıcular, Sawchuck'ın daha iyi a

Psikoz

ofis hırsım kovalamadan Önce biraz yavaşlamasını, en azından yavaşlamış gibi görünmesi gerektiğini Öne sürmüştü. Sonra Bridget gelmişti.

Simsiyah saçlı, muhteşem bacaklı ve 1.781ik boyuyla eski bir modeldi Allisonla birbirlerine benziyorlardı e ve Soho, Londra, Paris ve Hong Kong'da ofısleri olan prestijli bir halkla ilişkiler şirketinde çalışıyordu. Az gelişmiş bir bölgede çocuklar için bir beyzbol sahası yapmak adına bir yardım gecesi düzenlemişti — eyalet savcısmın orada bulunması için çok iyi bir nedendi — ve birbirlerini görür görmez kanları kaynamıştı. Fırtına gibi bir flört döneminin e kendi tabirleriyle e ardından, kahvaltı edecek parası olmayan bir çocuk beyzbol sahasına henüz adımını dahi atmamışken, ikili nişanlanıvermişti. üç ay sonra da evlenmişlerdi. .

Allison'ın araştırmalarına göre, Sawchuck'm siyasi yelpazeden nüfuzlu arkadaşları vardı ama çoğunluğu sağ kanattandı. Sawchuck, biri Cumhuriyetçi biri Demokrat iki eski başkan yardımcısını tanıyordu ve şehre uğradıklarında onları evinde akşam yemeğine davet edecek kadar da samimilerdi.

Ah, bir de Allison'm özellikle ilgisini çeken bir şey daha vardı. Herif zengindi.

Tahmini serveti "Vay canına" kategorisine giriyordu. Çoğu miras kalmıştı. Devlet için çalışırken o kadar para k a-zanamannuz, çok ama çok kirli işler çevirmiyorsamz. Her ne kadar Morris Sawchuck'm en yakın arkadaşı ve danış-mani Howard Talliman'm (lakabı: Howard Taliban) işlerini kestirme yollardan hallettiği bilirse de, Morris'in böyle işler çevirdiğine dair bir söylenti yoktu. Morris'in babası Graham başarılı bir şehir planlamacısıydı ve Manhattan'da birkaç gökdeleni vardı. Babası ölünce işi Sawchuck devralmıştı ve

ood Barclay

şu anda işleri, menfaat çatışması iddialanna izin ver,
için belli bir mesafeden yönetiyordu. Sawchuck'ta Afl
aklına gelebilecek herkesten fazla mal mali(ve pan
sı adamın umurunda değildi, onun asıl istediği ilgi, nübl
yüksek bir profildi. Bunun en iyi yolunu da kanunlan
yerleri ydmadan kovalamakta bulmuştu. Sonuçta, şişıli
ri bakes sever.
Ama her zaman aynı nedenlerden değil.
Allison bir sayfadan diğerine atlıyor ve Sawchuckl
kadar puan olduğuna dair daha fazla bilgi buluyordu.
pular olmasada, milyonlan olduğu kesindi.
insanın başını döndtirmeye yetecek kadar vardı.
Görünüşe bakılırsa Allison, Courtney 'ye olan bone
Ödemeye ve kendine yeni bir çift Manolo B lalınik almaya;
tecek kadar para bulabilirdi. Bir kızın her zaman yeni aşi
tahin ilıtiyaa vardır.
Nadeyse bir saat evde dolanıp durdu ve aıi.şyleyeceklaini pa
eni. Ayan beyan şantaj yapar gibi konuşmak istemiyatkı On
/tek istediği bir borçtu. Ama çoğu borcun aksine, Allisoa ta
taksit Onayı& geri ödemeyi planlıyor& Yani, diyelim ki plı
ak bin yıla yarhniş bir ödeme planı. Tamam, belki de laa4
rie bır armağan demek daha dogru olurdu. Ama bu o hıı
(*Yük bir leY iniYdi Yani? Onca parası varken Allisoa'a

n buka

0:i!Onğint edeyeedcti. Ona ŞoPhe Yda

kg :44~bnı nasd göstereceğini çok iyi biliyordu, Hel

'Irili mutlu eh& için ağzım tad bir yere Sökürefek değdi

0 ağzı kapalı tutınk minnettarliğins gösterebilir& Ona

Faik etme biçimi buydu.

. Daily News, Times ya da Post' a gitmemeye karar verebi-

lirdi. Ya da Dateline gibi şu televizyon şovlanndan birine.

Bu hoş olmaz mıydı?

çünkü böyle bir şeyin ortaya çıkması Bay Ben-Vali-01-

mak-İstiyorum'a hiç yardımcı olmazdı.

Belki de işin o noktaya gelmesi gerekmez ve Allison ga-

zete ya da televizyon şovlarından birine gitmek zorunda kal-

mazdı. Belki de "Kim olduğunu biliyorum" sözcüklerini te-

laffuz ettikten saniyeler sonra çeki eline geçerdi.

Allison cep telefonunu aldı, ona verilen numarayı çevir-

meye başladı, sonra durdu. Kalbi çarpıyordu. Annesinden

para koparmak için hikayeler uydurmak başka bir şeydi.

Bu ise bambaşka bir şey.

Bu, kızın tekinin büyük şehre gitmek için Dayton'dan ay«

rıldığında olan şeydi.

Alo?'

"Benim. Allison"

"Ne — Allison?"

"Evet, Allison. Hatırlacim mı?"

"Tabii ben — bak, şu anda komışam:

Görüşmemiz lazım?

`Iyi bir zamanlama değil:

`Seni haberlerde gördüm.

"Sen - ne?"

"Hiç bilmiyordum. Kim olduğunu bilmiyordum. Böyle bir şeyi söylemeyi nasıl unutabildin? Öncelikle, evli olduğunu ve ikincisi-"

"Bak, Allison, seni bir iki hafta içinde aramaya çalışacağım. Şu anda çok yoğunum. Haberleri gördüysen, kampanya-

Limmod flardrf

da işlerin kızışmaya başladığını da biliyorsundur ve... li
başka sorunlar da var. Olası bir sonışturmaa"
"Ilk buluştuttunta yeri hatırlıyor musun?"
"Evet, tabii ki"
"Saat üçte orada ol, işler daha fazla yoguıllaşmadat
hâlf Lincoln Center ya da Broadway'e gelebiliyorken yti
bu akşam hangi tabağı-bin-dolarlık akşam yemeğine kail
taksan.*
"Seninle buluşamam. Yapamayız. Üzgünüm ama biri')
görülenrylı."

Saat <içte?
Tann ağına, mesele nedir?'

"Seni bir konuda rahatlatabilirim. Hamile değilim"
Allison saat Ii buçukta, O. Henry'nin kısa öyküsü Ille Q
of the Magryi yazdığı o yerin köşesinde kalan Gnmıci
Park barlarmdan birindeydi. İlk randevulannda oturdukiıı
masaya oturmayı başardı. Randevu? Gerçekten bir rami
muydu? "Randevu" bir tür, toplum tarafından onaylama,
şey değil miii? Belki de "gizli görüşme" demeti? Yı öt

demode sözcük neydi? "Kaçamak?"
Kendine bir cin tonik söyleyip gözünü kapıya dikti ki
den Mil sbyleyecelclerinin provasını yapıyordu ama t*
neden yaptığım anlanuyordu. Bu görüşmeyi ayarlamak ili
telefon açmadan önce söyleyeceklerini kaç defa prova etc
ohnasma rağmen, telefon açılır açılmaz aklına ilk gelen
söylemişti. Doğaçlama yapmıştı. Hamilelikle ilgili söyledi
şey de dahil, ki çok komik olduğunu itiraf etmellydi.
Saat tam üçte, kapıdan içeri giren birini gördü Misal.
Bu Morris Savıebuck değildi.
Karısı Bridget'i

Psikoz

Allison'm haberlerde gördüğü Bridget Sawchuck's ben-
zemiyordu. Saçlarnu Allison'ın Herms marka olduğunu
tahmin ettiği kırmızı-siyah bir eşarpla kapatmış ve yüzünün
yarısını kaplayan güneş gözlükleri takmıştı.
Ama bu oydu. Başsavcı seksi, küçük kansı. Sekiz san-
timlik topulclulanyla, elleri trençkotunun ceplerinde kasıla
kasıla yürüyordu. Bann önünden geçerken birkaç kafa ona
doğru döndü. Ama tanınmıyordu. Onu tamamı da tammasa-
mz da kafaları kendine çevirecek türden birisiydi.
Bridget Sawchuck doğruca Allison'm oturduğu masaya
geldi ve karşısındaki deri koltuğa geçti.
"Lanet olası bir ajana benziyorsun," dedi Allison sırıtarak.
"Sadece birkaç dakikam var," dedi Bridget Sawchuck.
"Bu acil görüşme ne için?"
"Telefonda söylediğim gibi, konuşmamız gereken şeyler

'tavan meraklısı bir insan olduğumu düşünmenizi istcji
ama benim unvanun ne olacak?"
"Toman, bilemiyorum. itiraf etmeliyim ki bunu hiç Ili
medini. Bir fikrin var mı?"
"Direktör yardımcısı. Tüm ajansın değil. Ama kendi çg
tıtım birimiıı" i
"Direktör Yardimas4 Haritoloji."
i "Haritoloji,
"İlk aklıma geleni söylüyorum. Daha iyi bir şey buil*
Bir de ofis işini konuşmalıyız?
"Ofise ihtiyacım yok, Sayın Başkan. Evden çalışma
den çalışmayı seviyorum. Artık ağabeyiın de benimle yaiş
ve bilgisayarım da var.*
"Evet, ama unutma, felaket gerçekleştiğinde yalnıxıl
km kağıda çalışmak zorunda kalabilirsin. Bu virüs, p
her neyse, bilgisayarlar, işe yaramaz hale getirecek Ii
için çizim yapmak için çok fazla büyük masaya ve barın
serınd için çok fazla düz alana ihtiyacın olacak"
N "Mutfak masasına ve oturma odasının zeminine tay%
"Ağabeyi', bunu kabul edecek mi?"
"Umanm. 0 da aynı babam gibi. Sürekli bana yi
istemediğim şeyler yaptırmaya çalışıyor. Babam bazen t4
çok kızdırdı Btmdan babstimiş miydim?"

"Evet."

"Başına gelenlere tizültlyorum."

"O senin işinin önemini hiçbir zaman anlamadı. Ya *be-
yin? Çalışmalarına engel oluyor mu?"

"Hayir. Doktoruma ondan bahsettim ve doktor ona birta-
kım ilaçlar yazdı. Doktora ona yaptığım şeyi anlatabileceğimi
söyledim."

"Sence bu akıllıca mıydı?"

"O benim ağabeyim. Babama da anlatmıştım. Aynca acil
bir durum için, mesela hemen bana ihtiyacuuz olursa, ağabe-
yimin yaptığım şeyden haberdar olması gerekecek. Başka bir
deprem ya da tsunami olabilir."

"Ona söylemenin sakıncası olmadığını düşiinıtyorsan, be-
nim için sorun değil."

"Peki, sizle doğrudan iletişime geçmemin bir sakıncası ol-
madığından emin misiniz? Size her zaman hayranlık duymu-
şumdur. İlk önce CIA başkanı Goldsmith'le iletişim halindey-
dim ama ortaya çıkan sorunlardan sonra onun istifa etmesi
gerekti ve sonra da bildiğiniz gibi kendini öldürdü. Ben de
sizinle konuşmamın mantıklı olacağım düşündüm."

"Hiçbir sakıncası yok"

"Güzel, B — Ah, az daha ne yapıyordum biliyor musunuz?
Az daha size Bill diyecektim."

"Boşver, sorun değil. Herkes bana öyle diyor zaten. İkimiz
iyi arkadaş olmaya başladık değil mi?"

"Evet. Evet, öyle. Bugün size bir e-posta raporu daha On-
dereceğim. Kendinize iyi bakın."

Babam Thomasıı tek başına bırakmaktan çekinmiyor'
ben de kleydim. Kardeşimin delice birçok fikri ni
alışkanlıkları olmasına rağmen, kendine ya da bir kil
na tehdit oluşturduğuna dair bir gösterge yoktu. Hiği
man intihara meyilli olmamıştı ya da kimseye saldırmı;
tı. Babam market alışverişi için Promise Falls'a pttıı
ve işlerini halletmek için dışarı çıktığında Thomas'ıii
bırakıldı. Harry'nin de söylediği gibi, bir lokantayı
kendine bir kahve söyleyip camdan dışarı'', izlediği na
Iarda da. 1
Tbomas babamın cenazesine gelmek istemediği*,
evde biraknuştım. Bu beni çok kızdırmış olmasına
Tüm vaktini odasında, sanal turlar yaparak geOrgli,
avantajlanalan biri, yaramaılık yapmamasını sağlıS
ds. Tüm gfin ekranlara bakarken, olası göz yorgun'',
sürekli mouse'a tılclayan bileğinde görülebilecek tekrar',
Filme/zorlama rahatsızlığını (RSI) sayınazsak, beşii
gekbdirdi ki? 1

Psikoz

Belçika ya da Tanrı bilir hangi cehennemdeyse, oranın sokak-
larında ilerlerken.
"Ben o şeyi yiyemem," dedim. "Subwayden sandviç alı-

rım diye düşünmüştüm."

"Siyah zeytin olmasın," dedi gözlerini ekrandan aymnadan.

On beş dakika sonra, saat dördü birkaç dakika geçerken Audi'yi Promise Falls Standardın otoparkına park etmiştim bile. Julie McGill'i lobide bekletmekten korkmuştum ama içeri girdiğimde orada değildi. Resepsiyonda biri olsaydı, ona gidip Julie'ye geldiğimi haber vermesini söylerdim ama masanın üzerinde yalnızca bir telefon ve yanına yapıştınlmış bir dahili numara listesi vardı.

Julie'nin adını ararken ilerideki merdivenlerden gelen hızlı topuk seslerini duydum.

"Hey," dedi hibe. "Bakıyorum da resepsiyon görevlisiyle tanışmışsın."

Bira içmek için en yakın yerin, ben Burlington'a gittikten sonra açılan mekanlardan biri olan Grundy's olduğunu söyledi. Yani yine de on beş yıllık bir mekan olabilirdi. Julie siyah

Nde bırakmıştmı Bu beni çok kızarmış olmasına bot, kot pantolon, beyaz bir erkek Trak gömleği ve eskimiş

ben yokken koptu deme sokacatindan endişe et/nemli! siyah deri ceket giymişti. Omzuna, içine kaya matkabı ve beş

o olcşamilıai l'hoınas'a bir süreliğine İ

ylakea vicdanımrahattı. "Akşam yenol

bana sırtı dönük bir şekilde Bolivyll!

altı beton blok alacak kadar büyük duran siyah bir çanta asmıştı ve bu hafiften yana eğik yürümesine neden oluyordu.

Siyah saçlaruıda, oraya bilerek yerleştirilmişe benıemeyen

beş altı gri tutam vardı.

Bir masaya geçtik ve Julie çantasmı yanına bırakınca gütn

diye bir ses çıktı.

"Çok fazla ıvır zıvır taşıyorum," dedi. Eliyle garsona işa-

ret etti, gözlerine baktı ve gülümsedi. "Hey, Bee, bana her

zamankinden ve bayana da bir içki."

Bee bana baktı. "Bana da onunkinden," dedim.

0:11

ON BIR

Linwood Barday

Garson nzaklaşırken Julie, "Tekrar başın sagoisit
seni görmek güzel. Uzun zaman oldu? Gülümsedi.
"Evet," dedim. Julie'nin seninde, bir tür mazimiz
nu bissettiren bir tim vardı.
Yüzünde bir gülümseme belirdi. "Hatırlamıyorsall
Ağzımı açtım ama bir şey çıkmadı. Gülümsedinı rr
yapıp paçanu hırtannaya çalışacaktım ama vazgeçtil
kolay kolay blbf yutmayacak birine benziyorsun." 1
"Sadie Hawkins dana Senin mezun olmana altı 1)1
ben senin bir yıl arkandaydım. Ann Paltrow dans içil
teklif etmişti ve danstan önce içmeye başlamıştı. Scaii
geldiğinde zoın haldeydi. Delirdi ve seni terk etti, sen dei
yaklaşan. Ben de birkaç Budweiser yuvarlamıştun ta
olduğunu adamdan kendimizi babanın arabasının art
tuğunda bulduk ve bir saat boyunca seviştik. Bana bilmi

tuğımu söylesene."
Gülümsedim, yutkundum. "Unutmuştum.

"O zaman birkaç ay sonra kasabadan aynldığım dı
maşsundur ve dokuz buçuk ay sonra da—"

"Tannm."
Güliimsedi ve elimi okşadı. "Şaka yapıyorum. Son W
byleydi en azından. Yani, kasabadan aynldım ama bil;
kurtulmam gerekiyordu. Hiçbir zaman buraya uyum git
dığımı hissetmedim. Sen de her zaman buraya ait değil
görünür& ama herkesle anlaşırdın çünkü umarım
söylemem seni rahatsız etmez ama — nasıl desem, sevgi)
yem"
diye tk onavislını "Va can DaL x..l-

yladun. "Ve sen... Pek öyle değil*
ılannı vardı?
keresinde sınavlar sırasında

Psikoz

faiyeyi arayıp okulda yangın çıktığını ya da bomba olduğunu
söyleyip duruyordu. Bunu senin yaptığım söylüyorlardı."
Yüzü taş kesildi. "Böyle bir şeyi kim yapar hiç bilmiyo-
rtun. Gerçek bir sorumsuzluk." Duraksadı. "Ama zor bir ama-
va girmek için hazır olmadığını düşünen birinin sıra dışı yön-
temlere başvurmaktan başka çaresi olmadığını hissetmesini
anlayabiliyorum. Bir duraksama daha. "Ve sadece iki kere
"Kahretsin, demek sendin."
"Ama aslında bu da kasabadan ayrılmam için bir neden-

cii," dedi Julie.

"Evet, ben de çok fazla kalmadım zaten

"Ve şimdi ikimiz de buradayız," dedi, garson bize iki Corona getirdiği sırada. "En azından bir bahanen var. Ailede bir Ölüm."

"Seninki nedir?"

"Biraz dolaştım, birkaç küçük kasaba gazetesinde işe girdim. O zamanlar kimse gazetecilik mezunu olmam falan beklemiyordu, ki ben de değildim. Los Angeles Times'a iş başvurusu yaptığımda yeterince tecrübe edinmiştim. Ama onlar da küçültmeye gittiler ve işimden oldum. Diğer gazeteler de adam çıkartıyordu ama meğerse, ortalık karışık olmasına rağmen Standard' m basın odasmda açık pozisyon varmış. Kadının biri kendini kovdurmuş ve Harwood diye başka bir adam da — Tanrım, adamın ne sorunları vardı — başka bir yerde yeni bir hayata başlamak için şehirden ayrılmış, umarım şansı yaver gitmiştir. Ben de geri döndüm. Gazetenin hiç parası yok, bir avuç mankafanm yönettiği gerçek bir kepazelik ama başka bir iş bulan kadar faturaların onda birini ödememi sağlıyor. Ve inan bana, iş arıyorum."

Güldüm.

Lismood Barday

"Nes' • • İ
"Çalıştim adamlar için söylediklerine Thomas,h
kardeşlat de böyle dediğini söyledi."
Şimdi hatırlamaya çalışma sırası ondaydı. "Tani
ii. Ne salaklardı. Onlara da mi mankafa demişim? 1
bulaştiklan zaman. Araya girip onları bit
inşa Teşekkür etmek için biraz geç kaldım biliy
teşekkürler."
"Ah, tamamen unutmuştum." Corona'yı boynunda'
ve çok uzun bir yudum alıp başım koltuğa yasladı.
6W biliyor musun?"
"Cidden mi?"
ikisi de sarboşmuş, kamyoneti yolun kenarına çekj
Biri arka taraftaymış, plaka oraya bir şey düşarmik,4
onun arkada olduğunu bilmeden arabayı geriye sfrnık
duymuş, ne olduğuna bakmak için inmiş ama el fru
meyi ımutmış, bu sefer arkasından koşmaya başlamış,'
takılmış ve arka tekerin altına girmiş. Olay ben burs
ıneden önce olduğu için üzüldüm. Haberi yazma), isıcıi
Bana bakıp özür dila gibi bir ifade takındı. "Affedasial
rı konuştum. Benimle baban hakkında yazdığır
ber için konuşmak istiyonlun."
Başımı ıiki yana salladım ve tadına savuşturdua 1

değil. Haberi okudum. Başka bildiğin bir şey var mı dik
Tak ettim.*

«sonrasında soruşturma açıldı mı, biliyor musun?' I
"Yani. Ha zamanki şeyler. Kazaen vefat gibi bir .1
çekiciaçık onadaydı. Soruşturma açılmadı. Ardında.%
bir baba daha yazdım ama içinde farklı bir şey oknadO
yarmlanmadı bile. Biliyonun, olay insanın kendi 6011

Psikoz

lince büyük bir mesele oluyor, detaylar önemli oluyor. Ama
Standard için bir günlük bir haberdi ve sadece beş on san-
timlik bir sütundan ibaretti. Haberi polis bülteninde görün-
ce gözüme çarptı çünkü Adam Kilbride'm kim olduğunu ve
Thomasla ikinizin babası olduğunu biliyordum."
"Seni bunun için rahatsız etmemem gerekirdi."
"Önemli değil," dedi Julie. "Böyle şeyler, yani bilirsin işte,
zordur. Senin için yapabileceğim bir şey var mı, Thomas?"
"Hayır, yani evet, bir ara uğrayabilirsin belki. Thomas seni
gördüğüne sevinir. Onun biraz farklı olduğunu biliyorsundur

herhalde."
"Her zaman öyleydi," dedi Julie.
"Samrım artık daha da farklı," dedim.

Julie gülümsedi. "Haritalara her zaman düşkündü. Halzi öyle mi?"

"Evet."

Corona'mı yudumladım. Julie kendininkini bitirmek üzereydi. "Sen de biraz tuhaftın aslında. Hep bir şeyler çizerdin. Sporla pek aran yoktu."

"Cirit atıyordum," dedim savunmaya geçerek. Doğruydu. Buna spor denebilirse eğer, yaptığım tek spor ciritti. Ve ciritte çok da iyiydim. Bir de bodrum katındaki oyun odasında dart oynamakta.

"Cirit," dedi Julie. "Gerçekten. Büyük yakın temas sporlarından. Ama çizim işinde başarılı olmuşsun. illüstrasyonların

L.A. Times' da çıkıyor. iyiler.

"Teşekkürler."

"Evlendin mi peki?"

Hayır. Birkaç defa yaklaştım. Sen?"

`Birkaç ay, rahatlama müzilderi yapan bir adamla ya-

Linwood Barda!

şadını, bilirsin hani, masaj yaptırırken falan çalanlan

• es 91119,111L• .11•• ıı s .1

Benim üzerimde de Öyle bir etkisi vardı. Yanındaykenig

defa komaya giriyordum az daha. Sonra bir NBA koç:,

dı, bir reality TV prodüktörü ve bir de iguana yetiştil

adam." Dalgın dalgın durdu. "Benim normallik and!

dışındaki insanlan çekmek gibi bir kabiliyetim var. kil

burası California. Belki de buraya dönmüş olmak iyidIt

Birdenbire gözümün Önüne geçmişten bir kare geldi.

"Mor," dedim.

"Ne?'

işaret parmağımı ona dogrulttum ve havada salladı::

çamaşırm. Mordu."

Julie güliiırısedi. "Ben de sende bir iz bırakamadımj

tizıllmtiştlian fig

ON IKI

Ertesi gün kahvaltıda Thomas'a, "Dr. Grigorin'i sevdim," dedim.

"İdare eder," dedi kaseden bir muz alırken. "Sana ne ilaç verdi?"

Omuz silktim. "Bir sürü ilaç, kim bilir isimleri nedir."

Muzu yarısına kadar soydu. "Sana anlattı mı?"

"Neyi anlattı mi?"

"Ne yaptığımı. Ona sana anlatabileceğini söyledim."

"Anlattı."

"Ne üzerinde çalıştığım' bilme zamanının geldiğini dil şündüm."

"Bana neden kendin anlatmadın?"

Muzu ısırdı. "O anlatırsa inanırsın diye düşündüm. Çünkü o bir doktor." •

"Sence Dr. Grigorin buna inanıyor mu?" diye sordum ona. "Yaptığın şeye? Kaçmaya çalışan gizli ajanlara yardım ede-bilmek için harita ve sokak planlarını ezberlediğine? Bir gün hiçbir harita kalmayacagına ve bütün bilgilerin sende olaca-ğına?" Işaret parmağımı alnıma vurdum.

Muzu bıraktı ve ellerini mutfak masasına koydu. "İnan-masaydı, neden konu hakkında o kadar soru sorsun? İnanmae saydı beni savuşturdu." Yüzüne bir hayal kırıklığı çöktü. "Herhalde sen yaptığım şeye inanmıyorsun. Dr. Grigorin'in seni ikna edebileceğini düşünmekle yanılmışım."

Litıwood Barda?

"Bir düşünsene, Thomas. Sen New York'un yukal;
Promise Falls'da bir evde yaşayan adamın tekisin. Day
hiç kammlan ilgilendiren bir işte ya da herhangi bir 4
işinde çahşmadın. insanın harita konusunda uzman i
için ne diploması olması gerekiyorsa, ona sahip değı
mKartograr
Işler
"Harita yapmalıta ve incelemekte uzman olan bşill
tograf denir. Ama kartografi diploması diye bir şey yeki
tanelen coğrafya diploması alıyorsundur ve kartograf 4
çalışmaya başladığmda Ntrendilclerini uygulıiyorsuna
Bir mı için beni kendi oyunumun dışında bırakın*
toparlamam uzun sürmedi "Tamam, coğrafya diploma,
ve —olarak çalışmadın."
"Doğru; ded'ı Thomas başıyla onay layarak.
"Yani şuna inanıyorsun; konu hakkında hiçbir yol
ve bağlantısı bulunmayan sen, tüm dünyada çalışankli
milltimilyar dolarlık bir kurum olan Merkez Haberalma;
kilatfmn dikkatini çektin ve seni haritacılan yapmak
Thome başıyla onayladı. "Biliyorum. Inanılmaz, İ
mi?"
"Öyle; dedim.
"Ama iyi bir hafızam var. Bu yüzden seçildim."

Adama yulandım ve "Sen seçilmiş kişisin," dedin
"Yine benimle dalga geçiyorsun," dedi.
"Hayir, tamam, öyle görünüyor sanırım. Benim
istediğim, Tbomas, bunun ne kadar absürt olcluğus
göstermek. Dr. Grigorin bana eski başkan Clintonia
mastı olduğuna söyledi?
önceki akşam Thomas'ıa aralık kapısuun önünde

Psikoz

orada olmayan biriyle konuşmasım dinlemiştim. Telefon yerinde duruyordu ve Thomas'm elleri klavyede değildi yı da monitöre bakmıyordu. "Az daha sana Bill diyecektim," dediğini duydum.
"Doğru," dedi Thomas. "Ama ona hAli Sayın Başkan diyebilirsin. Eski başkanlara da böyle diyorlar."
"Biliyorum?
"Bu konuda daha fazla konuşmak istemiyorum," dedi Thomas. "Doktorun sana verdiği ilaçlar işe yaramıyor. Seni daha toleranslı ve anlayışlı yapacaklarını düşünmüştüm. Ama aynı babam gibisin.
Yarısı yenmiş muzunu masaya bıraktı, ayağa kalktı ve odasına çıkıp kapıyı çarptı.
Eve yiyecek bir şeyler almamız gerekiyordu. Sürekli sandviç ve pizza yiyemezdik. Price Chopper'm donmuş gıda reyonune da buldukları sepete doldururken Len Prentice ve karısı Marie'ye rastladım. Babam matbaadan ayrıldıktan sonra Len'le ikisinin arkadaşlığı devam etmişti. Normalde peynir gibi beyaz olan cildi, son zamanlarda güneşe maruz kalmışa benziyordu

ama cenazeden bu yana rengi biraz açılmış gibiydi. Fakat Marie solgun ve bitkindi. Kadını tanıdım tanıyah hep bir sağlık sorunu vardı. Tam olarak ne olduğunu hatırlamıyordum ama kronik yorgunluk sendromu gibi bir şey olmalıydı. Her zaman yorgundu. Ikisini neredeyse otuz yıldır tanıyordum e itiraf etmem gerekirse, çok iyi tanıdığım söylenemezdi. Benim yaşlanmda, Matthew adında bir oğulları vardı ve gençlik yıllanmda onunla birlikte takılırdık. Şimdi Syracuse'da muhasebecilik yapıyordu, evliydi ve üç çocuğu vardı.

"Hey, Ray," dedi alışveriş arabasını iten Len. Marie onun peşinden geliyordu. "Thomas'la ikiniz nasılsınız?"

Linwood Barday

Ben cevap veraneden Marie, "Ray. Seni görmek;
"Selam," dedim ikisine. "İyiyiz İdare ediyoruz,
bir şeyler almaya geldim?
tüzel bir cenaze töreniydi," dedi Marie. Babam
zaman "Maly Gibuşiğt" diye bahsederdi ama yüzüne
kmezdi. Sağlik probletnlerine rağmen Marie her zaia
Papaz, pantolonunu indirip aletini sallasa, Marie
şeyden Önce çiçeklerin ne kadar hoş olduğundan bil
"Evet," dedim. "Geldiginiz için teşekkürler." La'ej
güliimsedia "Geçen gün sana ultraviyole anma 4
uyu» mi kaldın diye soracaktun."
Marie oyuncu bir tavuk koluma vurdu. "Ah, sa plıt
am! Lal birkaç hafta önce tatilden geldi."
"Nereye gittin?" diye sordum. "Florida?"
Len başım önemli değilmiş gibi iki yana salladı mi
laYland.*
Marie, "Ona ne kadar güzel olduğunu anlatsana."
"Ah, Ğyleydi Kesinlikle bayüleyiciydi. Su, hiçbiri
de göremeyecegin bir mercan mavisiydi. Sen hiç Pio
Rafr
iik," dedim. "Ama insanlardan harika bir yer ki.
duydum. Sat gitmedi', mi Marie?"
çekti. "Benim seyahat edecek enerjim yok. O ii

cağ gidaniyorum. Bavulumu topları; birkaç 58814,
locdc bir kulübe& bir hafta mirebilirfin ama hava"
ona şmek Pasaport kuyruğuna girmek, •Yütt'i
ben dünyayı -
değilim diyo, — .00
ineYe benden daha meraklı trkaclaşlanyla tatile 111

"Ray," dedi Len, "Burlington'a dönmeden önce gelip seni görmek istiyordum ben de."

"Ne zaman döneceğimden emin değilim," dedim. "Önce Thomas'la ilgilenmem gerek. Evi ne yapacağıma karar vere meliyim. Thomas orada tek başma yaşayamaz."

"Ah, hayır, mümkün değil," dedi Marie. "Çocukla ilgilenilmesi lazım."

İrkildiğimi hissettim ama belli etmedim. Marie haklıydı, Thomas'la birinin ilgilenmesi lazımdı. Ama o bir adamdı. Çocuk değil. Ona çocukmuş gibi davranılmasuu hak etmiyordu. Sonra bahsettiği görev konusunda çok mu üzerine gittim diye düşünüp bir suçluluk duygusuna kapıldım.

"Evet, öyle," dedim. "Ama kendine yetip yetemediğini görmek istiyorum."

Bir süredir bunu düşünüyordum. Thomas'ın gerçek olmayan şeylere inanıyor olması gerçek dünyaya bir katkısı olmayacagı anlamına gelmezdi. Ona kendi yemegini hazırlatmak ve ev işlerine yardım etmesini sağlamak istiyordum. Belki ona sorumluluklar vermeye başlarsam, odasından daha fazla uzak kalabilirdi. Onu dış dünyaya dahil edemesem de ev işlerine dahil edebilirdim.

"Biz seni daha fazla tutmayalım," dedi Len. "Seni gördügitme sevindim."

"Siz çocuklara bir gaveç yemeği hazırlayıp getirece-
ğim," dedi Marie. "Ya da belki siz akşam yemegine gelmek
istersiniz?"
"Çok naziksin," dedim. "Thomas'la konu.şunım." Düşük
ihtimal, diye düşündüm ama tanıdığı insanlarla bir akşam ye-
meği için şansım denemeye değerdi. Evden dışarı bir bebek
adımı. Büyük bir kriz yaşamadan psikiyatriste gitmeyi başar-
mıştık, tabii Thomas'm Maria'yla kavgasuu saymazsak.

işbomas MM şu büyük bilgisayar virüsüne karşı berii
eıberiemeye devam ediyor mu?" diye sordu Len ağıii
Damda bir gülamsemeyle.
Hazırlıksız yakalanmıştım. "Bunu biliyor muyduar,
"Baban anlatmıştı. Sanınm biriyle konuşmaya
vardı." • '
Yavaşça başımı salladım. Marie, "Len, açma şind
anya. Seni ilgilendirmez."
"İlgilendirir. Adam bana anlattı," diye çıkıştı Marie'',
Marie gözlerini kırpıştırdı "Babanın üstünde büyük
vardı, anlıyor musun? dedi Len.
Herkes aynısını söylüyordu.
Thomas'm kapısını tddattnn ve başımı içeri uzatacak
ataladun. "Ben geldim."
Mouse'a tıklamaya devam eden ve arkası bana ö
nom, "Peki,* dedi.
`ye akşam yemegini sen hazırlıyorsun."
Bu onu bana döndürmeyi başardı. "Ne?" 4
"Bu akşam yemeği sen hazırlarsın diye düşündüm?
"Ben yemek yapmam."
"Başlaman için iyi bir neden işte. Donmuş gıdalar III
Kolay olacak?
haıdanuyorstın? Yemeği hep babam Fil
hm:BenüilL de bir işim var," dedim. "Nasıl senin işin 111
-14 lualinni han fiştiraka: ! . e
'44 wraYa getirebilirim Burlington'dan—n

NYenii0ilts

Igtoo, Vermont'tan, böylece ikimiz bitğ
uradan çalışabiliritn."

Psikoz

"Bir şeyleri çözene kadar," dedi Thomas sessizce.
"Doğru. Sana yardımcı olacağım. Fırın nasıl çalıştınlır
gibi şeyler. Ama saat beş gibi aşağı inmelisin."
Kapıyı kaparken Thomas'm yüzündeki şok olmuş ifade-
den keyif aldım.
Neredeyse kapıyı kapar kapamaz cep telefonum çaldı. Son
on yıldır bana iş bulan menajerim Jeremy Chandler arıyordu.
"Sana tiç iş buldum ama burada tavanını boyatmak isteyen
Sistine Şapeli'nden bahsetmiyorum ve işi yapmak için kırk
yılın yok. Birkaç dergi işi ve bir de web sitesi işi var, Ray, tes-
lim süreleri var. Çok kısa teslim süreleri. işi yapamayacaksan
bilmem lazım ki senin kadar yetenekli olmasalar da daha aç
olduklarını bildiğim başka sanatçılara paslayabileyim."
"Söyledim ya, babamın evindeyim."
"Ah, kahretsin, unutmuşum. Ölmüştü, değil mi?"

Evet, aynen öyle yaptı."
Peki, cenaze işleri falan bitti mi?
Evet."

"O zaman stüdyona ne zaman döneceksin?"

"Halletmem gereken birkaç iş var, Jeremy. Geçici olarak buraya bir stüdyo kovmam gerekebilir,"

"İyi fikir. Yoksa illüstrasyonlan Tarlington'a yaphrmam gerekecek."

"Ah, Tanrım," dedim. "Adam ayaklarıyla boyuyor. Çizdiği Obamalar Bill Cosby'ye benzeyecek. Çizdiği her siyah adam Bill Cosby'ye benziyor.".

"Bak, eğer işi alamıyorsan eleştirme hakkın da yok. Sana Vachon'un adamlarının andığını söylemiş miydim?"

"Hadi be." Brooklyn'in ünlü suç ailelerinden birinin patronu olan Carlo Vachon hakkında cinayetten, ödenmemiş

Linwood Barciar

park cezalarını kadar bir düzine nedenden dava bp
New York dergilerinden biri benden onu çizmemi
ben de adamı fiziksel özelliklerini, özellikle de göbethi
tarak, özgürlük Heykeli ne silah doğrultmuş halde
Benim versiyonumda heykelin iki eli de havadii
Amnda terlemeye başladım. "Beni vurma emri II:
"Hayır, hayır, öyle bir şey değil. Görünüşe bakla
mini sevmiş ve mijinalini satın almak istiyor. Böyle sel
ilgi görmeyi severler, pozitif bir ilgi olmasa bile."
"Orijinali sende mi?"

"Gönder. Para istemez," dedim.
*Tamam. Ama bunun için aramadım.

• "Yeni açılacak bir site var, arkasına çok büyük iaü
<iva\ desteğini almış ve HuffPo'yla yanşmak istiyorlar miii
bir şeye ilıtiyaçlan var ve ben de onlara animasyonla
e yan karla& Önerdim, The New Yorker' ın sitesindekileri
İOn saniyelıl ama animasyon minimumda, görüntüyti
rek hareket yaratıyorsun ve"
mi?"4

'Gerek kalmadı bile. Onlar bana geldi. İşi kuralı kah
adı Katbleen Ford. Nasıl bir finansmanı olduğuna inanıal
sm. Medyada,' çok para kazanmış. Seninle en kısa sürü'
raşmek istiYee 4
"Tamam, ana şu anda-w
Birisi sokak kapısını tıklattı. Sağlam, maksath,
ouşmak-istiyor türü bir tıklatma. Araba sesi duyma.

Psikoz

ama Jeremy her zaman Boeing 747'nin sesini bastırmaya ça-
lışır gibi konuşurdu, üstelik civarda bir 747 olmadığında bile,
"Biri geldi," dedim.
"Ray, bu iş çok büyük. Bu kadınla görüşmek zonındasın
Ucunda çok para var."
"Ben seni ararım."
Telefonu mutfak masasına bıraktım ve kapıya gittim.
Verandada iki kişi duruyordu, Audi'min arkasına siyah,
sedan bir araç park etmişti ve sanırım arabama doğru koşma-
ya karar verirsem diye çıkışım engellemişti. İkisi de takım
elbiseliydi ama adammld dar ve işadamıvari bir hayatla ta-

mamlanmıştı.
"Bay Kilbrider diye sordu kadın.
"Evet?"
"Ben Ajan Parka ve bu da Ajan Driscoll,
`HIT'
`FBI," dedi sertçe.

ON UÇ

Bridget Sawchuck, durumunu kocasının en yakın arka
ve baş danışmanı Howard Talliman'la tartışacaksa, buil;
azından halka açık bir yerde yapmak istiyordu. Belki etai
tanıklar olursa Bridget' in boğazını sıkma güdüsüne
bilirdi ama bunun kendisini kurtaracağından yüzde yüz si
de değildi. Bridget onu Union Square Cafe 'de öğle yem*
davet etti ve saat bire masa rezervasyonu yaptırdı.
Tailiman ve Morris Sawchuck fi tarihinden beri dostbıb
Harvard'a birlikte gitmiş, birlikte sarhoş olmuş, birlikte
katlık yapmış, birlikte tatile gitmiş, muhtemelen Geralıı
MM birkaç yıl sonra gittikleri Japonya tatilinde biri
seks de yapmışlardı. Howard çok erken yaşta siyasi kamp
yalana perde arkasında çalışmaya başlamıştı — Cumhuri,'
çi ya da Demokrat, onun için fark etmiyordu. Önemli eli
tek şey kazamnaktı Eğer bir hokey oyuncusu Rangenşi
&ümit satılacaksa, o zaman eski takım arkadaşlan saksi
gömülmeliydi. Talliman fiyatuu ödemek için hazır olan
partiye strateji arettbilirdi. Hiçbir zaman aday olmak istas4
KISII boğ göbekli ve ancak bir cüce biblosu kai
seksi olduğunu söylüyor ama yedek kulübesinin arkasındi
siyasi oyunu nasıl oynaması gerektiğini ve başkalarına mi
zafer lcazandıracağım
"Bunu dilediğin kadar ileri götürebilirsin," detai

Howard, Morris'e etı az on yıl önce. "Seni sınırlayan tek 01

Psikoz

kendi hırsın. Yeterince hırsın varsa, seni en tepeye taşıyacak,-
tır. Ama yükselmen gerek. Dişli bir savcı, ardından başsavcı --
bir çizgi çizmeye başla ve seni nereye götürdüğüne bak. Seni
lanet olası zirveye taşıyacak, göreceksin bak."
Howard Talliman fıkrin tohumlarını atmış ve Morris de
buna körü körüne inanmıştı.
Onca zahmet sonunda meyvelerini verdi. Hem de nasıl.
Morris vali malikanesini garantiledi ve kim bilir oradan sonra
neyin peşine düşecekti.
Howard, en yakın arkadaşını bir siyaset yıldızına dönüş-
tünnekle gurur duyuyordu ve zafer konuşmaları esnasında
yanında duracak ve onu övgülere boğacak yeni, genç ve güzel
bir eş bulmak da ona düşmüştü. Başka bir müşterisi olan bir
gezici mahkeme hakimiyle ilgilenmesi için anlaştığı Halkla
İlişkiler şirketinde Bridget'le karşılaşmıştı. Hakim, oğlu New
Hampshire'daki yazlıklannı kristal meth laboratuvarına dö-
nüştürdüğü için tutuklandıktan sonra kendini içinden çıkılmaz
bir durumun ortasında bulmuştu. Howard, Bridget'i görür
görmez, New York'taki bütün eyaletlere yapılacak kampan-
ya ziyaretleri sırasında Morris'in yanında harika görünce-
ğini düşünmüştü. Kızın, Michelle Obama-Jackie O benzeri
bir seksapeli vardı. Heykelsilik, uzun bir boyun, hoş bir fizik
ama fazla büyük gögüslü değil. Yeterli güzellikte.
Bridget şimdi, Howard'ın o sırada Morris'le ikisinin arası-
nı hiç hissettirmeden yaptığım anlıyordu. Bridget'e çocuklar

için o beyzbol bağış gecesini düzenletmişti ve bu sayede Bridgefle Morris'in aynı anda aynı yerde olmalarını sağlamıştı.
Bütün yönlendirmeleri Howard yapmış, ikisinin kulağına da ayrı ayrı, birbirlerinden hoşlandıklarım söylemişti.
Eros'un okan sahip bir Machiavelli, işte Howard buydu.
Ama ortada bir durum vardı. Bridget kendini bir hafta

Linwood Bardş

içinde Sawchuck'm limuzinin arka koltuğuna uzanmış, eı
yet kemerleri açılıp dtiğıneler çözülürken ve bir vali aday
basım bacaklarının arasına alırken bulmuştu.
Bridget her zaman, tam olarak, sadece heteroseksüd
mamış olsa da, çok eğlenceli gelmişti. Morris Sawchuck
biriyle evlenirse kendisini nasıl bir hayatın beklediğini a
yan Bridget, sonsuza dek tek takımda yer alabileceğine
vamıştı.
öyle olmamıştı ama bunu ancak Morris'le evlendik*
sonra idrak etmişti.
Allison onun ktero-vagonundarı ilk atlayışı değildi. A
birkaç gılnifığılne bir yerlere kaçtığı ilk kişiydi. Ciddi
ilişki olarak görmemişti ve Allison da onunla aynıfikirde'
biydi. Bridget gerçek adını kullanmamıştı — pıa
portımu görmemesine özen göstermişti — ve ne zaman dıs
,çıksalar kocaman güneş gözlüklerini ve hasır şapkasını V;
9kEtmamıştı. işin aslı, dışarıda insanlar zaman zammı h
cama tanıyıp ondan imza istemelerine rağmen, Bridger
4xişma olduğunda onu çok az kişi tammıştı. Elbette akekh
, de kadmlar da birçok nedenden Ötürü onu fark ediyorlai
/Ama kimse onu kimliğinden Ötürü baştan ayağa stizınkedi
sadece göz alıcı olduğu için yapıyorlardı bunu.
Ve şimdi Blidget'in başı dertteydi.

Kafaiin menüsüne baktı ve kafasını kaldırdığuıda, aı
karşısında buldu.
"Bridget; dedi %wird, eğilip yanağına uzaktan bir Ş
etik kondururken. "Ha zamanki gibi leziz görünüyor I>
l'ıkla yenecek kadar iyi."
04. "Sen de harika görünüyorum" İ
"Ah lütfen. Bara önünden geçerken birisinin Danny 1>
vito'yu gördüm diye faıldadığini duydum." `i ş

Psikoz

Howard karşısındaki sandalyeye otururken Bridget bu-
zursuzca güldü. Adamın yüzünü okuyabiliyordu. Bir durum
olduğunun farkındaydı. Howard'ın insanları okumak gibi bir
becerisi olmasaydı, bugün olduğu yerde olamazdı.
Ama Bridget'i hiçbir zaman doğru okuyamamıştı. En anne
dan onunla tanıştığı zamanlarda. Eğer doğru okumuş olsaydı,
şu anda bulunduklan yerde olmazlardı, değil mi?
"Bize içki lazım sanırım," dedi Howard. "Ne alırsın?'
"Ah, beyaz şarap spritzer," diyor Bridget
Howard'ın kaşları havaya kalktı. "O kadar kötü olamaz,
değil mi? Spritzer? Bu ancak Times kapma on beş dakika geç
geldiğinde içeceğin türden bir içki." Sandalyesinde yan dö-
nüp yanlarmdan geçen bir garsonun dikkatini çekmeyi başar-
dı. "Hanımefendiye bir beyaz şarap spritzer. Bana da buzsuı
viski. Aklmda neler var, Bridget? Herhalde beni buraya gizli
bir ilişki yaşamak için çağırmadın. Bunu ajandama sıkıştıra-
bileceğimden emin değilim." Howard hiç evlenmemişti ve
herhangi bir aşk hayatı varsa da siyasi hilelere duyduğu aşk

dışında — bundan kimsenin haberi yoktu.

Ama sonuçta, herkesin sinan vardır.

Bridget yutkundu. "Morris'in başına dert açacak bir şeyi asla kasıtlı olarak yapmayacağım' biliyorsun."

"Ah Tannm," dedi Howard.

"Onu asla utandırmak istemem. Asla?

Howard onu inceledi. "Evet, bakalım neymiş..." Morris'in Bridget'in pulanta küpelerine ne kadar verdiğini tahmin etmeye çalışır gibi süztiyor onu. Yirmi bin dolar diye düşünseydi, doğru bilirdi ama aklmdan geçen bu değildi. Bridget'in nasıl bir belaya bulaştığmı anlamaya çalışıyordu.

"Para ya da seks," dedi. "Ya da ikisi de. Başka hiçbir şey

Linwood Batclar

dama Ne yapmış olursa!) ol, er ya da geç ucu bu ki
birine ya da ğisine çıkar." •
*Anhyonım," dedi Howard. "Ne kadar kötü?
Bridger kucağına baktı, ardından yine Noward'a
"Kötü? Kendini topladı. "Biri bana şantaj yapıyor, B
"Bu işin para kısmı. Şantajcının senin üzerindeki
ise seks kısmı belirleyecek Tabii eğer durumu tamanı
hş anlamadlysam ve gidip birini öldtirtnedlysen."
"Kimseyi öldtirmedim."
11,* dedi Howard, içkileri önlerine gelirken, *o!
bımu hıtlayabiliriz. Gerçi ben cinayetten primi«)
din." Vishsinden bir yudum alıp garsonun kişsi
izledi. Bridget, Howard'm bir yanının aslında bu işo;
stipbeleniyordu çünkü Howard
nirdi. Fakat bundan keyif alıyorsa bile, Bridget una di
sannuyordu.
Howaıd,"Ortalıkta senin keçiyle falan seks yapıda
kilmiş fotoğrafların dolaşmıyor, değil mi?" diye 3041.1
"Haytr."
"O UMM bunlara kıyasla bar şeyle başa çıkmak 1
olacaktır. Söyle bakalım.* •
"Biriyle bir ilişkim oldu"
Howard bilmişçe başıyla onayledı, sanki bunu bel

am gibi. *Yeni bir olaydan bahsediyoruz, Morris'k

laıtsai evıihl batiyla biriestikten sonra.

"Evet."

Bitti mi peki? Ilişkin?

'Evet.*

Psikoz

Bridget duraksıyor. "Hayır."

Howard başım hafifçe yana eğiyor. "Bu sıkıntı yaratacak bir tereddüttü, Bridget. Bu, ya onu tanıdığım ve senin yalan söylediğin ya da gerçeği söylediğin ama bilerek böyle aptal gibi cevap verdiğin anlamına gelir. Dur bakalım hangisi olduğunu anlayabilecek miyimr Bridget'e delici bakışlar attı.

"Bence ikincisi."

Bridget bir şey söylemedi. Aslında bir adım geri çekilip bakarsanız, ki şu anda Bridget için bu çok zordu, Howard'ı izlemesi muhteşemdi.

Howard gözlerini bir süre daha ondan ayırmadı ve sonra sordu, "Kim bu kadın?"

Adam gerçekten iyiydi. "Adı Allison Fitch."

Howard'm gözkapaklan hızla titreşti. Zihinsel veritabanını kanştınrken yaptığı bir şeydi bu. "Halclısm, onu tanımıyorum." Viskisini yudumladı. "Biliyor musun Bridget, Morris'le ikinizi bir araya getirmeye karar verdigimde ve sana

geçmişinde uygunsuz bir durum olup olmadığım sorduğum-
da, lezbiyen olduğundan bahsedebilirdin."
Bridget sandalyesinde kaskatı bir şekilde oturuyor ve tek
kelime etmiyordu.
"Bu Allison Fitch denen kadına vali adayının, eyaletin
mevcut baş.savcısmın karısı olduğunu söyledin mi?"
"Hayır. Ona bambaşka bir isim söyledim. Ama beni ha-
berlerde Morris' in yanında görmüş ve sonrasmda söylenecek
pek bir şey kalmadı." Bridget ona hikayenin Readers Digest
versiyonunu anlattı. Nerede tanıştıklannı, kaç kez görüştük-
lerini, birlikte tatile gittiklerini.
Howard ona ruhsuzca gülümsedi. "Az önce bir keçiyle çe-
kilmiş fotoğrafin var mı diye sormuştum. Peki ya bu kadm?

Limmod barday

Biriğte fotoğrafı var mı? Gizli kamera göki
Şimdi düşünüyorum da, keçi siyasi açıdan daha n
9ffluı auşunuyoruın ıtla, KCÇI sıyası açıcan aana n ani

Psikoz

"Bir daha söyle?" • ,
"Fotoğraf yok ama mesajlar var. Aramızdaki mesajlaşmas
"Bu mesajlarda ne yazıyor, Bridget? lçerikleri ne?"
"Mesajlar... Sanırım müstehcen demem doğru olur."
"Peki, bu müstehcen mesajlardan herhangi birini sen atmış olabilir misin yoksa hepsi Bayan Fitch tarafından mı yazıldı?"
"Yan yarıya diyebilirim."
Howard dilini dişlerinin üstünde gezdirdi. "Ne kadar istiyor ve eğer isteklerini yerine getirmezsen ne yapacağım söylüyor?" .
"Yüz bin dolar. Yoksa en çok parayı kim öderse haberi ona satacakmış."
"Anlıyorum. Hayal gücü fazla çalışmıyor sanırım?"
"Pardon?"
"Ben onun yerinde olsam en az bir milyon dolar isterdim.

Peki, parayı alıp sonra haberi satmayacağım nerden bileceğiz?"

"Öyle bir şey yapmayacağım söyledi."

Howard arkasına yaslanıp kollarını iki yana açtı. "Ah, iyi

o zaman, endişelenecek bir şey yok."

"Ne düşündüğünü biliyorum. Tekrar tekrar geri geleceğini

ve sürekli para isteyeceğini düşünüyorsun."

Bridget gözlerini kıstı. "Şantaj potansiyeli için mi ti lar. Telefon kayıtları ve mesajlar,

laıiyorsım yoksa az önce benden sana da bir kopya

mı mi istedinr

"Yani öyle bir şey var?'

"Sanmıyorua Allison öyle bir şeyden bahsetmek1

neden kamerayı çeksin ki. O sırada kocamın kim

bilmiyordu.*

"O zaman elinde ne kanıt var? Olası stratejik*

olayı inkar etmek. Çirkin olacaktır ama geciktirme •

gulanz, inkar ederiz, olayı kocanın rakiplerinin tertiğ

iddia ederiz. Bu sırada kadının geçmişini araştırırız, ji

lirliğini yok edecek bir veri buluna ve inan bana, Kil

uydurmak zonmda kalsak bile bir şey buluna ve bası

süre bımunla eğlenditen sonra, herkes sıkıhr ve olay

franamıs gibi hayatımıza devam ederiz. Hatta, hiçbirb

şlmadığı için, birkaç telefon açanm ve polis soruştunasi

atır, sonra sen ne olduğunu bile anlamadan kadın Şamil

yargilant şu tallc Show sunucusu gibi yapan adı

hani in koca dişleri olan — adamın teki, istediği

" "Il 4* Mann teki, iste4 ve sürekli para isteyeceğini düşünüyorsun."

sly yattığını tüm dünyaya ki Bridget. Belki, gerektiği şe-

mekle tehdit etmişti? Polis devreye girdi, adama tuzak . .

ağo çekip •gideceğine söz verir ve bir daha ondan haber almaya.:

lar ve sonunda o ahmak kazandı. Senin farkın şu 1 Bridget içini çekti. "Bu işin üstesinden gelebileceğini bilis

kadim tammadiğlada direteceksin. Belki ona bir Yerdi yordum. Böyle konularda çok... Sakin ve rahatsın."

binişsindlf, bir tatilde ya da bir davette ama kim 010 "Benim işim yangınları söndürmek, tatlım. Bu yangın*

dair en ufak bir fikrin yok. Onunla işimiz bittigindel Kifi,i da bütün bir ormanı yok etmeden önce söndürmek istiyoruz,

ihsoupsmin ortasında yağmur yağdigini söylese bile hepsi bu."

,ila inannıayacar . 1 "Howard. Morris'in bundan haberi olmasını istemiyorum.

Lınwood Barda).

Yani, Morrisle ben... Tuhaf huylanma konusundo
mize çok açık davrandık ama evlendikten soran bi
görüştılğamti bilmiyor. Ona söylemenin, değil miri
Howard basun iki yana salladı ve uzanıp elini
mm kime ne faydası olur? ikinizi de bunu yapmam
çok seviyonun. Eğer... Dürtülerini kontrol etmeyi <4
seni çok güzel bir gelecek bekliyor."
*Anlık bir hataydı," dedi Bridget. "Bir daha asıı
"Elbette," dedi Howard, elini okşamaya devam
*çünkü Morris'ia kaderinin Önüne kimsenin geçaıai
vermeyeceğim - tekrarlıyorum, izin venneyecetim
sea be dahilsin. Böyle bir hareketi tekrarlarsaa, Ki
stityaıinle boğar, parçalara arnr, Central Park'ta
lara yediririm ve her şeyi kocanın rakibinin üstüne yie

bir yolunu bulunan. Anlaşıldı mı?"
Bridget başıyla onayladı. "Kesinlikle

ON DORT

"Içeri gelip seninle konuşmak istiyoruz," dedi FBI Ajanı Par•
ker. Rica etmiyordu.

I•le hakkında?'
`içeride konuşacağız.

Kimliklerini görmek istedim, ikisi de hemen çıkanp gös-
terdiler, ardından eve gitmelerini işaret ettim. Oturma odasın-
daki kanepe ve tekli koltuktan gösterdim ama ayakta kalmayı

tercih ettiler. Ben de aynısını yaptım.
"Bir kimlik gönnemiz lazım," dedi Driscoll,
"Avukatıma ihtiyacım var mı?"

"Sadece tam olarak kiminle görtişttiğtimtizden emin ol-
mak istiyoruz," dedi Parka:
İşbirliği yapmalı mıyım yapmamalı mıyım emin olamaya-
rak, ancak terslik çıkarmanın sonuçlarından korkarak, cilzda-
nımı aldım ve ehliyetimi çıkardım. Parker ehliyeti aldı.
"Bay Kilbride," dedi.

Doğru."
`Ray Kilbride.
'Evet?

"Başka bir isim kullanıyor musunuz? diye sordu. Sesinde suçlayıcı bir tim vardı, sahte ya da talana bir isim kullanmam-

dan şüphe eder gibi.

"Hayır. Tabii ki hayır.'

Linwood Barda?

"Ne iş yapıyorsunuz, Bay Kilbride?'
Sanatmun. illastratör."

"Ne gibi şeylerin illtistrasyonunu yamonuali
sordu Ajan Parket Seninde, aklından porno kankai
tiğini düşündüren bir hal vardı.
"İşlerim gazete, dergi ve web sitelerinde çıkıA
hafta Tunes'da bir işim yer aldı?
Nteh siteleri için çalışıyorsanız, bilgisayarda
yor olmalısmız."
"Tabii," dedim.
"Burada yaşıyorsunuz ve bu işi yapıyorsunuz,
'Bunda yaşamıyorum. Burlington'da oturuyen<
Ajan Driscoll devreye girdi. "O zaman burası Sit
"Babama" Boğazım* temizledim. "Babam:ne
"Bu ne demek oluyor?' diye araya girdi Ajan Pail
"Babam Öldü demek oluyor," diye çıkışta gözkö
ne bakarak. Bunun onu kısa süreliğine de olsa ses
dılştimntiştılm ama şaşırmış* benzemiyordu. %İ
"Babanız& ne oldun
"Birkaç güa önce evin arka tarafında meydana
/ kazada öldü. Trak* üstüne devrildi ve babama MS

dea oldu. Adı Adam Kilbride' dı."

Ajan Driscoll, "Babanızın bilgisayar var miydi?" l

Kafamı yana salladun, MU bunca soruya ıt

!neye sorduklannı anlamaya çalışıyordum. Çoktan I

gerekirdi. Ne? Evet, vardı. Diztistil bilgisayar! vadi

Alas Paker not defterini çıkarttı. "Babamı beı

öldü?

"Cuma, dört mayıs.*

Kadrokıeğlyle partnerini dürttü, ona not deflo

tadI. "O gliadaı bu yana gelen mesajlar."

Psikoz

Şimdi anlamaya başlamıştım.

"Siz Ray'siniz ve babanız da Adam," dedi Ajan Parker.

Burada Thomas Kilbride adında biri yaşıyor mu?"

Evet."

`Sizinle ilişkisi nedir peki?"

`Kardeşim olur."

'Şu anda burada mı?" diye sordu Driscoll

"Evet," dedim yine. "Üst katta." Zaten huzursuzdum ama artık rahatsızlığını katlanarak artıyordu. Thomas, FBI'ı buraya getirecek ne halt etmişti? Ve buraya onu görmeye geldiklerini ögrendiginde ne tepki verecekti? "Kardeşim günün çoğunu odasında geçirir. Ondan ne istiyorsunuz bilmiyorum

ama kesinlikle zararsızdır."

"Odasında ne yapıyor?' diye sordu Parket

"Bilgisayarmın başında."

"Bilgisayarda çok fazla takılıyor, degil mi?" diye sordu.

"Bakın, kardeşimin bazı psikiyatrik sorunları var. Genel-
likle tek başına vakit geçirmeyi tercih ediyor."

"Ne gibi psikiyatrik sorunlar?" diye sordu Driscoll.

"Kimsenin endişe etmesini gerektirecek şeyler değil," de-
dim. "Bazı sorunları var ama kimseye bir zararı dokunmaz. O
çok... Uysaldır diyebilirim."

"Ama e-postalar göndermeyi seviyor," dedi Parket

Bu iş iyiye gitmiyordu. "Ne gibi e-postalar?"

"Kardeşinizin iletişime geçtiği kişileri kontrol ediyor mu-
sunuz?" diye sordu Driscoll.

"Ne? Hayır. Etmiyorum. Kimle iletişime geçtiğinden ha-
berim bile yok. Size dediğim gibi, yalnız kalmayı tercih edi-

"Thomas Kilbride'm Merkez Haberalma Teşkilatfna dü-
zenli olarak e-posta gönderdiginin farkında mısınız?"

Limşood Barda!

Tanrım," dedim.
"Ve bu mesajların çoğunun alımının eski bio;
Clinton olduğunun?"
Içimin erimeye başladığını hissettim. "Lütfen bil,
içerikli mesajlar olmadığını söyleyin. Buraya Onu kil
için falan gelınediğinizi umuyorum."
İkisi birbirlerine baktılar, sessiz bir karara verdik",
ta Parket, "Hayır, tehdit içerikli değil. Ama... Eni;
Onu aşağı çağırmak ister misiniz, yoksa biz yukıl
onunla görtişelim mi?"
Başım öne eğip iki yana salladım. "Burada bekle,
Yukarı çıktım, Thomas'ın kapısını hiç tıklatmadaii
*Akşam yemeğine başlamam için çok erken,"doi,'
rahat bırak." 4
"Aşağı inmen gerekiyor, Thomas," dedim.

"Ne için?"
"Ziyaretçilerin var."

Kimin geldiğini somıasmı bekledim ama bunun yai
dere, "Aa," dedi. Sandalyesinden kalktı ve koridoray,

ği sırada onu kolundan hafifçe tuttum.
"Hükümet için çalışıyorlar," diye uyardım onu.
Bu onu durdurdu. Anlaması bir saniyesini aldı ve!
kafamı birkaç defa hızlıca salladı, sanki er ya da ggl
olacağım bilirmiş gibi. "Ah," dedi. "Harika."
l'homas, harika falan değil. CIA'e ne biçim mö'

için bir zevk. Başkan beni ziyarete geleceğinizden hiç bahe
setmedi."
"Başkan," dedi Ajan Parlcer.
"Yani, eski başkan," dedi Thomas. "Ama Bay Clinton ona
Mi& böyle hitap edebileceğimi söyledi. Ama tabii sizi o gün-
derdiyse bunu söylememe gerek yoktur herhalde."
"Bizi neden OndersinT diye sordu Driscoll duvar gibi bir
suratla.
Thomas ilk defa endişeli göründü. "Siz CINden değil mi-
siniz?'
"Hayır," dedi Parket "Ajan Driscoll ve ben FBI'danız."
Thomas hayal kırıldığını gizleyemedi. "FBI mı?" dedi.
"Ben CINdensiniz sanmıştım." Bana, bir video oyun bulma-
yı bekleyerek yılbaşı hediyesinin paketini açan ve karşısında
bir çift çorap bulan bir çocuğu anımsattı. "Ben onlarla ileti-
şim içindeyim."
"Asluıda," dedi Parker, "onlar bizimle iletişime geçtiler.
Bugün onlara yardımcı olmak için buradayız."
"İşlerimi nereden yürüteceğimle mi ilgili? Çünkü ben ev-
den çalışmaya devam etmek istiyorum. Washington'a gitmek

istemiyorum. Söyle onlara, Ray. Ben burayı seviyorum."

"Bay Kilbride," dedi Driscoll, "önce bir oturahm." Ajanlar tekli koltuklara geçtiler, Thomas'la ben de tam karşılarında kalan, sehpanın diğer tarafındaki kanepeye oturduk.

"Beni yanlış anlamayın," dedi Thomas. "Sizi kırmak istemedim. FBI da iyi çalışıyor. Ama ben CIA'i bekliyordum."

"Biz de onlarla birlikte hareket ediyoruz," dedi Driscoll.

erdiji "Hepimiz aynı taraftayız, öyle değil mi?"

ses tonunda küçük bir değişiklik seziyordum.

n?" gittill Daha az gergindi. Thomas'la taruştıktan sonra, onun bir tehdit

ardından Driseoll'k el sıkıştı.

koma: Kilbride," dedi. "Sizinle umm*

oluşturmadığını görmüş olduklarını umuyordınn,

unwood and"

Neve, yaklaşmakta olan bir bilgisayar . I Psiko.

e-postalar onderiyonnuşsunıa," dedi Parket. Dri2 o kadar iyi değil. Sadece kendi bilgisayanmla çok vakit

tonu yumuşanuş olabilirdi ama Parker için aynısi geçiriyorum." Belki de önemli bir yorumda bulunmamı beks

"Evet," diye başladı Thomas, "bunu CIA'e pei

duğum mesajlarda açıkladım ve Başkan Clintoniai

kola konuştuk."

La süre önce, diye düşündüm.

leyerek bana baktı. "Bilgisayar nasıl açacağımı, nasıl e-posta

göndereceğimi ve etrafta dolaşmak için Whir1360'ı nasıl kul-

lanacağımı biliyorum ama hepsi bu. Parçalarını sökmeyi bile

bilmem. Bilgisayarımın tamir edilmesi gerektiğinde babam

onu kasabadaki bir dükkana götürüyor." Duraksadı. "Ama ta-

Dimas devam etti, "Ama tekrar açfidaınakaY bii artık değil. Babam Öldü."

görmüyorum. Aslına bakarsanız virüs hakkında kul "Duyduk," dedi Driscoll. "Başın sağolsun.

bir bilgiye sahip değilim. Duyduklarıtn spelcillarfi
ret. Bunun bir virüs olacağından bile emin değilim'
patlaması ya da bir tür nükleer patlama da olabik 1
çarpacak bir meteor bile buna neden olabilir. AÜ
olay sansasyonel sonuçlara neden olabilir?
"Ilınm: dedi Parket "Peki, adı her neyse, aemij
ğull düşünkorsunuzr
"Bilgisayarlar& depolanmış olan tüm GPS il
ve haritalar' sileceğini. Hepsi bir anda kaybol
kim Odam ama bu işte hiçbir zaman çok
ve adaınakıllı bir ses çıkmadı bile. Thomas, ardındni
bu felaketi atlatmasmda nasıl bir rol oynayacagali
dünyadaki tüm önemli şehirlerin sokaklarını nasıl
ğini... *Ve bildiğiniz gibi, dünyanın herhangi bil
bi metropolitan bölgesinde görevde olan Amerika'
rehberlik etmek için hazır bekliyorum. Sokak Ivo
sokaklar, bu gibi rylerde."
"Ila* dedi Parket "Thomas, Amerikan bit
n ~Ltd, övle İ
Sildin değil, öyle değilmir
ayr," dedi 'nom" hiç gücenmeden. /3i1

"Onu ben buldum," dedi Thomas. "Traktör onu öldürdü."
Bunu neredeyse resmi bir şekilde söyledi, misafırlerimin
olanlar apaçık bilmesini istenmiş gibi.
"Ağabeyiniz de öyle söyledi," dedi Parker.
"Peki, CINden ne istiyorsun, Thomas?" diye sordu Parker.
Thomas yerinde hafifçe sırtını dikleştirdi. "Onlardan hiç-
bir şey istemiyorum. Ben onlara bir şey vermek istiyorum.
Hizmetimi sunmak istiyorum. E-postalar' gördüyseniz bunu

biliyor olmanız gerekir. Bütün bilgisayar haritalar! yok olduğunda, hükümete yardımcı olabileceğim."

"Peki, bunu nasıl yapacaksın?" diye sordu kadın.

Thomas, Bu insanlar kahnkafah falan mı? der gibi bana baktı.

içini çekti. "Çünkü hepsi kafamda. Bütün haritalar. Bütün sokaklar. Her şeyin neye benzediği." Rahatsızlığını göstermek için diliyle ak diye bir ses çıkardı. "Bütün bilgisayarlar çöktüğünde, haritalan çizebileceğim ya da gerekirse rehberlik edebileceğim. Ama açıkçası, evden çalışmayı tercih ediyorum. Burayı seviyorum. Buradan da dünyanın herhangi bir yerindeki birisine telefondan direktif verebilirim."

"Elbette," dedi Parker. "Yani bana farklı şehirlerdeki tüm

abie*

unwood Barda?

sokaklara yalnızca internet üzerinden bakarak ,
yabildiğini mi söylüyorsun?"
Thomas başıyla onayladı.
Parker diliyle yanagını şişirdi. "Pekala. Genco
gittin mi, Thonıas?'
aGeorgetovın, Teksas mı? Yoksa Georgetown,i
mi? Yoksa Georgetown, Ontario mu? Yoksa Georgete
laware mi? Yoksa-"
mGeorgetown, Washington, D.C."
Tbomas, karşısındaki insanların FBI'dan oldum
önünde bulundurarak bunu en başından tahmin etmaj
kiımiş gibi başıyla onayladı. "Hayır, zaten ama Sol
rine gerçekten gitmedim."
"Diyelim ki Georgetown'dayım, bir kitap almgi
ve- %mu bir süre gözlerini sımsıkı kapattı ve açtt
NW'de bir Barnes a Noble var, Thomas Jeffersce Sı
da. Kain şa, sokağın karşısında bir Viyetnam res«!
ama tabii iyi midir değil midir bilmem. Hiç Viyetnaraj
yanedia Çin yemeği gibi mi? Çin yemeğini sevaial
Ajan Parka ilk defa, bir saniyeliğine de olsa ikili

Partnerine bako, gözleri "Bu da nesi?" diyal
nom" üllüldimetin şu malar tasarruf yapflul
tini biliyorum, bu yüzden büyük bir maaş beklenti
eatou bilmeniz önemli," dedi kardeşim. "Masraflanıg
şlasm yeter. Lüks bi yaşına tarzım yok. Size • Al"
inanıyotum.*
Thome:, Ajan Driscoll ve ben nerede çall$101/,

Onların arkasından merdivenleri tırmanırken birkaç orga-
/umm daha eriyip suya döntiştüğtinti hissettim. Ajanlar ikinci
kata çıktıklarında durdular ve harita duvarı baktılar. no-,
mas yatak odasının kapısını açarken onlara bununla ilgili bir
açıklama yapma gereği bile duyma& •
"Burası çalışma alanını," dedi. "Ve burada uyuyorum."
"Vay canına," diye nunldandı Driscoll sessizce, odayı in-
celerken.
"Bu nedir?" diye sordu Parker, ûç monitörti gösterip. Mo-
nitörlerden biri camlarında CIBC harfleri olan bir ofis bina-
suu gösteriyordu. Bir finans şirketini andırıyordu. İkinci ve
üçüncü monitörde aynı sokak vardı, biri sokağın aşağısma,
diğeri yukarısına bakıyordu.
"Yonge Sokak, Toronto," dedi Thomas. "Ontario Gölü,
Queen's Quay Bulvan'ndan başlayıp kuzeye ve güneye doğru
uzanıyor. Güney ucundan başladım ve Bloor'a kadar geldim.
Çok uzun bir cadde, bu yüzden en yukarısına kadar çıkmak
yerine, önce doğu-batı sokaklarını gezeceğim."
"Peki, bunu yaparak ne kadar zaman geçiniyorsun?" diye
sordu Parker. •
"Gece birde yatıp sabah dokuzda uyanıyorum, aralarda ye-
mek molası veriyorum ve her sabah duş alıyorum ama bunların

dışında kalan tüm zamanımda çalışıyorum. Dün psikiyatristime le görüşmem gerekiyordu, bu yüzden biraz zaman kaybettim ama CIA'dekilere söyleyin, endişelenmelerine gerek yok, telafi edeceğim. Şu anda da zaman kaybediyorum tabii ama bu, işle ilgili olduğu için sorun olmayacaktır sanırım."

Thomas, "psikiyatrist" dediğinde ajanların aralarında bakıştıklaruu gördüm. Parker, "Bize ne yaptığım göster," dedi

"Tamam." Thomas sandalyesine oturdu ve sağ elini mouse'un üstüne koyup orta monitördeki imleci sokağın üstün-

Linwood Barclay

Psikoz

de doliormaya başladı. "Tıklamaya devam I CSIICOIL

boYuncs ilerliyorum ve sonra taşa basık tutarak:Z "Şimdi de gönderilen e-postalarmı," dedi Parket

tiç ytız altmış derece dönerek tam mağazaları ve1 Thomas rnouse'a tıkladı ve işte oradaydı. Gönclerilenter.

görebiliyor ama genellikle insanlar net g, .;1 mesajlar ekran baştan sona kapladı. Yüzlerce, yüzlerce !ne.

ve araba ve kamyonetlerin plakalan bulanildaşb saj. Thomas Kilbride imzalı.

bunların haricinde her şey net? I Hepsi — her biri aynı adrese gönderilmişti.

bımlarm haricinde her şey net?

1-posta programım açabilir misin, Thoınasr

Thomas elam en altındaki posta pulu simgesi'

ve e-postalan açıldı. Gelen kutusu — ve daha Mai

gelen kutusu gördüğümü hatırlamıyorum — boşta. 1,

1-postalarmı hemen siliyor musun?' diye serıbıa

Hiç e-posta almıyorum, dedi Thomas. "Bala

gönderen ukadaşlanm yok. Bazen, istenmeyen ap

geliyor. Mesela-" boynunu yana eğip Ajan Parka'ali

yanakları kızardı "-bilirsiniz işte, şeyi, hani, al
mek için falan. Onları hemen siliyorum?
Belki de itiraz etmem gerekir diye düşünmer bir
ardeşimin espostalarmı karıştırmak istiyorlarsa bit
ğinleri olması gerekirdi. Ama sonra bunu olumsuz li
ni olarak alplamalarından korktum. Thomas'm ne yıil
amacmm ne kadar masumane olduğunu gördükten sıi
ları aıdişeleadirea her neyse buharlaşıp gitmesini S
yordia
"Bize e-postalannı göster," dedi Driscoll.İİ
hâla S edilmeye ihtiyacı vardı.
"Bu kutuya boşaltmayı hep unutuyonnu," dedi Ili
Dosya, l'homas'm dediği gibi çeşitli penis bilyüttti
eli erstalanyla doluğ

Merkez Haberalma Teşkilatı' nın e-posta adresine.
"Aman Tanrım," dedim.
"Herkesi yaptığım işle ilgili bilgilendirmeyi seviyorum,'
dedi Thomas.

Afallamısnı. Ajan Parka. ve Driscoll'se benim kah:
mis sayılmazdı. Ne de olsa, burada olmalarının nedeii
E-postalann CIA'e gönderilmiş olmasına baltıhruj
çoktan görmüş olmaltlarch. J
Buna rağmen Driscoll, "E-postalardan birkaçı.' ii
"Buna ne dersin?" diye sordu Thomas, eliyle
Driscoll onu başıyla onayladı. Gönderdiklerinin
internetten herkesin ulaşabildiğini tahmin ettiğim, CII
nel iletişim adresine gönderilmiş e-postalardan
ıThomas konuya "whir1360sondunun" yannğ 1
Şöyle YanYordu:
Sevgili Eski Başkan Clinton: Bugün Lisbon'a' bi
bklarmı dolaştım ve yarın San Diego'ya başlayacağı
giler, l'homas Kilbride.
"Bir sonraki," dedi Driscoll.
Sevgili Eski Başkan Clinton: Los Angeles bekleA
daha uzun stireceğe benziyor ama geniş alana yay"
türlerde bu nomıd. San Francisco daha kolaydı ŞIT1
lar geniş alan kaplıyor. Umarım her şey yolunda&
llıonıas Kilbride.
"Bir tanesine daha bakalım," dedi Ajan Driscoll.
Thomas tıklayıp şunu açtı:

Sevgili Eski Başkan Clinton: Eminim devletin tüm teşkilatlarıyla iletişim halindesinizdir, sadece CIA'le değil, bu nedenle yaklaşmalcta olan bu felaketin ne olduğunu araştırmaları için onlarla irtibata geçmenizi tavsiye ediyorum. Hemen harekete geçmek önemli çünkü bu felaket gerçekleştiğinde, baş etmesi çok daha zor olacak. Bilgisayarlar etkileneceği için, bana ulaşma için size bir telefon numarası ve adresimi vermek istiyorum. Lütfen arayın ve hangi haritaya ihtiyacınız olduğunu söyleyin, hemen üstünde çalışmaya başlarım. Sevgiler, Thomas Kilbride.

Ardından iletişim bilgileri yazıyordu. Şu ana kadar, FBI e-postalann buradan gönderildiğini IP adresini takip ederek mi buldu diye merak ediyordum ama görünüşe bakılırsa bu tür yüksek teknoloji gerektiren bir araştırma yapmalarına gerek kalmamıştı.

"Thomas," dedi Ajan Parker, "hiçbir belaya bulaştm mı?"

Thomas cevap vermeden önce dilini yanağına bastırdı.

"Ne gibi bir bela?"

Acaba insan arabası suya uçtuğunda da böyle bir hisse mi kapılıyor diye düşündüm.

"Bilmiyorum, Thomas. Polisle mesela?"

"Mesela 1997'de?" diye sordu Driscoll.

Ah, hayır.

"1997'de ne olmuş?" diye sordu Thomas.

"Bir olay yaşanmadı mı? Polisin karıştığı?"

Thomas bana baktı. Araya girdim. "Önemli bir şey değildi. Bu konuyu açtığmıza inanamıyorum. Polis herhangi bir suçlamada bulunmadı bile."

"Bize olayı anlatmak ister misin, Thomas?" diye sordu Parket

Limmod Bnd

"Ray," dedi Thomas nazikçe, "sen anlata' ınıso
hatırlaınlyorunt"
"Biz... Yani llıomas ve ailem şehir merkezinde,
ken - ben tam o sıralar evden taşındım e komşularıı

bir yanlış anlaşılma oldu."
Parker ve Driscoll bekliyorlardı.

"Thomas evimizinorijinal yerleşim haritasını
lirsiniz işte, bir mü& alıp sattığınız zaman verirlet
evin, arazinin tam olarak neresinde yer aldığım p3
haritalar iki yanımdaki ve sokağın karşısındaki

gösteriyordu."
"Haritalar yanlıştı," dedi Thomas.

Ona bakıp güiümsedim. "Evet Thomas baritalani
olmadığım düşünüyordu, bu yüzden onbin kontrol eı4
ve komşuların evlerini gösteren bir harita hazırWt

metrelik bir mezura aldı ve—"

"IİİII duruyor," dedi Thomas. "Görmek ister J,

Parker, "Hayır, gerek yok," dedi.

"Mezurayı alıp her şeyi ölçmeye başladı. Evlerin

ma ve birbirlerine olan uzaklıgım, baytliclialerini

bunu yapacatuıdan bahsetmedi. Doğruca yapmaya 1

Ve işin ask, haklıydı da. Haritalardaki ölçülerde

kaymalar vardı. Aslında bunu bilmek yeterli olacak

Thomas güney cchpemizdeki komşumuzun birinci I

yatak odasının penceresinde yakalanmasaydte" 1

Hitcheııslar," dedi Thomas.

"Doğru. 0 sırada Bayan Hitchens üstün() degiştiriy1

ona" dedi Parket

"ğplakti," dedi Thomas ciddiyetle. "O pencere

dan tam tarama sekiz metre, yetmiş altı buçuk sandal

lıktaydı. Haritada ise sekiz metre seksen bir santim gösteri-

yordu."

"Bayan Hitchens çok sinirlendi, polisi aradı. Annemle

babam, onu ve polisi Thomas'ın davranışlarının tamamen

masumane olduğu konusunda ikna etmeyi başardılar ancak

sonrasında, komşular kardeşime hiçbir zaman eskisi gibi dav-

ranmadılar. Annemle babam için tuhaf bir durumdu. Ondan

sonra buraya taşınmaya karar verdiler."

"Bu evin haritası tam olarak doğru," dedi Thomas.

Parket ve Driscoll yine bakıştılar. Bunu kaç defa yaptılce

larını artık sayamıyordum. Parka, Thomas'a, "Sen işine geri

dönebilirsin, ağabeyin bizi kapıya kadar geçirir."

"Tamam," dedi Thomas, mouse ve klavyesine geri dönerken.

Namaz aşağı indiğimizde, Parker'a, "Şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Raporumuzu hazırlayacağız. Bu ziyaret bir tehdit değerlendinnesiydi, Bay Kilbride. Ajan Driscoll böyle bir unsur görmedi ve ben de onunla hemfıkirim. Amerikan hükümeti her gün sayısız e-posta alıyor," dedi ve doğru kelimeleri dikkatle seçmek için duraksadı, "dünyayla ilgili görüşleri farklı olan sayısız bireyden. Yüzde doksan dokuzu hiçbir tehdit teşkil etmiyor — tamamen zararsıılar ama kalan yüzde biri takip etmek için çok fazla uğraşıyoruz."

Nefesimi neredeyse bir saattir tutuyormuşum gibi geldi. Söylediklerini iyi haber olarak yorumladun ama stres seviyem httlIt yüksekti. Aynca Thomas'a kuş/Idim. Bazı davranışlarını mazur görmek zorunda olduğumu biliyordum ama FBI'ı kapımıza kadar getirmek neydi? Damarlarımda dolaşan kan elektrik yiiklaydtl.

Linwood Banday

Parker sözlerine devam etti, "Kardeşinizin başhi;
bulması lanm. Devlet kurumlarına bilgisayar aksi',
meydana gelecek bir felaketle ilgili yazmaya devam 1.1
kapma yine çahnacaktır. Biz olmasak da, başkası tarz
"Anbyonmı."
"Artık dünya yirmi yıl Öncesinden çok farklı," dedi,
se bu tür olayları hafife almıyot Tucson'da olanları'
Tbomas bir psikiyatristten söz etti. Düzenli olarak j

Yme not defterini çıkarttı. "Adı?"
Adını vermek istemiyordum ama istese bulması ıl
sürerdi ki? Beş dakika? En fazla on? Laura
mi s'ı aklayacağma veya bu ikisine defolup gitmeleri
Yeceğine gilvenmek zonındaydım.
Parka'a doktorun adım verdim.
İyi gfinler, Bay Kilbride," dedi.
Driscoll başıyla selam verdi ancak bir şey söyleme
ünü> verandanm basamaklaruu inip hükümet plakab
rma binmelerini izledim.
Sonrasında yaptığım şeyle ise gurur duydugımı sğ,

,)1,:-M11,10 I

Howard Talliman, Bridget Sawchuck'm yaşadığı ikilemin detaylannı ona neden halka açık bir alanda anlatmak istediğini anlıyordu. Bu, hem Howard'm tepkisini kontrol altında tutuyordu hem de ikisinin bir arada görülmesinde herhangi bir şüpheli durum yoktu. Howard'ın öğle yemeğinde en yakın arkadaşım' karısıyla buluşması son derece doğaldı. Howard, Morris'e yaptığı gibi ona da tavsiyeler veren biriydi.

Fakat Howard, Allison Fitch'le birlikte görülebilecekleri bir yerde buluşmak istemiyordu. Bu buluşmadan kimsenin haberdar hımmm istemiyordu.

Bu nedenle, Madison Bulvarı ve Kırk ikinci caddenin kesişimindeki Roosevelt' te bir git tuttu. Ayn bir oturma odası olan bir oda istiyordu çünkü Allison'm daha önce hiç tanışmadığı bir adamla dar bir alanda, en baskın parçanın battal boy bir yatak olduğu — adeta onları yanına çağınyormuş gibi -- bir odanın içinde bulunmaktan rahatsız olabileceğini düşünüyordu. Bridget'e Allison'la iletişime geçmesini ve kadının teklifini konuşmak için onu öğleden sonra ikide otele çağırmasmı söyledi. Ancak Allison, görüşmeyi Howard'm devralacağından habersizdi.

Howard oda servisine, Allison gelmeden on dakika önce kahve getirmelerini söyledi. Kadın dakik mi değil mi bilmiyordu ama söz konusu yüz bin dolar olunca zamanında gelmesi için yeterince iyi bir nedeni olduğunu düşünüyordu.

Liinvood Barda?

Porselen fincan ve tabaklar sehpasının üzerine
gümüş kaşıklar ve beyaz keten peçeteler de;ii
nlch, gümüş taşıtlar ve beyaz Keten peçeteler de
da yerlerini aldı ve bir iki dakika sonra kapı hafifçe
Howard bacak bacak üstüne attığı koltuktan kalktı ye
araladı.
Allison'ın ağzı açık kaldı. "Özür dilerim. Yanlış
"Bayan Fitch, tanıştığıma memnun oldum," dedi
kapıyı ardına kadar açıp koluyla içeriyi işaret
valctinde geldiniz."
Allison tereddüt etti, ardından odaya girdi.
"Bridget nerede? diye sordu.-
"Bugün Bridget'i ben temsil ediyorum," dedi Honl
"Sea de kimsin?'
*Adım Howard Talliman? Takma isim lcullanmı
duymuyordu. Bu kadın, Bridget ve Morris'i internegae
tudlysa - ki Howard araştırdığından emin e o halde INÎ
,adeta ve fotoğrafina rastlamış olmalı. "Aile dostlarıyla!
) "Alt tabii, kim olduğunu biliyorum," dedi Alba
Adamm kampanya yöneticisi ya da onun gibi bir
"Otumaz mum? Kahve söyledim?
am koltuğa doğru ilerlerken gözlerini odada
'Yatak nerede'?" diye sordu. "Yani... İçinde yatak dm

lif otel odası hiç görmedim de."

Howzdkapah bir kapıyı işaret etti. "Yatak oda& o 111

Ala dikmişti "Yatak odasının ayn olduğu

imr Başıyla kapalı yatak odası

Psikoz

"Tabii, buyur."

Allison kapıyı açıp ıslık çaldı. "Vaay." Koltuğa geri dönüp oturdu. "Böyle bir odayı ne için kullanıyorsun?" .

"Buraya bunu konuşmak için gelmedik, değil mi'?" dedi Howard.

"Demek istediğim, Bridget sırf senle ben sohbet edelim diye böyle bir oda tutabiliyorsa, belki de hedefımi çok düşük tutmuşumdur."

Howard zaten yüz bin dolar istemesinin hırstan yoksun olduğunu gösterdiğini düşünmüştü ama bunu söylememeyi yeğliyor. Gümüş kahve demligini sapından tuttu ve "Bir fincan alır mısın?" diye sordu.

"Evet, tabii."

Kahve fıncanlara akarken buhar' tütüyordu. Allison fıncanına krema ve şeker eklerken, Howard sade içiyordu. Howard bir elinde fincan diğerinde tabağlyla koltukta rahatça arkasına yaslandı.

"Evet, Bayan Fitch, ortalığı biraz kanştırdınız, değil mi?"

"Evet, yani, Bridget sana ne anlattı bilmiyorum."

"Yeterince anlattı. İkinizin arkadaş olduğunu, çok özel are

kadaşlar olduğunu, birlikte Barbados'a gittiğinizi ve sonra-
dan onun Morris Sawchuck'la evli olduğunu ökrendiğinizi."
"Evet, aşağı yukarı böyle." Allison kahvesini yudumlayıp
suratını ekşitti ve biraz daha şeker koyup karıştırdı.
"Ve bunu öğrenince bir fırsat gördünüz."
Allison Fitch kızartı. "Öyle demeyi tercih ediyor olabi-
lirsin."
"Siz ne dememi tercih ederdiniz?"
"Sanırım... Sanırım buna Bridger e bir iyilik yapıyorum
denebilir."

Limşıood Barday

Howard'ın kalın kaşlan hafifçe havaya kalktı. elbaj
açıklar mısın?" 4
"Yani, düşündüm Ici Bridget aramızda bir şeyler
imm ortaya çıkmasını istemez, ben de böyle bir şey
a için ona bir yol sunuyorum."
Howard başıyla onayladı. "Anlıyorum. Çok iyi bil
iasammız, değil mi? Peki, bu bilginin halk tarafındanj
namaz için ne istiyorchmuir'
Alrıson gözlerini kıstı. "Çok ukala bir herifsin detli
"Benbirçok şeyimdir, Bayan Fitch."
"Bak, cevabı zaten biliyorsun. Ona son I tl
akışında sıkıntı yaşadığımı anlattım ve bana yardıma
lirse, kocasmm vali veya başkan ya da koro başkanı vıii
yüyünce her ne olmak istiyorsa olma şansını berbat em;
için Bridget hakkındaki gerçekleıin ortaya çıkmaması.;
lanm. Zaten adam karısının başka biriyle yatmas ral
kötü bir durum ama bir de başka bir kadınla? Adamil
destekçileri, vakıf gecelerinde bir tabak yemeğe beş yt4
bareamadilan zamanlarda beincinslerin evliliğine bil;
yaşmak için milyonlarca dolar harcamakla meşgul. Bu hi
barlacaklardr. Hadi ana yüz bin dolar o ve kocası içki
ki? Nedir? Öğle yemeği parası mı? Gucci ya da Louisi
tona ıdişi bir ziyaret mi? Onlar için hiçbir şey. ÇatI

fazlasım isteyebilirdim."
Howard 'Mine) gülümsedi. "Polisin şu anda yan ofri
bu konuşmayı dinlemediğini nerden biliyorsun? Şimıd
girip seti pra Sırma ve şantaidan tutuklamayaca
nerden biliyorsun?'
Allison gerildi. Howard bir saniyeligine gözlerini
rnnı gerçddeşmesiai beldediğini görebildi. Ancak &ani
son'ın katılan geyşedi.

Psikoz

"Böyle bir şey yapacağını sanmam. Çünkü o zaman her
şey ortaya çıkar. Valinin karısının lezbiyen yasak ilişki yaşa-
"Bu şekilde afişe olmakla başa çıkabileceğini mi düşünü-
yorum?

Elbette."
Dayton'daki annen bunu nasıl karşılar?'

Bu onu yakaladı. Neredeyse karikattirümsil bir yutkunına
sesi çıkarttı. Howard'ın dersine çalıştığım anladı ama yine ken-
dini toparladı. "Bence annem yıllardır bundan ştipheleniyor.*
"Ona açılmadın?
"Hayır. Ama sanırım bu beni onunla karşılıklı oturup ko-
nuşma zalunetinden kurtarırdı. Asıl soru şu, Bridget ve kocası
bunu atlatabilirler mi?'
inkar ederler," dedi Howard. "Senin sözüne karşılık onla-

rınki. Kadın bir başsavcıyla evli, sense canım, bir barınaidsin."

"Kanıtları olan bir barmaid."

Howard bu kartı oynayıp oynamayacağını görmek için

bekliyordu. Mesajla.şmalar. Telefon kayıtlan.

"Kanıtlar," dedi Howard. "Neymiş bunlar?

"Birçok kez konuştuk. Kayıtlı görüşmeler."

"Telefonunda."

Allison başıyla onayladı.

"Göster bana. Kanala," dedi Howard.

Allison kafasını salladı. "Aptala benzer bir halim mi var?" Howard cevap vermedi. "Telefonunu sana verir miyim sence'?"

"Yüz bin dolan istiyorsan, teslimat sırasında telefonu da getirmelisin ki mesajların silindiğinden emin olabileyim."

Allison bunu düşünür gibi görünüyordu, avantajlı konumu kaybetmek istemezmiş gibiydi.

"Olabilir: dedi.
Howard tabağını ve fıncanını sehpaya koyup I:, e'
mizedi. "Peki, Bridget senin sonra tekrar ortaya çgşii
fazla para isteıneyeceğinden nasıl emin olacak? İ
"Bu konuda sözüme güvenmek zorundasımz," ch,j
son ve yaramazca sırıttı.
"Evet, sanırım öyle olacak," dedi Howard. Dizles
du. "Eh, geldiğin için çok teşekkürler. Seninle irtibat
ceğiz.*
Oyuncu seçmelerindeymiş gibi konuşuyordu.
"Param getinnedin mi?"
"Şu anda değil," dedi Howard ayağa kalkıp. "Belki
Bridgefin parayı getirmesini bekliyordun ama Ö tl"
nuru anlamak istedim. 0 kadar parayı toplamak biraz J;
alacak. Sana çek yazmamı beklemiyordun herhalde." I
Allison ayağa kalkarken yüzünü utanç kapladı. "Ham
bii ki. Ama hepsi nakit mi olacak?'
"Sanırım ikimiz de bu alışverişe dair bir kayıt okur*
tercilı ederiz: dedi Howard. 1
/ "Tanrım, o kadar nakitle ne yapacağım?"
"Sana bir kasa kiralamanı Öneririm. Sonra ilıtiyaş
göre kasadan istediğin parayı alırsın."
Allison'm gözleri parladı. Howard, onun parayı gözli

önüne getirdiğini, yüz bin doların ne büyüklükte bir Nj
olacağım merak ettiğini görebiliyordu.
imanı, Öyk yapanın. Kasay* nereden bulacağım?
noward iç çekti. "Ben olsam bir bankaya gitmeyi Sal
dinc a an 1

ni arayacak mısın?

Psikoz

Howard bu olay ortaya çıkarsa nasıl bir zarar vereceğini, neler olabileceğini düşündü. Ya kadın basına giderse? Howard, Bridget'e de söylediği gibi, bu kadının güvenilirli• gini sarsacak yeterince bilgiye ulaşacaklarından emindi. Onu halkın gözü önünde rezil ederlerdi. Tehlikeli bir yol olduğu kesindi. Ama sonuçta aday olan Bridget değildi. Bu skandal en sonunda onu mahvedecekse, edebilirdi. Morris gerekirse Bridget'ten aynlmak zorunda bile kalsa, bu işten sağ çıkabilirdi. Tantan dindikten sonra insanlar muhtemelen ona karşı sempati bile duyabilirlerdi. Evlilik dışı ilişkiler, mavi elbiselerin üstündeki lekeler, otel hizmetçileriyle kaçamaklar politikacıların paçalarmı sıyırdıklan olaylar sınırsız&
Ama ona yüz bin dolar vermek — bu olay duyulursa nasıl bir izlenim yaratırdı? Howard hızla düşündü. Bunu da çevirmenin bir yolu vardı. Suçu üstüne alır, arkadaşı ve karısını bu acı ve utançtan kurtarmak için yaptığını söyleyebilirdi. Mecbur kalırsa Sawchuck'ın danışmanlığından istifa eder, en azından halkın gözünde, ve işleri perde arkasından kontrol

etmeye devam ederdi.

Yine de olay duyulursa çok kötü olurdu. Aşılabilir bir durum olsa da, programlannı biraz sekteye uğratabilirdi. Zaten diğer mesele yüzünden, durum ortaya çıkacak mı diye harflanarak işleri ertelemek zorunda kalmışlardı ama gün geçtikçe durum giderek daha umut vadedici görünüyordu. Bu kadına gelince, belki ama belki, parasını alınca gerçekten çekip

gidebilirdi.

Ne çok şeyle uğraşması gerekiyordu.

O sırada Allison Fitch, "Yanlış bir şey yapmaya kalkışma. Çünkü çok şey biliyorum," dedi.

Howard gözlerini kırpıştırdı. "Pardon?"

Allison ayağa kalkmış kapıya doğru gidiyordu. "Artık

Bridget'in kim olduğunu, kimle evli olduğunu bi ti'sıı ; geriye dönüp bakınca, gördüklerim ve duyduklarını, bi rebiliyorum."

Howard'ın tüyleri diken diken oldu. "Tarn olarak ij bahsediyorstm?'

Allison koridora çıktığında son sözü, "Yüz bin dalişsi rirsen, bunun için endişelenmene gerek kalmaz," oldu,

Kapı kapanırken Howard bakakaldı.

Bridgerk bir kez daha görüşmesi gerekecekti. Osim ceyse, Lewisti arayacaktı. İşler ne zaman köttileşecti göninse, Lewisle konaşurclu.

ON YEDI

Odasına girdiğimde, Thomas bana sırtı dönük bir şekilde ekrana bakarak, "Bence iyi tiplerdi, ama CIA'i göndermeleri gerekirdi," dedi.

Harita-ve-bilgisayarlarla-kaph masasının yanına gidip çömeldim, ardından prize tızandun. Fişi çektim. Bilgisayarın hafif yalıtım belli belirsiz bir pıt sesiyle anında kesildi.

Thomas haykırdı, "Hey!"

Sonra biraz daha uzanıp telefon hattının jaka girdiği yere ula,stım ve onu da çektim. Thomas afallamış halde birdenbire

simsiyah olan monitörlere baktı.

"Aç şunları!" diye bagırdı. "Aç şunları

Daha yüksek sesle bağırdım, "Ne halt ettiğini sanıyorsun? Bana anlatabilir misin? Tanrı aşkım, aklından neler geçiyordu? CIA'le iletişime geçmek? E-postalar göndermek? Delirdin mi sen?"

Bunları söylerken bile yanlış yaptığınun farkındaydım.

Ama kendime hakim olamadım.

"Tanrı aşkına, inanmıyorum. FBI! Lanet olası FBI kapımıza geldi! Seni tutuldamadıklan için şanslısın, Thomas. Ya da ikimizi birden! En azından bilgisayarın da alıp buradan gitmedikleri için şaşkınım. Tanrıya şükür kimseyi tehdit etmemişsin. Dünya artık nasıl bir yer hiçbir fikrin var mı? Hükümet teşkilatlarına e-postalar gönderip yaklaşmakta olan bir

Linw od Barday

felaket olduğunu söylemek? Bunun kaç alarm ikili,
sokacağına dair bir fikrin var mı?"
"Fişi geri tak, Ray!" Sandalyesinden kalkmış,
üstüne çömelmişti ve kabloya uzanmaya çalışıyor,
Onu omuzlarından yakalayıp geri çektim. "Hayr!I
kadar Thomas! Yeterince dayandım! Yetti!"
Fakat Thomas bir yengeç gibi ileri uzandı, masal;
girdi. Onu bacaklanndan tutup geri çektim. it
"Senden nefret ediyorum!" diye bağırdı.
yanaklanndan yaşlar süzültiyordu.
"Burada işin bitti!" dedim. "Bitti! Bu odadan dışa
caksm! Normal bir insan gibi yaşamaya başla t.
"Beni rahat bırak beni rahat bırak beni rahat •
inledi. Onu odanın ortasına sürilkledim, ikimiz de
ğıldık. Çıplak zemin onu stiriıklemeyi kolaylaştımışit
bu sırada birkaç harita ve yazıcıdan aldığı kağıtlar alt"
mişti. Bacağını,' altındaki buruşmuş kağıtlardan birimi'
bağının üstüne koyup düzeltmeye çalıştı.
"Bak ne yaptın!" dedi .11
Markayı elinden çektim, buruşturup top yaptım ve ii
diger ucuna fırlattım. 1
yrr di
But bir hata olduğunu biliyordum. Thomasta b4I

mn,bilgisayann fişini çekmenin ve belki de en kötüsü,
ti baritalanulan birine kullanılmış tuvalet kağıdı nı
kendimi <k kavbetınistim Rakamı 4 auhabtmolt bono!
kendimi de kaybetmiştını. Babamı kaybetmek, burayı
inek, flama konusunda ne yapacagıma karar Yel
çalışmak ve şimdi de kapıya gelen federal ajanlar 1:41!

kapıya gelen federal ajanlar
'ı bu kadar sert çıkışmanın bir Ö,

Psikoz

Bu yüzden Thomas da patladığında belki de bu kadar şa-
şırmamam gerekirdi.
Mermi gibi üstüme atladı. Atılıp beni ensemden yakaladı.
Sırt üstü yuvarlandım ve Thomas üzerime çıktı, bacaklarımız
birbirine geçti, elleri hâlâ boğazımdaydı.
"Aynı babam gibisin!" diye bagırdı. Gözleri kocaman ve
manikti. Boğularak, bileklerini yakaladım ama ellerini aça-
madım.
"Thomas!" dedim çatlak bir sesle. "Bırak...beni!"
Uzanıp sol kulağını sag elimle yakaladım ve hızla çektim.
Thomas bağırıp beni bıraktı. Yuvarlanıp altından çıktım.
Belli ki kulağını çekmem onu şaşırtmıştı. Etrafımadaki kao-
sa baktı, ardından bana bakıp başını iki yana salladı.
"Hayır hayır hayır," dedi ve öfkesini yine bana yönlendir-
mek yerine, kendine vurmaya başladı. Avuç içleriyle, bir sol
eliyle, bir sağ eliyle alnına vuruyordu. Sertçe.

"Thomas!" dedim. "Kes şunu!"

Kollarımı ona dolamaya çalıştım ama kolları piston gibiydi. Kafasına öyle hızlı vuruyordu ki tahtayı tahtaya vurunnuş gibi ses çıkıyordu. Kendimi onun üstüne attım ve onu durdurmak için yere serdim.

Anlaşılmaz hayal kırıklığı nidalan atıyordu.

"Geçti!" dedim. "Thomas, dur!" Ağırlığınıi üstüne verip hareketlerini kısıtlayarak onu sakinleştirebilmeyi umdum.

"Geçti," dedim tekrar. "Özür dilerim."

Düğmesi kapatılmış gibi birden durdu. Ahu kırmızıydı ve morarmaya başlamıştı. Hırpalanmış suratı ve kırmızı, şiş gözleriyle, bar kavgasmdan mağlup çıkmış gibi bir hali vardı. Aglıyordu.

Kendimi yenik hissettim. Boğazım tıkandı, nefesim hız-

landı.

Linwood Barday

Ben de ağlamaya başladım.

"Thomas, özür dilerim," dedim. "özür dilerim t

kacağım, tamam mı?'

"Şa••• • ^aile& 19

Tamam7 dedi

"Ayağa kallayanınt Kendine daha fazla vunnşi

söZ ver, tamam rnı?'

Wurmayacağınt"

"Tamam, güzel. Anlaştık." Onu oturma porisyona;

dim, sırtını okşadınt

bize doğru baktı. "Fişi takacağım," dedi.

c

sayar vm1damaya başladı. Thomas ayaga kallcmada'

ban kurallar koymamız lazım, tamam mı? Sen tekir

başlamadan önce," dedim.

Başıyla yavaşça onayladı.

ilk önce başına buz koyalun. Olur mu?"

Teklifim' düşündü. "Tamam," dedi.

Ona elimi uzattı') ve elimi tutunca rahatladım.

anad İ4« fark ettim. "Tanrım, kendini fena lurpalam*

Bana baktı. "Boynun nasıl?"

ayol& iyi: dedim.

eni öldürmeye çalıştığım için Özür dilerim: &il

Beni öldürmeye çalışmıyordun. Sadece kamıştal
damda"
apyla onayladı. "Evet. Mankafa."
idi buz poşeti araricen Thomas mutfak nali
iabaın sürekli *gri ve kas çckilmelerindei
s yüzden buılukta koca bir marketteki 0111
ü buz ü "Bunu kafana tut,* dedim,/
oşedetinden birini verirken.

Psikoz

Kendime bir sandalye çekip kolumu omzuna attım
"Bunu yapmamam gerekirdi," dedim.
"Evet," dedi Thomas.

Kendimi kaybettim?
İlaçlanm alıyor musun?" diye sordu.

Dr. Grigorin'in ofısinden döndükten sonra tek bir MicIvi
bile yememiştim. "Hayır, sanırım almayı unuttum."
"İlaçlarını almadığında sorun çıkartıyorsun," dedi.
Kolumu omzundan çekmedim. "Yaptığım şeyin bir özrü
olamaz. Biliyorum... Sen nasılsan öylesin, biliyorum ve sana
bağırmam, hiçbir şeyi değiştirmeyecek."
"Kurallar nedir?" diye sordu.
"Ben sadece... Sadece e-posta göndermeden önce bana da
göstermeni ya da telefon açmadan önce bana sormanı istiyo-

rum. Ama şehirleri istediğin gibi dolaşmaya devam edebilirsin. Anlaştık mı?"

Bunu bir düşündü, buz poşetini Mİ& al una bastınyordu.

"Bilmiyorum."

"Thomas, hükümetteki herkes onlara yardım etmeye çalıştığını anlamıyor. Senin iyi biri olduğunu anlamıyorlar. Herhangi bir yanlış anlaşılma olmamasını istiyorum. Sırf senin değil, benim de başım derde girebilir."

"Sanınm Öyle," dedi. Poşeti alnından çekti. "Çok soğukmuş."

"Tutmaya çalış. Şişmesini Coler."

"Tamam," dedi.

"Seni hiç bu kadar sinirli görmemiştim," dedim. "Yani, benim sinirli bir tarafım vardır ama sende de olduğunu bilmiyordum."

Thomas buz poşetini başına bastırırken gözlerini hafif k& pamıştı.

Liinvood Barda?

*Artık işe geri döntiyonırn," dedi, kolumun altindit;
şıp merdivenlere yöneldi ve buz poşetini masaya bırak:
Sırtı bana dönük, "Milli akşam yemeğin ben mi h;

YacalPmr
Bunu unutmuştu'". "Hayır," dedim. "S

tl!

ON SEKIZ

Bridget, çalıştığı halkla ilişkiler şirketinin ofisinin bulundu-
ğu, Otuz İkinci Cadde'deki binadan çıkarken, adamın dışarı-
da onu beklediğini gördü.
Howard onu dirseğinden yakalayıp kaldınma doğru çekip
"Howard!" dedi Bridget, adamın eline bakıp. "Bırak kolu<
mu. Canımı yakıyorsım."
Howard Talliman hiçbir şey söylemedi. Onu hızla çekip.
tiriyordu, Bridget topuklu ayakkabılarının üstünde dengesini

bulmaya çalıştı. Howard onu gözüne ilk çarpar, onları dinleyen kimse olmadan konuşabilecekleri bir binanın lobisine doğru götürdü.

"Ne biliyor?" diye sordu Howard, içeri girer girmez. Bridget'i mermer bir duvara dayadı ve kolum bırakmadı.

"Howard, neler olu—"

"Bir şeyler duyduğunu söylüyor." Howard neredeyse bir yılan gibi tısladı.

"Ne? Neden bahsediyorsun?"

"Onunla buluştum. Giderken, birtakım şeyler duyduğunu

söyledi."

"Ne duymuş? Ne duyduğunu söyledi?

"Söylemedi. Ama tehlikeli bir şey olduğunu ima etti. Söylediğin birtakım şeyler, senin kim olduğunu söyledikten sonra anlamını çözdtiğil şeyler."

Limvood Barday

lioward, yemin ederim—"
"Barbados'tayken Morris'le konuştu mu?"
"Tabü ki. Sürekli konuşuyoruz."
"Allison Fitch'le birlikteyken onunla konuşsun İ
"Evet, Iconuştuğumdan eminim. Howard, efirai
yorum. Kan dolaşımımı kesiyorsun?
Howard koluna bıraktı ama aralarında MM saf
santim vardı, yüzünü Bridger inkine yaklaştudı. "I
malar sırasında o da yanında mıydı?'
"Hayır, yani, diğer odada falandı. Tuvalete girdo
da Allison tuvaletteyken konuştuk. Bir kere de Mi
içki almaya gittiğinde havuz başında konuşınuştıa'',
`hani bu konuşmalan duymuş olabilir. Belki ğ4I
kandaydı veya kapının diğer tarafındaydı,ft dedi H011
*Tamam, olabilir ama dinlediyse bile, biz... 11/4
söylemediğimdeneminim—ft
Morris'in durumunu biliyorsun," dedi Howardıa
"Bana hiçbir şey anlatmıyor." *
"Ama biliyorsun?
"Neyi anştınlıklannı biliyorum. Bilmemem
ma? Maris kafayı yemek üzere, er ya da geç ortayaOl
nı, Goldsmith'in onu töhmet altında bırakacağım 641
Demek ki biliyordu.

Boward, Morris'i politik sonmlan kansıyla komısı
kaosun& bir türlü ikna edananişü. Belli ki Bridgeti
direktörü Bafloo Goldsmith 'in Sawschuck's birkaç ol
ile anlaşma yapma planına dahil ettiğiudd
miii. Goldsmith bunu Amerika Birleşik Devletleri
Işim korumak için yaptığım savunuyordu, ancak Mi
Goldsmith'in istihbarat karşılığında belli NO

Psikoz

terör zanlısımn serbest kalması için savcılar ve emniyet teş-
kilatlanyla anlaşma yaptığım ifşa ettiğinde, Amerika Birleşik
Devletleri vatandaşlarının olaya aynı şekilde bakmadığı orta
ya çıkmıştı.
örneğin, Florida'da bir tema parkında bomba patlatmak
üzereyken yakalanan o iki manyak vardı. Goldsmith adam-
lann tutuklandığını öğrenir öğrenmez, kendi adamlar olay
yerine gidene kadar Florida'nın üst düzey emniyet görevlile-
rinin adamları tutacağım düşünüyordu. Goldsmith'in istihba-
rat uzmanlar çok daha büyük bir şeyin yaklaştığını söylemiş-
lerdi ve Florida'daki o palyaçolar Yemen'e iki dönüş bileti
karşılığında her şeyi anlatmayı kabul etmişlerdi. (l7mes'm
yazdığına göre Amerikan hükümeti adamların eve dönüş bi-
letlerinin parasını bile ödemişti ve bu gerçek, olayın az daha
yol açacağı tahribat kadar insanların canım almıştı.)
Goldsmith, bir diğer iç çamaşırı/ayakkabı tipi bombacıyı
Paris'te Washington aktannah bir uçağa binmeden önce ya-
kalayarak anlaşmanın gereğini yerine getirmişti. Ancak Times
iki olay arasmda belirgin bir bağ bulamamıştı. Makale, Gol-

dsmith'in tema parkmdaki iki teröristi evlerine göndermesini haklı çıkarmak için onlardan edindiği istibaratın değerini şişinneye çalıştığını iddia ediyordu.

Goldsmith cümle aleme rezil olmuştu. istifa etti. Ardından Florida'nuı başsavcısı da istifa etti.

Times'ın bilmediği şey, ilk yaka Florida olmadığıydı.

El-Kaide sempatizanı Suudi bir kaçak, Guggenheim'ın köşesinde içi patlayıcıyla dolu bir Ford F-150'yi havaya uç-urmaya kalkışmıştı. Aracı gecenin bir yarısı gelip park etmiş ve sabah dokuzda patlayacak şekilde ayarlamıştı. Fakat tuğlalı penceresinden dışarı bakan bir kadın, adamın neden sürekli aracın bagajmdaki bir şeyi kontrol edip durduğunu merak et-

Limınıod Barclş

iniş ve polisi aramıştı. Bir harekat timi olay yerin
sabah çörek satan satıcıların arabaları yerlerini ak
bombayı etkisiz hale getirmişti. Aracın sahibine u
adam tutuklanmıştı. Goldsmith başından beri işin
şiiphelinin üstüne atlamış ve yine eve dönüşünü!, g
mesi karşısında adlarını söylemeye razı geldiği, k<
düşünceleri olan arkadaşlan olduğunu agrenmisi
Goldsmith Morris'i aramıştı.
Morris ilk başta karşı gelmişti. O aşağılık herif
somştunna başlatacalch. Goldsmith'e, teröristlerk
yapmakla ilgilenmediğini söylemişti. Goldsmith,
musun, geçmişleri hakkında istihbarat sahibi olduğu.
Dağ şüphelileri değil, ne demek istediğimi
dr," demişti.
Dünya üstünde sonsuza dek derinlere gömülmüş
al olduğu sinan olmayan tek bir hırslı politikacı dıti
Maris Sawchuck, Goldsmith'in onunla ilgili ne bil*
ak tahmin edebilirdi. Belki de Howard'ın ovum içi),
bir ği kirli numara hakkında bilgiye sahipti. Ya da rdı
nalın aktarıhnayan kampanya bagışlan. Belki de
cinsel geçmişi hakkında bir şey. Ya da kendisini
Sachuck boyun etmek zorunda kaldı.
Bombacı evitıe döndü.

Tmeidaki makale yaynnlandıgında, Howard
işin diğer ıyatının da patlaması:il beklediler. 77ınes 001
km ye devam edecekti ve Morris'in de işin içinde 4,
öğrenecekti. Mansederi eözierinde canlandırabiliyoli!

Manşetleri gözlerimi. canlandırabiliyo
Başsavcısı Gug,genheim Boınbacısfıus
izin Verdi"

Imasina ları veren hiç kinst

Psikoz

malikanesine adım atamazdı, hele ki Beyaz Saray'a asla. Bu iş duyulduktan sonra Morris bir üniversitenin yönetim kurulunda çalışsa bile şansli sayılırdı.

İşte Howard, Bridget Morris'le telefonda konuşurken Allison Fitch'in bunu duymuş olmasından korkuyordu.

"Tanrı aşkına Bridget, sen nasıl bir aptalsın?" Howard kafasını iki yana salladı. "Morris nasıl bir aptal?"

"Asla açık açık bundan konuşmadı. Genel şeylerden bahsettik. Sadece endişeli olduğunu söyledi. Yakmda hepsinin geride kalmasını istediğini."

"Mesele de bu Bridget. Olayın yakında unutulacağını düşünüyoruz. Her şeyin geride kalması büyük bir ihtimal." Sesini iyice alçalttı. "Tabii sen şantajcı bir lezbo sürtüğün seni duyabileceği yerlerde bu konu hakkında gevezelik edersen

böyle bir şey mümkün olmayacak."

"Howard, ciddiyim, sadece blöf yapıyor. Hiçbir şey duymadı. Eminim."

Howard arkasını dönüp ondan iki adım uzaklaştı ve tekrar dönüp ona baktı. Yanına yaklaşıp, "Şantaj işi — onun üstesinden gelebiliriz. Ama bu kadın gerçekten bir şey duyduysa, kız-kıza takılmanızdan çok daha önemli şeyler biliyor demektir. Elinde bir dinamit var. Ne demek istediğimi anlıyor musun, Bridget? Kadında bir dinamit var. Lanet olası bir nükleer silahı var," dedi.

"Howard, gerçekten bundan eminim, söylediğim her kelimeyi duyduysa bile bize zarar verecek bir şey duymuş ola-

"Yeter," dedi Howard. "Yeter." Başını yavaşça sallayıp düşündü. Parmağını ona doğrultup, "Morris'e tek kelime etme. Tek bir kelime bile," dedi.

• lobiden

Ot ve doğu yönünde yürümeye başladı. i

Bridget kollarını kavuşturup duvara yaslandi,

lamaya çalıştı. Howard'ın Morris'e bir şey ini

endişe etmesine gerek yoktu. Howard onu kOcj

daha fazla koricutuyordu.

ON DOKUZ

"FBI benimle görüşmesi için b:

yın Başkan."

"Evet, tabii, çok normal."

"Siz mi gönderdiniz?"

"Standart prosedür."

insanlar gönderdi, Sa•

"Peki. Çünkü pek sevimli değillerdi. Daha önce başımı

derde sokup sokmadığımı sordular."

"Sen ne dedin?"

"Bayan Hitchens'ı çıplak gördüğümden haberdarlardı.

Ama diğer meseleyi bilmiyorlardı."

"Ve sen de onlara anlatmadın."

"Hayır. Ve bence kötülüğü yapan tarafın ben olduğum türde bir beladan bahsediyorlardı. Ama o benim suçum değildi. Bundan konuşmaktan hoşlanmıyorıun. Babam ölmeden hemen önce bu konu hakkında konuşmak istemişti, benden olayı anlatmamı istemişti. Kafam karışmıştı çünkü yıllar boyunca hiçbir zaman ve hiç kimseyle bu konu hakkında konuşmama izin vennemişti. Ben de konuşmadım. Dr. Grigorin

bile bilmiyor."

"Biliyorum.

Size sbylememde bir sakınca yok."

Peki ya ağabeyin? Ona anlatmalı mısın?

Hayır. Hayır, sanmıyorum."

Psikoz

ledi. Bu teklife "berbat ötesi" dedi. "Lanet olası bir hakaret"

YIRMI dedi."Bufabrikadaki her biraçalışkan adam ve kadının mide-

sive indirilmiş bir yumruk" dedi.

Bu teklif için hepsini söylüyordu. Ama aynı zamanda "iş-

lerirnizi korumak için en iyi umudumu" diyordu.

"Kabul edelim, arIcadaşlar. Bu alçak herifler siz akşam yar-

diyanızdan eve dönüp bir bira açıp Leno'yu izlemeye koyul-

Eve dönüş yolunda Michael Lambton'ın cam ' nada dükkanı kapatıp Güney Kore, Asswipe'a taşuıabilirler.

istiyordu. Ben bu sözleşmeyi seviyor muyum? Bu sözleşmeden nefret

Eve gidip istediğini alabilirdi Vera'yı ediyorum. Ve bu akşam sendika başkanınız olarak burada ol-

dönmesini sağlayacak kadar uyandırabilirdi ama mamın nedeni, pazar günü bu boktan sözleşmeyi onaylayan

bu değildi. Ne de olsa bu bir kutlamaydı. Kutlama oyu verecegimi söylemek. Neden biliyor musunuz? Çünkü ben

tıa, haftanın her günü istediğiniz zaman elde bir realistim. Çünkü beslemem gereken boğazlar var ve bilim

bir kadını istersiniz? yorum sizin de var. Çünkü bdemem gereken bir ev kredim var

Ve şu anda gerçekten kutlama yapması için bir ve biliyorum sizin de var. Çünkü okula göndennem gereken

İşin üstesinden gelmişti. En azından. Ilstesiekl çocuklarım var ve biliyorum sizin de var. Çünkü bana bağımlı

işin üstesinden gelmişti' En azından' 1 4 ... I olan insanlar var, hem de her gün, ve biliyorum sizin de var."

gibi göründüğü kesindi. Oylama bu pazardı ve la Sendika salonun bir homurdanma oldu ama Lambton'm

aPtallann katan onaylayacağı YöntindeYdie M 1 . korktuğu kadar kötü değildi. Zamanında ona sandalye fırlat-

PaY1Ydi ama sonuç olarak onlara sıfır maaş utşş• mışlıkları da vardı. Ama bu, hâlâ bir Pontiac ve Oldsmobi-

rm iptali ve sıfır sendika güvencesi veren bir i le birimi olduğu zamanlardı. Hummer ve Saturn satılmadan

zalayacaldanh. Ama sonuçta Mb% bir işleri yard, sell Önce. Chrysler az daha tepe taklak olmadan önceydi. Ama

Tayvan ya da herhangi lanet olası bir yere tafl şimdi bugündeydik. Artık oyun bambaşkaydi. Ve işlerin geri

isteyen Yoktt döneceğine, büyük araba şirketlerinin bu fabrikadan öngörüe

otomotiv parçalan üretmeye kapı panelleri st,

Ilar ve direksiyon parçaları — ve bunları Sert

'daki değil yurtdışındaki GM, Toyota, Honda ve bi

alana göndermeye devam etmek istiyorlardı. Yıllı

kede neler olduğunu ve işlerin nereye gittiğini Oral

Ediyordu.

anbton, şirketin sunduğunda onlara bi

döneceğine, büyük araba şirketlerinin bu fabrikadan öngörü-

lebilir bir gelecekte parça satın alacağına dair ibareler olsa da,

insanlar hali gergindi. Bu iyileşmenin önüne geçmek istemi-

yorlardi. Evlerinde kalmaya devam etmek istiyorlardi.

içten içe, Michael Lambton'm haklı olduğunu biliyorlardı.

Onun söyleyeceklerini duymaktan hoşlanmıyorlar ama onun

boş konuşan bir adam olmadığım, onlar düşündüğünü bili-

yorlardı ve sözünün eri bir adam olduğunu biliyorlardı.

Linvıood Barcial

Bir halt bildikleri yoktu.

Psilcat

Haftalar önce, şirketin patronlan onu top , yaptı. Ortalık temizlenince başkan İnannt,

Haftalar Önce, şirketin patronları onutoplantı aptı• -- - III

ğunuşlarch. Uzun, maun masanın bir tarafında çanta koydu. , V teL

dalda Lambton otunıyordu. 1 "yarım milyon," dedi. Istersell Sa,.

Masanın üstünden ona birtakım kağıtlar adamlarına bu sözleşmeyi kabul ettirmek"

ket başkanı şöyle dedi: "Teklifbnizi adatnianai Lambton bu yeni pazarlık taktiğini düşünmek için bir an

Teklifi istediğin kadar kötüleyebilirsin. Onları durdu. "İşte bu işleri değiştirir," dedi.

İlk kez para için kötü bir şey yapışı değildi. 0 pratik bir

bak ettiklerini sbyleyebilirsin. Şirketin onları bok ada

ası şimdi, yarısı oylamadan sonra, tabii her şey istedi-

demekti için zorladıgım söyleyebilirsin. Anis ğimiz gibi giderse," dedi başkan.

teklifi onlara satacaksın çünkü mevcut ortamda Şimdi, sendika toplantısından çıkarken, kalan çeyrek mil-

letinin en iyisi bu. Eğer bu parçaları Juan ya yon dolan alacağından emindi. Birkaç gün içinde, çalışanlar

da Dong Hung Low adında birinin • oy pusulalannı işaretleyeceklerdi. Michael Lambton böyle

duYacaidarsa olumsuz oy verebileceklerini söyk bir işi uzun zamandır yapıyordu, çok sayıda kalabalığa hitap

işlerini istiyorlarsa, bu Wiszleşmeyi iınzalayacakit etmişti " insanların nx>d unu okuyabiliyordu. Gördüğü tüm

oylamalarm içinde, birini bile yanlış tahmin etmemişti.

Michael Lambton sakınce sandalyesini gal Sözleşmeyi kabul edeceklerdi. Oy verirken elleriyle bu-

Tarınlaın kapatacaklar ama kabul edeceklerdi.

sözleşmeyi sınIsıklım tidan eve dönerken, SUV'sinin ısıtmalı, deri kaptan

Masanın diger tarafında oturan adamlar çiş köşkünde oturmuş, eline geçmek üzere olan paralan "ünü-

ken sandalyelerini hafifçe geri 'filler. yor ve aleti sertleşmeye başlıyordu.

Lambton penisini pantolonun geri an için bir bara gitmeyi düşünüyordu, belki şans eseri

IÇ111 lşte ul,11111 düşünüyorum. Ek

lig OM iyi bir yıl geçiriyor, Chrysler de ()Pita

at vardı ama yine de kendine yakıştıramıyordu. Kendini yaluşike

Paketi işe Yara& Para kazaniYorsunuz ve Pu j k buluyordu. Belki biraz göbekliydi ama Tony Soprano'nun

sulh maaşlarını vermeye devam edebilirsing:3 da göbeği vardı ve bu onu istediği zaman bir yabancı)" götür-

&kilodan bile geçinneyin." Gülünnedie mektep alıkoymuyordu. -

bitti mi?" İki şeridi otoyolda ilerleyip çiseleyen yağmur yüzünden

şirket başkanı yanında oturan adama

Stinden istenilen şeye inanaımade

ilerde sağa çekmiş bir araç gördü.

linwood Bad"

Arka kapısı açık bir Japon arabasıydi. Lanibtoy!

rayi alması, prensiplerinden ödün vermesi ashad; . Ama şu anda kimseyle konuşmak istemiyordu. Zor du-

rumda bir kadına yardım etmesi gerekiyordu. Telefonu cebine

gi

sonunda intikamlanm almışlardı. Lambton'ın o es Lambton her iki yönden yaklaşmakta olan herhangi bir

sı, adamlarını çalıştırmaya devam etmesi; onu ki

bırakan Japonlar ve Almanlardı. Çünkü derinlerım

niinee, onlar-

Bir dakika, bu da neydi?

Fıstıgm teki arabanın bagajından yedek las*

ya çalışıyordu. Michael onu sadece arkadan görü,

gördüğü şey hoşuna gitti. Omuzlarına dökülen sam

yalı ceket, mavi kot, diz üstü deri çizmeler. Zayıf ti;

zevkin kalsa kemiklerinin üstünde biraz daha et ciıı

iyi olabilirdi ama fena değildi. 1

Bagajın döşeme panelini kaldırmış ve tek

kadar dışarı çıkarmış duruyordu.

Lambton yanından geçerken yavaşladı, bugulı

nundan kadını süzdü. Kadın ona dönünce,

muhtemelen otuzlaruun sonlannda oldugunu

Yüzü glizzldi.

Sağa çekip yardım etse miydi?

Çok fazla düşünmesine gerek kalmadı. Cebe gi

Önüne park etti, motoru kapattı ve anahtarı çıkarttı.

pıya koyduğu anda cep telefonu çaldı.

laıet olsun."

bir numara deifikli. Ama knrktılön tok fazla insaf!

Lambton her iki yönden yaklaşmakta olan herhangi bir araç görmedir. Burada trafik az, diye düşündü. Burada insanın başına her türlü şey gelebilir ve kimsenin haberi olmazdı. Aklının o tarafa kaymasına izin verme, dedi kendi kendine. Sonra, Tamam, belki sadece bir iki dakikalığına

Uzun ceketinin önünü düzeltip düğmelerini ilikledi. Sadece yağmurdan korunmak için değil. Pantolonunun ön tarafında giderek büyüyen lcabarıklığı hemen gösterip bu fıstığı korkutmak istemiyordu.

"Bir sorun mu var?" diye seslendi.

Kadına yardım edecek, lastiğini değiştirecek, sonra bir yerlerde kahve içmek ister mi diye soracaktı. O zamana kadar tamamen ıslanmış olacakü. Kadın onun haline üzülecek ve kendini borçlu hissedecekti. Hayır demesi zor olacaktı. Belki

de kurulanması için onu evine davet edecekti

Kadın arabanın arkasından ona baktı.

"Ah Tanrım, durduğun için çok teşekkürler!" dedi. "Galiba lastiğime çivi girdi!"

"Çekici çağırdın mı?" diye sordu, kadının hayır demesini
umarak. İş üstündeyken çekicinin gelmesini istemiyordu.
"Kafamı duvarlara vurmam lazım! Posta kutuma süreki
çekici şirketlerin üyelik reklamlan gelip duruyor ama hepsini
çöpe atıyorum. Tam bir aptalun değil mi?"
Michael arabanın arkasına geçip kadını yakından incelee

sürekli gu çok fazla ı • •
Takip edil" numardlar kullanmaktan • • Memeleri küçüktü ama her şeye aynı anda sahip olamazdnuı.
uar önemli ia ~nammu: Michael Lambton p y
'ileceğini biliyordu. 157

Lirrırood Barday

oturmuş, çizmelainin içine sokulmuş. Deri ddiii

şuna bakılırsa atletik bir yapısı vardı. 4

*üye olmalısın," dedi, sonra onun üyeliğini kel

d çağır/Tar önermesinden endişe etti. Aralarmdli

ce birkaç metre vardı. Kadının üstüne gidip meb

istemiyordu. Yorgun gibi bir hali vardı. Dunflaı9

dini ama ligin şeyini bana doğru sallamaya bağ

su? der gibiydi,

"Buldan geçtiğin için şanslıyım sanırım," dedi

"Adın ner

Nicole.*

"Bende Frank," dedi. Uzun bir ilişkinin bağ

dığı apaçık ortada olan bir durumda gerçek ada i

gerekli miydi ki?

I3en lastiği değiştirirken arabamda oturmak S

"Alı, sonm değil," dedi Nicole.

Lambton'm cebi yine çaktı ama duymazdan ge$

"Yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Na

şık tutapm mı?"

"Sende var mı? Benim bagajda olacaktı?

Psikoz

"Nicole, bu lastik bana inmiş gibi görünmediş

Hızlı ve sessiz buz kıracağı sağ tamfma, belinin hemen

üstüne indi. Michael'ın acıyı hissetmesi bir saniyesini alırken

Nicole kırmızı ve parlak buz kıracagını kaldınp bir kez daha

vurdu, bu defa daha yukarıya, kaburgalannın arasına.

Nicole buz kıracağını üçüncü kez savurdu.

Sertçe.

Michael Lambton'ın soluğu kesildi ve ıslak asfalta düştü.

Konuşmaya çalıştı ama dudaklarının arasından tek çıkan şey

kan oldu.

Nicole ona doğru eğildi ve "Adamlann sana onları sattığı-

nı bildiklerini söylememi istedi. Onları kandırdıgını biliyor-

lar. Onları kullandığını biliyorlar."

Sonra, emin olmak için, buz kıracağmı dördüncü kez in-

dirdi ve kalbini parçaladı.

Doğrulup yüzünü yağmura çevirdi. Temizlendi.

Michael Lambton'ı hendeğe yuvarlayıp yedek lastiği ba-

gaja geri koydu. Direksiyona geçip iki şeritli yolda ilerlemeye

başladığında, kendi telefonu çaktı.

-sende var nu? Benim bagajda olacaktı.- I "Evet"

Nicole ceketini!) cebinden cep telefonunu 0111, "Benim." Alo yok, kendini tanıtmak yok. Ama adamın set

hael bunu ilginç buldu şinIcti çoğu kadın telefona"! sini tanıdı. Bu Lewis9b.

da taşımayı tercih ederdi. "Bir uygulama var, telef"' "Merhaba," dedi.

döntiştorebiliyorum."

Isianmak istemezsin herhalde," dedi Michsel. için çalışmıyorum?

p bapjın üstüne koydu ve yere bırakmak için tl.

*Hangi lastik patWc bu arada?" diye sordu. 0114

ta Yolcu tanıfi 99 kr:

Şu anda meşgulüm."

Sana göre bir iş olabilir

!yolcu tallıfi," dedi Nicole.

:bad arabanın ön taraf doğru bakarkell• Iri misin? Vakit ayırdığına değecek.

zablerinden birini düzeltir gibi eğildi ! 159

Sınırın kuzeyindeyim. Bir süre kafa dinleyeceğim."

Ama eğer sana göre bir iş olduğunu söylesem, kabul eder

Müsait misin diye aradım. Sonuçta artık sadece Victor

1,,anwood Sardı"

"Ne demek, eğerr 1

"Patronunda konuşmam lazım. Bence kabul eder;

turda haber veririm?

Düşündü. Biraz kafa dinlemeyi çok istiyor ani

çevirmekten de nefret ediyordu.

ner

"Barda çalışan bir kız," dedi. "Kolay iş? İ

"Herkesin yapabileceği bir işe benziyor," dedilj

"Bu işte de biraz mesafeye ihtiyacımız var."

"Patronunla konuşunca haber ver."

Telefonu kapattı.

Adamın seninde bir şey vardı. Ona biraz babası

hatniatıyordu; her ne kadar onunla yıllardır konuş"

da. Sefil herif

Ama sevgili yaşlı babası her zaman aidındayi

Onu hali, "Tanrım, gümüşmü? Ta Avustralys'

larda gümüş madalya kazan diye mi geldik? Ne dek

misin? Olimpiyatlarda bronz madalya kazanırsan et!

dalyayla döndüğüne sevinirsin. Ama gümüş kazandığg

tmın uomdan döndüğü!) için, bu hayatının sonuna bil

kanirip durur. Ayda yürüyen ikinci adam olmak sı

kim hatırlıyor ki?' derken duyabiliyordu. 1

13un Aldrin," cevabım verdiğinde yediği tokaddi

whyordu.

YIRMI BIR

Ertesi sabah, hiçbir şey yaşanmamış gibiydi.
Thomas herhangi bir günmüş gibi kahvaltıya indi. FBI'ın ziyaretinin ardından yaptıklarımdan ötürü hâlft suçluluk duymama rağmen, Thomas her zamanki gibi davranmaya devam ediyordu, yani odasından çıkmayıp dünyayı dolaşım yordu.
Onunla ilgili pek çok şey beni şaşırtıyordu. Keşke kafasının içine girebilseydim. Her zaman, çocukken bile, benim için bir gizemdi. Etrafında bir balon vardı, benim ona ulaşmamı ve onun da dışarı çıkmasım engelleyen bir şey. Hep merak etmişimdir, neden o, neden ben değil? Neden o -- Zihinsel engeli' doğru kelime miydi? — psikiyatrik sorunları olan taraftı, neden ben değildim? Bu ne kadar adildi? Tanrı yukarıdan annemle babama bakıp, "Onlara omuzlarmın üstünde sağlam bir kafa taşıyan bir çocuk vereceğim ve diğeri de "Onunla biraz eğleneceğim:' mi demişti?
Thomas'ın neden şizofren olduğuna dair sayısız teori vardı. İkimiz çocukken genellikle kötü bir anne babalık — ya da daha çok kötü annelik — sonucu olduğu söyleniyordu ve aslında sabırlı ve sevgi dolu bir kadın olan annemi düşününce bu gerçekçi görünmüyordu. Anaç bir kadmdı, birinin zihinsel rahatsalığım daha da kötüleştirmek yerine iyileştirmesi daha büyük olasılıktı. Zamanla başka teoriler de ortaya aüldı. Rahatsızlık genetikti. Çevreseldi. Beyindeki kimyasal bir

dengesizlikti. Strestendi. Çocukluk travmasındo
gıdalar yüzündendi. Hepsinin kombinasyonuydi I
Ya da tamamen başka bir şeydi.
İşin ash, kimse gerçekten bir şey bilmiyordti
böyleyim bilmediğim gibi, Thomas'ın da neden
ğunu bilemiyordum. Thomas sorunlu olduğu ığ:
manda inanılmaz yetenekliydi. Whir1360'ta gördü
hatırlayabilinesini anlamam mümkün değildi
ona, bu sözüm ona yeteneğe sahip olması ü
muydu diye sormuştum. Sanatsal kabiliyetim ek
mutlu olur muydum? Benim bir lanet olarak gördi
llıomas yeteneği olarak görüyordu. Onu farklı ki
du. Onun gururlandıran buydu. Takıntısı onu kel
bydı. Aslında düşününce, tüm yetenekli imsak i
geçali değil miydi?
Bilaniyorclum.
Tek bildiğim, annemle babamın Tboınas'a
bilmek için ellerinden geleni yaptıklan ve onu kol
dılleriydi. Onu doktorlara, uzmanlara göttirmeşil
ötretmenkriyle tanışmışlardı. Hiçbir zaman as
şelaımekten vaıgeçmemişlerdi. Genellikle, 4,51
endişe çemberine ben de dahil oluyordum Bi
isim o sırada on beş yaşındaydım - nam

ortadan kaybolmuştu. Sık sık bisikletine atlayıp Poo
IÖ gider, oranın haritasını çıkarttı; her santim:1
graıirdi. Not defteri sokak planlanyla doldutufroll
bakmadan itfaiye vanalannın yerine kadar değYI!
olarak geri gelirdi.
Fakat o gün, akşam yemeği saatinde Ula eve $11,
Bu Thotaas'aı yapacağı türden bir hareket dem
"Çak bir bak bakalım: dedi annem.

1 Pa

Psikoz

Bisikletime atlayıp kasabanın merkezine indim. Onu ora-
da bulabileceğimi düşünmüştüm. Kasabanın merkezinde
daha karmaşık sokaklar vardı ve Thomas gibi zevkleri olan
biri için daha fazla eğlence teşkil ediyordu. Onu bulamadım.
Ama bisikletini buldum.
Saragota'da bir ara sokakta, bir berber dülcicamyla dünya
tarihinin gelmiş geçmiş en iyi limonlu turtalarmı yapan Pro-
mise Falls Pastanesi'nin arasında bir yere bırakılmıştı. Belki
Thomas da limonlu turta yemek için oraya girmiştir diye dü-
şündüm ama pastanede çalışan kadın onu görmediğini söyledi.
Sokağın yukarısına çıktım, aşağıya yürüdüm, bütün dük-
kanlara kardeşimi görüp görmediklerini sordum. Bir ara, bir
ayakkabıcının önünde duydum ve dikkatleri üstüme çekme
korkumu yenerek bağınnaya başladım: "Thomas!"
Bisikleti bulduğum yere geri döndüğümde, bisiklet yerin-

de değildi.

Hırsla pedal çevirerek eve döndüm ve ondan on dakika sonra eve vardım. Thomas'm suratı asıktı, akşam yemeği boyunca tek kelime etmedi. Ama o akşam, evin bodrum katında babamla tartıştığım duydum, daha doğrusu, babamın ona sinirle bir şeyler söylediğini. Thomas ortadan kaybolduğu için atar işitiyor diye düşündüm ama sonra ona ne olduğunu sorduğumda, bir şey yok dedi.

o gün her ne yaptıysa, bir daha hiç konusu açılmadı.

Mutfak masamda oturmuş, bu ve bunun gibi sıkmtılı meve zulan düşünürken, bir yandan da Thomas'ın mısır gevreğini yemesini seyrediyordum. "Akşam yemeği hazırlaman yerine, yapabileceğin başka bir şey buldum," dedim.

Kasesinden kafasını kaldırdı. "Ne?" Panik olmuş gibiydi.

"Ev. Evin temizlenmesi lazım."

Luıvıood Barday

Mutfağı ve oturma odasını inceledi. "Bana iyi
"Yerlerin süpürülmesi lazım. Etraf çok todu.Bql
kri tanizlerim sen de evi stiptirtIrstin."
"Temizliği hep babam yapardı," dedi. Ben bir Ii'
yine ekledi, "Hep o yapardı. Ben elektrik sopki
kullanmadım."
"Evin temizlenmesi gerektiğinde hemfikir
sordum.
Cevap yemeden önce bekledi. En sonunda,
"Eh, artık babam burada olmadığına göre, bil
nasıl 95zmemiii bekliyorsun? Burada ikimiz
azmdaa şimdilik, buradaki sorunlar seninle
istiyomm."
"Sanırım," dedi düşünceli bir şekilde, syapalül
"Market alışverişini zaten ben yamyonmı. Yani
ben hazırlıyorum. Avukatla ugraşıyorum. Thonall
işim var. Ya Burlington'a dönmek zorunda kalacağ
Bir şey söyleyecek oldu ama parmağımı uyıt
havaya kaldırdım ve onu susturdıım.
"Ya Burlington'a dönmek zorunda kalacağm şi
dm çalışmam gerekecek öyle ya da böyle, yaptığı
olduğum işler var."
"Benim de," dedi.

"Doğru. Ama eğer ben işleri halletmek için çal ol
ritiıden feragat ediyorsam, o zaman senin de arıza
Thomas'ın gözleri endişeli bir şekilde hareket
b. "Süpürge nerede bilmiyorum."
Arka kapının yanındaki dolabı gösterdim. lunğ
"Bu işi senin için ne zaman yapmam' istiyors4

"Şunu anlaman gerek Thomas, bu işi benim için yapmı-
yorsun. Bu evin işi. Işlere katkıda bulunmak, görevleri pay-
laşmak, bunu birbirimiz ve kendimiz için yapıyoruz. Ne de-
mek istediğimi anlıyor musun?"
"Evet, sanırım. Peki, ne zaman yapmam' istiyorsun?"
Ellerimi havaya kaldırdım. "Şimdi neden olmasın? İşi ara
dan çıkarırsan günün geri kalanında istediğini yaparsın. Bu

gün senden tek istegim bu."
"Kaç odayı süpürmem gerek?'
"Hepsini," dedim.
"Bodrumu?"

'Tamam, bodrumu yapmasan da olur.
"Ya merdivenler?"

"Evet, merdivenleri de." Omuzlar düştü, görevin ağırlığı-

nı şimdiden hissetmeye başlamıştı. "Elektrik süpürgesini al, sana nasıl yapacağım göstereyim."

Sandalyesini geri itti, dolaba yürüdü ve golf sopası tutmaya çalışan bir öküzün zarafeti ve işbilirliğiyle süpürgeyi çıkarttı.

"Fişe nasıl takıyoruir diye sordu. "Kordon iki santim dışarıda. Duvara kadar ulaşmıyor."

"Ayağım şuradaki pedala bas — hayır, şunun yanındaki — sonra da kordonu çek. En sonuna kadar çek." Ayağa kalktım. "Dur sana birkaç bir şey göstereyim."

Ona kısa bir ders verdim. Nasıl açıp kapatacağını, güç başlığın' ne zaman kullanacağını ve farklı başlıklarm hangi işler için oldugunu anlattım. "Bu hali için," dedim, "ve bu da çıplak ahşap zeminler için."

"Ya parkeler?" diye sordu.

"Çıplak ahşap zeminle aynı. Tüm zeminin üstünden geç. Çok kolay."

unrood Barday

Biri beni bir uzay mekiğinin kokpitine otura
mas gibi görünürchim. Zorlamamla, Thomas düş,
mu gım gorunuruum. ı..urıamamıa, 1 nomas Ni
ve makine çalışmaya başladı. "Benim ilgilenmp
birkaç e-posta ve iş var, seni rahat bırakayım," diye
Promise Falls'a Öyle aceleyle gelmiştim ki dizi
sayanmı almamıştım; cep telefonurndalci e-posıap
kullanıyordum ve birkaç kelimeden daha uzun ceii
mı gerektiren postalar telefonun klavyesinde
sancılıydı. Ayrıca, ödenmesi gereken birkaç p
ıxı biliyordum ve bunlan da intemetten hal - şi;
Babamın bir dizüstü bilgisayan vardı, &inci •
bilgisayar. "Bu daha hafıC daha hızlı," demişti
attığı mesajda. Gazeteleri internetten okumaya
ama yine de her gün bir gazete almaya devam
rd ilanları bakmak için olduğunu söylüyordu
arabaya atlayıp kasabadan gazete almaya gitme
mgeçmanek içindi. Bu onun günlük sabah aaıl
Kendine bir de kahve alırdı ve Thomas'a kahvaltı
için tam vaktinde eve dönerdi.
Bilgisayan mutfak tezgahında tutuyordu. Oen
Sayı çıktım. Kablosuı internet buradan da t,
elektni diffirgesinin gürültüsünden uzaklaşmak iğ

Yaamdan geçerken Thomas'ın tekniğini inceledi,
söpödirkea aşağı doğru eğiliyor, emmesi gereken toi
binaya çalışır gibi görünüyordu. Belli ki süpürge til
işini yerine getirmesi için halının her parçasının tisti
kaç saniye boyunca durması gerektiğine inanıyor
giderse, gime kadar kendi odasına bile Omuz& 1
Hasar sandalyeladen birine oturdum, bilgisaY011
bad dotmesine bastım. Üstüme bir süveter alsan! i)11

Psikoz

ama hava, içeri girip üstüme alacak bir şey aramama yetecek
kadar da serin değildi.
E-posta programımı çalıştırmak için şifremi girdim. Bir-
kaç reklam, Jeremy Chandler'dan birkaç not, Washington
Post'taki bir editörden Kongre'yi içi çocuklarla dolu bir kum
havuzu gibi çizdiğim son illüstrasyonumu öven bir mesaj.
içeriden elektrik süpürgesi bir sincap yutmuş gibi bir ses
geliyordu. Kesin Thomas halının püsküllerine takılmıştı. Ça-
resine bakardı.
Pırmise Falls Standarcruı internet sitesini buldum. Ju-
lie'nin e-posta adresini bulamadım ama Bize Ulaşın sekmee
sine tıklaymca muhabirlere ulaşmak için adının baş harfi ve
soyadını yazarak sonuna @pfstandard.com uzantısını ekle-

menin yeterli olduğu yazıyordu,
Böylece Julie'ye yazabildim

Bira ve bana zaman ayırdığm için teşekkürler. Seni tekrar görmek güzeldi. Dediğim gibi, buradan geçecek olursan bize ugrayıp Thomas'a bir merhaba dersin.

"Gönder"e bastım.

Grundy's'deki görüşmemizden beri aklımdaydı ve davetimi kabul etmesini umuyordum. Onunla çok vakit geçirmemiştim ama rahat sohbet edilen biri olduğunu fark etmem çok zor olmamıştı. İnsan onunla açık açık konuşabiliyordu, zırvalamadan. Ve bu günlerde etrafımda konuşacak pek fazla insan yoktu. Thomas'la konuşamazdınt Yani, konuşabilir miydim? Tek umursadığı Whir1360'ının başına dönmekken? Ev ve onunla ne yapacağıma karar vermeme yardım etmekten çok, CIA'e hayali bir global felaket konusunda yardımcı olmakla daha çok ilgileniyordu.

İçimi çektim ve Safari'yi açtım. Laura Grigorin'in Thomas için uygun bir ev olabileceğini söylediği yere bakmak

Lınwood barda

istiyordum. Google'a birkaç kelime girmek içini:

ŞCSIDC gittin

Yazmaya başlar başlamaz, ekranda önceki anliel

di Bunlar babamın bilgisayarı son kullandığında64

kr olmalıydı. Ölmeden Önce.

Listeye bakma Kısaydı. eç tane.

akıllı telefonlar

dePresYon

Witk MlqW

Uzun süre listeye baktım. Dünya yanlıp beni

de yutacakmış gibi hissettim.

Kapı açıldı. "Galiba süpürge kın idi: dedi Th

YIRMI IKI

Howard Talliman, Central Park'ta Arsenal'in kuzeyinde, Alt-

mış Beşinci Cadde'nin güneyinde kalan bir banka oturmuş,

Lewis Blocker'ı bekliyordu. .

Howard yıllardır bu eski New York polis memuruyla çalışıyordu. Arada bir çıkan freelance işlerle başlamışlardı ama bu şartlar altında, Howard'm Lewis'e ihtiyacı olduğunda adam başka birinin işiyle uğraşıyor olabiliyordu. Bu nedenle Lewis'i yıllık maga bagladı, polis maaşım iki katını verdi; böylelikle ne zaman Lewis'in htinerlerine ihtiyaç duysa, adam hazırdı.

Howard'ın şu anda Lewis'e her zamankinden fazla ihtiyacı vardı. Daha önce hiç böyle bir krizle karşılaşmamıştı.

Howard güney yönüne bakınca, Lewis'i gördü. Adam seksen boylarındaydı ve kafasında saçı olsaydı, muhteme bir seksen üçü bulurdu. Howard yumruğunu tüm gücüyle N'. Lewis'in midesine indirse bile adamın yerinden kıpırdamayacagını ve ancak kendi bileğinin kınldığıyla kalacağını biliyordu. Gözleri küçüktü ve delici bakışları vardı, burnu hafif sola yatıktı. Burnu yıllar önce kırılmış ve Lewis onu düzelttinnemeyi tercih etmiş. Böylece insanlar onun yaralandığını ve hayatta kaldığuu, tekrar yaralanmakla ilgili bir kaygısı olmadığım anlayabiliyorlardı.

Lewis Blocker, Howard'a başıyla selam verdi ve yanına oturdu.

unvood Kuday

"Evet? diye sordu Howard.
"Ona yaz bin dolan verebilirdin," dedi, "amıtNşi
nu çözmezdi."
"Devam et"
"Etrafa sordum soruşturdum," dedi. Howard'k
temkinli davranıp davranmadığını sormasma preki
tu. Ona bunun için para Ödüyordu. Lewis dikkatid
çekmeden bilgi edinmeyi iyi bilirdi. 1
mAllison Fitch'in borçlan var. Çekleri geri dön!
anılardan borç alıyor ve geri edemiyor. Kirama tatil
kısmmı ödeniyor ve ev arkadaşı onu öldürmek istş
para geçince, borcu olan insanlara ödeme yapmak ya
Gine harcıyor,
"Pekala."
'Bence ona parayı verirsen, aklını kaybedecebil
para saçacalctır. Bana sorarsan, bu yüz bin dolar şii
den onu daha büyük boru solcacaktır. Kendi tillt 4
bavab bir araba kiralayacak, Bloomie's'de kendinei!
saç açacak. Yüz bin dolar uçup gidecek ve kısa süreli
\yüz bin daha isteyecek? 1
lloward düşünceli bir şekilde kafam> salladı.'
) gelecek*
"Kesin. Ve parayı harcama şekli dikkat çekecek. ÇO

dikkat İnsanlar bu servete nereden konduğunu merık4
Ban insanlar seni kendinegetirmeye çalışır ve bu korai
iyilerdir. Parayı kenara koy, kötü günler için saldı gı
ederla. Ama bu insanlar annlık. Para konusunda akilki
lir vit ama onlar da şantaja başvuran tipler değil
biliyor muyum?
Anladım, dedi Howard. "Ya — bunu önerdi:4;

mıyorurn e ona baştan daha fazla para versek ama daha fazla-
sım vermeyeceğimizi açıka belli etsek. Kesin şekilde."
Lewis onu onaylamadığını gösteren bir bakış attı.
"Tamam, biliyorum, aptalca bir fikir," dedi Howard. "Bel-
ki ona yüz bini vermeliyiz ama sen de onunla bir konuşma
yapmalısm. Çok ikna edicisindir. ödünü koparırsm; parayı
havaya saçarsa, dikkatleri üstüne çekerse ya da gelip daha
fazlasını isterse onun için iyi olmayacağuu belli edersin."
"Canım yakabilirim," dedi Lewis. "Biraz."
Howard eski polisin gözüne bakamıyordu. Üçü de Bur-
berry'ler içinde Upper East Side'h küçük çocuklar hayvanat
bahçesine doğru götüren Filipinli dadıyı izliyordu.
"Karar senin, Lewis," dedi Howard. "Uzman olan sensin."
"Evet," dedi. "Bu yüzden ne yapılan gerektiği konusunda
söyleyeceklerime kulak vermeni istiyorum. Çünkü biliyor-
sun, daha diğer sorununu hesaba katnuyoruz bile."
Howard ona baktı. "Biliyor olabileceği şeyler."
Lewis başıyla onayladı.
"Bridget'le konuştum," dedi Howard. "Fitch'in, Morris'le

telefon konuşmalarının bir kısnum duymuş olmasmm mümlaın olduğunu düşünüyor. Ve Morris' le o meseleyi konuşmuş olmaları da mümkün."

"Ama emin değil."

Howard başım salladı. "Hayır."

"Ama bu, şansa bırakmak isteyeceğin bir mesele değil."

Howard ellerini ovuşturdu. "Belki, onunla konuşursan ne bilip bilmediğini anlayabilirsin."

Lewis ayaklarına baktı. Birkaç güvercin, sol ayakkabısının ucunun civarındaki patlamış mısır kalıntılarını gagalıyordu. Adam birden tekme attı, güvercinlerden birinin başına isabet etti. Kuş, çok fazla içmiş gibi sendeledi.

Linwood Barday

"Bence bu iyi bir fikir değil, Howard. Gaçektig
bildiği yoksa, Bridger in iki taraflı takıldığı dışım
cak başka şeylerimiz de olduğunu ona kendi
miş olumz. Bu onu daha avantajlı konuma sok'
"rannm," diye mınIdanıyor Howarcl. "Ne iöiı
aşkına Lewis, Bridget'le ilgili bu gerçeği nasıl 014
Adamın gözleri kısıldı. "Belki bana sadece fili
araştırma yapmam' söylediğin içindir. Finansal Ğinj
misal geçmişi, ödenmemiş park cezaları. Kadın *ii
ak kaşık gibiydi. Morris için öyle kusursuz bir
derinlere inip işi berbat etme riskini almak istemesi'
Howard içini çekiyor çünkü bunun doğru 014
yordu. Ama yine de eklemeden edemedi, "Eh, yiac J
inisiyatif alıp araştırman gerekirdi. En tedbirli şekl
tanınan gerekirdi."
"Bunu söylemen ilginç," dedi Lewis.
"Ne?'
"Allison Fitch hakkında ne yapman gerektiğini,
Howard benin görünüyordu. "Neymiş?
wreharlayan bir sorun olmasının önüne geçildi
"Nasıl yapacakmısz bunu?"
Lewis bir şey söylemedi, Howard' ın anlaınasım bc
Howard ne demek istediğini anlayınca yüzünün ı

`Ah, hayır, ciddi olamazsın."

Lewis yine bir şey söylemedi.

"Tann aşkma," diye mınıdıtndı Howard. 1101

Bak, zamamnda birçok şey yaptım. Yapmak DSI

ğum şeyleri. Ama Lewis, biz insan öldünneyiz.*

Ini ölçülü bir şekilde başıyla onayladı. "Biz;

ağız, Hovıard."

Psikoz

Biz yapmayacağız. Sen değil, ben değil. Bizimle bir bağ-

lantısı olmayacak."

Howard'm ağzı kurudu. "O zaman.

"Durumumuz hakkında biriyle öngörtişme yaptım," dedi

Lewis sakince. "Kadının nasıl çalıştığını biliyorum ve bu işi

bizim için halledebilir."

"Ah, Lewis, Tann aşkım." Howard derin bir nefes alıp ya-

vaşça verdi. Sonra birden ona döndü. "Kadın?"

Lewis başıyla onayladı.

Howard kafasmı hayır anlamında salladı. "Bilmiyorum.

Bilemiyorum?

"Kendi kendine, bu sorunun ne kadar devam etmesini ise

tediğini sormalısın. Buna katlanabileceksen, kadının geri gee

lip daha fazla para istemesini, arkadaşlanna bu parayı nerden

bulduğunu yumurtlamasım, Morris'e büyük zarar verecek bir

şeyi biliyor olması riskini alabileceksen, o zaman ona hemen yüz bin dolan ver gitsin?

Howard birkaç saniye başım ellerinin arasına alıp düşündü, sonra doğruldu, karşıya baktı ve "Ne yapman gerekiyorsa onu yap," dedi.

YIRMI

b,

"Süpürge halının kenannı kaptı," dedi 'Manas, basj
gisayarmı venmdadalci sandalyenin üstüm bırakıp kil
Siiptirgenin başlığı, sokak kapısından ;fr
uzun halınm yarısını yemişe benziyordu. Hah 344

ne kendi kendine kapanmıştı.
Thomas, hahr çekmen yeterli.
"Elimle mi?"
"Evet."
"Ya çalışıp parmalclanmi yutarsar
"Öyle şey olmaz—"
Telefon çaldı.

"Lanet olsun," dedim. Telefonu açtım. "Alo?"
"Ray Kilbtidela mı görüşilyorumr Bir kadın x
"Evet"'
İ "Ray, ben Alice, Harry Peyton'ın ofisinden? Babı
lan evle ilgili işlemler için imzalanması gereken biri

var, ofıse uğrayabilir misin?"

"Alı, evet, tabii," dedim kafamı toplamaya •• •

bi Harry ne zaman gelmeimi istiyor?"

"Aslma bakarsan ofu fil anda çok sakin. Uygun D9

t belki ama firaatın olursa.

ilbou kanamm Arkanı, d&

mı kapattım. Arkamı dönünce az daha,

Psikoz

arkamda durmuş, arkasında duran çalışmaz haldeki elektrik süpürgesiyle talimatlarımı bekleyen Thomas'a çarpıyordum.

"Ne oluyor?" diye sordu.

"Avukatuı ofisine gidip birkaç belge imulamam lazım."

"Ben işe geri dönüyorsun," dedi Thomas gözlerini yukarı dikip. "Işimden geri kaldım."

"Tamam. Elektrik stipürgesiyle dönünce ilgilenirim. İşim fazla stirmez."

Kasabaya doğru sürerken, babamın internette çocuk fulluşuys la ilgili neden araştırma yaptığım düşünmeden edemiyordum. İlk iki arama kriterini anlayabiliyordum. Yeni bir telefon almaktan bahsedip duruyordu; internete bağlanabilen, fotoğraf çekebilen ve farklı şeyler yapabilen bir telefon. Harry ve Len'den duyduklanma bakılırsa, babam depresyonda da olabilirdi. Kendi kendine tam koymuştu belki de.

Ama çocuk fuhuşu?

Akımın beni götürdüğü tüm yerler, gitmek istemediğim türdendi.

Babamın neden böyle bir araştırma yaptığına dair mantıklı nedenler düşünmeye çalıştım. Mantıklı bir nedeni olmak zorundaydı.

Düşünmek...

Pekala. Belki de televizyonda bir haber programında, çocuklann maruz kaldığı cinsel istismarla ilgili bir şey görmüştü. Gördükleri karşısında şaşırmıştı ve daha fazlasını öğrenmek istemişti. Ve bunun nedeni...? Belki de dünyada böyle bir muameleye maruz kalan çocukları kurtarmak için çalışmalar yürüten bir demeğe bağışta bulunmak istiyordu.

Babam böyle bir şey yapar mıydı? Para bağışında bulunmak için türlü kuruluşlara başvurmuşluğu var mıydı?

aod Battlay

ilaYir-
Babam iyi bir adamdı. Orası su götormez bp
sanlarm yardıma ihtiyacı olduğunda, babam yahni
da. Ben çocukken, komşumunın evinde - Hitchenj
diğer yanda oturanlar — yangın çıkmıştı. Itfaiye evi
olmadan gelmeyi başarmıştı ama mutfaklan ciddi hl
miiştik Evleri sigortalı değildi, tadilat yaptırmak
tutacak paralan yoktu ve mutfağı kendileri yenileri;
vermişlerdi. Tek sorun, bu konuda kararlı olmaktır&
yetenekli değillerdi. Babamsa hiç tesisatçılık ya da mı
luk yapmamış olmasına rağmen, ev tadilat işleraül
liydi, hepsini kendi babasından öğrenmişti. Bir ey b
babam vakit buldukça komşumuzun mutfağında çail
Yani babam yardım etmeyi severdi ama kendi eh
len şekilde. Yardım için zamanını ve enerjisini han
telefonu eline alıp insanlara yardım eden bir vakfık
numarasını verecek türden bir adam değildi.
Bu durumda, çocuk fuhuşunu bu yüzden sras

Psikoz

babaları öldükten sonra onlarla ilgili gerçekleri keşfeden in-

sanlar vardı. Evlenmeden Önce bir çocuğunu evlatlık veren

bir anne. Sekreteriyle yasak ilişki yaşayan bir baba. Yıllarca

ilaç bağımlılığnu saklayan bir anne. ülkenin diğer ucundaki

gizli ailesiyle ikinci bir hayat sürdüren bir baba.

Bu gibi keşiflerin hepsi şok edici olurdu ancak babanızın

sapık olduğunu öğrenmenin yanında solda sıfır kalırdı.

Tabii böyle bir durum olduğundan emin değildim. Buna

inanmam mümkün

Bir olasılık daha vardı.

Çocuk fuhuşunu babam araştırmamış olabilirdi.

Belki de babamın bilgisayarım bir başkası kullanmıştı.

Belgeleri imzalamak için sandalyemi masasına yaklaştırdı«

ğım sırada, "İyi misin, Ray?" diye sordu Harry Peyton.

"Evet, tabii," dedim.

"Endişeli görtintiyorsun."

Gösterdiği yerlere imzamı attım. "Iyiyim."

"Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. Evraklarm hep

Belki de New York Eyaleti'nin üst kesimlerinde bi si sorunsuz hallolacak.'

rue oiduirtmu clırnnustu ve Prnrrıica• rellagtia At "Güzel."

J "Evde durumlar nasıl? Thomas nasıl?'

ey yapılmadığından emin olmak istemişti. tşte Kalemi bıraktım ve arkama yaslandım. "Thomas nasıl,"

son

Peki, başka neden olabilirdi? "Ray, aklım kurcalayan ne?. ."

Aklıma getirmek istemediğim seçenek, baban1t<1 "Harry," dedim, "sen benim de avukatım sayılırsın, değil

suyla ilgileniyor olmasıydı. mi?"

Eve geri döndüğümde, babamın araması sonucunda "Tabii ki Ray."

internet didainde dokştiğına bakacaktun. Belki d! ba: "Yani, babamın avukatı olduğunu biliyorum ve ev işiyle

anğ hailledyse, baba/nin amacum ne olduğul sen ilgileniyorsun ama diger meseleler için, benim de avuka-

11 bilmi; değil mi?'

Y" sağdan soldan tortu hikayeler duYnwşnim;

"Evet," dedi. "Ben senin avukat:Ima 9
his . go
Konuşmaya başladun ve sonu nereden başla),
medim. Babam ve bilgisayannda bulduklanında;1
ön. Ancak nı yirmi dört saat içinde beni sarsan tek
"FI31 evimize geldi," dedim.
"Ne? Tann aşkına, Ray, beni yaman
izinleri var mıydı?"
"Sadece kimliklerini gösterdiler."
*Tanrım."
Ona her şeyi anlattım. Eve geldiklerini,
ze sorular sorchıklannı. Thomas'ın Bill ama'
e-postalannı CIA'e gönderdiğini. Onu eski
bir konuşma yaparken duyduğunu!.
Harry ellerini masanın üstüne koydu. intim
man gereken çok iş var, Ray."
"Sana söylemek istediğim bir şey daha var,"ded
"Nedir?"

Dahada ilgili.
Devam et.*

"Babam hiç... Babamın Özel hayatının nasıl old
bi fikrin var mıydı?»

"özel hayattan kastın ne? Seks hayatından o
Yem?"
Hany ama silkti. "Bilmiyorum. Yani, winell
anı mi diyorsun?"
pek sayılmazdı ama, "Tabii," dedim.
*Açıkçası hiç bilmiyorum. Eve birini götürd,
rmedim ve Adam kardeşin yüzünden evden uzun
Diyordu. Gece kalmak için başka bir yere gitmesi Ii.

Psikoz

değildi. Ama sonuçta biriyle tanıştıysa da, gün içinde, kardeşini birkaç saatliğine yalnız bırakabildiği zamanlar onunla buluşma imkanı yaratabilirdi."
"Onu hiç biriyle gördün mü? Sana biriyle görüştüğünden bahsetti mi?"
Harry kafasım salladı. "Hayır. Ama sonuçta onun yaşında bir adamın cinsel açıdan aktif olması çok doğal olurdu. Bunu neden merak ettiğini sorabilir miyim, Ray? Kadının birinin ortaya çıkıp ev üstünde hak iddia edeceğini mi düşünüyorsun?"
"Hayır, hayır, önemli bir şey değil," dedim. "Hatta sen bunu sorduğumu bile unut. Tamamen önemsiz."
Belki de yapmam gereken buydu. Gördüğümü unutmak. O iki kelimeyi babamın bilgisayannda hiç görmemiş gibi yapmak. Ama bunu yapmadan önce, yaptığı aramanın onu hangi sitelere yönlendirdiğine bakacaktım. Bilmek istemiyordum ama bilmek zorundaydım.
Eve döndüğümde Thomas, olmasuu beklediğim yerdeydi. Babamın bilgisayar kapalı şekilde mutfak masasının üstünde

duruyordu. Thomas onu verandadan alıp kapatmış olmalıydı.

Bilgisayarın kapağını açtım, açma düğmesine bastım, açıl-

ması için yaklaşık otuz saniye bekledim. Ardından ağ tarayı-

cısını açtım.

Son aramalan görmek için arama kutusunun Üstüne gittim

ve tek bir harfe bastun.

Hiçbir şey çıkmadı.

Ne akıllı telefonlar, ne depresyon ne de çocuk fuhuşu.

"Neler oluyor," diye mınldandım.

İmleci Geçmiş sekmesinin üstüne götürüp tıkladım. Boş.

tu. Bu bilgisayarda ziyaret edilmiş olan tüm internet siteleri-

nin listesi silinmişti.

YIRMI DÖRT

Onca yıldan sonra bile, pek çok gece royahrinda
lann üstünde görmüştü.
Sene 2000. Sydney Olimpiyatları. Nicole and
Binlerce izleyicinin, yüzlerce neranm, artist,
kımından arkadaşlarının, koçurnın karşısında $ •
hareketlerini sergiliyor. Ellerindeki tebeşir' 11. k -•
dan alt bara atlıyor, onu sıkıca tutuyor, kollarının anı
hissediyor, etrafında ilci kez dönüp yeterli ivnıeyipii
sonra iisttelci bara atlıyor ve dönüyor, stadyum, inad
açısından geçiyor fakat onlan göremiyor. Artık orak
Izleyiciler yok, kameralar yok, takım arkadaşları
yok. Yakma Nicole ve o iki bar var. Bir dalciadel
ezan gelaı o bir dakika boyunca tüm evrende başka •
Yok. »Ya gördtigünde, bu bir dakika saatlerce *el
cole havada sözülüyor. Bir kuş gibi uçuYer• An
benzersiz bir bis, tanunlamannı bir yolu yok. AY'.
imilş bir insan için bu deneyimi ~na,
sdr Satma olduğunu düşünüyor. 0 kı'm
yor anıa barium üstündeğen hissettiği şey, ğl
mi? Olga biliyot Nadia biliyor. Bunu kelündeldğ
;Ildem barlar var ve bir de diger her şey.
anda barlan gönnedigi geceler, öl•

Psikoz

Onlar da kendilerince bir o kadar zarifler. Avının üstüne, aynı üst bardan alt bara atlar gibi sessiz ve hızlı atılıyor. Boşa harcanan bir çaba yok. Gereksiz hareketler yok. Kendilerine has şekilde, güzeller.

Kusursuz bir infaz.

Rüyaları ister bar hareketleri ister suikastlerle ilgili olsun, her zaman altın madalya alacak performanslar. Asla gümüş değil. Asla bronz değil. Bazen, rüyalan iç içe geçiyor. Yuksekteki bardan indiğinde, fınal manevrasını yapıyor, bardan inmeye hazırlanıyor, elleri artık boşta, onları bir hançeri tutarken görüyor. Bir enstraman olan bedeni aşağı inerken, hançer de iniyor.

Aşağıda onu bekleyen insanın vay haline.

Şu anda Orchard Sokağı'nda.

Nicole adresi biliyor. Önceden gerekli bilgi verildi. Elinde bir de fotoğraf var. Uzun boylu, uzun siyah saçlı. Hedef orada olacak. Allison Fitch. Bir ev arkadaşı var ama kız gündüzleri çalışıyor. Allison'sa geceleri bir barda çalışıyor bu yüzden gündüzleri uyuyor.

Nicole, bu Allison Fitch'in kim olduğunu bilmiyordu ya da ne yaptığım. Bu kadının ortadan kaldırılmasını kimin istediğini de bilmiyor ama görevi Lewis'ten aldığına göre, bu kadın çok önemli biri için tehlike teşkil ediyor olmalıydı. Fitch'in elinde biriyle ilgili bir şeyler var ve bunu telefonunda saklıyor olabilir. Nicole'e telefonu da alması söylendi.

Fakat bunların hiçbirinin Nicole için bir önemi yok. Bu bir iş.

Orchard'da karşıdan karşıya geçerken siyah beyzbol şap-
kasını alnma doğru indirdi. Cebindeki plastik poşeti yokladı.
Sağlam bir poşet. Kadın poşeti tımaklanyla tırmalasa bile,

YlitimaYaak türden. Nicole silah Psikoz

--envork p

~igen crfinden beri cıkıs tahnırtie.... 1,;.4utp ıcarsılasırsaa yirmili vaslarmda bey» bir ham

alım attığı günden beri çıkış tabancasımn :ieğer biriyle karşilaşırsa, yirmili yaşlarında beyaz bir kadın

' olması dışında onunla ilgili hatırlayacakları herhangi bir bil-

bekliyordu. En çok nefret ettiği de silah pagan

son milisanlyeler.

Şimdiyse, silaha susturucu takılsa bile bol

Silah ağır bir şey, gizlemesi zor. Bedeni çok iz

gerektiriyor. Herkes silah kullanabilir. Nicok

sarf etmeyi seviyor. Birini boğmak için güç gerek

eatlyla Öldürmek için de. Ama bugün sadea aa

bir poşet kullanacaktı. 1

Birinin plastik poşet taşıdığı için tutuklandı"

Şey değildi, tabii eğer polis herhangi bir nedeni

durduracak olsa, mutlaka ilgilerini çekecek •

var üstünde. Binanın girişinde durdu ve içeri 4.1

sokağın aşağısına ve yukansına bako.

Nicole etrafta polis arabası görmüyor, •

bir neden yok. Bir blok ötede bir araba var, Iraıll

haf bir zil/Ibinı takılmış, trafikte duruyor anıa bn a

Nicole binanın lobisine adımını am, zillere*

baka. Aynı anda birkaç tanesine bastı, Allison Fir

wınaınaya özen gösterdi. Birkaç saniye sonra, tol

azaldı bir ses geldi. "Kimsiniz?"
Falcat daha az temkinli bir diğer apartman saji
doğma açtı. Nicole kapıyı itti, binaya girdir ve
bekledi Zile kimin bastığını görmek için evinin bfilk
biriyle Laplaşmak istemiyordu. Kafalara', dışt I)

%,,-z4J

ginin yanlış olacağını biliyordu. Şapkası ve güneş gözlükleri yüzünün çoğunu kapatıyordu. Saçları bugün siyah ama ake şam sarı olacaktı.
Koridora ulaşınca Orchard Sokağı'na bakan dairenin koridorun en ucunda olduğunu gördü. 305 numaralı dairenin kapısına yaklaşıyor ama kilidi kırma zahmetine girmeden önce eldivenli eliyle, kilitli olmama ihtimaline karşı kapıyı yokladı.
Maalesef. Kapı kilitliydi. Riiıgarlığının iç cebine uzanıyor ve bu gibi durumlar için taşıdığı aleti buluyordu. Kapı kilidi kolay açılacak ttirdendi. Içeride zincir varsa, bu da onu belki otuz saniye daha oyalayacaktı. Cebinde birkaç tane kauçuk lastik vardı. Tek yapması gereken lastigi zincire bağlamak, ardından ucunu kapı koluna geçirmekti. Ardından, kapıyı kapatınca zincir yerinden çıkacaktı.
Bunu milyon defa denedi. Artık gözleri kapalı yapabiliyordu.

Kapı açıldı.
Zincir talcılmamıştı.

Kapıyı bir milim aralayıp içeriyi dinledi. Mutfağı kısmen
görebiliyordu ve onun ardında küçük bir oturma odası vardı.
Çekyat açık duruyordu, çarşaflar dağuuktı. Bu daireyi iki kişi
paylaşıyordu. Hedef çekyatı kullanmıyorsa yatak odasında
olmalıydı. Nicole bu odanın oturma odasuun solunda kaldı-
ğını tahmin etti.
Nicole tek bir hızlı hamleyle kapıyı açtı, içeri girdi ve hiç

karşılaşmak istaniyorclu. Kafaları/ü dışan ses ~TIMM ardından kapattli
i göremeyecek sonra içeri geri Si S' 1 ot

Artık evin içinde, hareketsıı dunş% Psikoz

7""ali be;11 en ayağında topuklular vardı ama yatak kapattığı için Nicole

sesi geliyordu. Bu iyi bir şeydi. Hiç ses plartçizden aşağısını göremiyordu.

etmesine rağmen, arka planda biraz 000 Aralannda sadece üç buçuk metre vardı.

maıdı. 1 Nicole kafasında mesafeyi ölçttl. Yatağın etrafından dola-

Nicole birinin sesini duyma'', bekledi Bithlşacak vakit yoktu. Üstünden geçmesi gerekiyordu. Koşmaya

bir nefes sesi. Duştın sesi. başlayacak, zıplayacak; önce sol ayağını, ardından sag aya-

Kalp atışı. gün yatağa basacaktı. Yarım saniye içinde kadının üstünde

variglag

- s Ultataa.u. ı 11,. ma ı ay awıamay tü.

Oturma odasına doğru birkaç adım atı ta/ Orada, yatagın ayakucuna doğru bir çanta gözüne çarp-

suu görmeyi bekledi. P Yatik 4 tı. Muhtemelen cep telefonunu orada bulacaktı. Nicole elini

cebine götürdü ve beyaz plastik poşeti çıkarttı. Açmak için

IKEA diye bağıran iki sandalyesi olan mut k hafifçe salladı.

nunla yanından geçti. Üzerine Allison Fitclfil Bir saniye içinde yatağa zıpladı, ileri uzanmak için zemini

vardiya takviminin işaretlendiği bir kağıt, ki bir sıçrama tahtası gibi kullandı. Avı yalnız olmadığını anla-

magnetle buzdolabına yapıştınlmıştı. dığı anda artık çok geçti. Nicole poşeti kafasına geçirmişti

Tanrım, diye düşündü. Lütfen içeride bir bile.

Kedi varmış gibi hissetmiyordu. Burnuna led 4 Kadından boğuk bir çığlık çıktı ama sonra, Nicole'ün tah-

Iniyordu. Yerde kap yoktu. Ama mutfak 1, min ettiği gibi poşeti tırmalayıp yüzünden çekmeye çalıştı.

tabaklar!' doluydu. Masanın üstünde sına Fakat Nicole poşeti birkaç kez bileğine dolayıp ikinci bir deri

kahve fincam duruyordu.

Nicole yatak odasının kapısını ve odanın içii

Ğı. Tipik bir küçük New York apartman dairesi
Muhtemelen iki buçuğa üç metre. Ancak daimi 9
III yatak alacak kadar yer var. Karşı duvarda birP,

111, camda duruyordu, Nicok'e arkıgl
otnuzlanna dökülüyordu. Ellerini
ayannştı. Sokağa bakıyordu. estündli
beyaz bluz. Duruş şekline bakkala!

Kadın nefes almaya çalıştığı son saniyelerde klimanın üzerine yığılırken üzerinde sıra dışı bir zımbırtı olan araba aşağıdan geçiyordu. Kadın bir saniye orada kaldı, ardından yere düştü.

Yere diz çöken Nicole emin olmak için poşeti kadının kas fasında bir dakika daha tuttu. Ardından, kadının öldüğünden emin olduktan sonra, poşeti aldı, sımsıkı bir top yaptı ve ceketinin cebine koydu.

Sırada telefon vardı.

Yatağın üstünde duran çantayı alıp fermuarını açtı ve tele-

tıoct i3ardaş

fonu neredeyse o saniyede, iç cepte bukve

likte çantayı da aldı.

Ardından kendi telefonu çıkardı, kilidini

ekrana bastı.

"Tamamdır. Temizlik ekibi hazır !Tuna

ilde bir ceset kalmasını istemediği türden bir

de iyiydi ama cesedi ortadan kaldırmak onu

değildi

"Evet," dedi Lewis.

Tek kelime daha etmeden telefonu kapadı, tei

dırdı. Altın bir performanstı. Düşüş yok. Ballı

boş sıçramalar yüzünden kaybedilen ptıank

sendelemek yok. Naçizane düşüncesine göre, poı

için bir neden yoktu.

Alkışlayan seyirciler de yoktu ama her şcye

hip olamazdınız.

Ayağa kalktı, Ölü kadına son bir kez baktı ı

hazırken dairenin kapısının açıldığını duydu.

Temizlik ekibinin gelmiş olması için çok ait

YIRMI BEŞ

Thomas'ın kapısını tıklatıp akşam yemeğinin hazır olmak

üzere olduğunu haber verdim.

Ne yiyoruzer diye sordu.

Barbeküde hamburger," dedim.

Akşam yemeği bitip tabaklar lavaboya konduktan sonra,

masadan sıçrayıp yukan kaçmaması için elimi koluna koydum.

"Gerçekten gitmem gerek," dedi.

"Seninle bir konu haldunda konuşmam lazım." Elimi ko-

lundan çektim ama onu yerinde tutmak için onu tekrar tutmak

zorunda kalabileceğimi hissettim.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

"Babamın diztistii bilgisayar verandadan almışsın?

Başıyla onayladı. "Birisi alıp gidebilirdi."

"Onla ne yaptın?

"Mutfağa kaldırdım.

"Yani bilgisayarda bir şey yaptın mı?"

Başıyla onayladı. "Kapattım. Açık kalsaydı, sen eve dön

düğünde pill bitmiş olabilirdi."

"Başka bir şey yaptın mı?"

Ne gibi?"

`Arama geçmişiyle ilgili bir şey?"

Sildim," dedi Thomas.

Sildin."

Limerood Baki,

Başıyla onayladı.

"Bunu neden yaptın?

Psikoz

"Bunu Haden yaptın?" ını kullanmadlysa, neden bu sabah ben kullandığımda geç-

sabd

..1141 "Çünkü babam kullandığı zaman bilgisayar' kendi ka-

geçmşini siliyorum. Benim için, ne bilev;wilw atırdı. Ona geçmişi silmesini seTlerdim ama o benim gibi

"Pin' Sıumursamı ordu "

s Arkama yaslandım.

0111)1QC "Gidebilir miyim yani?" , ğ

Kendimi çok yorgun hissettim.

"Tamam, kendi bilgisayannda öyle

Babamın bilgisayanna neden yaptın?"

"Çünkü bırakıp gitmişsin, ilgilenmek bana

"Babamın bilgisayannın geçmişini her tıal

"Hayır. Çünkü babam kendisi kapatır& 5

miyiın?Ekranımda çök önemli bir şey var."

"Bekleyebilir. Geçmişi silerken, Önce neleroi

bn mı?"

Thomas kafasını hayır anlamında salladı. "S

bir ŞeY YaPaYunr

iboınas," dedim sertçc, "bana dürüst cevap

"Tamam."

"Babamın bilgisayarın' kullandığın oluyor mu.

Kesin bir şekilde kafasını salladı. "Hayır, tsk

gisayamn var,"

"Babam bilgisayarını kimseye ödünç verdi

birisi buraya gelip bilgisayan kullandı mı?"

"Sanmıyorum Şimdi gidebilir miyim?

'Bir saniye."

Bu sabah siliArgevle veterinrs va L:. L,

rgeyle yeterince vakit kaybetdi:1

Babam öldügtinden beri kimse*

Gidebilir miyim yani?

Evet, gidebilirsin."

Fakat ayağa kalkmak ve odasına dönmek yerine sandalye-

sinde oturmaya devam etti, sanki şimdi de onun bana soracak

bir şeyi varmış gibi.

"Ne var?" diye sordum.

"FBI kapımıza geldiği için hâlâ sinirli olduğunu biliyo-
rum. O zamandan beri CIA'e ya da Başkan Clinton'a e-posta
göndermedim."
"Güzel."
"Ama ya gerçekten onlara haber vermem gereken bir şey
gördaysem?"
"Ne gibi?"
"CIA'in bilmesi gereken bir şey gördüysem, mesela bir
suç, onlara kısa bir e-posta göndermemin sakıncası olur mu?"
"Thomas, istersen birini okul otobüsün nükleer bomba
koyarken görmüş ol, umrumda değil, CIA'i aramayacaksm."
Yüzündeki hayal kınklıgım görebiliyordum. "Thomas, ne
var? Yine küçük bir trafık kazası mı?"
"Hayır, daha büyük bir şey."
"Çünkü geçen sefer böyle heyecanlandığında önemli bir
şey çıkmamıştı."

öyle değil."
Nedir o zaman?

Bir pencereyle ilgili.

aW

Bir pencere."

Psikoz

. 4\re Orchard Sokağı nerede<ri
v wew yodeta. Aşağı Manhattantda,
vermek istiyorsun?" 1Iı61> pkala: dedlin. Datalınr
vermek istiyorsun?" npekaia: dedim. "Göster bakalım?

s -0 parmağını ekrandan bir santim uzakta tutarak
zen pencerelerde bazı şeyler olur." österdi. Beş katlı bir binaya benzeyen bir yapının yan tara-
terhornas, bak, her neyse, kafam takım? tına kusursuz şekilde sıralanmış pencerelerden birini göster,
Birden sandalyesini ~eli itti ve ayağa hik4riyordu. Muhtemelen 1800'lerden kalma büyük ve eski bir
venlere doğru yürümeye başladı. t:uy& ama sonuçta eski New York mimarisi uzmanlık ala-
"Tbomas, CIA'e mesaj falan göndermer mil değildi.
madı deme." "Şu pencereyi görüyor musun?" dedi. "üçüncü kat?"
Durmadan devam etti. Merdivenle Baktım. Camın alt yarısında beyaz bir leke vardı. "Evet,

ıa, beni dinliyor musun?" görüyorum

Durdu, elini tırabzanlara koydu. 9 "Sence bu ne?

Seninle konuşmaya çalışıyorum. istedi ii,. ştyi "Hiç bilmiyorum"

tnyorum. CIA'i aramamı istemiyorsun, bu "üzerine zumlayacağım," dedi Thomas. Görüntüye iki

ki olayla ilgili ne yapmam gerektiğini sana kez tıkladı. Kare büyüdü ama çok az. Fakat bir şeye benze-

beni dinlemiyorsun."

"Tamam, tamam. Bakmam, ister misin?'

meye başlamıştı.

"Şimdi ne düştintiyorsun?" diye sordu kardeşim.

"Biraz şeye benziyor... Bir kafaya benziyor," dedim.

"Evet," dedi "Ama üzerine bir şey sarılmış."

"Tamam. Gelip bakacağım? "Evet," dedi Thomas. "Şuraya bakarsan burnunun ve ağ-

Peşinden merdivenled tınnandun ve da zınm şeklini görebiliyorsun ve işte çenesi ve işte alm. Bu bir

reydim ki, sürekli omzunun üzerinden eğiliP yem•"

kendime bir sandalye getirmeını söyledi• Denli "Bence haklısın, Thomas. Bu bir yüz."

II "Bundan ne çıkartıyorsım?"

Babamın yatak odasındaki dolapta plass bi "Ne çıkartınam gerektiğini bilmiyorum. Suratına poşet gee

es sandalye vardı. Sandalyeyi alıp Thome?. çirilmiş birine benziyor?'

&In ve bilgisayar koltuğunun yanına Yerleşti", Thomas başıyla onayladı. "Evet. Ama bu kişinin yaz hat-

nitörlai açmak kin mouseunu hareket ettim* lan bu kadar iyi görtindtiğtine göre poşet çok dar olmalı."

"E" bu akşam hangi cehennemdeyie Sanınm," dedim. "Belki bir maske falandır."

"Burası Orchard Sokağı." in'

Linwood Barda

"Ama g8ı deliği yok, ağız ya da burun delitji
bir maskeyse, insan içinde nasıl nefes alacak? İ
"Biraz daha zum yapabiliyor musun? Biraz
bilir misin?"
"Büyütebilirim ama bulanıklaşmaya başırict
bildiğim en iyi görüntü bu?
Kareye baktım, ne anlamam gerektiğini Nafi
miyorum, Thomas. Neyse ne. Kafasına bir ;eni
karalık yapan birisi. İnsanlar aptalca şeyler yapoı
Belki de birisi Whir1360 arabası bilimi
çekeceği bir aptallık yapmak i
"üçüncü katta mı? Aptalca bir şey yapmak 2
runda durmaz mıydın?"
"Belki. Bilemiyorum."
"Bence bu kişi maskaralık falan yapmıyot;
"Tamam, o zaman ne olduğunu dü.şünüyorstıe
"Bette bu kişi Öldürülüyor," dedi l'botnas. "Bu

"Tabii ya. Hadi ama Thomas.
"Bu kişi boğruluyor."

Kafamı ekrandan kardeşime çevirdim. "Böyle

"'Peki benim ne halt etmemi istiyorsun? diye

"Kontrol etmeni istiyorum," dedi Thomas.

"Kontrol etmemi," diye tekrarladırn.

"Evet Orayı gitmeni istiyorum."

"New York's gitmemi ve bu pencereyi kol

'edim. "Hiç sanmıyorum."

an birkaç telefon açmam gerekecek*

kaa-im ama CIA'e e-posta gönderip 010

başka şansım kalmayacak*

Psikoz

"Thomas, şimdi beni dikkatli dinle. öncelikle, CIA'i ya da Ulusal Gtivenlüc'i ya da Promise F alls itfaiyesi'ni falan aramayacaksın. Ve benim şehre gidip bu aptal pencereye bakmama gelince, böyle bir şey olmayacak."

Aşağı indim.

Birkaç dakika sonra, koltuğa yayılıp babamın büyük düz ekran televizyonunda izleyecek bir şey var mıdır diye düşünürken, Thomas aşağı indi.

Bana hiçbir şey söylemedi, bana doğru bakmadı bile. Sokak kapısının yanındaki dolaba gitti, kapağını açtı ve bir mont aldı. Kollarını geçirip fermuannı çekerken, "Nereye gidiyorsun?" diye sordum.

"New York," dedi.

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"New York'ta nereye?'

"Gidip o cama bakacağım.

"Oraya nasıl gideceksin?"

`Yürtiyeceğim." Duraksadı. "Yolu biliyorum.

`Biraz zaman alacdchr," dedim.

192.3 mil," dedi. "Günde yirmi mil yürarsem, oraya var-

Ah, Tanrı aşlcına," dedim

"Yılın
kitapla
şey ve
görün(

"Sayfi
çevire:

Linırood Barclay

"Ama göz deliği yok, ağız ya da burun deliği de 1
bir maskeyse, insan içinde nasıl nefes alacak?" I
"Biraz daha zum yapabiliyor musun? Biraz daha
bilir misin?*
"Baytitebilirim ama bulanıklaşmaya başlıyor, y
bildiğim en iyi görüntü bu."
Kareye baktım, ne anlamam gerektiğini bil '
miyorwn, Thomas. Neyse ne. Kafasına bir şey g "
karalık yapan birisi. İnsanlar aptalca şeyler yapmayı
Belki de birisi Whir1360 arabasının geldiğini biliyordu
çerken kamemmn çekeceği bir aptallık yapmak istedi
"üçüncü katta mı? Aptalca bir şey yapmak istesen
nında durmaz mıydın?"

"Belki. Bilemiyorum."

"Bence bu kişi maskaralık falan yapmıyor," dedi

"Tamam, o zaman ne olduğunu düşünüyor ,

"I3ence bu kişi öldürülüyor," dedi Thomas. "Bu bir

"Tabii ya. Hadi ima Thomas."

"Bu kişi boğuluyor."

kafamı ekrandan kardeşime çevirdim. "Böyk

"Peki benim ne halt etmemi istiyorsun?" diye sonlıs

"Kontrol etmesi istiyorum," dedi Thomas.

"Kontrol etmemi," diye tekrarladım.

*Evet. Oraya gitmeni istiyorum."

"New York'a gitmemi ve bu pencereyi kontrol etınd

tiyorsım," dedim. "Hiç sanmıyorum."

"O zaman birkaç telefon açmam gerekecek," ı

mas, "ve üzgünüm ama CIA'e e-posta gönderip olayı ti

malanm istemekten başka şansım kalmayacak?

Psikoz

"Thomas, şimdi beni dikkatli dinle. Öncelikle, CINi ya

da Ulusal Gtivenlik'i ya da Promise Falls itfaiyesi'ni falan

aramayacaksın. Ve benim şehre gidip bu aptal pencereye bak-

mama gelince, böyle bir şey olmayacak."

Aşağı indim.

Birkaç dakika sonra, koltuğa yayılıp babamın büyük düz

ekran televizyonunda izleyecek bir şey var mıdır diye düşü-

nürken, Thomas aşağı indi.

Bana hiçbir şey söylemedi, bana doğru bakmadı bile. So-
kak kapısuun yanındaki dolaba gitti, kapağını açtı ve bir mont
aldı. Kollarını geçirip fennuarnu çekerken, "Nereye gidiyor-
sun?" diye sordum.
"New York," dedi.

"Gerçekten mi?"
"Evet."
"New York'ta nereye?"
"Gidip o cama bakacağım.
"Oraya nasıl gideceksin?"

Yürtiyecegim." Duraksadı. "Yolu biliyorum.
Biraz zaman alacaktır," dedim.

192.3 mil," dedi. "Günde yirmi mil ytirtirsem, oraya var

ICk!ğttlFt:ttl•Illğ 'P'? e bn*

YIRMI ALTI

Trafik fena değilse, Promise Falls'dan New York'a arabayi üç buçuk saatte gidebilirsiniz. Ancak yolculuğun New Yol ayağını göz önünde bulundurunca, büyük bir belirsizlik konusu. Gayet rahat yol alırken, Manhattan'ın silueti camdı uzanınca ona değecekmişsiniz kadar yakın görünür. Sami aptalm teki teslimat kamyonuyla bir taksiye çarpar, incirk: inc kazaya neden olur ve iki saat boyunca tampon tampcai 7o1 alirsmız. ğ I

Bu yüzden tren seçtim. Planım sabah erkenden trent ik nip söz verdiğim şeyi yapmak ve aynı gün içinde bir teli geri dönüp Thomas'ı gece yalnız bırakmamaktı. Belki, bağa bir zaman olsa, bir gün tek başına kalabileceği konusunda o* güvenebilirdim ama FBI vakasuıdan beri, onu mümkün olds, ğunca gözümün Önünden ayırmamaya çalışıyordum.

Ben yokken beni üzecek bir şey yapmayacağına söz veri* tabii ben de pazarlığm üzerime düşen kısmını yerine getirdi ğim sürece,.

Tbomas, bu New York ziyaretini sadece onun için yaptığ> mı düşünmek istiyorsa, buyursun düşünstinda. Ama beni şei re gitmem için zorlamaya başladığı andan itibaren, aklundl ereınytnin tamşmamı istediği kadın vardı. Bu işi gerçekte* ipdan çıkartma!' gerekiyordu. Benim için gelecekte katdık,

bileceğim paraları temsil ediyordu ve görünüşe bakılırsa, çok para söz konusuydu. Thomas'm odasuıdan çıkar çıkmaz k-remy'yi aradım ve bir gün sonrası için kaduıla görüşme ayar-layıp ayarlayamayacağuu sordum ve o da bana geri döneceğini söyledi. Bir saat sonra Kathleen Ford'un öğle yemeğinde bir görüşmesi oldugunu ve sonrasında bizimle Tribeca Grand Hotel'de bir şeyler içmek için buluşabileceğini haber verdi. Orada olacagımı söyledim.

Jeremy öncesinde birlikte öğle yemeği yiyelim dedi, Waverly Place ve Sekizinci Cadde'nin arasında kalan Altıncı Cadde'deki Waverly Restaurant'ta buluşmak için sözleştik. Böylece otele gidip Thomas için yapmam gereken ufak işi de halledebilecektim.

Thomas'a öğle yemeğini nerede yiyeceğimi söylediğimde, gözlerini kapattı ve, "Avenue of Americas'da ya da Altıncı Cadde'de, sanırım oraya genellikle böyle diyorlar ve Waverly Place'te. Kapısında neon bir levha var, yeşil harflerle "Waverly" ve kırmızı harflerle "Restaurant" yazıyor, Duane Reade düldcamnın karşısında ve güneyde, Waverly Place'te, vitamin satan bir mağaza var. Batıdan yani Waverly yönünden geliyorsun levhaya baktığında testaurant'm ilk Tsinin ışığı yanmıyor7 dedi.

Güneş doğmadan kalktım, arabayla Albany'ye gittim, Renssealer'dan trene bindim ve iki buçuk saatlik yol boyunca biraz daha uyuyacak fırsatım oldu. Uyandığımda, camdan yanımdan geçip giden manzaraya bakarken Thomastın camda boğulan bir kafa gördüğü Orchard Sokağı'na gitmeyi kabul

etmekle aptallık mı ettim diye düşündüm — acaba bu onu ce-
saretlenmesine mi sebep olacaktı?
Fakat Thomas'ın federal teşkilata bir mesaj daha gönde-
rip daha fazla dikkat çekmesini engelleyebileceksem, bunu

yapmak akıllıca olacaktı. Thomas'ın dış dünyayla iki geçtnesini engellemek için ona deli gömleği giydinnekili da bir yol daha yoktu. Bir daha bilgisayarunn fişini çj yecektim ve böylece bir felaket daha yaşanmasını önh bile, Thomas'ın her zaman telefonu alıp birini arama ilıtii vardı. Lanet olası bir mektup yazıp posta kutusuna atak Thomas evde kalmayı tercih etse dahi, kendini başkallj iletişimi sıkı bir kontrol altında olan bir tür mahkum gı13 setmesini de istemiyordum.

Bu olayda Thomas'a boyun eğmem şöyle bir sonın o ediyordu; ya yarın başka bir pencerede, başka bir şehirde ka bir şey görürse ve bu şehir Istanbul olursa? Oraya dal kontrol etmemi isteyecek miydi?

Thomas'la karşılacağım olaylara göre başa çıkmayı verdim. Sanal gailerinden birinde araştırmak istediği bir şeyk karşilaşırsa, en son ona uydugumda, bana I bis günü ve bir tren biletine mal olduğunu söyleyebş

Tabii bunun, kardeşimi olayın peşini bırakması için ha edemeyeceği tamamen tahmine açık bir konuydu. Boston'daki muhtemel bir küçük trafık kazası için lendiğinde, onu mantıksız bir şey yapmaması için ikna yi başarmıştım. Yani onu Önemsiz konuların peşini b için ha etmek mümlaindü. Fakat camdaki o üstü sarılı

ta, onu çok etkileyen bir şey vardı.

"İnsanlar yeterince kafaların, kaldırıp yukan

lar: demişti bana ,

uca sonra, kendime düşünecek vakit ayırd

ınundum. Düşüncelerim sürekli babama

; arama motoruna girdiği o kelimeleri :

yordum.

Psikoz

Haberlerde çocuk fuhuşuyla ilgili bir şey görmüştü.

Şaşırmıştı.

Daha fazlasını öğrenmeye karar vermişti.

Hikayenin sonu.

Aklıma asla getirmemem gereken şeyler getirdiğim için

kendi kendime kızdım.

Evden çıkarken yanıma penceredeki manzaranın bir çık.'

tısuu almıştım ve tren Hudson Nehri'nin yanından geçerken

kağıdı cebimden çıkarttım. Itiraf etmek zorundaydım ki, re-

simde insanı rahatsız eden bir şey vardı. Thomas'ın, Manhat-

tan'daki tüm sokakları videoya çekmekle görevlendirilmiş bir

Whir1360 arabasının gerçek bir cinayeti suçüstü yakaladığına

dair teorisine inanmak istemiyordum. Ama resme baktıkça,

Thomas'ın yorumunun tamamen tutarsız olmadığım da ka-

bullenmek zorunda kaldım. Gerçekten de arkasından yaklaşıp

kafasına bir poşet geçirmiş biri tarafından boğulan bir insana

benziyordu.

Ama aynı zamanda pek çok başka şey olabileceğini de biliyordum. Mesela, peruk sergilemek için kullanılan beyaz strafor kafaları da andınyordu. Belki de bunlardan birini klima ünitesinin üstüne koymuşlardı. Ya da görüntünün çekildiffl sırada birisi elinde bu kafalardan biriyle camın önünden geçiyordu.

Çok pürüzlü bir görüntüydü.

Bu göreve atılmadan önce, Thomas'a önce internetten raz araştırma yapmayı teklif ettim. Thomas bilgisayarda uğraştığı işte çok iyiydi ama iş internette belirli bir bilgi için arama yapmaya geldiginde, ben ondan daha iyiydim. Babamın geçmiş kayıtları silinmiş dizüstü bilgisayarda alıp arama kutucuğuna "Orchard Sokağı, New York" yazdım ve aramayı başlatmadan önce bir de "cinayet" kelimesini ekledim.

Linwood Batday

Açıkçası bunu yapmaktaki amacım Thomas'a tel
Şiratecek bir şey bulmaktı. Aramamız sonucunda bk sh
ğulan insanlarla ilgili bir hikaye çıkmazsa, %na?"'
olsun rahatlayacktım umuyordum.
Ve camda boğulan insanlarla ilgili hikayeler yoktil
kat birtakım ilginç şeyler çıkmıştı. New York Tınıa'al
fasında Orchard Sokağı'nın adı geçen haberlerin
bir listeye yönlendirildim. Orada ölen birkaç kişiyle
haberleri okudum ve doğal sebeplerden ölmemişleni
maysında, adamın teki bir Mercedes-Benz tarafından
mişti ve araç olay yerinden kaçmıştı. Doksanlarm ombs
da, bir çanta mağazasının iki sahibi arasındaki
içlerinden birinin oğlunun diğerini öldürtmek için bir
katil tutmasıyla sonuçlanmıştı. Polis suç işlenmede
adamı tutuklamıştı. Yedi yıl önce, genç bir banka
Orchard Solcağı'nda, Grand ve Broome'un arasında
den vurulmuştu. Polis farklı teorileri araştmyordu;
tanıdığı biri tarafından mı vurulmuştu, yoksa bir
rafından mı?
Tüm bu olaylar Whir1360 daha piyasada yokken
leşmişti. Camdaki kafa görüntüsünün ne zaman •-• 1"
bilmememize rağmen, son iki üç yıl içinde olduğunu10
ediyorduk. Bu zaman diliminde Orchard'da herhangi şğ

li bir Ölüm yoktu, en azından kafasına poşet geçirilip dil tabii biriyle ilgili yoktu. Az da olsa ilgimi çeken tek Orcbard 5 1(41'1:Ida oturan (açık adres verilmemişti) Alre! Fitch adındaki otuz bir yaşında bir garsonun geçen ağusnıl son haftasuıda kaybolduğuna dair çıkan kısa haberdi. ll eylültin ilk haftasında çıkmıştı ama ardından konuyla i0 başka haber yapılmamıştı, yani mesele kendiliğinden ç müşe benziyordu. Amerika'da her gün binlerce kişi kaybj

yordu ve birkaç saat içinde çoğu ortaya çıkıyordu. Bakmak isterseniz istatistikler de mevcuttu.

Trenden Penn İstasyonu'nda indim ve önce Canal Soka-Itı'na, sanat malzemeleri satan devasa mağaza Pearl Paint'e yöneldim. Yaklaşık iki saat boyunca mağazanın katlarmda dolaşıp kendimi kaybettim ve sonunda bir düzine Paasche püskürteç iğnesi, birkaç subap kapağıyla birlikte bir kutu ince-uçlu siyah Sharpie kalem ve bir kutu da kalın uçlu olanlardan aldım. Burlington'daki evimde bunlardan bolca vardı ama ne kadar çok Sharpie kaleminiz varsa o kadar iyiydi.

Sonra bir taksi çevirdim ve Waverly'nin önünde indim.

Içeri girmeden önce, buraya hiç gelmemesine rağmen etrafı tasvir eden Thomas'ın bu işte ne kadar iyi olduğunu kontrol etmeliydim.

Sokağın karşısında vitamin dükkani Duane Reade vardı.

Sağ taraftaki levhada ışığı yapmayan harfi bile bilmişti.

Thomas gerçekten insanı hayrete düşürüyordu, orası kesindi. .

Kapıdan içeri girdiğimde Jeremy ön camın yanında bir masaya geçmiş, önünde bir fincan kahvesiyle menüyü inceliyordu. Onun karşısına oturdum.

"Kimle yan yana işedik inanamazsın," dedi. Jeremy her zaman tinlülerle olan karşılaşmalarını anlatarak insanları etkilemeye çalışırdı.,

"Tahmin edemiyorum," dedim

"Philip Seymour Hoffman," dedi. "Lincoln Center'm oradaki sinema salonunun erkekler tuvaletinde."

"Lütfen bana adamla konuşamaya çalışmadığını söyle."

Çalışmamıştı. ünlülerin duvarları süsleyen siyah beyaz fotoğrafarım gösterdim. : .

Linwood Barda'

Bunlardan birinin yanında işedin mi?
Bepsi Öldü," dedi Jeremy.

Kendime kahve ve pastırmalı kızarmış peynir Ikili
Jeremy, sahanda yumurta ve patates kızartması istedi QI
ve dergi sektörünün kötü gidişatından ve The H
gibi sitelerin kaydettiği büyümeden ve bu yeni fırsat
zamanında gelmiş olmasından konuştuk.
Jeremy, Kathleen Ford' un haftada bir adet anlı
çizim istediğinden ve her biri için bin beş yüz dolar 64
ğinden bahsetti. Kulağa iyi para gibi geliyordu ama bu'
haftada onlarca çizim yapmak gerekecekti. "Eminim
kolaylaştıracak bir program falan vardır," dedi.
iş yükünü hafifletecek bir iki program biliyordum.
bir fikir geldikten sonra, muhtemelen birkaç gün
tane hazırlardım, böyeet bana başka freelance işler yşl
zaman da kahrch.
Hesap gelince Jeremy ödedi ve sonra otele gitmek
taksiye atladık. Ford on beş dakika geç kaldı ama bda
kaldığı için asla özür dilemeyecek türden birine • 'ii 4,
Insanlar, kadın geldiği için bile minnettar kalıyor okaılıi
Bir yetmiş yedi boylarında, zayıf, ellili yaşlannın «tahıl

kusursuz san saçları olan bir kadındı ve kıyafetleriyie
suarlannın etiketlaini görebilseydim, muhtemelen Chol
Gıicci, HennıSs ve Diane Von Soyadıherneyse yazıyor ola!
Çok çekiciydi, illüstrasyonlanmm büyük bir bayram oldS
nu söyledi ve bara uzadıtmada — daha Önce bu bağbil
kullanmayı hiç düşünmediğim bir kelime — hiç durmadan
web sitesine katkıda bulunacak Önemli New Yorklulgi
konuştu. Aralarında Donald Trump da vardı, bu arada on,
kından tanıyordu ama hâll adamın saçma neden öyle bir
verdiğini anlayamıyordu ve bana durumunun iyi o

duyduğu babamın nasıl olduğu dışında bir soru sormadı. Son-
ra, bir sonraki görüşmesine gitmek için yanımızdan ayrılırken
işi aldığım söyledi. Site üç ay içinde yürürlüğe girecekti.
İşi kabul ettim. - 4
Kadın gittikten sonra, Jeremy üstümüzden kasırga geçmiş
gibi hissettiğini söyledi. Jeremy'le yakında haberleşiriz diye-
rek aynldık. Otelin önünden bir taksi çevirdim.
"Houston ve Orchard," dedim. Şoför o yönde ilerlerken
siyah, sentetik koltukta arkama yaslandım. Bu kesinikle daha
önce yaptığım iş görüşmelerinden çok farklıydı. •
Kendi kendime sessizce güldüm, sonra düşüncelerimi az
sonra yapacağım şeye verdim. Bir gece önce Thomas'la yap-
tığımız anlaşmayı düşündüm.
"Peki, Orchard Sokağı' na gittiğimde," demiştim, "tam
olarak ne yapacağım? Bunca zaman sonra o kafanın hâlft
camda olacağım sanmıyorum."

"Bilmiyorum," dedi Thomas. "Sen bir yolunu bulursim."

şey
görü

YIRMI YEDI

Howard Talliman iyi uyuyamıyordu.
Howard Talliman dokuz aydır iyi uyuyamıyordu. Ap1
sun sonundan bu yana adam akıllı bir uyku çekmemişti. I
Kilo da vermişti. Yedi kilo. Kemerini iki delik daha
yordu. Gözlerinin altındaki torbalar ve gri teni olmasa,
iyi görünebilirdi ya da en azından bahçelere koyulan
biblolarma benzeyen bir adam ne kadar iyi gs5
kadar.
Tallinıan'm az uyumaktan ötürü genel görünüşü ve
yeti onun için utanç kaynağıydı. Onu rahatsız eden bir
yapyorlardı ve Howard kimsenin onun endişeli olduğunu
şünmesini istemiyordu.
Endişelenmelc Howard'ın doğasmda yoktu. Onun işi
insanları endişelendinnekti. Gergin olmak da Howard'a
ğasmda yoktu. Onun işi diğer insanları germekti.
Bu günlerde dış görünüşünü korumak zor işti.
"Berbat görünfiyorsun," diyordu Morris Sawchuck
"Doktora göründün mü, Howard?"
"Iyiyim," diyordu Howard ısrarla. "Beni endişell

sensin, Morris. Her zaman bir numaralı endişe ka
Howard normalde baskıyla beslenirdi. Bu onun
niydi. Çalıştığı seçim kampanyalarında işlerin ne kadar ki,

göründüğü, adayının ne kadar geride olduğu önemli de-
ğildi. o asla pes etmezdi. Etrafmdakiler her şeyin bittiğini
söyleyip dursalar da, Howard bir damla bile ter dökmezdi.
Sorunlar değerlendirir ve onları çözerdi. Bir keresinde, bir
belediye meclisi üyesinin yeniden seçim sürecinde en güçlü
rakibi, toplum görevlisi olarak çalışmış olmasını kullanarak
çığırtkanlık yapan bir kadınch. Talliman'm kendi menfaatine
düşkün şerefsiz adayına kıyasla, yoksul ve zor durumdaki in-
sanlara yardım etmek için çok daha fazla zaman harcamıştı.
441,:. ....-1----- 1---1--1---- ,9 ..1-!....1 fir-11!.... «L.1. --1-:11-1-
"Bir yolunu bulmalıyız," demişti Talliman, "bir şekilde
onun gönüllülüğünü negatif bir şeye dönüştürmeliyiz."
Kampanyadaki herkes bunun karşısında kalakalmıştı.
Talliman, John Kerry'nin Vietnam'da göreve gitmiş olması
onun aleyhine kullanılabiliyorsa, her şeyin mümkün olduğunu
söyledi. Kadının güçlü yanının peşine düşecek ve onu ekarte
etmenin bir yolunu bulacaktı. Talliman bu iş için Lewis Bios
cker'ı görevlendirdi. Kadının başkalarına yardım etmek için
kendi çoculdarma ve kocasına ilgi göstermediğini öne sürecek
kanıtlar buldu. Kadının ergenlik çağındald oğlu, üzerinde ko-
kain bulunduğu için gözaltına alınmış ancak olay mahkemeye
taşınmamıştı. Kocası sürekli mahalledeki barlarda vakit geçi-
riyordu ve poposunu mmcıldamak istemediği bir garson kız

yoktu. Talliman bilgiyi doğrudan basma sızdırmasa da, buzdan bir şekilde öğrenmelerini sağladı. Bu hikayeler kadının ev cephesini ihmal ettiğinin kanıtı değil de neydi? Kampanyanın bitmesin sadece birkaç hafta kalmışken Talliman, adayının güçlü bir aile adamı olduğunu söyleyen ve rakibinin ailesinden çok yabancılar önemsediğini ima eden ilanlarla etrafi kapladı.

Bir adam kariyerini ailesinden daha çok önemsediğinde kimsenin umrunda olmazdı. Ama söz konusu bir kadın olunca? Bu alçak, hileli bir hareketti ve gerçeğin çarpıtılmasıydı.

Linwood Barclay

Ama işe yaramıştı. Kadın üç binden fazla oy farlaylayij
ce, adamın hayranlan ve aleyhinde konuşanlar,
Roviag," danişlerdi.
Howard'm Lewis Blocker'ı düzenli maaşa baglamasıl
ralarda gerçekleşmişti.
Paraya ihtiyacı olan Lewis için teklif daha iyi bir fr
gelemezdi. Emeklilik hakkı kazanmadan polisliği InTabq
O ve diğer birkaç memur bir rehin alma yakasına göni
mişlerdi. Adamın teki kendini eve kapatmış, ailesini Ni
meide tehdit ediyordu. içeriden ateş açılmıştı. Ardındani
açılmış ve birisi dışan fırlamıştı. Koridorda bekleyen
ateş açnuşt
Maalesef kaçmaya çalışan, ateş açan adamın on altı yıl
daki op,luydu.
Hakkında dava açılmamıştı fakat Lewis Blocktin po
kariyeri o gün sona ermişti.
Bazen, Howard Talliman kendi kendine, her şeyin bir
deni olduğımu düşünürdü. Lewis Blocker'ın, büyük
rm siyasi kariyerlerini ilerletmelerine yardımcı olması
gaıç bi adamın ölmesi gerekiyorsa, Howard ne bakla
n'ıun planına karşı gelebilirdi ki?
Ama, diye düşündü Howard, Tanrı kesinlikle işlerin
tosta gelği şekilde olmasını istemiş olamazdı.

0 zaman onayladığı plan, Morris Sawchucrı k
için Lewis Blocker'm harekete geçmesin' istemesi,
sonunu hazırlayabilirdi.
Sawchuck, Howard için yakuı bir arkadaştan faılas)4
O, Talliman'm Büyük Şov biletiydi. Sawchuck New Ya
• Politika *Side, yeterli aklıkta söylenen bir yalanın gerçek denk kio
edilootti ve gerçeğin demokrat& politika açısından bir önemi kalanywil

Psikoz

valisi olunca, ki bu an meselesiydi, Howard biliyordu, iner-
diveni daha yükseğe yönlendirecekti. Sawchuck, Beyaz Sa-
ray'a çıkabilecek kişiliğe, şovmenlige e ve hatta en kusursuz
dişlere — sahipti.
Howard, Bridget'in Allison Fitch'le yaşadığı lezbiyen
ki ve daha da kötüsü, kadının Morris'in siyasi sorunlarıyla
ilgili bilebilecekleri her şeyi mahvedebilirdi. Ne yapılması
gerektiği konusunda Lewis'in içgüdülerine güvenmişti. Ay
nca işi en iyi kimin halledebileceği konusunda da Lewis'in
içgüdülerine güvenmişti. •
Tabii Howard iş hallolduktan sonra sonuçları olmayacağı-
nı düşünmemişti. Genç bir kadın öldürüldüğünde ya da kay-
bolduğunda, dikkat çekmesi muhtemeldi.
limes'da bir haber çıkmıştı. Allison Fitch işe gitmediği
için polis onun nerede olduğunu bulmak için aramalara baş-
larnıştı. Haberde kadının aslen Dayton'h olduğu ve annesinin
kızından haber alamadığı dair açıklaması yer alıyordu.
New York Post ise daha arkalarda, Spor haberlerinden he-
men önce habere yer ayırmıştı. Bir gün de NY1'de çıkmıştı.

Kadının gülümseyen yüzü ekranda sadece beş saniye gösterilmişti.

Sonrasında pek bir şey olmamıştı. Manhattan'da kaybolan bir kişi uzun süredir haber değeri taşımıyordu. Ohio'lu kızın teki bir gün işe gitmemiş mi? Ne büyük mesele. Belki de büyük şehirle başa çıkamadı ve evine döndü. Birisi ceset falan bulmadılctan sonra, kayıp birinin haberlere çıkması bile zordu.

Ceset bulan olmamıştı.

Aslında bir ceset bulunmuş olsa, Howard Talliman rahatlayacaktı. Çünkü dünyanın geri kalanı Allison Fitch'e ne olduğunu bilmese dahi, o Allison Fitch'e ne olduğunu bilecekti,

Ama bilmiyordu.

-1(

s

Linvrood Barda!

Lewis de bilmiyordu.
Uzun süredir hiç kimse bilmiyordu.

Nicole'ü işi bitinnesi için gönderdikten kısa süre i3
Lewis Howard'ı aramıştı.
"Haber geldi. Bir sorun var."
"Nasıl bir sorum
Lewis, normalde geceleri çalışan Allison Fitch'in
boyunca evde olup uyuduğıum, gündüz çalışan ev ah
Courtney Walmers'm ise evde olmaması gerektiğini kil
aştı.
O anda Howard Talliman'ın içine çok kötü bir his j
müştü.
Fakat o gün, Lewis'in anlattığına göre, beklenmedıll
gelişme olmuştu.
"Evdeki kadm Allison Fitch değilmiş. Yanlış hedefi
Ofisinde oturan Howard sakinliğini korumaya çalış:*
Tanrı aşkma, ev arkadaşı mı? Öldü mü? Hiçbir tehlike
turmayan birisi? Tanımadığı birisi? Elbette Howard geçai,*
istenmeyen zararlarla karşılaşmıştı. Siyasi hileleri
rinin itibarmdan çok daha fazlasını 8•5ttirmüştil. Kamp
borçlarını ödemek için evlerinden olan mağlup adaylar,/

müştiL Kanlarmdan aynlmışlardı ya da kanları onlan
mişti. Bir tanesi alkolik olmuştu, arabasını körpünün ayad
nna sürmüştü ve bir daha asla ytirtlyememişti.
Ama böylesini görmemişti. Hiç kimse ölmetnişti.
Ve bu haber her ne kadar beklenmedik ve kötü olsa
Howard Lewis'in tuttuğu bu kadının hatasuu fark ü
sonra asıl işi bitirip bitimıediğini merak etmişti. Asıl bed

"Peki ya Fitch?" diye sormuştu Lewis'e.
"Gitti," demişti Lewis. "Olayın üstüne gelmiş. Olanları
görmüş. Cehennemden kaçan bir yarasa gibi tüyüp gitmiş."
ilerleyen aylarda Allison Fitch hâla ortaya çıkmamıştı.
Muhtemelen korkudan altına yapmış, ortaya çıkamayacak
kadar dehşete kapılmıştı.
Allison Fitch bir yerlerde yaşamaya devam ettiği müddet-
çe patlamaya hazır bir bomba gibiydi.
Howard, Lewis'ten o telefonu aldığında, öflcesini bastır-

mış ve dehşet içinde patlamıştı.
"Tann aşkım, devasa bir hata bu."
Lewis, "Daha kötüsü de var," demişti

YIRMI SEKIZ

Thomas'm bana boş yere güvendiğini düşündüm. Mali
tan'dan Camdaki ICafanm Gizemi'ni çözmüş olarak dön
ğimden çok emin görünüyordu. Oysa ben Orchard Sokabl
gitmek için can atmıyordum. I
Yani, söz konusu pencereyi kendi gözlerimle gördiba
sonra ne yapacaktun ki? Tek umudum kafanın UN ıii
olmasıydı ve gerçekten de peruk sergilemek için kullandı
strafor kafalardan olmasıydı. Onu kendi gözömk gömlek
teiimi doğrulayacalcu.
Taksiden East Houston'da, Katz's Delicatessafia hış
kaç kapı yanında kalan Ray's Pizza'nın önünde inmiş, Oıi
hard'dan güneye doğru yürürken, kafa orada olmazsa at):
pacağıma daim ufak bir fikrim olmadığını fark ettim. 1
Arlcamı dönüp eve geri dönecektim büyük ihtimalle. 1
Şehrin S kısım Vıllage ya da SoHo sayılmazdı ama ha
dine S bir cazibesi vardı. Bu eski binaların zengin mini'
detayları ve bir tarihleri vardı. İki yüz numaralı bloktan NI;
dım, bir hediyeli' eşya dükkanının, bir lokantanın ve rest"'
edilmekte olan binaların önünden geçtim. Stanton's
Rosario's'dan gelen pizza kokusunu aldım. 1
Batı tarafından güneye ilerlemeye devam ettim, sergiloşş,
ği valizler lcaldırımm yarısını kaplayan bir bavul dülckannam
)1birkaç giyim mağazasının ve bir gitar dükkanının ödikkı:

geçtim. Bu vitrinlerin hiçbiri katlanıp ceketimin cebine koyulmuş fotoğraftaki sokağa benzemiyordu. Kağıdı çıkarıp bir kez daha baktım ve Thomas'ın zumladığı binanın altmışlı bir numarası olduğunu gördüm. Taksiden fazla kuzeyde inmiştim. Doğru mahalleye gelmek için Delancey'den geçmem

gerekiyordu.
Yürümeye devam ettim.

Birkaç dakika sonra, binanın civanna geldiğimi düşündüm. Aradığım üçüncü kat penceresinin altında eşarp satan bir mağaza ve onun yanında gazete satan bir büfe olmalıydı. Apartmanın girişi iki mağazanın arasında kalan bir lobidendi.
Burayı sokağın batı tarafında buldum.
Binaya doğu yönünden bakmanın daha kolay olacağını düşündüm. Böylece daha iyi görebilecektim.
Ve sonra, birdenbire, tam karşımdaydı.
O pencere. ,
Emin olmak için Thomas'm verdiği kareye bir kez daha baktım. Komşu pencereleri, yangın çıkışuu ve alttaki mağazanın cephesini inceledim.
Pencereyi bulmuştum.
Camda, klimanın üstünde beyaz bir kafa yoktu.
Delilik. « . •

Klima dışmda bakacak bir şey de yoktu. Herhangi bir sak-
sı... Cam kapalıydı ve arkasuıda perde asılı olmayan cam
siyah görünüyor, sokağın karşısındaki binanın yansımasuu
gösteriyordu. '
Telefonumu çıkarttım, fotoğraf makinesini açtım ve camı
ortalayarak binanın resmini çektim.
Ta New York'a kadar gelmiş, burayı bulmuş ea- olay yerini
mi demeliyim? as ve Thomas'a isteğini yerine getirdiğimi ka-
mtlamak için fotoğraf çekmiştim.

Linwood Barclrf

Ne büyük bir başarı. 1
Bu fotoğraf onu tatmin etmeye yetecek miydi? Şü
İtiraf etmeliyim, onun yerinde olsam, benim bu çaban
isteksiz bulundum.
Yukarı çıkıp kapıyı çalmamın ve orada her kim ygly<1
bir merhaba dememin bir zararı olmayacağına karar ved,
Belki de göz ucuyla dairenin içine bakabilirsem, görmek
can attığım o strafor kafayı mutfak masasının üstünde yıl
başka bir yerde görebilirdim.
Ray Kilbride e gündüzleri illüstratör, geceleri suç sil
çal - tarafından çözülen bir yaka daha. Tabii hul s ı Ilk
orası ayn.
Binanın içine girdikten sonra hangi daireye gireceiiinis
lamak için cama bir kez daha baktım ve sokağın kum
geçtim. Posta kutuları ve kapı zillerinden başka bir şey k
lımmayan lobiye girdim. İç kapıyı açmayı denedim ve kil
olduğunu gördüm. Sürpriz değildi.
?Bere bakılacak olursa, üçüncü katta beş daire vardı;
kinlerin soyadları, düğmesine basınca siyah etikeda
tabancalarla yapılmış, ince, parlak siyah bantlarla yazılmğ
Biz çocukken babamda da bu tabancalardan bir tane old.>
nu hatırladım, odamdaki her şeyi etiketlemiştim. "Kitap re
"Yatak." "Kapı.* "Pencere."

Eületlerin hepsinde yılların aşınmışlığı vardı, kimisi*
yulmaya başlamıştı ve 305 numaralı daireninkinin yarısı si
tu, sadece ch/VValmers" yazıyordu. 304 numarada
vardı, 303'te Goldberg, 302'de Reynolds ve 301'de Mida
els. Daha sonra bu isimlerden birini hatırlamam
diye telefonumu çıkartıp fotoğrafını çektim. Ayrıca ilin
ama yapıştırılmış, kiralık daire arayanlarnı yazdığı nota'',
fotoğrafim çektim.

Psikoz

Ne yapmalı, ne yapmalı.
Ben bunu düşünürken, yirmili yaşlarında bir adam lcapıe
dan çıkıp sokağa yöneldi. Hiç düşünmeden uzanıp kapıyı ka-
panmadan yakaladım. r
İki kat çıktım. üçüncü kata gelince, nerede olduğumu an-
lamak için durdum, eşarp dükkanının üstünde kalan ve soka-
ğa bakan dairenin hangisi olduğunu kestirmeye çalıştım. .1
305 numarada karar kıldım.
Birkaç farklı şekilde oynayabilirdim. Kapıyı çalabilir ve
birisi içeriden seslenirse, "Merhaba, nasılsınız? Adım Ray
Kilbride ve kardeşim Thomas biraz, nasıl desem, internette
sörf yaparken camınızda birini boğularak öldürülürken gör-
müş. Bir çağrışım yaptı mı? Çünkü sizi tanımıyorum ama ben
olsam böyle bir olayı hatırladım," diyebilirim.
Belki de yaklaşmak için daha iyi bir yol olabilir.
Ceketinden kağıdı açıp kapıdaki kişiye gösterebilir ve
"Evinizi Whir1360'ta gördük ve camınızda böyle bir şey fark
ettik ve kusura bakmazsanız bir şey soracağım, bu da neyin

nesi?"

Bu da pek hoş olmadı. Ama ikisinin içinden bunu tercih ederdim.

Belki de başka bir hikaye uydurabilirdim. Ben bir illüstratörüm derdim. Elimde de Pearl Paint torbası vardı nasılsa. Aşağı Manhattan mimarisini gösteren bir illüstrasyon hazırlamak için 7imes'dan ig aldığım ve internette bu sokağa baktığımı, bu görüntüye rastladığımı ve bunun ne olduğunu

bilmek istedigimi söyleyebilirdim?

Acınası.

Şöyle yapacaktun, Kapıyı çalacaktım ve kim çıkarsa bu kağıdı gösterip doğrudan soracaktım.

nıo~ nkşmot '10"

ıo ?i

Belki bana söylerlerdi. Soru sorarlarsa, cevap vui için elimden gelenin en iyisini yapardım. Dürüst olunhi Whir1360'ı talcuıtı haline getirmiş bir kardeşim olduiş sişylerdim ve arada bir internette ne olduğunu merak şeylere rastladığını anlatırdım.

Tanrım.

Sol elimde kağıdı tutup sağ elimle kapıyı çaldım,Peral mt torbası Ula sağ elimdeydi. Kapıyı çalarken torba hp vurdu.

Üç saniye sonra kimse çıkmayınca tekrar denedim.

Ve bekledim.

Uçüncti kez çalsam mı diye düşündüm. Bellci de içairki uyuyordu. Onu sırf bu yüzden gerçekten uyandırmak muydum?

Tam kapıyı çalacakken, koridordaki bir kapı açıldı, Ilk rım 303 nunıaraydı. Arkamı dönüp bakınca saçlarını biş4 k sarmış, iri yan bir kadının siyah, kalın çerçeveli gözlü riyle bana baktığını gördüm. Gövdesinin yarısı bolde,* yarısı dairenin içindeydi, ama yüzünü dışarı uzattığı içini rebiliyordum.

"Orada kimse oturmuyor," dedi.

"Pardon?"

"Orada kimse oturmuyor. Kızlar gitti."

"Ah, peki. Bilmiyordum?

"Aylardır yoklar," dedi. "Ev sahibi kiraya vermedi?

"Peki," dedim yine, başımla onaylayarak. "Teşelcktirlal

Kadan evine geri girip kapıyı kapattı.

Demek bu kadardı.

Binadan çıkınca sola döndüm ve Orchard'dan kat

dognı ilerleyip eve döndüğümde Thomas'a ne söyleyeccii

Psikoz

mi düşündüm. Pek fazla bir şey söyleyemeyecektim. Şansım

denediğimi ama evin boş olduğunu.

Başka ne halt edebilirdim ki?

Trende oturmuş, yanından geçmekte olduğumuz Hudson

Nehri'ne bakarken birdenbire, bir süredir bilinçaltımı ke-

miren bir şey yüzeye çıktı: Babamın çim biçme traktöriiniin

bıçakları neden yukarı bakıyordu ve neden kontak KAPALI

konumdaydı? .

YIRMI DOKUZ

Thomas kendi kahvalusim ve öğle yemeğini hazirlamaki
mnda kalacağım biliyordu. Ray bunun onun sommlulutlik
olacağını söylemişti. Ray bu saçma sapan (Thomas mum ıi
olarak bu tabiri kullandığuıdan emindi) maceraya stili
için Manhattan'a giden trene binmek üzere daha güneş dıj
madan yollara düşecekse, o zaman Thomas'ın da en Sa
kendi kendini doyurması gerektiğini söylemişti.
"Tamam," dedi Thomas. "Evde ne var?"
"Ekmek ve reçel, fistık ezmesi ve ton balığı. Bakarsın*
Dolaplar aç, kendine bir şeyler bul."
len balığı yemek istersem, konserve açacağı nerede.,
"Thomas, bana bak."
"Evet, Ray?
"Kafam kallan. Bir şeyi bulamıyorsan, onu ara?
"Tamam."
Ray, Orchard Sokağı'ndaki o pencereyi kontrol etmek ii
pek hevesli görünmüyordu ama yine de yapacağını söyletri
Thomas'ı memnun etmişti. CIA'e kafasına poşet geçirilmi
suratla ilgili endişelerini bildiren bir mesaj yollapp yolla*
ma konusunda emin değildi ajansla ilişkisini profesysi
düzeyde tutmak istiyordu. Hükümet, Whir1360tta gözle!**
diği her şüpheli duruma onları da dahil edeceğini düştinn
Büyük Olay - artık Büyük Olay her ne olacaksa - gerçeklet

tiğinde onun yardımına başvurmaktan çekinebilirdi.

Psikoz

Thomas yine de her geçen hafta kendini bu görev için daha da hazır hissediyordu. Her günün sonunda, Whir1360'ı kapattığında, bilgisayarlı geçmişini temizliyor, ışığı kapıyor ve başım yastığa koyup kafasmın içinde, yeni tanıdığı bir şehri dolaşarak uykuya dalıyordu. Bir gece önce, gözlerini kapatıp San Francisco'yu dolaşmıştı. Hyde'dan aşağı inip Lombard'dan yokuş aşağı ilerlemiş, uzakta Coit Tower'ı görmüştü. Ya da Hyde'dan aşağı inip ileride görünen Alcatraz'ı gözünde canlandırmıştı. Ardından Chestnut'ı geçmiş, sol tarafında binalar giderek azalmış, Russian Hill Open Space denen yeri görmüştü. Aynı yönde ilerlemeye devam ederse birazdan...

uyku. 4 t

Ray, sabah beş gibi kafasını kapıdan içeri uzatıp onu uyandırdı. "Ben çıkıyorum," dedi. "Başım derde sokma."

"Sokmam," diye mırıldandı Thomas yastığım.

Uyandığında güneş camdan içeri vuruyordu. Bilgisayarını açıp Whir1360'ı açtı, banyoya girdi, hızlı bir duş aldı ve gis

Yin&

Mutfakta bir süre dikildi, dolaplara baktı, ne yapacağım düşündü. Mısır gevreğinin buzdolabmın yanındaki dolapta olduğundan emindi. Dolabı tereddütle açtı, üstüne bir fare atlamasmı bekler gibiydi ama bulmayı umduğu Cheerios kutusu karşısında duruyordu.

Süt buzdolabındaydı. Elbette bunu biliyordu. Kendine bir

kase aldı, mısır gevreğini döktü, süt ekledi ve hepsini yedikten sonra kirli tabağım masada, mısır gevreği kutusunu ve sütü tezgahta bırakıp odasına çıktı. Ihmalkarlık yapmış sayılmazdı. Ray ona kendini doyurmaktan sorumlu olduğunu söylemişti ama bulaşık konusunda hiçbir şey dememişti. Thomas, Ray'in bu işi eve döndüğünde, istediği gibi olması için

kendisinin halletmek isteyeceğini düşündü. Babası hep bö* yapardı. Adam 1Cilbride temizlik işinin kendisinde olma* isterdi. Thomas'm bulaşıklan yıkamasına asla izin vereez& Thomas'm bulaşık makinesini doldurmak, elektrik ıiii sini çalıştırmak, çamaşır yıkmak, yerleri silmek ya dal almak konusunda yetersiz oluşunun nedeni buydu. The çivileri biçme işinin eğlenceli olacağım düştinarda ama b4 sı traktört1 çalişünnasına izin vermiyordu. Fakat şimdi, bi ona izin vase dahi, Thomas o traktörti asla kullanmak iş meıdi.

Kahvaltıdan sonra, San Francisco'yu keşfetmeye deva etti. Mission Sunset'te, Richmond civarında, Haight•Al bury'de dolaştı ve Golden Gate Köprtisil'ne doğru dello' Karşıya geçmek için mouse'a birkaç kez tıkladı. Yolculuğa bu kısmına kendini öyle kaptırmıştı ki az daha öğle yemeği hazırlaması gerektiğini unutacaktı.

Saat bire dogru mutfağa indi. Ton balıklı sandviçk uğş mak istemiyordu çünkü o zaman konserve açacağını kul* man gerehcekti ve babası bile konserveleri açarken kapi açılıp da her yere ton balığı yağı döküldüğünde küfür edeni Thomas fıstık ezmesi ve biraz ekmek bulup kendine biz S viç hazırlamaya koyulmuştu ki kapı çalındı.

Bir an hiçbir şey yapmadı çünkü kapıyı her zaman başk

açardı ama evde tek başına olduğunu fark etti, böylece fr
ezmeli bıçağı bırakıp kapıya gitti.
"Merhaba Thomas."
Gelen babasının eski patronu Len Prentice'ti ya da Ac
Kilbride'm dediği gibi, Lenny.
"Ah, merhaba Bay Prentice."
Thomas adamm arabasını verandanın birkaç adım ötesi!)
görebiliyordu ama içinde kimse yoktu. Kilbridelar'm CY

yalnız gelmişti. Içeri davet edilmeyi bekler gibi bir hali vardı
ama Thomas bunu yapmak istemiyordu. Igen Prentice'ten hiç-

bir zaman hoşlanmamıştı.
"Ağabeyin buralarda mı?" diye sordu
"Bugün New York'ta," dedi Thomas.
"Orada ne işi var'?"

"Birinin kafasına poşet geçirilerek öldürülüp öldürülmedi-
ğini kontrol edecek."
Bu Len'i bir saniye duraksattı. "Hah," dedi. "Sen gerçek-
ten delisin, degil mi Thomas? içeri gelebilir miyimr
Thomas tereddüt etti, sonra, "Olabilir sanırım," dedi.
"Buradan geçiyordum, uğrayıp bir nasılsınız bakayım
dedim."
Thomas bir şey söylemedi. Sonuçta, Len Prentice ona bir

soru somıamıştı.

"Bir bira falan var mıT" diye sordu.

Thomas dürüstçe, "Bilmiyorum," dedi.

"Neyse. Ben bakarım." Len oturma odasmdan mutfağa geçti, buzdolabını açtı ve aradığını buldu.

"E, neler yapıyorsun Thomas?" diye sordu, şişenin kapağını çevirip bir yudum aldı.

"Bilgisayarda çalışıyorum." /

Adam bilmişçe kafasını salladı. "Ah evet, tabii. Sürekli,

değil mi?'

"Yapmam gereken işler var."

"Ray ne yapıyor demiştin?"

"New York'ta."

Evet, evet, ama başka? Ne yapıyor?

"İş için bir arkadaşıyla buluşacak ve camdaki kişiye ne olduğunu öğrenmeye çalışacak."

Linwood Barclay

Len biraz daha bira içti. "Kafasına poşet geçirilmiş
kişi mi?"
Thomas başıyla onayladı.
"Baban benimle konuşurdu," dedi Len. "Ben onun sada;
patronu değildim, biliyorsun. O ve ben, biz arkadaş& k,
nin internette birtakım görüntüler bulup kafana taktı:4111
bahsetmişti. İnternetin kablosunu çekmeyi düşündüğünün
huzuru ancak senin bütün gün bilgisayar başında mum*
izin vermekte bulduğunu söylemişti."
Thomas, Len Prentice'in gitmesini ve fıstık ezmeli sıtalvş>'
çini alıp yukan çıkmak istiyordu.
"Buraya uğramam' Marie önerdi. Ağabeyinle ilcinizi
şam yemeğine çağırma hoş olacağını düşünüyor?
"Ray'le konuşmam lazım," dedi Thomas. Gitmek isteme
yordu ama bunu söylemekten çekiniyordu. Yemeğe gelen>
yeceklerini Ray'e söyletecekti.
"Baban senin neden böyle olduğunu bilmediğini Ost
Sürekli evde takılıp bütün gün bilgisayar başmda oturmakta
neden mutlu olduğunu... Psikiyatristinle görüşmek dışmıı
evden çıkmadığını. Adı neydi? Gargantuan mı?"
"Grigorin."
"Ama babanın cenazesine bile gelmemiş olmasa inan
yorum. Bilgisayar saplantı!) onun için bu kadarını bile yş

mana engel olacak kadar büyük mü yani?"
Thomas gözlerini kırpıştırdı. "Bunları bana neden söyle
yorsunuz, Bay Prenticer
"Bilmiyorum. Sohbet ediyorum o kadar. Ben basit bir ai
mun, Thomas. Psikiyatri lagalugalarından anlamam. Senddi
bu şizoluğu, bölünmüş bir kişiliğin olduğunu falan bildiğini
samyordum ama baban bana bunun genel bir yanlış kanı cıt

duğunu, meselenin hiç de öyle olmadığını söyledi. Ama be-
tüm anlamadığım, bir sorunun varsa, neden bununla ilgili bir

şey yapmıyorsun?" ,
"Benim sorunum yok," dedi Thomas.

Len güldü. "Kendi babasının cenazesine gitmeyen bir
oğul? Bana kalırsa bu bir sorun."
"Yapmam gereken işler vardı," dedi Thomas. "Ve..."

Ve ne, Thomas?"
Ve orada görmek istemediğim insanlar olacaktı,

"Kimmiş onlar? Benden mi bahsediyorsun, Thomas? Ben
sana karşı her zaman iyi davranmadım mı?"

Thomas kafasını iki yana salladı. "öğle yemeğimi hazırla-
mam gerek. Fıstık ezmeli sandviç yapıyorum."
"Bir fikrim var," dedi Len Prentice. "Seni öğle yemeğine
götüreyirn, ne dersin?"
"Ne?"
"Yani, seni evden çıkarıp arabaya bindirip bir şeyler ye-
meye götüreyim diyorum?"
"Sandviçimi hazırlamaya başladım bile." Mutfak tezgallie
nı gösterdi.
"Ne olmuş? AkşamO.stti de onu yersin. Seni biraz dolaştı-
rayım. Evden çıkmak sana iyi gelir."

"Hayır."
Len birasını bıraktı ve "Israr ediyorum," dedi
"Gitmek istemiyorum." -

Len aralarındaki mesafeyi kapattı. "Bence babanın yanlış
yaptığı nokta buydu. Her zaman istedigini yapmana izin veri-
yordu. Seni daha fazla zorlamallydı, yeni tecrübeler edinme-
ne izin vermeliydi. Promise Falls'a inip McDonald's'a gide-
riz. Hatta bize de gidebiliriz, Marie sana bir şeyler hanrlar."
Thoınas bir adım geri attı.

LSterdh

Linwood Barda"

"Duyduğuma göre bu evden çıkmaya alışman gerekeol
Ağabeyin burayı sattığında ne olacak?"
"Bunu yapacağından emin değilim."
"Seni burada tek başına bırakacağını dtişünmilyorstm,4
ğril mi? Çok iyi bir fikir sayılmaz."
Thomas, "Belki burada yaşamaya karar verir. Birlikte»
şayabiliriz," dedi. Ama bunu söylerken bile istediğinin bı
olduğundan emin değildi. Ağabeyini seviyordu ama zor
olabiliyordu. Babaları gibi o da çok eleştireldi. Thomas'a g.
rekli elinden bir şey gelmeyen konularda söylenip duruyorlıı
"Her ne olursa olsun, en iyisine karar vereceğinden eri
nim," dedi Len. "Üstüne bir mont almak ister misin? Seni bi.
mem ama ben KFC'ye gitmek istiyorum. KFC sever misin?
Thomas KFC'yi severdi ama ağabeyi ona KFC almıyori
Babası arada bir alırdı. Fakat Len Prentice'le hiçbir yere ii,
inek istemiyordu. Giderek endişelenmeye başlıyordu, sü
teninin altında böcekler dolaşıyordu. Nefesi hızlandı, kei
kesik bir hal aldı. Bazı insanlarla, sevdiği ve güvendiği ilk
sanlarla kısa süreliğine dışarı çıkabilirdi ama Len Prential
sevmiyor ve ona güvenmiyordu.

Babası da öyle. Bir arkadaşlikları vardı. Arada bir göril,
şüp maç izler ya da bir bira içerlerdi. Ama Adam Kilbride ac
zaman Ledle zaman geçirip eve dönse, "Tanrım, bu adam
insanın yaşam enerjisini emiyor," derdi.
Len uzanıp Thomas'ı kolundan tuttu. Sert değildi ama k>
rarlıydı. "Hadi gidelim, ortak. Biraz eglenelim."
Thomas kolun gereğinden fazla güçlü bir şekilde çekti şi
eli kazara Lenşin yanağına çarptı.
olmam isterdim:,

OTUZ

İşin aslı, Lewis Blocker da pek uyuyamıyordu.
Allison Fitch bir yerlerdeydi ve onun nerede olduğunu ya
da ne yapacağını bilmemek Lewis'i de Howard Talliman'la
aynı nedenden ötürü endişelendiriyordu. Allison bir karakola
gitmeye ve bildiği her şeyi anlatmaya karar verirse, sonlan
gelirdi. Howard'ın da, Morris'in de, Lewis Blocker'ın da.
Allison Fitch saklanmaktan vazgeçmeye karar verdi-
ği anda, Howard'la düzeltmeye çalıştıkları bu -- Howard'ın
tabiriyle — devasa pislik ortaya çıkacaktı. Allison yetkililere
cinayeti anlatıp şantaj girişimini itiraf ederek Howard'la yap-
tıklan görüşmeyi açıkladığında, bu rezilliği duymayan kal-

mayacaktı.
Bunu önlemek zorundalar&

Bu yönde birkaç adım atılmıştı. öncelikle, Lewis, Nicole'ü Fitch'in Ohio'daki annesini gözetlemesi için görevlendinnişti. Kızın er ya da geç annesiyle irtibata geçeceğini düşünüyordu. Başı dertte olan hangi kız çocuğu annesiyle konuşmak istemezdi ki? Annesi başına acaba ne geldi diye acı çekerken, hangi kız evlat üzülmezdi? En sonunda kendini annesinin endişelerini gidermek zorunda hissetmeyecek miydi? Lewis, Nicole işi eline yüzüne bulaştırdıktan sonra onu projeden alıp almamak konusunda küm kalmıştı. Ona olan güveni çok fazla sarsılmıştı ve ilk içinden geçen Nico-

Linwood Barda),

le'e hatası bedelini Metmek olmuştu. Ama şu anda her türlü yardıma ihtiyacı vardı ve hatasının farkında olan Nicole durumu düzeltmek için elinden geleni yapacağım söylemişti Lewis aynı zamanda Fitch'in oturduğu evi de gözetinui tında tutmak istiyordu. Kadının oraya dönme ihtimalinin çok düşük olduğunu düşütunesine rağmen, onu tanıyan birinin çı. kagelmesinin mümkün olduğuna inanıyordu. Belki habuş mak için uğrayan bir arkadaş. Ya da Allison'ın irtibat halinde olduğu ve eski evine gidip ortalığı kolaçan etmesini istediği biri, ki Lewis en çok böyle olmasını umuyordu.

Her haklarda, böylesi bir ziyaretçi Allison Fitch'in nen> de olduğuna dair bir ipucu verebilirdi.

Lewis koridora 7/24 birini dikemezdi. Çok bariz olurdu. Eski kiracılardan birinin akrabasıymış gibi yaparak sahabiy. k konuşmuş ve kiranın bir süre daha ödenmesi için gerekli ayarlamalan yapmış olmasına ragmen, Lewis birinin gelmesi olasılığına karşı apartmana sürekli birini dikecek insan giici ne sahip değildi. İlk ay orada kendisi durdu ve kapıyı ola tek kişi sokağın aşağısındaki Italyan restoranının eve servis menüsünün broşürünü getiren bir adam oldu.

Yine de günün birinde ilgi çekecek birinin çıkagelebilcb ceği düşüncesini göz ardı edemezdi. O kişi geldiğinde, kin

oldugunu görmek istiyordu.
İşte bu yüzden kamerayı yerleştirdi.

Kapuun arkasında kalan, koridoru çok iyi gören, hareketle aktive olan ufacık bir cihazdı. Dairenin kapısına birkaç metreden fazla yaklaşan biri olduğunda, kamera çalışmaya başhyordu. Her günün sonunda, Lewis bilgisayanna otomatik olarak gelen görüntüleri gözden geçiriyordu.
Neredeyse her gün bir şey oluyordu. Genellikle koridon stiparen apartman görevlisiydi. Bir gün, pizza siparişi getire,

biri yanlış kapıyı çalmıştı. Lewis, adamın cep telefonunu çıkanp merkezi arayışını ve yanlışlığı çözüşünü izlemişti.
Lewis bu görüntüyü izlerken biraz acıkmıştı.
Cadılar Bayramı'nda birkaç çocuk binaya girmiş ve şeker istemek için kapıya gelmişti. Biri Leydi Gaga kılığmda, diğeri başka dünyadan gelmiş uzaylı kılığında iki kız — gerçi Lewis hangisinin başka bir dünyadan geldiğinden emin olamamıştı — 305 numaranın kapısını çalmıştı.
Her gün bir şey vardı. Ama hiçbiri bir işe yaramazdı.
Lewis artık umudunu kesip kamerayı sökmek ve dairenin kirasını Memekten vazgeçmek üzereydi.
Ama sonra Pearl Paint torbalı adam çıkageldi.
Lewis, Lower East Side'daki evinin çalışma odasındaki masasına oturdu, bilgisayarmın kocaman ekranına baktı.

Inceledi. Elinde sanat malzemeleri satan mağazaıun torbası olan adam kapıyı üç kez çaldı. Allison Fitch'i kaybolmadan önce ve sonra araştırmış olan Lewis bu adamı daha önce hiç görmemişti. Kim olduğuna ya da bu ziyaretin bir önemi olup olmadığına dair hiçbir fikri yoktu.

Adam bir şey mi satıyordu? Yanlış daireye mi gelmişti?

Eski iki kiracıdan birini tanıyan ve ziyaretlerine gelmiş biri miydi? Orada yaşayan iki kişiyi tanım, kapıdan içeri seslenmeı miydi? "Hey, evde kimse var mı?" gibi bir şey. Binaya nasıl girmişti? Anahtan var mıydı? Onu binadan dışarı çıkan biri mi içeri almıştı yoksa rastgele birilerinin zilini çalıp, kamı açacak kadar salak birinin çıkması için beklemiş miydi?

Fark eder miydi? Bu ziyaretçinin bir önemi var mıydı?

Lewis'in gözü adamın elindeki kağıda takıldı.

Neydi bu? İki kez lensin önünden çok hızlı bir şekilde geçmişti. Lewis kısa görüntü kaydım birkaç kez oynatmış ama ne

Olduğunu çıkartaınamıştı.

inwood Barday

Böylece videoyu durdurdu ve imleci çok yavaşça ileride,
rek kağıdı kısmen görebilir hale geldi.
Standart bir kağıda benziyordu. Yazıcılara koyulan
ten. Sayfanın sol üst köşesinde kare, renkli bir resim var,
Pencerelere benziyordu ama emin olmak zordu.
Sayfa üstünde birtakım şekiller görünüyordu. Ela>
dan okuması zordu. Ama sol üst köşede çok renkli bir tür logo
vardı. WhirI360'm logosu. Dünya şehirlerinin sokaklara
görmenizi sağlayan web sitesinin. Arada bir siteyi kullandi
oluyordu. Herkes gibi o da büyüdüğü evi internette görebila
cek mi diye bakmıştı. Denver'daki evin adresini girmişti ıt
işte orada duruyordu.
Bu, ştıpbelendiği gibi Whir1360'ın logosuysa, sayfadaki
resmin bu web sitesinden alınmış olması mantıklıydı.
Lewis bulanık resmi bilgisayarın elverdiği kadar büyüni
Allison Fitch'in apartmanının olduğu mahalledeki eski evl>
rin pencerelerini andırıyordu. Fakat net bir şey görmek in.
kansız£11.
Lewis, bu adam görüntüyti internette bulduysa ben de bi
labilirim diye düşündü.
- Bir sayfa açtı, ~360'a girdi ve "Orchard Sokağı, New
York City" yazdı. Neredeyse anmda, sokakta ilerlemeye baş.
ladı. Fitch'in oturduğu bloğa geldiğinde mouse'u ilerletti,

Orchard Sokağı'nda dolaşıp kuzeyden güneye ve tekrar ten
yönde ilerledi. ,
Belki de kapıyı çalan bu adam bir mimarlık öğrencisiydi
Ya da şehir planlamadan biriydi. Kim bilebilirdi ki?
Fitch'in apartmanım buldu, mouse 'a tıklayarak üste doğa
ilerledi, tıkladı, aşağı kaydırdı, binanın üst kadarını gönnet
için boynunu arkaya etmek gibi bir şeydi.

Psikoz

"Ne?" diye mırıldandı. "Bu...damner
Pencerelerden birine odaklanmıştı. Görtintüyü büyütmek

için tıkladı.
"Lanet olsun," diye fisıldadı.

Yine Central Park'taki o bankta buluştular. Lewis Blocker,
Howard Talliman'a ikiye katladıgı kağıdı uzattı. `•

Bu ne?" diye sordu Talliman.
İnternetten aldığım bir çıktı. Bir baksana.

Talliman kağıdı açtı ve şaşkın şaşkın baktı. "Ne bu anla-
madım." Howard, Orchard Sokağı'ndaki o adrese hiç gitme-
mişti.

"O pencere, o apartman. Elinde tuttuğun şey internetten alındı."

Howard işaret parmağım camdaki kafaya koydu. "Lewis, bu düşündüğüm şey mi?'

"Evet."

Howard sayfayı Lewis'e geri verdi, Lewis kağıdı cebine soktu. "Hâlâ anlamıyorum." '

"Whir1360'ı biliyor musun?" diye sordu Lewis.

"Mağarada yaşamıyonun, Lewis."

"Bu, o siteden alındı. Biz konuşurken bu görüntü hâlL internette duruyor. Dünyanın herhangi bir yerindeki, bilgisayarı olan ve Orchard Sokagı'na bakan bir insan bunu görebilir. Görünüşe göre, Nicole camda işi hallederken Whir1360'ın panoramik kameralanndan biri Orchard'dan geçiyormuş."

Olayın boyutunu kavramaya başlayan Howard çıkıştı,

"Tanrı aşkına. Bunu nasıl fark ettin? Tesadüfen mi buldun?"

"Hayır," dedi Lewis. "Dikkatime sunuldu."

"Ne? Nasıl?"

"Apartmana biri geldi. Bir adam. Otuzlarmın sonlarında

Linwood Barda./

ya da kuldamun başlannda olmalı. Kapıyı çaldı. Kara
devreye girdi"
"Peki"
Lewis ceketinin kağıdı soktuğu cebine dokundu. "Elin
bir kağıt vardı, bunun gibi bir şey."
Howard'm ağzı açık kalmıştı. Elini alma koydu. Iii

`Bilmiyorum."
`Kağıda ne işi varmış? Nereden bulmuş?'
Bilmiyorum."
`Peki, sen ne halt biliyorsun, Lewis?" •

Lewis duruşunu bozmadı. "Birkaç sorunumuz olduğum
biliyorum, Howard. Birincisi bu adam. Kim bu? 0 kağıt s>
den elindeydi? Görüntüyü nasıl keşfetti? Tesadüfen mi yok
sa orada olduğunu biliyor muydu? Yalnız mı hareket ediya
yoksa başkasının adına mı? Görüntünün ne anlama geldiği
biliyor mu? Polis mi? Neden elinde kağıtla Fitch'in kapısı
çakh? Ne istiyordu? Kimi arıyordu?"
"Tannm? dedi Howarıl. Bir an durdu, sonra Lewis'e
tl. "ikinci sorun ne?"

"Görüntü," dedi. "HALI internette. O web sitesinde. k başkasının daha onu bulmasını bekliyor."

OTUZ BIR

Eve doğru saptığımda saat neredeyse onduilk dikkatimi ços ken, evin ne kadar karanlık göründüğü oldu.

Evin yan tariafindaki verandanm ışığı ve ahır kapısındaki ışık zaman ayarlıydı, bu yüzden yazıyorlar& Fakat camlarda hiç ışık yoktu. Oturma odası karanlıktı. Ikinci kat da öyle. Thomas'm odasından mavimsi bilgisayar ışığı bile gelmiyordu. Pek muhtemel değildi ama belki de erken yatmıştı.

Sokak kapısı kilitliydi. Içeri girdim, birkaç ışık yaktım ve durup dinledim. Hiç ses yoktu. Thomas genelde pek ses çıkannazdı zaten. Whir1360'ta ses yoktu.

"Thomas?" diye seslendim yavaşça, uyuyor olabileceğini düşünüp. Onu uyandırmak istemiyordum. Neler öğrendiğimi duymak için heyecanla beni bekleyeceğini düşünüyordum. Sonuçta pek bir şey ötrenememiştim ama o bunu henüz bilmiyordu.

Mutfağı gördüm. "Lanet olsun," diye mınldandım.

Masada kirli tabaklar vardı. Sadece kahvaltıdan değil, öğle yemeğinden de kalma bulaşıklar. Akşam yemeğinden emin değildim. Dışarıda bırakılmış yarısı dolu süt kutusuna dolumdua Oda sıcaklığuıdaydı. Sütü kokladun.

"Of," dedim ve sütü lavaboya boşalttım. Sonra açık kayanozun yanında, tezgaha saplanmış fıstık ezmeli bıçağı fark

los!

Linwood Barday

Merdivenlerden ikinci kata çıktım ve Thomas'm kapıso
çok hafif tıklattım. Cevap gelmeyince kapıyı açtım,
Thomas'm yatağında olup olmadığım görmek için ışı$
açmama gerek yoktu. Camdan vuran ay ışığı yatak <kestim
aydmlatıyordu. Yatak boştu. Işığı açtım.
Bilgisayarın kasasından hâlâ uğultular geliyordu ama irol.
lanılmadığı için ekran siyahtı. Thomas günlük işini bitirdiği
de her zaman bilgisayar kapardı.
Koridora çıktım, banyoya doğru birkaç adını attım. Kap

açıku. Işığı yaktun.
Burada da yoktu.

"Thomas!" diye bağırdım, artık gürültü yapmaktan çeki.
meyerek. "Thomas! Ben geldim!"
kime bir endişe düştü. Manhattan'a gidip onu bütün gı
yalnız bırakmamam gerekirdi. Başım derde sokmuştu, amı
nasıl? FBI'ın geri gelip onu götürmemiş olması için dua
yorchım.
Alt kaza indim, mutfağın karşısındaki bodnım kapma
gittim. "Thomas?"

Cevap gelmedi ama yine de merdi yenleri indim. Mutfağı ışığından yararlanarak aşağı indim, çıplak ampulü yakmi için zinciri çektim. Bu odayı daha çok depo amaçh kul* yorduk ve annemle babamın yıllar boyu sakladıklan eşyalarb dolu sayısız kutu vardı. Elden geçirilecek onlarca eşya. Bod' rum katında dolaşmaya başladım, fınnın arkasına baktım Thomas yoktu.

Mutfak kapısından dışarı çıkıp bahçeye doğru mdürt Hava sefindi, etrafı hafif bir ay ışığı aydınlatıyordu. Gökyli zünde bulut yoktu ve astronomiden anlasaydım Büyük # dışında birkaç takımyıldızını daha görebilirdim.

Psikoz

"Thomas!" diye bağırdım ve ardından, "Lanet olsun," diye mınldandım. .

Polisi mi arasam diye düşündüm. Önce biraz daha arama- ya karar verdim. Ahırdan başladım. Bahçede koşup alunn ge- niş ve yüksek kapısını açtım. içeri girdiğimde kirişlerden bi- rine vidalanmış elektrik kutusunu buldum ve ışıkları yaktım. içeride babamın öldüren traktör dışında pek bir şey yoktu.

"Thomas! Lanet olsun, eğer benden saklanworsan-"

Thomas'ın saklambaç oynama olasılığının ne kadar az ol- duğunu düşünüp cümlemi yanda kestim. Oyunbaz numaralar ona göre değildi. Bağırmayı kesip ortalığı dinledim. Cırcır böceklerinin genelde fark edilmeyen her zamanki korosu du- yuluyordu. Az ötemde, buranm bir çiftçiye ait olduğu zaman- dan beri orada duran samanlar vardı.

Güvenli bir yer arayışında olan bir fare yanımdan geçti.

Içeri doğru birkaç adım attım, yannıdan geçerken elimi traktı3rün çatlamış kaportasmda gezdirdim. O anda, keşke Thomas'ın bir cep telefonu olsaydı diye düşündüm. O zaman onu aramaya çalışabilirdim.

Thomas'ın nerede olabileceğini düşüıuneye çalışırken ba-bana bulduğu yere, derenin kenanna inmiş olabilir mi diye merak ettim. Ahınn ışığını kapattım ve evin arkasındaki tepe-ye koştum. "Aşağıda mısın, Thomas?"

Ses yok.

Polisten başka kimi arayabilirdim? Thomas'ın hiç arkada-şı yoktu. Arkadaşında kalmaya gidecek hali de yoktu.

O böyle biri değildi. ş

İçeri girdim, daha fazla beklememeye karar verdim ve Promise Falls polisini aradım. Onlara kardeşimin kayıp oldu-ğunu söyledim. .

Linwood Buday

"Hemen evinize birini gönderiyoruz," dedi santraldeki ka.
dın, "ama bu sırada bana kardeşinizi tarif etmenizi istiyorum,
Öncelikle, kaç yanıda?"
Durup düşünmek zorunda kaldım. "Otuz beş? Benden bir,

kaç yaş küçük?
"Ne zaman kayboldu?'

"Bilmiyorum. Bugün dışandaydım ve eve yeni geldim,
evde olmadığım fark ettim."
"Ah, bir dakika Bay Kilbride. Otuz beş yaşında bir yetiş-
kinden mi söz ediyorsunuz? Belki de siz gelmeden az Önce
evden çıkmıştır? Belki bir dükkana Bitmiştir ya da dolaşmaya
çıkmıştır"
"Hayır, öyle değil. Kardeşim evden çıkmaz." .
"Belki evde cam sıkılmıştır."
Bunu açıklamak uzun stirecekti. "Thomas psilciyatrik bir
hasta. Tamam, tam olarak hasta değil ama düzenli olarak bit
psikiyatriste gidiyor ve evden çıkması normal değil?
"Psikiyatrik bir hastayı yalnız mı bıraktınız, Bay IGIbri.
"Tanem, öyle değil e buraya birini gönderebilir misiniz

lütfen, durumu ona açıklarım?"

"Bir araç gönderiyor efendim. Ama.

"Kapatmam gerek," dedim.

Polis aracının gelmesini beklerken santraldeki kadınla tak

tışarak vakit kaybetmek istemiyordum.

Polisi aradıktan sonra endişem paniğe dönüşmeye başla-

dı. Verandaya çıktım, yola ve sol tarafa, en yakın komşunıtie

ıım yaşadığı birkaç

yıl önce öldüğünden

elimden kadim uyan+

O sırad^

esteYrs4R. Kocası birkaç

itYaşt dındı. Şu

Psikoz

geçen yolda yavaşladı. Lastikleri çakıl taşlarını çatırdatarak

evimize doğru döndü.

Araç eve yaklaşıyordu. Verandanın basamaklarını indim,

bunun Thomas'ı eve getirmek yerine onunla ilgili kötü haber

getiren biri olmasından endişe ettim.

Farlar doğrudan gözüme girdiği için aracı göremiyor ve şoför dışında biri daha var mı seçemiyordum. Arabamın yanına park etti ve yolcu tarafındaki kapı açıldığında Thomas'm indiğini gördüm fakat şoförü göremedim.

"Thomas! Hangi cehennemdeydin?"

Elinde bir not panosunun yan büyüklüğünde bir şey tuttuğunu fark ettim. Sonra bunun internette sörf yapmak dahil yüzlerce şey yapmanın sağlayan son teknoloji ürünü tabletlerden olduğunu anladım. Thomas beni bu kadar endişelendirdiği için biraz olsun sıkılmışa benzemiyordu. "Bir şeyler yemeye çıktım. Fettucine. Bu şey senin arabandaki GPS'ten çok daha iyi. New York'ta neler öğrendin? Her şeyi duymak istiyorum. Eve gelsene, dışansı soğuk."

Yanımdan geçip evin merdivenlerini tırmandı.

Şoför kapısuun açılıp kapandığım duydum. Birkaç saniye sonra biri belirdi, bana bakıp gülümsedi.

"Selam," dedi Julie. "Kardeşin çok alem. Harika vakit geçirdik. Şu poşetteki kafa işi? Acayip bir hikayeymiş."

OTUZ IKI

Ne Thomas'a ne de Julie'ye tek kelime edip cep telefonumu çıkardım ve polisi arayıp kardeşimin eve sağ salim döndş nü haber verdim. Sonra Julie'ye, "Neler oluyor?' dedim.
"Uğra demiştin. Ben de uğradım. Ama yoktun. Thonus evdeydi. Akşam yemeği için ne yapsam diye düşünüyordu, ben de dışarı çıkıp bir şeyler yemek ister misin diye sordum, o da tamam dedi. Bana bir içki ikram edecek misin yoksa eve aylık mı döneceğim?" '
"Ne öğrendin?" diye bağırdı Thomas. Tekrar dışarı çıt• mıştı ve elinde tabletle verandada duruyordu.
"Bir saniye," dedim. "Hemen geliyorum." Julie'ye, "Ola nereden buldu?" diye sordum.
"Ödünç verdim," dedi. "Ona istediği yerde haritalara bas kabileceğini gösterdim. Sürekli masa başında oturmasına ge- rek olmadığım."
"Ben de bunlardan istiyorum, Ray," dedi Thomas. "Ban alır mısın?
"l'homas," dedim, sinirim sesime yansıyarak, "geliyonıra bir dakika."

Thomas eve geri girdi.
"Thomas haklı," dedi Julie

"Ne hakkında?"

"Onunla konuşma şeklin," dedi Julie. "Ona
dığuu söyledi."

"Davrammyonım e bunu o mu söyledi?"
Julie başıyla onayladı ve hiç düşünmeden, "Öyle anlattı,"
"Ona kötü davranmıyorum. Elimden gelenin en iyisini

yapmaya çalışıyorum."
Julie gülümsedi. "Eminim (şyledir.
"Bana patronluk taslıyorsun."

Julie'nin gülümsemesi biraz daha yayıldı. "Evet, sanırım.
Bak, ben gideyim en iyisi—"
"Hayır, içeri gelsene," dedim. "Bana ne kadar korkunç bir
ağabey olduğumu anlatırsın."
"Ne kadar vaktin var?"
Merdivenleri çıkarken, "Onu evden çıkartabilmene şaşır-
dım. Evden dışarı çıkmaktan nefret ediyor," dedim.
"Tabletle oynamasına izin vermek işe yaradı. Bir de
KFC'ye gitme teklifi."
"Bu etkili olmuştu," dedim içeri girerken.
Thomas'ın üst katta klavyeyi tıklamaya başladığı duyulu-

yordu. "Yukan gel!" diye seslendi.

"Ben onunla ilgileneyim," dedim. "Sen de gelmek ister misin?" Julie başıyla onayladı. "Ama seni yukarı/un nasıl görüldüğüne hazırlamam gerek."

"Thomas gösterdi bile," dedi Julie. "Abartılacak bir şey yok. Kardeşim tüm duvarlarına çıplak kadın resimleri asardı. Haritalar tercih ederim."

Bir saniye durup ona baktım ve kafamı salladım. "Peki."

"Evet?" dedi Thomas içeri girdiğitniz anda, gözleri ekranda, bir metropolün sokaldarnıda ilerlerken.

"Bunu konuşacaksak durup bana bakmalısın," dedim.

"İşte bundan bahsediyordu," diye fısıldadı Julie. "Onunla sanki çocukmuş gibi konuşuyorsun."

Liınwood Barday

Thomas elini mouse'tan kaldınp bilgisayar sandalyesinde hafifçe dönerken Julie'ye bir bakış attım.

"E. ne oldu?"

Bogazınu temizledim. "Pekala, Orchard Sokağı'na gittim ve adresi buldum. İşte." Telefonumu çıkardım, kamera uy. gulamasını açtım ve Thomas'a uzattım. "İşte evin fotoğrafı."

Dimas küçük fotoğrafi inceledi, sonra bana Manhattan'a gitmeden önce verdiği çıktıyla karşılaştırdı.

Başıyla onayladı. "Bu o pencere. Tuğla desenleri tıyuşu-

"Gördüğüm gibi," dedim, "camda kafa falan yok."

"Bu sanki bir şeyi kanıtlarmış gibi konuşuyorsun," dedi Tlıomas. 4

"Sadece belirtiyorum, hepsi bu."

"Birisi altı ay Önce bizim evin önünde araba kazası yapmış olsaydı ve sen de onun fotoğrafını çekseydin, bugün çekece-ğimiz bir fotoğraf kazanın gerçekleşmediğini kamtlamazdı."

"Thomas haklı," dedi Julie.

Onu chrymazdan geldim. "Biliyorum, Thomas. Sana sade-ce ne gördüğümü söylüyorum." r

"Başka ne yaptmT

"Dairenin kapısına gittim," dedim. "Kapıyı çaldun."

Thomas beni inceledi. "Sonra ne oldu?"

"Açan olmadı. Ev boştu."

"Boş mu?" fr

"Öyleymiş. Komşu kadın söyledi. Aylardır orada kimse

oturmuyormuş."

"Ona evde biri öldürüldü mü diye sordun mu?"

"Hayır, ona o evde biri öldürüldü mü diye sormadım. Her«

halde öyle bir şey olsa fark ederdi."

Tabii eğer o öldürmediyse," dedi Thomas.

Bana katil gibi görünmedi. Kızlar ya da her kimse uzun

süre önce taşınmışlar."

"Ve ev o zamandan beri boşmuş?" diye sordu.

Omuz silktim. "Sanırım."

"Bu biraz garip değil mi?'

"Ne demek istiyorsun?

"New York'ta kiralık daire çok zor bulunuyormuş diye duy

dum," dedi. "İnsan neden daireyi onca zaman boş bırakma?"

"Bilmiyorum, Thomas." '

"Ev sahibine sorduğunda ne dedi?

"Ne?" r

Telefonum hâlA Thomas'ın elindeydi ve sıradaki fotoğrafa

geçti. "Bu ne?"

"Ah, o lobide asılıydı.

Bu ev sahibinin numarası mı?'

Evet Öyle."

Yani onunla konuştun?"

Hayır, onunla konuşmadım."

"Neden ev sahibiyle konuşmadın? O dairelerden birinde

biri öldürüldüyse haberi vardır herhalde." •

"Thomas, bak, sana birkaç fotoğraf çektim, kapıyı çaldım,

kimse yoktu, başka ne yapabilirdim bilmiyorum."

Julie burnundan güldü. 3

"Ne?" dedim.

"Apartman görevlisiyle konuşmak ne kadar zor olabilirdi?

Ya da diğer komşularla?" diye sordu.

"Peki, senin bu işle alakan ne?"

Gülümsedi. "Oraya kadar zaten gittin. Şehre, binaya. Bi

kaç kapı daha çalabilirdin, gittiğine değerdi."

Ona ters ters baktım.

"Evet," dedi Thomas, beni onaylamadığını gösteren bakış-
larla. "O zaman neden oraya kadar gittin? Keşke dün gece
kendim gitseydim."
"Evet, tabii, bir haftada oraya varamazdın," dedim.
"Ama en azından oraya ulaştığımda bir şey bulurdum. Bu
aynı daha önce de camda başı dertte olan biri oldugundaki
"Ne?" diye sordum.
"Bu benim soruşturınam değil. CIA'in standartlarının çok
altında. Onlara anlatsam kim bilir ne derler."
"Evet," dedi Julie.
"Tamam," dedim pes edip ellerimi havaya kaldınrken.
"Bir dahaki sefer evden çıkıp trene biner New York'a gidersin
ve Archie Goodwinlik yaparsın. Ben de sen ipuçlannı toplar-
ken evde otururum. Orkidelerimle ilgilenirim."
"Archie? Orkideler?"
"Thomas, ben elimden geleni yaptım. Gerçekten. Internet-
te o adreste birinin öldürüldüğüne dair hiçbir şey yok. Yeni
bir haber de yok. Her ne gördaysen, belli ki bir şey değilmiş.
En iyisi bu işin peşini bırakmak." Kağıdı cebimden çıkarttım,
buruşturdum ve çöpe attım. Thomas çöpe düşen kağıda, ar-
dından bana baktı. 4.
"Bu biraz kaba oldu," dedi Julie.
Ona bir bakış daha atıp içimi çektim. Belki haklıydı ama

uzun bir gün olmuştu ve çok yorgundum.
Thomas'm da Julie'yle aynı fikirde olmasuu bekliyordum
ama az sonra ettiği laf beklenmedikti.
"Bay Prentice'i sevmiyorum?
Gözlerimi kırpıştırdan. "Ne?" Beynimin viten değiştirme
si için iki saniye bekledim ve "Bay Prentice'i neden sevmi
yorsun?" diye sordum.

Psikoz

Benden yapmak istemediğim şeyler yapmam' istiyor."
Thomas, neden bahsediyorsun?" j
Beni öğle yemeğine götûnmek istedi ve ben de gitmek

istemedim."
"Bugün mü? Buraya mı geldi?

Kardeşim başıyla onayladı. "Beni götürmek için kolum-
dan tuttu, ben de ona vurdum."
Birkaç adım atıp elimi omzuna koydum. "Tanrım, Tho-
mas, Len Prentice'e yurdun mu?"
Thomas başım salladı. "Sadece biraz." Göstermek için
bilgisayar sandalyesinden kalktı. Elimi alıp koluma koydu.
"Beni böyle tuttu ve ben de kolumu çekince yüzüne vurdum."
Hareketi yavaş çekimde gösterdi, elinin tersiyle yanağıma
dokundu.
"Len Prentice'in yüzüne yurdun."

"Ondan hoşlanmıyorum. Onu hiçbir zaman sevmedim."

"Thomas, insanlara vuramazsın."

"Sana söyledim, önce o benim kolumu tuttu. Sert vurma.

dım. Bir yeri kanamadı, bağırmadı etmedi."

"Ne yaptı peki?"

"Gitti."

İçimi çektim. Thomas'ı bir daha asla yalnız bırakamaya-

calctım. En azından bir bütün gün boyunca. Bu evi satıp Bur-

lington'a dönmeden önce Thomas'ı denetim altında olacağı

bir yere yerleştirmeliydim. Beni endişelendiren bir diğer şey-

se, çok kısa bir zaman içinde, Thomas'ın işi fiziksel boyuta

taşımış olmasıydı. İki kez. Bana saldırmıştı. Şimdi de Len

Prentice'e vurmuştu. Onun savunacak olursak, iki sefer de

kışkırtılmıştı.

"Thomas," dedim, "sen kendini kaybetmezdin. Sen bu de-

ğilsin."

Linvrood Barday

"Biliyorum," dedi sandalyesine oturup ekranlara bakarken. "Genelde iyiyündir."
Thomas yine mouse'una tıklamaya başladı ve başka bir şey söylemedi. •
Julie'nin elini sırtımda hissettim. "Hadi gel," dedi nazikçe, "Bence bir içki ikimize de iyi gelecek."

OTUZ CÇ

"Len Prentice kim?" diye sordu Julie ona buzdolabmdan bir bira verdiğim sırada.
Ona açıkladım ve adamı cenazeden hatırlayabileceğini söyledim. Len'i tarif ettiğimde hatırladı. "Thomas onu hiçbir zaman sevemedi," dedim.
"Ne diye buraya gelip kardeşini zorla öğle yemeğine götürmeye çalışmış ki?"
"Bilmiyorum. Len bazı insanların farklı olabileceklerini anlamıyor. Ona göre, Thomas birtakım sesler duyuyorsa kulak tıpası takmalı ve hasta kansı da onunla seyahat edecek kadar enerjik olmalı. Anlıyor musun? `Silkelenip kurtulmak.'"
"Evet, o tipleri bilirim."

"Belki de Len'i mmalıpm. Cam sıkkın mı diye. Ama şimdi çok geç oldu. Belki sabah. İlk iş."

Mutfakta durmuş, tezgaha yaslanmış biralarımızı yudumluyorduk ve birkaç saniye hiçbir şey konuşmadık.

En sonunda, "Ona karşı bu kadar iyi olduğun, onu yemeğe götürdüğün ve kullanmasına izin verdiğin için teşekkürler."

"İşte bak, Thomas bundan bahsediyor," dedi Julie.

"Anlamadım?"

"Bana onunla vakit geç irdiğim için teşekkür ediyorsun. Ona babalık yapmışım ya da kedinle ilgilenmişim gibi."

LİIIWOOd Bardş

"öyle demek isteme—"

"'Thomas iyi bir adam," dedi Julie. "Düzgün, iyi niyetli

Evet, bazı sonmlan var. Biraz farklı. Seni poşetteki kafayı

araştırman için New York'a nasıl gönderdiğini anlatultiraf

etmeliyim, biraz garipmiş. Sana kaba dediğim için de Özür

dilerim bu arada." Galtimsemesi, aslında özür dilemediğini

gösteriyordu. "Şehre gerçekten sırf bu iş için mi gittin?"

"Bir iş görüşmem vardı."

Nasıl geçti?"

Fena değil."

"Oraya mı taşunyorstm?"

"Hayır, stüdyomdan yapabileceğim bir iş."

Julie başıyla onayladı. "Her neyse, kardeşinin olayı şu ki,

onda bu harita işinden çok daha fazlası var. Sadece bunu söy

lemek istiyordum."

Buna yapacak bir yorumtun yoktu.

"Babam her gece rayasında gördüğünü biliyor musun?"

Kafamı çevirdim. "Sana mı anlattı?"

"Evet."

Bana anlatmamıştı. "Onu özlediğinden eminim," dedim.

"Uykusunda farklı farklı şehirler dolaşırken, babam kafe ve restoranlarda otururken görtiyormuş."

Bu beni tiıdti. > .

"Margaret Tursky'yi hatırlıyor musun?" diye sordu Julie.

Düşünmem gerekti. "Evet, hatırladım. Kızıl saçlı? Telli'?"

"Thomas ondan çok hoşlatuyormuş."

Ona şiipheyle baktım. "Sanmıyorum."

"Gerçekten. Bana anlattı. O sırada bir but yiyordu."

"Biz ikimiz böyle şeylerden konuşmaya. Daha acil sorunlarla ilgileniyoruz sanırım. Babamız öldüğünden beri çok fazla şey oldu, Julie."

Psikoz

Döndü, kalçasuu tezgaha yasladı ve "Bak, bunu söylemek bana düşmez, beni ilgilendirmez biliyorum. Ama Thomas'ta dıştan göründüğünden çok daha fazlası var. Bana teyzemi hatırlatıyor. Teyzem öldü ama bir süre tekerlekli sandalyeye mahkumdu ve onu ne zaman dışarı çıkartsam, bir restorae na falan götürsem, insanlar bana onun ne istediğini sorardı. `Teyzeniz Önce bir içki almak ister mi? Teyzeniz bir aperatif alır mı?' Pislikler. 'Ona sorun,' derdim ben de. Çünkü yürüye• memesi sağır olduğu anlamına gelmiyordu. Thomas da öyle. Birkaç tahtası eksik diye ve bunu saygıyla söylüyorum, diğer

özelliklerini göz ardı edemeyiz." Uzanıp parmağını göğsüme bastırdı. "Ve sen de kötü değilsin."

"Ama o öyle söylemiş."

Başıyla onayladı. "Evet. Ama sonra senin doğru olanı yapmaya çalıştığını söyledi. Ray, o seni seviyor, gerçekten. Seni luzdırmak istemedim?

"Hayır, haklısın," dedim. "Galiba... Galiba ona baktığımda onun engelini görmeye meyilliyim ama o bunu engel olarak görmüyor. Ben insanlara her zaman bir bütün olarak bakamıyorum."

Julie bana bir adım daha yaklaştı ve omzuma arkadaşça vurdu. "Belki de ben bu yüzden bu işi yapıyorumdur. Ben işin her yüzünü, resmin bütününü görmeyi severim. Senden çok daha iyiyim falan demiyorum. Sadece sen olayın çok içindesin ve dediğin gibi, düşünınen gereken çok fazla mesele var. Kendini bu kadar hırpalama."

"Bunlan anlattığına göre sana güveniyor," dedim.

"Belki de başka kimse sonnadığındandır," dedi Julie. "Tavuk yerken liseden konuştuk. Tavuk demişken..." Karnına dokundu. "Galiba bana pek yaramadı." Birasını bitirdi. "Bu iyi gelir."

Lirrıvood Barclay

;ı4e• fon av, 110; ; .11
ş':),4"C.w.P0~114,"11 ;

"izin ver, kimse hakkında küçültücü bir şey söylemeden
sana teşekkür edeyim,99
hibe gülülnseyip başıyla onayladı. "Buyur." Bir adım
daha attı, aramızdaki mesafeyi kapattı, parmak ucuna kalktı
ve yanağıma bir öpücük kondurdu. "Affedildin."
Biramı tezgaha bıraktım ve Julie'nin kolunu tuttum. Onu
öpmek için eğildim ve bu defa yanağmdan değildi. Julie beni
engellemek için herhangi bir şey yapmadı ve o sırada Thomas
yukarıdan seslendi.
"Ray!" . .
Thomas'm aşağı indiğini duyunca Julie'yi bırakıp geri ço-
kildim. "Ev sahibini aradım," dedi Thomas. Telefonumdaki o
fotoğrafa uzun uzun baktığruu hatırladım. Numarayı ezberie-
mişti.
Thomas devam etti, "Zaman aprıp sorsaydm senin çoktaı
Öğrenmiş olacağı!' bazı ilginç şeyler söyledi."
bile kapıya yöneldi. "İyi geceler çocuklar."

OTUZ DORT

Nicole'tin zaman zaman buraya nasıl geldiğini merak ettiği oluyordu.

Burası derken Ohio'da, Allison Fitch'in annesinin Dayton'daki evinin karşısındaki apartmanı kast etmiyordu. Buraya arabayla gelmişti.

Ama bir dakika — aslında düşündüğü buydu. Olimpiyatlara katılmak için tüm engelleri aşan, Sydney'den eve boynunda gümüş madalyayla dönen biri nasıl oluyordu da şu anda etrafı elektronik dinleme cihazlanyla çevrili halde, Allison Fitch'i bulup öldürmesini sağlayacak bir ipucu duyabilmek için burada oturup bekleyebiliyordu?

Stadyumdaki binlerce izleyicinin ve gezegende televiı-yonlan başındaki milyonlarca insanın karşısında o barlarm üstünde hareketlerini sergileyen yetenekli ve genç bir sporcu, hayatını sürdürmek için insanları öldürme noktasına nasıl gelmişti?

Eh, insan bir şey yapmak zorundaydı, değil mi?

Başkası olsa, Olimpiyatlar'dan geri dönerken başı dik olurdu. Tamam, belki altın madalya kazanamamıştı ama güa müş madalyayı almak birinciliğe çok yaklaştığını göstermez miydi?

"Bence sadece sonuna kadar gidip başaramadığını gösterir," derdi babası hep. •

Linwood Barday

Gümüş madalyayı kazanmanın üçüncü olup bronz madal.
yayı kazanmaktan beter olduğunu söyleyenler haklıydı. Bronz
kazansanız, tamam, eve bir madalyayla dönliyorum ve bli
harika, ayrıca birinciliği kıl payı kaçırdı/11m için döviiıımal
gerekıneyecek diye düştintirdüntiz. Fakat ikinci olduğunuzda,
skorunuzla birincinin skoru arasındaki boşluk hakemlerin
açıklanamayacak yorumlama farklanndan kaynaklandığında,
aklına' kawırdınız. "Ya şöyle olsaydılar sizi delirtirdi. Yı
inişiniz biraz daha sağlam olsaydı? Ya başının biraz daha düz
tutsaydmız? Gülümsemediğiniz için miydi? Yoksa sadece go-
rünüşünüzü mü sevmemişlerdi?
Altın madalyayı kazanmak için yapabileceğiniz bir şey va
mıydı?
Geceleri yatakta hiç uyumadan bunları düşünürdünüz.
"Sonuna kadar gittin ama başaramadın."
Pislik.
Antrenörü de çok farklı değildi. Memnun edilmesi imkan-
sız bu iki adam, tüm umutlarım ve hayallerini ona baglanuşt
Nicole bu işi kendi için yaptığım düşünmekle aptallık etmişti
Meğerse onlar için yapıyormuş. Gümüş madalya kazandığı
için kendiyle gurur duyabilirdi ama onlar duymamıştı.
taybettiğin sponsorluk anlaşmalarını düşün," demişlerdi
ona. "Milyonlarca dolan fırlatıp attın. Bambaşka bir hayata

olabilirdi."

Babası eve dönen kadar onunla konuşmamıştı. Syd'
ney'den Los Angeles'a epey uzun bir uçak yolculuğu yap,
Iniş, ardından New York aktarması ve limuzinle Montclair'e
dönüş.

Nicole'ün okuldaki başarısı düşmeye başlamıştı. Hep A
alan bir öğrenciden C ve hatta daha düşük notlar alan birine

dönüşmüştü. Babası sorunun ne olduğunu bilmek istiyordu.
Avustralya'da aptal bir hap mı almıştı? Su mu dokunmuştu?
Nicole — tabii o zamanlar adı bu değildi sorunun ne ol-
duğunu biliyordu. Onları asla mutlu edemeyecekti, o yüzden
neden uğraşsındı ki? Belki de, Nicole on iki yaşmdayken an-
nesi kanserden ölmemiş olsaydı her şey daha farklı olabilirdi.
Annesi başarılı bir emlakçıydı. Hayattaki en büyük başarısı,
Payless Shoes outlet mağazasında müdür yardımcısı olmak<
tan öteye gitmeyen babası gibi tüm umutlarım kızına yüklei
memişti.

Nicole sadece kötü notlar almakla kalmadı. Partilere gitti.
Önüne gelenle yattı. Uyuşturucu kullandı. Bir zamanlar ku-
sursuz biçimli olan vücudunun bozulmasına izin verdi. On
sekiz yaşına bastığında, kendinden otuz yaş büyük bir adam-
la tanıştı. Adamın kendi kristal meth laboratuvar! yoktu ama
olan biri için çalışıyordu.

Adı Chester'dı — Tanrı aşkına, eski Western fılmlerindeki
gibi — ve bir karavanı vardı, bir Winnebago. Karavan uyuş-
turucuyla doldururdu. Karavanın modern bir tren vagonu gibi

olduğu düşünülürse, belki de Chester onun için çok uygun bir isimdi. Her yer meth doluydu. Buzdolabı, yatakların altı, karavanın duyulan. Çünkü uyuşturucuyu FedEx ya da Purolator ile gönderemiyordunuz ve uçağa da koyamıyordunuz. Mallar ülkenin bir ucundan diğer ucuna götürmek istediğinizde, oraya bizzat gitmenin gerekiyordu. Chester'ın patronu Las Vegas'taki büyük bir dağıtıcıya bağlı olduğundan, Nevada'ya sık sık gitmesi gerekiyordu.

Fakat karavanla ülkenin bir ucundan diğer ucuna tek başınıza yolculuk etmek şüpheli görünüyordu, bu yüzden Chester Nicole'ü yanına aldı. Polis çevirecek ve soru soracak olursa, onlara Nicole'ün kızı olduğunu ve onu batıdaki annesinin ya-

nına göttirdağiinti söyleyecekti. Aynca Chester ondan yardım da alıyordu. Eyaletler arası yolda eğlenerek yol alırken Ni. role karavanm mutfağında yemek hazırlıyordu. Chester kes- tirirken Nicole direksiyona geçiyordu. Sadece benzin alınak için dunıyorlardı.

Bazen Chester, içki aldırmak, sandviç hanrlatmak ya da bir elma kestirmek dışındaki ihtiyaçlarını da Nicole'le gide. riyordu. Nicole bundan hoşlanmıyordu ama Chester'm "eya. leder arası gerilimini" atmasına yardımcı olduğunda, adam ona fazladan bir yüz dolar atıyordu.

Erkekleri memnun etme işi hiçbir zaman son bulmadı.

New Jersey'den Vegas'a onlarca kez gittiler. Karavan her defasında Vegas'm biraz dışında kalan bir deponun önüne çektiler ve ayın insanlara teslimat yaptılar. Hepsi de Scarfa- ce'in devam filmindeki dublörler gibi görünüyordu ama ki- barlar& Teslimat gerçekleştiğinde, oturup bir iki kadeh bir şey içerlerdi. Nicole'ü severlerdi ve Chester'la, yanında seksi ve genç bir kızla binlerce kilometre yol yapıp durduğu için alay etmek hoşlarma giderdi. Chester onlara kafasını sallayıp göz kırpardı ve akıllarına başka türlü bir şey getirmelerine neden olacak bir şey yapmazdı.

Nicole bu yüzden ondan nefret ederdi.

On üçüncü yolculuidarında işler raydan çıktı.

Nicole, deponun kapısı açıldığı anda bir şeyler döndüğü-
nti anlamıştı. Normalde, ilk önce Scarface adamlarm Esca,
iadelerinin bagajı açık bir şekilde kapıda durduğunu ve ço
culdarın kaportaya yaslanmış onları beklediklerini görtirlerdi
Fakat bu defa Escalade yerine bir Ford Explorer vardı. Araba.
nın dışında hiç kimse yoktu, içinde iki kişi oturuyordu.
"Bundan hoşlanmadım," dedi Nicole, Chester'm arkamı>
da durup dev Ön cama bir sinema perdesiymiş gibi bakarken.

Psikoz

"Merak etme," dedi Chester. "Birkaç saat önce sen uyur-
ken aradılar. Bugün teslimatı başkasının alacağını söylediler."
"Nedenini söylediler mi?" • I
"Bana sorunlanndan mı bahsedecekler sanki? Sen endişe-
lentne."
Nicole mutfağa doğru geriledi, bir çekmece açtı, eline bir
şey aldı. Chester karavan Explorer'm yanına çekti, motoru
kapattı ve kocaman kaptan koltuğundan kalkıp yan kapıyı
Explorei'daki iki adam araçtan inmiş, karavanın yanında
Chester'm çıkmisuu bekliyordu.
Scarface adamlar sert görünmek için çabalardı ama her zas
man iyi giyimlilerdi. Güzel takım elbiseler, parlatılmış ayak-
kabılar, taranmış saçlar, haddinden fazla altın yüzük, tam bir
klişe olarak pahalı güneş gözlükleri. Fakat görünüşe önem
veren biri için çalışan adamlara benzerlerdi. Çalışanlarının
profesyonel görünmesini isteyen biri için.
Fakat Explorer'dan inen bu adamlar, Nicole'ün gözünde
az önce inek sağmış gibi görünen tiplerdi. Kot pantolon, ka-

reli gömlek, botlar. Arabanın ön konsolunda gördüğü kovboy şapkaları mıydı yoksa? Birinin kirli san saçlar vardı, diğerinine hiç saçı yoktu. Fakat kel kalmak için fazla gençti. Böyle görünmek için kazıtmış olmalıydı. Nazi toplantılarını ahırda Yapan bir tür dazlak.

"Hey, çocuklar," dedi Chester, yanlarına doğru giderken. "Daha önce tanışmadık samnm."

Sanşm olan sağ eliyle arkasına uzandı, kotuna sıkıştırdığı silahı çıkardı ve Chester'ı başından vurdu.

Kocaman ve boş depoda büyük bir gürültü kopmuştu.

Adam silahına uzandığı anda Nicole olacakları anlamıştı.

önce bu adamdan kurtulması gerektiğini biliyordu. Kel olan elini silahım atmamıştı. Bu, silahı olmadığı anlamına gelmezdi ama sonuçta elinde bir silah tutmuyordu, bu yüzden Nicole silahh olanla başlainallydi.

Silah patladığında Nicole Chester'ın arka çaprazında duruyordu. Tam arkasında dikilmediği iyi olmuştu çünkü kurşun Chester'm kafamızı ön tarafından girip arkasından çıkmıştı.

Chester daha yere yığılmadan, Nicole bıçağı arka cebinden çıkartmıştı. Chester'm elmalarım kesmek için kullandığı bıçak. On santimlik bir bıçak ve sağlam bir sap. Çok keskifr di. Kotunun cebine sadece keskin kısmını sokabilmişti. Sapı dışandaydı ve tutması kolay olmuştu.

0 anda bir şey oldu. Sanki Sydney'ye geri dönmüştü. Birden, bedeni nasıl hareket edeceğini, nasıl atılıp mesafeyi nasıl

ölçeceğini içgüdüsel olarak bildi.

Zaten arada fazla bir mesafe yoktu.

Belli ki Sarışın, Nicole'ün atağa geçmesini beklemiyordu.

Ne beklediğini kim bilebilirdi? Belki de sırf kız olduğu için Öylece dikilip lanet filmlerdeki aptal fistıklar gibi çığlık ata-

cağını düşünmüştü. Belki de kaçmaya kalkışacağmı. Ya da onu da kafasından vururken yerinde duracağını.
. Ama ona saldırmasuu hiç beklemediği aşikardı. Ya da bir bıçağı olmasını. Ya da silahı ona doğnıltmasma fırsat kalmadan Nicole'ün bıçağı boynuna saplamasım.
Bıçak hızla ve sertçe içeri girdi. Sarışın, güvercin yutmuş da boğuluyormuş gibi bir ses çıkarttı. Silahı ona doğrultmaya kalkışamadı bile. Silahı anında düşürdü ve sonra o da betona yığıldı.
Kanlar fişkınnca kel adam geri sıçradı. Nicole adamın eğer varsa silahını çekmesini!) uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Psikoz

Ancak adam arkasım dönüp Explorer'a doğru koşmaya başlayınca silahı olmadığını tahmin etti.
Ama belki de arabada silah vardı.
Nicole eğilip Sarışın'm silahını alabilirdi ama yine içgüdüsel olarak kendi silah tercihinin bu olmadığım anlamıştı.
Adamın arkasından koştu, tam arabanın kapısını açıp göv desinin yarısını içeri sokmayı başardığı anda onu yakaladı, Nicole tüm agırlıgım kapıya verdi, adamı sıkıştırdı ve kafa< smi ezdi.
Nicole bıçağı sapladığında adamın gözünde yıldızlar ııçui şuyordu. Nicole kapıyı açtı, adam yere yığıldı.
Adamın üstüne çöktü, adamın ciddi olduğunu anlaması

için bıçağı ikinci kez sapladı.

"Kim için çalışıyorsun?" diye sordu.

"Tanrım," dedi adam. "öltiyonun lanet olası."
"Bana kim için çalıştığım söylersen ambulans çağırınm.

"Higgins," dedi adam güçlükle.
Ve Nicole adamın boğazını kesti,

Scarface çocukların Escalade'sini çölün ortasuıda buldular.
Hepsi kafalarmdan vurulmuş, arabaları yakılmıştı.
Victor Trent adındaki patronları Nicole'e iş teklif etti. Etkilenmişti ve minnettardı; sadece çalışanlarını öldüren iki ada,'mı haklamakla kalmamış, aynı zamanda işlerini bitirmeden Önce "Higgins" adım alacak zeka pırıltısmı da göstermişti. Nicole'ü daha önceden tanısaydı ve kızın biraz daha tecrübesi olsaydı, Higgins'in icabına bizzat bakmam isterdi. Fakat bu işi, uzun zamandır onun için çalışan adamlarından birine verdi. Higgins de çölde yaradanına kavuştu ama onu hiç kimse bulamadı. Nicole'ün depoda öldürdüğü iki adamı da.
Victor, Nicole'ü yanına aldı. Onda kendi yaşıtı diğer kızla-

n e ve çocukları — aşan bir yetenek olduğunu hemen anlamış.
ü. Onda kontrol vardı. Disiplin vardı. Öğrenme amili vardı.
Ona öğretmenlik yapmaktan ötürü mutluydu.
Çok geçmeden Nicole, Victor'un halledilmesi gereken bir sonum olduğunda icabına bakan kıza dönüştü. Victor'un atakları arasında gireli yürüdü. Nicole gibi bir kadın için her zaman, yapılacak bir iş vardı. -
Victor'a eskiden kim olduğunu hiç anlatmadı ve o da hiç sormadı. Bir keresinde, 2004 pluıda, Nicole'e bir görev vermek için onu ofisine çağırdı ve televizyonda Atina Yaz Olimpiyatlan açıldı. Victor ona Olimpiyatları ne kadar sevdiğini, elinden geldiğince takip etmeye çalıştığını anlatırken Nicole orada durup asimetrik barın üstündeki Carly Patterson'ı di. Adamın onunla ilgili hiçbir fikri yoktu ve böylesi en iyisiydi.
Nicole onun için beş yıl çalıştı ve iyi para kazandı. Bir ara Victor onu Lewis Blocker adında eski bir NYPD memuruye la tanıştırdı. Victor birtakım araştırma işleri için Lewis'i tutmuştu ve aynı zamanda ondan Nicole'e işi ögretmesini
Nicole ondan çok şey öğrendi.
En sonunda, Nicole artık sadece Victor Trent için çalışmak istemediği bir noktaya ulaştı. Ona borçluydu ama aralarındakinin karşılıklı olarak birbirlerinden yararlandıkları bir arka-

daşlığa dönüştüğüne inanıyordu. Victor'un birçok sorununu ortadan kaldırmıştı ve şimdi başkalarının da sorunlarını çözebilmek için özgürlüğünü istiyordu.

Nicole onu Bellagio'daki Picasso'da bir akşam yemeğine davet etti. Onun için çok iyi bir akıl hocası olduğunu, son birkaç yıldaki arkadaşlığına ve yol göstericiliğine çok değer verdiğini söyledi. Elinden geldiğince nazik konuşarak en sonunda yoluna yalnız devam etmek istediğini açıkladı. Bu,

onun için de çalışmayacağı anlamına gelmiyordu ama artık serbest çalışacaktı.

"Buna ihtiyacım var," dedi. "Kendim için. Bunu yapmak zorundayım. Senin desteğin ve yardımın olmasaydı asla bu konuma gelemezdim."

"Seni lanet olası nankör stirtük," dedi adam ve elma şame panyası Boslu Maine ıstakozlu salatasuu bitirmeden kalkıp gitti 4 t

İşin &ü, erkeklerin hepsi aynıydı.

Ve şimdiye dek kendi başına gayet iyi idare etmişti.

Nicole kendi sektöründe bu kadar büyük çuvallayan birini duymamıştı. Tabii kiralık katiller sık sık bir araya gelip birbirlerine anılarını anlatmıyorlardı sonuçta. Ama kulağına bir• takım şeyler geliyordu. Dedikodu gazetesi gibi bir şeydi. Bu piyasada işlerini bildikleri bazı insanlar vardı. Kimisi işinde iyiydi, kimisi o kadar iyi değildi. Bazen hatalar yapıyorlardı. Her işte oluyordu bu tür şeyler.

Ama Nicole'ün hatası, kendisi bile kabul etmek zorunday-

dı ki, çok büyüktü.

Yanlış kişiyi öldürmüş olması yeterince kötüydü. Bu bile müşterisini kızdırmaya yeterdi. Ama asıl hedefin olay yerine gelip olanları görmesi ve kaçıp gitmesi?

Özgeçmişinize yazacağım türden bir şey değildi.

Elbette işi eline yüzüne bulaştıran başka katiller de vardı. Suçlarını kameraya çekerek hapsi boylayan sadist seks kafilleri. ICanlannın icabına bakacak kiralık katili bulmak için San Sayfalar'a başvuracak kadar aptal kocalar. Kocalar için aynısını planlayan, irtibata geçtikleri kiralık katillerin aslında gizli görevde olan polisler olduğundan bihaber kadınlar. Kendi işyerlerini yakıp bu sırada birkaç can alan ve benzin

Limmod sesta

bulaşmış spor ayakkabılarını yatak odalarındalci dolaba geri koyan çaresiz işadamları.

Bu insanlar yakalanmış ve hapse girmişlerdi. Neden?

Çünkü amatörlenli. Can almak onların mesleği değildi. Mu. hasebeci, borsacı, araba satışçısı ya da dişçilerdi.

Kendi dünyalarında birer profesyonel olabilirlerdi ama profesyonel katil değillerdi.

Nicole'ün profesyonel olması gerekiyordu. Onun mesleği buydu. Bu işi ciddiye alıyordu. Hedeflerini öldünnesi için belli bir nedeni yoktu. Onları tanımıyordu. Kişisel bir mesele değildi. Kıskançlık, açgözlülük ya da cinsel saplantıların pençesinde değildi. İnsana tuzak kuran ve hatalarım gönnemesine neden olan bunlardı. Nicole bu işe insanların canım almaktan hoşlandığı için girmemişti ama iyi bir iş yaptığında tatmin duyardı. Görevlerden zevk aldığı olduysa, bu ancak kurbanı erkek olduğunda geçerliydi. Onları hep antrenörü gibi hayal ederdi. Ya da babası. Ya da Victor.

Bir işi eline yüzüne bulaştırdığı için, düzeltmek de ona düşüyordu. İnsanın bu hayatta sahip olduğu tek şey namıydı ve Nicole kendi nammı korumak için elinden geleni yapmak istiyordu. Ayrıca ondan da bu bekleniyordu.

Beklediğinden daha uzun sürmesi çok kötü olmuştu.

Nicole aylardır Allison Fitch'in annesinin evini gözetli-

yordu. Allison kaybolduktan birkaç gün sonra, Doris Fitch New York'ta kızının bulunması için neler yapıldığını konuşmak üzere Dayton polisiyle görüşmeye gittiğinde her şeyi ayarlamıştı. Nicole kaduun evde olmayışını fırsat bilip Doris Fitch'in telefonuna ve bir de apartmanın içine bir dinleme cihazı yerleştirmiş ve kadının bilgisayarına kendi dizüstü bilgisayanndan onu izleyebilmesini saglayacak bir program yüklemişti. Birkaç teknik sorunla karşılaşınca Lewis'i arayıp

ondan yardım almıştı. Nicole, Doris Fitch'in e-postalarını ve Word'de yazdığı her şeyi okuyabiliyor, hatta bilgisayarındaki bankacılık programmdan tüm işlemlerini takip edebiliyordu. Doris sıra dışı derecede yüklü bir para çekerse bundan haberdar olacaktı. Nicole, kızının onunla irtibata geçmesinin an meselesi olduğuna inanıyordu.

Elbette bu sistem kusursuz değildi. Allison üçüncü bir şa• hıstan annesine bir mesaj iletmesini isteyebilirdi. Ama böyle bir mesaj gelecek olursa, Doris'in günlük rutininde bir değişilac görülebilirdi. Mesela bir uçak bileti alabilirdi.

Nicole, Allison'ın bir noktada onu arayacağına dair umudunu koruyordu. Eski bar çalışanı kadın muhtemelen haklı nedenlerden dolayı bunu yapmaya korkuyordu. Annesini izlediklerini tahmin ediyor olmalıydı. Fakat Allison aynı insanların bunca zaman sonra gardım düşüreceğini ve hatta onun öldüğünü sanacaklaruu da umuyor olabilirdi.

Işte bu yüzden Nicole beklemek zorundaydı. Daha uzun sürmemesini diliyordu. Aylardır hiç para kazanmamıştı. Re-

zervlerini tüketmek üzereydi.

Belki de kariyer değişikliği yapma vakti gelmişti. Şansını zorlamadan bu işleri bırakmalıydı. Lewis'le ilgili kötü bir his vardı içinde — belki de, bu iş bittiğinde ona hatası bedelini

ödetecekti.

Nicole hazırlıklı olmalıydı

Allison'ı beklerken durumunu değerlendirecek bolca vakti olmuştu. •

Doris Fitch, Dayton'm Northridge bölgesinde, alçak bir apartmanda oturuyordu. Nicole caddenin karşı tarafında, Fitch'in eviyle birlikte siyah Nissan Versa'suu park ettiği otoparkı da görebileceği boş bir daire bulmuştu.

Haftanın yedi günü yirmi dört saat burada oturup kadının

inwood Barday

evini izlemesi mümkün değildi, Nicole'tin yiyeceğe ihtiyacı vardı. Uykuya ilıtiyacı vardı. Ama gerekli önlemleri almıştı. Gözetleme cihazları sesle aktive oluyordu. Cihazı yerleştirir yerleştirmez kaydetmeye başlamıştı. Versa hareket ederse, küçük bir uyarı ışığı Nicole'ü haberdar ediyordu.
Yine de yakında olmakta fayda vardı. Gözlerini evden ayırdığı anda Allison Fitch'in bir taksiyle gelivermesinden endişe ediyordu. -
Nicole'ün cep telefonu çaldı.

'Alo?"
'Selam," dedi Lewis.
'Selam," dedi Nicole.
Bir durum var."
`Meşgulüm."
thicago'ya gitmelisin.'

Bu lanet olası pisliğin son zamanlarda onunla konuşma şekli. Nicole bundan hiç hoşlanmıyordu.
"Gidemem," dedi.
"Tartışmaya açık değil. Şu anda beklediğin şey kadar

Önemli." .

Chicago'da ne var?"

Bilgisayara önünde mi?"

Bekle. Tamam, söyle."

Whir1360'm sitesini aç. Biliyorsun değil mi?'

Evet."

"New York'a git. Orchard Sokağı. Adresi bildiğini tahmin

ediyorum"

Nicole, hı? diye düşündü, siteyi açtı, adresi girdi. Sokağın

görüntülerinin yüklenmesi birkaç saniye sürdü.

"Tamam, sokaktayım," dedi. "Ne var?

"Büyüt"

Psikoz

Nicole tıkladı ve parmağını diztIstti bilgisayarımın dokun-

matik faresinde gezdirip görüntün perspektifiyle oynadı ve

odak noktası sokak seviyesinden binanın üçüncü katına kay-

dı. Bir defa gittiği o apartmana.

Pencereyi gördü.

Resmi büyütmek için tıkladı

`Bana yanlış gördüğümü söyle," dedi.

Uçağa binmeyi düşünmedi bile. Arabayla Chicago'ya dört saatte gidebilirdi. 1-70 Batı otoyolundan Indianapolis'in kuzeyine ve oradan 1-65 ile Gary'ye, arduıdan I-90'la Chicago'ya. Allison Fitch annesini bir gün sonra ziyaret etmeye karar verirse, ziyaretini uzatmasım ıımdu.

Lewis, Nicole'e bir isim vermişti: Kyle Billings. Otuz iki yaşında. üç yıldır Whir1360'm Chicago'daki merkez ofisinde çalışıyordu. Nicole'ün edindiği bilgiye göre, Kyle birtakım diğer işlerle birlikte, internette yayınlanacak sokak manzaralar bazı kısımlannın silinmesini sağlayan programı denedanekten sonımluydu. Araç plakalan, insanların Sizleri. Hepsinin otomatik olarak gerçekleşmesi gerekiyordu ve Kyle Billings bu programın çalışmasını sağlamakla görevlendirilmişti. Programı geliştiren oydu.

Nicole, Kyle'm programı açıp Orchard Sokağı'ndaki numarayı bir başkası görmeden önce silmesini sağlamalıydı. Lewis'in bundan nasıl haberdar olduğunu sormuştu. Adamın teki elinde Whir1360'ta bulduğu resmin çıktısıyla apartmanın kapısına gitmişti. Lewis işin üstündeydi, adamın kim olduğu-

au bulmaya çalışıyordu.

Ne büyük bir karmaşaydı

Önce yanlış kişiyi öldtirmtist

Ardından Allison Fitch kaçmıştı.

Linwood Barday

Şimdi de bu
Odakları.

Sydney'de böyle yapmamış mıydı? Odaklanmamış mıy,
dı? Elindeki işe yoğunlaşmıştı. Diğer her şeyi aklından çıkar
mıştı. Kalabalık yoktu. Televizyon kameralan yoktu. Spiker.

ler yoktu.
Sadece o ve barlar vardı

Şimdi de aynısını yapması gerekiyordu. Bugün yerine ge-
tirilmesi gereken görevi düşünmeliydi. Yarın yapacağı işi de-
ğil. Ya da diğer gün. Ya da ondan sonraki gün.
Bugün.
Bugün yapması gereken, Kyle Billings'i bulmak ve tüm
ikna gücünü Whir1360 veritabanına girip üçüncü katın pen-
ceresindeki görüntılyil silmesi ve veritabanından sonsuza dek
çıkarmasını sağlamak için kullanmaktı.
Kyle Billings'in istediğini harfi harfine yapacağını

yordu.

Kyle Billings'in bir karısı vardı

OTUZ BEŞ

"Thomasr

"Evet?"

"Benim Bill Clinton."

"Öyle mi?"

Evet."

Ah, merhaba. Sesinizi doymak güzel,

işler nasıl gidiyor?"

"İyi gidiyor. Her gün daha fazla sokak ezberliyorum. Gün.

cellemelerimi aldınız mı?"

"Elbette, elbette. Çok iyi gidiyorsun. Harika iş çıkarıyor.

sun. Yaptıklarm herkesi büyülüyor."

"Çok teşekkürler."

"Ama Thomas, beni endişelendiren bir konu var."

"Evet?"

"Geçen gün FBI ziyaretine gelmiş."

"Doğru. Bu konuyu konuşmuştuk, hatırladmıı mı? Bence

görevime devam ettiğimden emin olmak istediler." .

"Tabii, tabii. Fakat bu günlerde çok dikkatli olmalısm Thomas; kiminle konuştuğun hususunda. FBI, CIA, hatta Promise Falls polisi. Hatta. sana en yakın olan insanlarla bile."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Kime ne anlattığına dikkat et. Çok kişisel konuları kimseye açma. Örneğin, baban kısa süre Önce Öldü ve bunun seni

Üzdüğünü biliyorum ama güçlü durmalısın yoksa senin zayıf biri olduğunu dilşünebilirler. Hayatındaki herhangi travmatik bir olay için de aynısı geçerli. Hepsini kendine sakla ve haya-

tim devam et. Anlıyor musun?

"Galiba."

"Güzel. izleri de yok etmen gerek. Bilgisayannin geçmişi ni temizlemelisin mesela—"

Yapıyorum zaten?

Arama geçmişini de

"Tabii. Hepsini yapıyorum, Bill."

"Seninle ne kadar gurur duyduğumu anlatamam, Thomas. Dairedeki herkes çok etkilendi."

"Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım. Hazır aramışken, size bir şeyden bahsetmek istiyordum. New York sokaklarını ezberlerken bir şey gördüm—"

"Thomas, kapatmam lazım. Bir dahaki sefer anlatırsın, ta-
mam mi?"
"Tamam, Bill. Tamam. Hoşça kal."

OTUZ ALTI

Julie gittikten sonra, Thomas bana ev sahibiyle yaptığı kom.
nuşmadan bahsetmedi. Bana çok kızgın olduğunu söyledi.
Odasına çıktı ve kapısını kapattı. Onu içeride eski başkanları-
ınızdan biriyle konuşurken duyabiliyordum.
Ertesi sabah mutfağa indiginde, ona detaylan anlatması
için yalvarmak yerine hiçbir şey sormadan. Ne çeşit mısır
gevreği istediği dışında.
Kasesini yanladığında, kendime ikinci kahvemi doldurur-
ken Thomas, "Ne konuştuğumu bilmek istemiyor musun?"
diye sordu.
"Kiminle?" diye sordum, Bill Clinton'ı kast ettiğini da-

ştintiP,
"Ev sahibiyle. Bay Papadapolousla.

"Anlatmak istersen. Dün gece istemiyordun, bu yüzden
sana kalmış."
"Sanırım onu uyandırdun," dedi Thomas. "Sesi çok sinirli
geliyordu. Onu anlamakta zorlandım ayrıca. Aksanı vardı."
"Yunan herhalde."
"Neden?" diye sordu Thomas.

"Neyse. Hikayene devam et sen."

"Ona kim olduğumu söyledim ve CIA'e danışmanlık yap-

bğımdan bahsettim."

Kahvemi bıraktım. "Tanrım, Thomas, hayır.'

Barclay

"Yalan söylemek istemedim. Hem kendimi bu şekilde ta-
nıtmam sorularımı yanıtlamasını sağladı bence."
FBI'ın geri gelmesinin an meselesi olduğunu düşünüyor-
dum. Thomas'm Chk'i e-posta bombardımanına tutmama
göz yummuş olabilirlerdi ama insanlara federal büro için ça-
lıştığını söylemesi? Bu iş giderek kötüleşiyordu.
"O evde daha önce kimin yaşadığını sordum," dedi Thomas.

Devam et."
İki kadmmış.

• "Komşu da öyle söyledi," diye hatırlattım ona.
"Kadrolar kardeş miydi ya da anne kız mıydı diye sordum
ve ev arkadaşı olduklanm ama yakın arkadaş olmadıklannı
çünkü bazen birinin kirasmı vaktinde ödemediğini ve diğeri-
nin onun yerine ödemek zorunda kaldığını söyledi."
Başunla onayladım. "Güzel sorgulama."
"isimlerinin Courtney ve... Gliba diğeri de Olsen dedi
ama aksanı yüzünden anlamakta zorlandım."
"Bunların biri isim diğeri soyad."
"Olsen isimdi. Soyadlarını biliyorum, yazdım. Olsen'in

hâlâ bulunamadığını söyledi."

Dikkat kesildim. "Bulunamamış mı? Ne demek bulunamamış?'

"Öyle söyledi. Ne demek istediğini sordum ve CIA'in bunu bilmemek için aptal olması gerektiğini söyledi ve ona CliVin çok fazla bölümden oluştuğunu ve çok büyük bir kuruluş olduğunu açıklamak zorunda kaldım ve—"

"Peki, o ne dedi?"

"Olsen'ın kaybolduğunu söyledi. Dairede şimdi kimin yaşadığuu sordum, o da hiç kimse dedi."

"Ben de Öyle demiştim."

"Ama," dedi Thomas, Sherlock Holmes'muş gibi parmağını havaya kaldınp, "ev kiralanmış."

Kim kiralamış?"

Bay Blocker," dedi Thomas.

o kim?"

Evi kiralayan."

Biliyorum ama kim bu adam?'

"Bilmiyorum," dedi Thomas. "Kim bir evi kiralayıp içinde oturmaz ki?" r•

"Bir sürü nedeni olabilir. Belki New York'ta yaşamıyordur ama iş için sürekli gidip gelmesi gerekiyordur.

Thomas şüpheliydi. "Müsriflik bence."
"Parası çok olan insanlar müsriflik yapmaktan kaçınmazlar," dedim. "Onlar için şehre her geldiklerinde otel odası tutmaktansa böylesi daha kolaydır."
Thomas'ın bunu anlaması zordu. "Bilmiyorum. Ama bence penceredeki, bu Olsen denen kadın. Kadın öldürüldü ve bu

yüzden onu gören olmadı."
"Anlıyorum. Peki, neden öldürüldü?'

Thomas bir süre düşündü. "Bay Blocker Manhattan'a geldiğinde o evde kalabilsin diye." - •
Güldüm. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Birinin bir eve ihtiyacı vardı ve bu yüzden birini öldürttü?"
"New York'ta kiralık ev bulmanın zor olduğunu duymuştum," dedi Thomas gayet ciddi.
"Ben o binaya girdim. Uğrunda adam öldürmeye değecek bir daire oldugunu sanmıyorum." Ellerimi masaya koydum. "Bak, Thomas, her şeyin üstünden geçelim. Tüm bildiğimiz eskiden orada iki kadının yaşadığı ve artık orada oturmadıkları. Ev sahibi arkadaşın kirayı Bay Blocker'ın ödediğini söylüyor ama adam orada yaşamıyor.", •

Limvood Barday

"O benim arkadaşım değil. Onu tanımıyorum bile."
"Tamam. Ama bu kadarcık bilgiden bir cinayet olduğu so.
nucuna varamaya."
"Ama kadınlardan biri kayıp."
"Ev sahibine göre, ki o da New York Polis Departmanfa
da dedektif olarak çalışmıyor. Belki de kadın bulundu ama
kimse adama haber verme zalunetinde bulunmadı."

`Bu iyi bir fikir," dedi Thomas
'Ne?'
'New York Polis Departmanı'm aramak

"Ben bunun iyi bir fikir olduğunu söylemedim. Sadece ev
sahibinin iyi bir haber kaynağı olmayabileceğini söyledim."
"0 zaman biz de en iyi kaynağa başvurmalıpz."
"Bunun o kadar iyi bir fikir olduğundan emin değilim."
"0 zaman Lige e-posta atıp onlarla irtibata geçmelerini
söyleyebilirim?
Işte bu kesinlikle iyi bir fikir değildi.
"Tamam," dedim. "Sen o işi bana bırak. New York polisini
arayacağım. Onlara kayıp kadının ortaya çıkıp çıkmadığını

soracagım?

Soracağım."

"O zaman onlara internete girip Whir1360'tan Orchard Sokağı'na balcmalarnu ve camdaki yüzü incelemelerini de

söyle?

"Elbette? dedim.

Thomas mısır gevreğini yemeye devam etti. Kafamı içinde derin bir oh çektim. Bu konuyu kapatmıştık. Thomas bunu bilineyecekti tabii. Telefonu elime alıp NYPD'yi arama ilitimalim ancak onları aramam durumunda beni ciddiye alma ihtimalleri kadardı.

New Yorklu bir dedektife erkek kardeşimin — sokakları ezberleme projesiyle ilgili eski başkana e-postalar gönderdiği

Psikoz

için artık FBI'ın listesinde adı bulunan şahsm e internette bir cinayete tanık olduğunu düşündüğünü söylesem nasıl tepki vereceğini tahmin edebiliyordum. <

Ah evet, o telefonu açmayı gerçekten isterdim!

Thomas'a, "Sana bir şey soracağım, dedim.

"Sor," dedi, çenesinden süt damlayarak.

"Bu büyük felaket olduğunda, tüm online haritalar OF tadan kaybolduğunda, buna neyin neden olacağım düşünt

yorsun?"
Kaşığuu bıraktı ve çenesini peçeteyle sildi.

"Bence en olası neden bir uzaylı saldırısı," dedi ciddiyetle. '
"Saldırı büyük ihtimalle güneş sistemimizin ötesinden gelecek ama Venüs ya da Mars'tan da olabilir. Uzaylılar haritalama sistemlerimizi etkisiz hale getirdikten sonra, buraya hiç

fark edilmeden inebilecekler."
İçimi kederli, çaresiz bir his kapladı.

"Yakaladım seni," dedi Thomas hiç gültimsemeden. "Yüzünü görmen lazım."
Thomas'a, merkeze inip bir saate geri döneceğimi söyledim.
Mouse'una tıklamaya devam ederek, "Ni lu," dedi.
"Bugün öğle yemeğini senin hazırlamam istiyorum," dedim. "İkimiz için. Ben de akşam yemeğini hazırlarım."
Durdu ve sandalyesinde geri döndü. "Bulaşıklan da ben mi yıkayacağım?"
"Evet. Hey, Julie senin lisedeyken Margaret Tursky'den

hoşlandığım söyledi. Doğru mu?"
"Bu seni neden ilgilendiriyor anlamadım.

Sadece şansım denemiştim.

"Sonra görüşürtiz.7 dedim. Bana başıyla selam verdi ve

işine geri döndü. Işimin Thomas'm başını derde sokmasma

yetecek kadar uzun süreceğini sanmıyordum ama asla emin olamazdım.

Ridgeway Yolu'ndaki tek katlı çiftliğin önüne park ettim ve zili çaldım. Kapıyı Marie Prentice açtı.

"A, Ray, bu ne sürpriz!" dedi, sineklikli kapıyı açıp. Evin içine seslendi: "Len! Ray geldi! Ray, kardeşini de getirdin

mi? Arabada mı?"

"Yalnız geldim, Marie," dedim eve girerken,

"Ah, yazık olmuş!" dedi biraz nefes nefese ama yine de ağzından dökülen her heceyi şevkle söylemeyi başarıyordu. "Onu görmek çok güzel olurdu."

Marie evin neredeyse tüm yüzeylerini kaplayan küçük, seramik orman yaratıklarının heykellerini topluyordu. Holdeki küçük masanın üstü geyikler, ralcunlar, sincaplar ve çizgili sincaplarla kaplıydı ve hiçbiri gerçek boyutlanna göre yapılmamıştı — en azından ben öyle umuyordum çünkü burada Bambi'yi öğle yemeği niyetine yiyebilecek büyüklükte çizgili sincaplar vardı.

Oturma odasına bakıma, vahşi hayvan koleksiyonunu gö-

rebiliyordum. Len sehpasın üstünde uzaktan kumandalannı koyacak kadar küçük bir yer kapabilmişti ama onun dışında her yerde hayvanların hakimiyeti vardı. Marie aynı zamanda ressamlığa özeniyordu ve duvarlar onun yaptığı baykuş, geyik ve tavşan portreleriyle süslenmişti.

"Len!" diye bağırdı tekrar.

Oturma odasının yanındaki koridorda bir kapı açıldı ve Len bodrum katından yukarı çıktı. Orada çok fazla vakit geçirdiğine iddiaya girebilirdim. Mobilya yaptığı bir atölyesi olduğunu biliyordum.

"Ray geldi!" dedi Marie. "Ne güzel, değil mi?"

Len endişeyle gülümsedi. "Selam," dedi. "Yalnız mısın?"

"Evet," dedim.

"Kahve alır mısın?" diye sordu Marie. "Ben de şimdi taze kahve demliyordum."

"Zahmet etme," dedim. "Len'le bir şey konuşup gidece-

"Aşağı gelsene, sana üstünde çalıştığım şeyi gösteren yim," dedi Len, bana neden burada olduğumu bildiğini ve konuyu karısının önünde konuşmak istemediğini belli eden

bir bakışla.

"Olur." dedim,

"Bir şey içmeyeceğinizden emin misiniz?" diye sordu Ma-1

rie, peş' en bodrumun kapısına gelirken.

"Biz iyiyiz, Marie," dedi Len, merdivenlerden inmemi işaret ederken. Kapıyı arkasından kapatıp peşimden geldi.

"Güzel atölye," dedim. Len'in iyi ışıklandırdığı bu odada işinin ehli bir zanaatkann ihtiyaç duyacağı her türlü alet var gibi görünüyordu: Testere, matkap tezgah', toma, geniş bir çalışma tezgah', bir elektrikli süpürge ve çeşitli el gereçleriyle donatılmış bir duvar. Odanın bir ucunda, iki kanadı bir kapı. Demek ki mobilyalan dışarı çıkartmak için orayı kullanıyordu. Yerde hiç talaş yoktu ki bu çok doğaldı üstünde çahştığı bir iş göremiyordum. Bir bütüne dönüşmeyi bekleyen sandalye bacakları, şifonyer çekmeceleri ya da dolap kapaklan yoktu görünürde.

"Burayı düzenli tutmaya çalışıyorum," dedi Len.

"Ne üstünde çalışıyorsun?" diye sordum. "Burası herhan gi bir şey üretmek için fazla temiz görünüyor."

"Şu an bir projem yok," dedi Len. "Özel konuşmak ister« sin diye düşündüm."

"Thomas bana dün bir olay yaşandığından bahsetti," de-

Unwood Barday

dim. "Detaylamu öğrenmek için geldim. Thomas sana vur-

muş sanırım."

Len elini yanağına götürdü. "Evet, öyle.

"Özür dilerim. Thomas'ın bunu yapmaması gerekirdi."

"Elinde değil herhalde," dedi Len. "Deli olduğu için."

"O deli değil," dedim. "Zihinsel bir rahatsızlığı var. Bunu biliyorsun."

"Hadi ama Ray. Bu sadece Thomas'm keçileri kaçırdığını söylemenin daha kibar yolu o kadar."

Boynumun arkasmda bir karıncalanma hissettim. "Tam olarak ne oldu? Bizim eve geldiğinde?"

"Nasıl olduğunuzu görmek için uğramıştım o kadar. Babanız benden bunu beklerdi. Sen yoktun, Thomas yalnadı. New York'a gittiğini söyledi?"

"Sonra ne oldu?"

"İyilik yapmaya çalıştım, olan bu."

"Tek yaptığın buysa Thomas neden sinirlensin anlamıyo-

"Sadece onu-"

"Aşağıda her şey yolunda mı?" diye seslendi Marie. Ka«

pıyı açmıştı.

"İyiyiz, lanet olsun!" diye haykırdı Len.

Kapı kapandı.

Len boğazını temizledi ve devam etti. "Onu öğle yemeği, ne götürmek istedim.*

"l'homas'ın evden çıkmaktan pek hoşlanmadığını biliyor• 1dun." Özellikle de Len'le takılmak için evden çıkmayacağını reklemedim.

"Evet, biliyorum ama ona iyi gelir diye düşündüm. Sürekli evde tıkh kalamaz. Sağlıklı değil. Babam çileden çıkartırch."

Psikoz

"Thomas sana ne zaman vurdu?"

Len bitkince omuz silkti. "Herhalde biraz üsteledim. Dışan çıkması için ikna etmeye çaliştım. Kolum tuttum, benimle birlikte gelir sandım, anlıyor musun? Koluma çekti ve ytiztimtin yanına bir tane geçirdi. Thomas bundan fazlasu9 olduğunu söylediyse, ona zarar verdiğimi söylediyse, bu kel sinlikle doğru değil. Onun hayalgücünün ürünüdür, o kadar."1

"Öyle bir şey söylemedi," dedim. -

Tatmin olup kafasını salladı. "İyi. Çünkü deli insanlar doğru olmayan bir sürü saçmalık anlatır, anlıyor musun? Eski başkanı arkadaşı zannediyor, Tanrı aşkım."

Sert ve kontrollü bir sesle, "Len, niyetinin iyi olduğunu varsayıyorum ve babamın çok eski arkadaşı olduğunu biliyomın, saygısızlık etmek de istemem ama Thomas'a deli dem ne izin veremem. O iyi, nazik ve düzgün bir insan. Biraz sır dışı olmadığını iddia etmeyeceğim. Bunu anlıyorum. Ama

ona isim takmaya hakkın yok. Eğer senin öğle yemeği teklifini kabul etmiyorsa, başka biri olsa yapacağım gibi bu kararına saygı duyman gerekir." Bir nefes aldım.
Merdivenlere döndüğüm sırada Len, "O kadar da nazik

değil, biliyorsun," dedi.
"Ne?"

"Baban anlatmıştı. Thomas çok sinirlenebiliyor. Bir keresinde babam merdivenlerden itmeye kalkışmış. Ah, baban kardeşinin davranışları için bir sürü mazeret uydururdu ama benim dürüst fikrimi soracak olunan, bir tımarhaneye kapatılması lazım."

OTUZ YEDI

"Dün gece partide neden o kırmızı elbiseyi giydiğini anlamı-
yorum," dedi Kyle Billings, karısı Rochelle'e. "Sana evden
çıkmadan önce başka bir şey giymeni söylemiştim."
"O elbiseyi sevdiğimi biliyorsun," dedi. "Bana kendimi
iyi hissettiriyor."
"Ne gibi? Bir stırtük gibi mi? Böyle mi hissetmek istiyor-
"Hadi oradan," dedi karısı ve pencereleri ağaçlıklı soka-
ğa bakan yatak odasına açılan banyodan — tam tamına dokuz
metre boyunca uzanan jakuzi, iki kişilik bir duş, iki lavabo,
musluklu bir klozet — hızla çıktı ve giyinme odasına geçti.
Rochelle ve Kyle'm ayrı giyinme odaları vardı ve bu Iki
oda, Kyle'm on yıl önce yaşadığı, Chicago South Side'daki
bodrum katı dairesinden daha büyüktü. Fareli ve küflü o evde
neredeyse her gece üst kat komşuları, ekmeğin üstünde çok
az yağ olmasından adamın geç saatlere kadar dışarıda arka-
daşlarıyla içmesine kadar türlü sebeplerden bağnşırlardı.
Kyle'm artık komşulann kavgalarını dinlemesine gerek
yoktu, komşuların da onu ve Rochelle'i dinlemesi gerekmi-
yordu. Oak Park Forest Bulvarı'nda yenilenmiş, mültimilyon
dolarlık bir evde, sokaktaki Frank Lloyd Wright evlerinden
birinin yanında oturuyorlardı. Kyle Billings, Wright tasarı-
mı evlerden birinin satılığa çıkmasının an meselesi olduğuna

Inanıyordu ve evi hemen satın almayı planlıyordu. Kyle otuz

yaşına basmadan, Whir1360 sayesinde bir mültimilyoner olmasına rağmen hiç umursamayan fakat Amerika'nın gelmiş geçmiş en büyük mimar Frank Lloyd Wright'a tapan babasını etkilemeyi başaracaktı bu sayede. "Neden şu evi almadin da bu evi aldın ki?" demişti babası Wright evini gösterip., "Durumun iyi sanıyordum."

Pislik.

Kyle Billings karısının peşinden giyinme odasuıa geçti

"Böyle giyindiğin zaman bütün dikkatleri üstüne çektiğini bi liyorsun. Herkesin gözleri üstünde oluyor. Bütün erkekler res men tahrik oluyorlar. Hepsi de gözleriyle seni beceriyordu."

Rochelle arkasını döndü, kot şortu ve kırmızı tişörtüyle yaka ayak karşısına dikildi ve meydan okur gibi ellerini kalçasına dayadı. "istersen burka giyeyim. Bunu mu istiyorsun?"

"Tanrım," dedi Kyle. Aslında içten içe, bu konu hakkında söylendiği için aptallık ettiğini biliyordu. Kabul etmek zorundaydı, beş yıl önce San Francisco'daki yazılım fuanna gittiğinde Rochelle Billings'i — evlenmeden önce Kesterman'dı - sahnede stilettolanyla, üzerinde sayısız göz dolaşırken görmüş ve ondan çok etkilenmişti.

Rochelle şimdi de kalçasma kadar inen simsiyah saçları ve insanın gözlerinin içine bakan küçük ama dik göğlisleriyle o zamanki kadar büyüleyiciydi. ICaramel teni ona egzotik bir hava kazandırıyordu. Kyle onunla hemen tanışmak istemiş-

ti. Sahnedeki sunumunun ardından onu perdenin arkasmda bulmuş, bir içki içmeye davet etmiş, sohbet esnasında başa-nsmdan, 911 Turbosundan, o sıralar oturduğu ve Michigan Gölti'ne bakan Chicago'daki evinden bahsetmişti. üzerinde çalıştığı yeni işin, insanların rahat bilgisayar koltuklarından

. - • .•

kalkmadan dünya şehirlerini keşfetmesini sağlayacağını ve onu Tanrı'dan bile zengin kılacağını anlatmıştı.
Rochelle bu kısımdan hoşlanmıştı.
Beş ay sonra, evlenınişlerdi.
Kyle bu kadın onun kafasını çevirtip kendine baktırabiliyorsa, diğer erkekler üstünde de kamçı etkisi yaratacağını biliyordu. Bir süre bundan rahatsız değildi. Erkeklerin onu süzdüğünü görmek, ardından adamlann kendisiyle bakışması ve Kyle'ın onlara Evet, istediğin kadar bakabilirsin, mankafa ama bu gece onunla yatacak olan benim, dercesine gillülnsil-

yordu.
Ve ne gecelerdi ama.

Seks bambaşkaydı. Rochelle yatakta yaratıcıydı ve hiç bencil değildi. Bu da yetmezmiş gibi, inanılmaz esnekti. Lisede ve üniversitede Rochelle iyi bir jimnastikçiydi. Jimnastiği bırakmıştı ama MM haftada dört gün spor yapıyor ve esnekliğini koruyordu.
Kyle şanslı olduğunu biliyordu. Her erkek ona sahip olmak için can atardı.

Fakat kansmın iyi görünttistine karşı tepkisi zamanla değişmişti. Gurur yerini kıskançlık ve gthrensizliğe bırakmaya başlamıştı. Bu kadın herkese sahip olabilecekken, onu daha ne kadar isteyecekti? Kyle'm parası vardı. Bu eve sahipti«. Yılda iki üç kez Avrupa'ya gidiyor, en iyi otellerde kalıyorlardı. Ona iki yüz bin dolarlık kanat kapılı bir Mercedes almışt. Sorun, parası olan tek erkeğin Kyle olmayışıydı. Rochelle'in tek istediği buysa, Kyle'm sektöründe bir gecede milyoner olan çok sayıda insan vardı. Kyle'ı Kyle olduğu için mi seviyordu? Yoksa ona sunduğu hayat için mi?
Rochelle ikinci seçeneği düşünmesi için herhangi bir neden vermemişti. Yine de bu, Kyle'm kendi kendine işkence

etmeyi bırakmama yetiniyordu. Rochelle'in gösteriş yapmaktan biraz fazla hoşlandığrıtu düşünüyordu. Bu yüzden artık seksi görüntüsünü bir nebze azaltmasım istiyordu. Kısa bir etek giymesinde sorun yoktu ama Christian Louboutin'leriyle yürürken ayağı takılıp yere düşerse tangasının görüneceği kadar kısa bir etek değil.
"Beni delirtiyorsun," dedi Rochelle yüzde doksanı siyah renk olan kıyafetlerini kanştınrken. "Belki de seni tahrik etmek için öyle giyinmişimdir, başkalaruu değil. Bunu hiç düşündün mü? Hangi cehennemde bu pantolon?"
"Etrafa sinyal gönderiyorsun," dedi Kyle. "İstemesen de, inan bana, erkekler bu sinyali alıyor."
Rochelle bir askı aldı, pantolonu inceledi, geri astı. "Kah.

retsin, nerede bu?" -

"Beni dinliyor musun?'

Rochelle durdu ve ona ters ters baktı. "Hayır, dinlemiyorum. Çünkü lanet olası aklım kaçırmaya başladm." Kyle'm yanından geçip giyinme odasından çıktı. Yatağın baş ucundaki komodine gidip cep telefonunu aldı ve "Benim biraz kafa dinlemem lazım, senden uzakta. Tam bir pislik gibi davrandığın için özür dilemek istersen verandada olacağım."

Rochelle yatak odasından çıkıp giderken Kyle yatağın kö şesine çöktü. Hala gözlerini karısının kalçasmdan alamıyo du. Karısının ona kamasının tek artist buydu; onun gidişi izleyebiliyordu.

"Aptal," dedi Kyle ve kansmdan bahsetmiyordu. "Lanet` olası aptal." Sahiplenici bir tavır takınmanın, istediği etkinin tam tersini yaratacağını biliyordu. Bunu bazı arkadaşları:Ida görmüştü. Bir kadim ellerinde tutmak için ne kadar çabalara larsa, kadro o kadar uzaklaşwordu.

Kyle orada on dakika, sonra yirmi dakika oturdu, kansuunl

Limnıod Barday

yanına gidip Özür mü dilese yoksa kapıdan çıkıp Ferrari'sine atlayıp birkaç saat dolaşsa mı karar vermeye çalıştı. Hayır, belki arabayla çıkabilirdi ama çiçek ya da çok daha iyi bir şey alabilirdi. Magnificent Mile'a gidip eve pahalı ve ışıltılı bir şeyle dSnebilirdi. Yaklaşık on bin dolarlık. Faturasını da kazam Rochelle'in bulacağı bir yere bırakırdı.

En az kırk beş dakika bekledikten sonra gunınınu yenip karısından özür dilemeye ve öyle giyinmek istiyorsa bunu sorun etmeyeCeğini söylemeye ama—

Cep telefonundan klink! diye bir ses geldi. Yataktan kalktı ve telefonu aldı. Rochelle'den bir fotoğraf gelmişti.

Rochelle ona mesaj atmıştı.

Çok tuhaf bir fotoğraftı.

Bu bir kadın fotoğrafiydı — Kyle bunun sadece bir kadın olduğundan emin değildi, üstündeki kırmızı tişört ve konan karısı olduğunu anlayabiliyordu — ama kafasına geçirilmiş plastik poşet yüzünden emin olmak zordu. Karısının çeneli, dudakları, burnu, kaşları e bunlar onun yüz hatlanydı.

Fotoğrafta karısının gövdesi tamamen görünmemesine rağmen kollarını ve kollarmdaki gümüş rengi şeyi görebiliyordu. Koli bandı mıydı bu? Sandalyeye mi bağlanmıştı? Verandadaki sandalyelerden biri değildi çünkü bu fotoğraf içenide Bodrumdaki sandalyelerden biri değil miydi

"Bu da ne?" dedi.

Bu nasıl çılgınca bir oyundu?

"Rochelle!" diye bağırdı.

Menlivenlere yöneldiğinde elindeki telefondan bir ses daha geldi. Bu bir mesaj değildi, aramaydı.

Yme, Rochelle'den.

"Hey,* dedi. "O gönderdiğin fotoğraf da nese

Psikoz

"Bay Billings?

"Hır Bir kadın sesiydi ama Rochelle'inki gibi değildi.

"Bay Billings, durun ve beni dinleyin." ,

"Rochelle?

"Ben Rochelle değilim. Beni çok dikkatli dinlemelisiniz."

Merdivenlerin ortasına gelip durdu.

"Karınlı hâlA nefes alabiliyor ama," dedi kadın. "Poşeti biraz daha sıkarsam, tüm oksijenin kesecek."

"Sen de kimsin? Neler oluyor? Aşağı geliyor-"

"Buraya inersen o ölür. Beni dinliyor musun Kyle? ölür."

Kyle merdivenlerin son basamağında durdu, sokak kapısı na çok yakındı. "Kimsin? Ne istiyorsun?

"Beni dinlemelisin, Kyle," dedi kadın sakince. "Dinleme lisin. Yoksa Rochelle ölecek."

"Tannm," dedi ve bacaklarının çöztildtiğünti hissetti. Boş, teki eliyle tırabzanı tuttu.

"Beni dinleyip sana dediğimi yaptığın sürece hiçbir sorun

olmayacak?

"Param var," dedi hemen. "Sana para verebilirim? Son-
ra, kahretsin, bugün Pazar, diye düşündü. Ama bir yolunu
bulabilirdi. Bir yolu olacağım biliyordu. Onun kadar paranız
olduğunda, banka ne zaman isterseniz o zaman açılırdı.

"Konu para değil," dedi kadın.

"Ne o zaman? Arabalar mı? Arabalan mı istiyorsun? Al
hepsini. Ama lütfen, lütfen Rochelle'e zarar verme. Ne yap-
man istiyorsan söyle."

"Sana ait olan hiçbir şeyi istemiyorum. Benim için bir
şey yapmam istiyorum. Öncelikle, kurallar: Polisi arama-
yacaksm. Bu olaydan kimseye bahsetmeyeceksin. Olanlar
hakkında birini uyumaya kalkarsan kana havasız kalacak

"Anladım. Anladım. Ne istiyorsun? Ne yapmamı isdyot•
minr •
"Benim için, az önce aldığma çok benzeyen bir görüntü bulacaksın ve ondan kurtulacalcsın."
Ardından Nicole detaylan açıkladı.
Kyle lobiden geçerken, "Sizi pazarlan burada görmeye alışık değiliz, Bay Billings," dedi Whir1360'm girişindeki güvenlik görevlisi.
"Merhaba Bob," dedi Kyle. "Birkaç dakikalığma uğra« mann gerekti?
Bob bir chlğmeye bastı ve üst üste binen pileksi paneli« Billings'in geçmesi için açıldı. Birkaç metre sonra Kyle asansör dikğmesine bastı. Kapılar açılıp Kyle boş kabine ayak bastığında, kulağına takıh olan Bluetooth cihaza dokundu.
"Rochelle'le konuşmak istiyorum," dedi Kyle.
Kulağındaki ses, "Bir saniye. Merhaba de," dedi.
"Kyle?" Karısının sesi, kadın cep telefonunu havaya tutmuş gibi birkaç metre öteden geliyordu.
"İşte," dedi kadın. "Onu duydun. Gayet iyi. Biraz daha kolay nefes alabilsin diye poşeti kafasmdan çıkarttım. Bu arada Bob'la karşılaşmanda çok iyiydin. Sesin çok doğal geliyordu. İyi gidiyorsun."
"Tamam, kapı açılmak üzere."

"Peki," dedi Nicole. "Bana ihtiyacın olursa buradayım?
Kyle, Whir1360'm ana ofis alanına girdi. Burası diğer şirketler gibi değildi. Elbette açık plan ortamda onlarca çalışma istasyonu vardı ama çok az şirket çalışma alanına bilardo masabrı, langırt ve bilgisayar oyunları koyardı. Whir1360 çalışanlan mola verdiklerinde, monitörlerinden uzaklaşıp sanal

golf oynuyor, uzaylılarla savaşıyor, 3-D televizyon izliyordu. Deşarj olduklarında işlerine geri dönüyorlardı.
Ofıs bugün sakindi. Sadece birkaç çalışan tenninallerine de oturmuş, dünyanın dört bir yanından günün her saatinin her dakikasının her saniyesinde şehir sokaklannı dolaşan Whir1360 araçlarından gelen yeni görüntüleri yüklüyordu.

"Selam, Kyle."
"Nasıl gidiyor, Kyle?"
"Nasılsın, Kyle?"
Herkes merhaba deme ihtiyacı duyuyordu.

Kyle hepsini başıyla selamladı, her zaman çalıştığı bilgisayar istasyonunu buldu. Burada kimsenin kendine ait bir ofisi yoktu. Kurumsal besin zincirinin hangi konumunda olurlarsa olsunlar, herkes bu ana odada çalışıyordu.
Kyle yapması gereken şeyi evde yapabilmeyi, karısını rehin alan kişinin taleplerini hemen yerine getirmeyi isterdi.

Ama Whir1360, gezegendeki en hacker geçirmez sistemler-
den birine sahipti. Binanın dışında bir yerden erişim imkan -
"Masamdayım," dedi Kyle, ofisteki kimsenin duymaması

için kısık sesle.
"Harika," dedi Nicole. "Biz burada iyiyiz.

"Senin için bu işi yapacağım ve bir daha sesini bile dur,
mayacağım," diye fısıldadı Kyle.
"Doğru. Görtintayti sileceksin, sisteme hiç yilklenmemiş
gibi olmasını saglayacaksın ve işimiz bitecek."
"Bana söz verdin," dedi Kyle.
"Elbette," dedi Nicole.
"Tamam, bağlanıyorum." Birkaç hızlı tuş sesi. "New
York... Orchard Sokağı... Uzun stirmeyecek."

Nicole telefonu kulağından uzaklaştırdı, elini bacağına koydu. Kyle'in ona söyleyecek bir şeyi olursa, Nicole onu duyabilirdi. iyimser hissediyordu. Kyle'ın bu işi bir an önce halletmek istediğini, onu memnun etmek istediğini görebiliyordu. Kyle bu işi berbat etmeyecekti.

"Yapıyor mu?" diye sordu Rochelle. Nicole'ün de dediği gibi, poşet Rochelle'in kafasında değildi ama kadın Billingslerin evinin geniş bodrum katındaki deri Eames sandalyeye bantlıydı. Bu odada her şey vardı. Bilardo masası. Bir bar. Altmış inçlik bir 3-D televizyon. Tanrı aşkına, üç metreye altı metrelik, dağlar, binalar ve köprülerden oluşan detayli bir Iionel tren seti bile vardı.

"Iyi gidiyor," dedi Nicole, Rochelle'in karısındaki Eames sandalyeden. Kafasında yine bir beyzbol kasketi vardı ve yttzünü daha az görünür kılmak için bir de güneş gözlüğü taknuştı Eve girdiğinden beri ellerinde lateks eldivenler vardı. Alarm sistemi problem olmamıştı. Nicole bunlarla nasıl başa çıkacağım biliyordu.

"Sen ne dersen onu yapacak," dedi Rochelle. "Yapacak?

"Ben de buna güveniyorum."

"Kimseye hiçbir şey söylemeyiz," dedi Rochelle. "Ona zarar vermeyecegine söz ver."

"Buna ihtiyaç kalacağını sanmıyorum," dedi Nicole. Tele-

fondan gelen sesi duydu, alıp kulağına götürdü.

"Ben kendime bir kahve alacağım, Kyle. Bir şey ister mi-

sin?" Bir iş arkadaşınm sesi.

"Hayır, hayır, ben böyle iyiyim," dedi Billings.

"Sana bahsettiğim şu Jag var ya? Dün onunla bir test sürü-

şüne çıktık ve donanımı tastamamdı ama kırmızıydı ve bence,

altmışlarda bir XKE kırmızı olsa harika görüntirdil ama bu-,

gün, kırmızı biraz fazla bagınyor. Hey, dün akşam Hyatt'taki

şu davete gittiniz mi?"

Nicole, "Kurtul ondan," dedi

Billings, "Evet, gittik. Geç döndtik," dedi.

Evsizler içindi değil mi?

Evet. Epey para toplandı

`Ekranında ne var?"

"Hiç, sadece... Sansfirlemeyle ilgili bir test yapıyorum.

Bazen tüm plakalar ve yüzler neden bulanıklaşmıyor anla-

maya çalışıyorum. Genellikle açı yüzünden. Yazılım ne oldu-

ğundan emin olamazsa, sansürlemiyor."

"Tekrar söylememe gerek var mı?" dedi Nicole.
"Bak, lafladığımız iyi oldu ama halletmem gereken çok fazla iş var. Yine de, uğradığın için teşekkürler."
"Kolay gelsin."

Sağ ol."
Gitti mi?" diye sordu Nicole.

"Evet," diye fısıldadı Kyle. "Sorun yok."
Nicole rahat bir nefes verdi. Rochelle'in onu incelediğini fark etti. Onu birkaç kez bunu yaparken yakalamıştı.
"Ne?" dedi Nicole, telefonu bu defa yüz üstü bacağına koyarken.
"Ne yaptığın ya da neden yaptığın beni ilgilendirmez. Umurumda değil," dedi Rochelle. "Benim için hiçbir önemi

"Bu yüzden sana söyleyeceğim şey için endişelenmene gerek yok. Ama bilmeni istiyorum sadece."
Rochelle'in ifadesi de neydi böyle? Nicole bunu daha önce de görmüştü ama çok uzun zamandır karşılaşmamıştılşin iyi gittiğine dair duyduğu his kaybolmaya başlamıştı.

e

Linwood Barday

Tek söylemek istediğim," diye devam etti Rochelle, "ha

rilcaydın."
"Pardon? dedi Nicole,

"Sydney'de," dedi. "Olimplyatlaruı her dakikasını izle«
dim. Ama özellikle jinmastiği."
"Gerçekten mi?' dedi Nicole.
"Seni gördüğüm anda, gözlüklerine rağmen, bir şey var-
sanırım çenen, çeneni tutuş şeklin. Alt bara atlamadan hemen
önce çenenle bir şey yapıyordun. Kararlı bir duruşu vardı."
"Bunu daha önce kimse söylememişti, dedi Nicole. "Ama
şimdi düşününce, ne demek istediğini anladım."
"Lisede ve üniversitede jimnastik yaptım ama asla senin
kadar iyi olamadım. Yakuundan bile geçmedim. Senin en bü-
yük hayranındım." Rochelle içinde bulunduğu duruma rağ-
men hayran hayran gülümsedi. "Dediğim gibi, oradan buraya
nasıl geldin bilmiyorum ama eminim bir nedeni vardır. Her-
kesin hayatı farklı yönlere gidebiliyor, değil mi?"
"Doğru," dedi Nicole.
"Demek istediğim, haksızlığa uğradın," dedi Rochelle.

Nicole birden çok... Neydi bu? Üzgün hissetti. Sydney'de başına gelenlerden, o zamandan beri başına gelenlerden ötürü. Altın madalyayı kazansaydı hayat ne kadar farklı olabileceğini düşündü. Şu anda nerede olabileceğini. Burada, Chicago'daki bu bodnım katmm dışında?

Bir şey daha hissetmişti.

Duygulanrnştı.

"Teşekkürler," dedi Nicole ve ciddiydi. "Bunu söylediğin için teşekkürler. Ben de Öyle hissetmiştim ama bunu sesli dile getiremiyorum çünkü o zaman herkes ezik olduğunu düşth. nuyor.-

"Ah, kendinden hiç ödün yemedin," dedi Rochelle. "Pod-

yumda sana gümüş madalya verdiklerinde başım dik tuttun Ama ne var biliyor musun?"

"Ne?" diye sordu Nicole. .

"Ben anlamıştım. Sana baktığımda, kalbinin kınldığını görebiliyordum."

Nicole gözlüğünün ortasına dokundu. Rochelle'in gözlerini görmesini istemiyordu.

"Duygusal bir andı," dedi Nicole, yine duygusal hissede-

"Bir soruşturma açılsaydı, eminim jürinin rüşvet yediği ortaya çıkardı. Belki Ruslardan. Ya da Fransızlardan."

"Bilemiyorum," dedi Nicole. "Hiç öyle bir fikir atılmadı."

"Yani," dedi Rochelle anlayışla, "ben böyle düşünüyorum. Ama herhalde onca yılın ardından bunu araştırmaları zor olsa gerek."

"Bence haklısın. Olan oldu," dedi Nicole. "Daha Önce kimse bana böyle bir şey söylememişti."

"Umanm kusuruma bakmanuşsındır."

"Hayır, sorun değil."

"Internette seni araştırmıştım, sana ne olduğunu merak ediyordum. Ama yıllardır hiç haber çıkmanliş."

"Hayır," dedi Nicole. "O hayatı geride bıraktım. Hepsini... Geride bıraktun."

"Herkesin senden çok şey beklediğine, sana yapılan baskıya dair birkaç yazı okumuştum."

Nicole gülümsedi, birinin hAlA bunları hatırlıyor olması tuhaftı. "Antrenörüm bana çok kızmıştı. Öz babam benimle konuşmuyordu. Sonra da beni reddetti." Nicole duraksadı. "Sanırım benim sayemde kendi hayalini yaşıyordu ve ben her şeyi berbat ettim."

"Şaka yapıyorsun," dedi Rochelle. "Bu korkunç."

"Yani? dedi Nicole.
"Sana bunu söylememin tek nedeni, aptalca görünebilir
biliyorum ama o zamanlar benim için gerçek bir ilham kay-
nağıydın. Yatak odamm duvarında senin resmin vardı."
"Benim resmim mi?"
"Mi durur. Artık duvarımda değil. Ama sakladığım eş-
yalar var. Evde bir yerlerde, seninle ilgili bir sürü haber var.
Bilmek istersin diye düşündüm çünkü büyük Annabel
toff'un başım derde sokacak bir şeyi asla kimseye anlatmam."
0 zamanlarki adı buydu.
Nicole 'ün gülümsemesi mutlu değildi. "Birisi bana hı
isimle hitap etmeyeli uzun zaman oldu." Boğazında oluşan
yumrudan kurtulmak için yutkundu, ardından telefonu alıp
kulağına götürdü.
Kyle fısıldıyordu. "—orada mısın? Orada mısın? Alo?"
"Buradayım," dedi Nicole.

Hallettim."
Görüntü silindi mi?

"Evet. Kafa bulanddaştı ve pencere artık karanlık görü-

nüyor."

"Peki, hâlâ ulaşılabilecek eski versiyonlan var mı?"

"Hayır. Silindiler. Veri tabanı temiz."

"Harika." Nicole kendisine gülümseyen Rochelleie gil-

lümsedi. "Pekala, Kyle. Sanırım işimiz bitti. Teşekkürler. Eve

geldiğinde Rochelle'i bodrumda bulacaksın."

"O iyi mi?'

"Iyi. Rochelle merhaba de." Nicole telefonu uzattı.

"Selam, talim! Seni seviyorum! Bu sabah için özür dile-

Nicole telefonu aldı. "Pekala, Kyle. Hoşça kal?

Rochelle'in telefonunu halıya attı. Sonra olduğu yerde

Psikoz

oturmaya devam etti, yere baktı ve dirseklerini dizlerine da-

Yadl.

Düşünüyordu. .

"Ne?" diye sordu Rochelle. "Gitmeyecek misin? Istediğini

yaptı, değil mi?"

"Yaptı," dedi Nicole. "Yaptı.

Yine de yapmak zorundayım, dedi kendine. Hayranım olsa

dahi fr

Nicole bir süre önce kadının kafasında olan plastik poşeti

"Onunla ne yapacaksın?' diye sordu Rochelle.

İş Nicole'in istediğinden uzun sürdü. Kadın çok mücadele

etti, çoğu kişiden çok. Oksijen tükenmeden önce var gücüyle kafasuu öne arkaya savurdu. Tek bir damla gözyaşının poşetten dışarı sızmasına yetecek kadar uzun süre. I

En sonunda bittiğinde, Nicole sandalyesine oturdu ve Kyle Billings'in eve dönmesini bekledi.

OTUZ SEKIZ

Un Prentice'in tavrı ve yorumlar beni sarsmıştı.
Thomas'a deli demesi, bir "tımarhaneye" kapatılması ge.
rektiğini söylemesi beni sinirlendirmişti ama Thomas'm ba-
bamaı merdivenlerden ittiğini bilmesi canımı çok sinsi.
Dın-um göründüğü kadar kötü müydü? Böyle bir olay gerçek-
ten yaşanmış mıydı? Babam böyle bir şeyden bana hiç söz
etmemişti ama bu, olaym yaşanmadığı anlamma gelmezdi.
Ailesini kendi sorunlarıyla sıkmak babamın doğasında yola.
On yıl kadar önce, testislerinde bir kitle fark ettiğinde, an-
neme tek kelime etmemişti. Doktora gidip kontrol ettirmişti.
Test sonuçlan temiz çıkmıştı ve kitle kendi kendine kı101-
müştü. Ancak bir süre sonra annem kendini iyi hissetmedi-
ğinde, aym doktor ona Adam nasıl oldu diye sormuştu.
Annem babamm canına okumuştu. Aynısmı benim de yap-
mamı umarak olayı bana da anlatmıştı. Ama ben öyle yap
mamıştım. Babam böyleydi ve onu değiştiremeyeceğimii
biliyordum. Thomas'la ayni evi paylaşırken ne gibi sorunlar
yaşadığını bana anlatmazdı. Muhtemelen, bana anlatacak
olursa kendimi ona yardım etmek zorunda hissetmemden en-
dişe ediyordu — söyleseydi yardım ederdim diye düşünmek
istiyorum - ama babam bunu istemezdi. Thomas'ı kendi so,
rumluluğu olarak görüyordu, benim değil. Benim kendi hayr
tona bakmam gerektiğini düşünüyordu.

Ama birine, olaya müdahale edip ona yardım etmek zo-

runda olmayacak birine açılma ihtiyacı duymuş olmalıydı.
Len babamı her zaman anlayışla dinlerdi ama bana karşı olan ton anlayışlı olmaktan uzaktı. Bana göre o, dar kafalı, insanları yargılayan pisliğin tekiydi.
Thomas'a olayı sormak istiyordum ama kardeşim, söz konusu kendi davranışları olduğunda güvenilir bir tanık mıydı?
Prenticeler'in evinden uzaklaşırken kendimi bir tür girdabm içine çekiliyormuş gibi hissettim. Burlington'dan Promise Falls'a babamın eviyle ilgilenmek, kardeşimi bir yere yerleştirmek ve evden kurtulmak için gelmiştim ama hiçbirini yapamamıştım. Sürekli başka şeylerle ilgilenmek zorunda kalıyordum. Babamın bilgisayarmdaki tuhaf ve rahatsız edici kelimeler. Thomas'm penceredeki o lanet suratla uğraşması. Thomas ve Len Prentice'in talihsiz karşılaşması ve şimdi bir de Thomas'm babamla arasındaki talihsiz olay.
Aklımı kurcalayan bir şey daha vardı. Çim biçme traktö tiL KAPALI konumdaki anahtar. Bıçaklann havaya kalkmış, yani babamın çim biçmeyi bırakmış olması. Ama işi henüz bitmediyse bıçakları neden kaldırmıştı?
Işini yanda kesen bir şey mi oldu diye düşünüyordum. rinin onunla konuşmak için yanına gelmiş olması m - müydü? Traktör çalışırken konuşmak neredeyse imkansız o duğundan babam kontağı kapatmış olmalıydı. Bu konuşma nın uzun süreceğini düşündüyse de bıçakları havaya kalchrması muhtemeldi.

Acaba öyle mi olmuştu? Yanma birisi mi gelmişti? Sohbet etmek için ideal bir yer değildi. Yamacın dikliğinden ötürü tehlikeli bir noktaydı. Traktörde oturan babam tepeye d eğilmiş olmalıydı. Olduğu yerde dimdik oturması lanet şe i'; devrilmesine neden olabilirdi.

Ki sonunda böyle olmuştu.

.:,t t

Ama eğer traktör, çalışmazken aşağı yuvarlanıp onu öldürdüyse ve babam yanına sohbet etmek için birisi uğradı diye motoru kapattıysa, o zaman kimdi bu lanet olası kişi ve neden hemen yardım çağırmamıştı?

En sonunda acil servisi arayan Thomas olmuştu. Baban, traktörün altında çoktan ölmüş olarak bulduktan sonra.

Tabii eğer...

Tabii eğer babamın durmasının nedeni Thomas değilse. Konuşmak için. Konuşma tartışmaya dönüştilyse, babamın traktörle birlikte aşağı devrilmesi için tek gereken hafifçe kilmekti.

Hayır.

Böyle bir şeyi düşiinmemeliydim bile. Aklım yine çok karışmıştı, babamın bilgisayannın arama geçmişinde "çocuk fuhuşu"nu bulduğum zamandan bile beterdi bu defa. Aklım hiç girmemesi gereken yerlere giriyordu.

Stresten, dedim kendime. Babamı kaybetmenin stresi, Thomas'ın sorumluluğunu almanın sinsi — bunlar beni olumsuz etkiliyordu.

Yas tutacak bile zamanım olmamıştı. Buna ne zaman fırsatım olmuştu ki? Babamın evine geldiğim andan itibaren, olayların içine düşmüştüm. Cenaze işleri, Harry Peyton'la görüşme, Thomas'la ilgilenme, onu Laura Grigorin'e götürme.

Babam olmadan, onun yardımı ve desteği olmadan akıntr
ya kapılıp gittigimi ancak şimdi anlıyordum.
"Özledim seni," dedim yüksek sesle, ellerim direksiyon
tutarken. "Sana ihtiyacım var."
Arabayı sağa kırdını, duydum, park ettim ve başımı bir
süre direksiyon yasladun.
Promise Falls polisinden babamın öldüğü haberini aldı-

Ondan beri ağlamamıştım. Şimdi üzerini örttügüm her şey
yüzeye çıkmaya başlıyordu. Belki de babama sandığımdan
daha çok benziyordum. Her şeyi bir rafa kaldırmış, sorunlar-
ını başkalarıyla paylaşmamıştım.
Babamı seviyordum. Artık yanımda olmadığı için kendimi
kaybolmuş hissediyordum.
Telefonumu çıkarttım. Birkaç saniye sonra bir ses, "Stan-

dard. Julie McGill," dedi.
"Bu akşam bana yemeğe gelmek ister misin?
"George Clooney'le mi görtiştlyorumr
"Evet"

Mutfağa girdiğimde, masada benim oturduğum tarafta duran
tabakta ton balıklı bir sandviç gördüm. Tabağın yanmda kat-
laıumş bir peçete ve artık ısınmış olan kapağı açılmış bir bira
şişesi duruyordu.

"Lanet olsun," dedim kendi kendime. "Öğle yemeğimi hazırlamış." Bunu ondan istediğimi biliyordum ama sanırım beklentimi düşük tutmuştum. Kendimi kötü hissettim. Thomas'ın odasının kapısını tıklatıp içeri girdim.

"Sandviç için teşekkürler," dedim.

"Bir şey değil," dedi, bana sırtı dönük.

"Neredesin?"

"Londra." •b

"Eski," dedi Thomas.

"Yemek yedin mi? Beni beklemedin umarım

"Yedim. Tabağımı, bardağımı ve ton balığı ile mayonezi kanştırdığım kaseyi de bulaşık makinesine koydum." I

"Teşekkürler. Akşam yemeğine misafirimiz var?"

; it

inwood Barday

Julie

Peki.

Yatağın kenanna, monitöre bakan Thomas'a doksan dere.

celik açıdan bakacak şekilde oturdum.

Thomas, "Diyelim ki Covent Garden Bow Sokağı'ndaki

Opera Binası'ndan çıktın ve Trafalgar Meydanı'na gitmek ıı

tiyorsun. Sağa dönüp The Strand'e mi yilrürsün yoksa sola

dönüp-"

Thomas, dur. Seninle konuşmam gerek.?

Sadece ne düşündüğünü söyle."

"Yanlış. En hızlısı sağa dönüp The Strand'e inmek, son.

ra sağa dönüp yürümeye devam etmek." Dönüp bana bakt

"Trafalgar karşmda kalacak?

"Bir saniye duramaz mısın?"

Thomas başıyla onayladı.

"Sana birkaç soru sormak istiyorum. Babamla ilgili.*

"Nedir? ,

"Tamam, öncelikle, babamın öldüğü gün, çimleri biçtiği sırada gidip onunla konuştun mu?"

Thomas başım yana eğdi. "Konuşacaktım. Onu any»

"Ona gelen bir telefonu ya da herhangi bir şeyi haber vermek için evden çıkmadı'', Öyle mi? Babamın aracı kapatıp bıçakları havaya kaldımıasma neden olacak bir şey?"

"Hayır," dedi tekrar. "Sadece acıktığım zaman onu bulmak için dışarı çıktım."

"Ve babam traktörün altındaydı."

Başıyla onayladı.

"Ikini7, genellikle iyi anlaşırdınız, değil mi?"

Psikoz

"Bazen bana kızardı," dedi Thomas. "Bunu bana daha önce de sordun."

"Sen... Bunu seni bir şeyle suçlar gibi görtinmeden nasıl sorabileceğimi bilmiyorum."

Thomas endişelenmişe benzemiyordu. "Nedir?"

"Babamı merdivenlerden aşağı itmeye çalıştın mı?"

"Babam sana anlattı mı?"

Babamın anlattığını düşünmesi mi daha iyiydi yoksa bunu Len Prentice'ten öğrendiğimi itiraf mı etmeliydim?

Cevap vermekten kaçındım. "Doğru mu bu?"

Thomas başıyla onayladı. "Evet. Sayılır."

"Ne oldu? Ne zamandı bu?"

"Yaklaşık bir ay önce."

"Anlat bana."

"Babam uzun zaman önce olan bir olayı konuşmak istedi

dedi Thomas, ekranındaki Londra sokağına bakarak.

"Ne? Babamın başına gelen bir olay mı?"

"Hayır. Benim başıma gelen bir olay."

"Senin mi? Sana ne oldu ki?"

"Bu konudan bahsedemem. Babam bahsetmememi s

di." Duraksadı. `40 zamanlar. Bu konu hakkında bir dah

komışmamamı yoksa bana çok kızacağını söyledi"

"Tanrım, Thomas, sen neden bahsediyorsun? Ne zam

"On üç yaşımdayken."

"Babam on üç yaşındayken sana kimseye anlatmamam ge.

rektiren bir şey mi yaptı?"

Kardeşim tereddüt etti. "Hayır... Hayır, tam ol

"Thomas, bak, her ne olduysa uzun zaman önce>

artık babam da yok. Bana anlatmam gereken bir şey varsa, anlatabilirsin."

"Sana anlatmak istediğim bir şey yok. Başkan Clinton bundan bahsetmememi söylüyor. Beni zayıf gösterirmiş. Aynca Trafalgar Meydanı'na gidiyorum."

"Tamam ama Thomas, bir ay önce olan olaya dönebilir miyiz? O neyle ilgiliydi?"

"Babam on üç yaşımdayken başıma gelen olayla ilgili konuşmak istedi"

"Onca yıl hiç bu konudan bahsetmiş miydiniz?"

Thomas kafasmı salladı. "Hayır."

"Ama babam birdenbire bu konuyu konuşmak istedi?"

Thomas'm neyden bahsettiğini, yirmi iki yıl önce gerçekleşen olayın ne olduğunu anlamaya çalışıyordum.

"Evet"

"Neden?"

"Belki de yanıldığım, kötü bir şey yapmış olabileceğini ve çok üzgün olduğunu söyledi. Babam merdivenlerde peşimden geliyordu, benimle bu konuyu konuşmak istediğini söylüyordu ama ben konuşmak istemiyordum. Onca yıl o olayı düşürmemek için çok ama çok uğraşmıştım. Bu yüzden durup arkamı döndüm ve konuşmak istemediğimi söyledim, on üç yaşımdayken beni dinlemek istemediyse şimdi neden

dinlemek istediğini sordum ve peşimden gelmesini önlemek için elimi omzuna koydum ve çok da sert itmedim ama ayağı basamağa takıldı ve biraz düştü."

"Biraz düştü mü?"
Thomas başıyla onayladı,
"Bunu açıklar mısın?"

"Dördüncü basamaktaydık ve yukarı çıkıyorduk, yani çok yüksekten düşmedi. Sırt üstü düştü?

Psikoz

"Tanem, Thomas. Sen ne yaptın?" t
"Özür diledim, koltuğa otumıasma yardım ettim ve ona buz getirdim. Düştüğü için üzüldüm.".
"Hastaneye gitti mi? Ya da doktora?"
"Hayır. Ekstra güçlü Advil aldı."
"Sana çok kamış olmak."
Thomas kafasını hayır anlamında salladı. "Hayır. Sorun değil dedi. Beni anladığını söyledi. ICamakta haklı olduğumu ve eger onu bağışlamazsam bununla yaşayacağım söyledi. Ağrı kesiciler etkisini göstermeye başladı ve kendini daha iyi hissetti ama yaklaşık bir hafta sırtı acıdı."
Len babamın ağrısı olduğunu fark edip ne olduğunu sormuş olmalıydı. Belki babam olanlardan bahsetmişti ama mesele haline getirmemişti. Len, babamın Thomas için mazeret-

ler uydurduğunu söylemişti ve bu, kardeşimin bana anlattığı hikayeyle sktüşüyordu.

Ama babam ne için üzgündü? Thomas bu konudan neden bahsetmek istemiyordu? Babam Thomas'm onu ne için bae ğışlamayacağını düşünüyordu?

"Dr. Grigorin senin anlatmadığm bir olay olduğunu söy-lanişti. Bu olay mı? Babamın özür dilediği?" diye sordum.

Thomas tereddüt etmeden başıyla onayladı.

"Bana anlatmalısın," dedim. "Bilmem gerek."

"Hayır, bilinen gerekmiyor. Önemli değil. Bana bir daha zarar veremeyecek."

"Babam mı? Babam mı artık sana zarar veremeyecek?"

Thomas kafasmı salladı. Hayır mı diyor yoksa beni ba-şından mı savuşturuyor bilmiyordum. "Sen başını kaldırıp pencereye bakmış olsaydın, babam bana inanırdı," dedi ama ondan açıklamasını istediğimde arkasını dönüp gitti.

Linwood Barday

Akşam yemeğinde, Julie'nin balık kroketlerini pek iştahla yemediğini fark ettim ama ayni şey pinot grigio koyduğum reçel kavanoza şeklindeki kadeh için söylenemezdi.
"Affedersin," dedim. "Geçen gün markete gittiğimde ko. lay hazırlanacak şeyler almışım sadece."
"Hayır, çok güzel," dedi Julie. "Bana tarifini vermelisin."
Thomas, "Sadece balık kroketleri buzluktan çıkartıyorsım ve metal bir tepsiye koyup fırına atıyorsun. Sonra da kaya- nozdaki tartar sosu üstlerine döküyorsun. Değil mi, Ray?"
"Evet, Thomas," dedim. "Aşağı yukan öyle."
"Bunu ben de yapabilirim," dedi, gururla kafasını sanayi. rak. Julie'nin aksine, Thomas balık kroketleri ve aynı şekilde buzluktan çıkanhp hazırlanmış olan patates kızartmasım aç kurtlar gibi midesine indirmişti.
"Gerçekten çok güzel," dedi Julie. Bana baktı ve "Biraz sessizsin," dedi.
"Sammn aklıma takılan birkaç şey var."
"Polisi aramak gibi mi?" diye sordu Thomas.
"Ne?" -
"New York polisini arayacağım söylemiştin."
"Henüz aramadan," dedim. "Ymn ilk iş arayacağım.*
Thomas samimiyetimden şüphe ediyorsa bile, belli etme- di. Masadan kalktı, tabağına lavaboya götürüp yıkadı ve oda-

sına çıkacağım söyledi.

"Ben toplarım," dedi Julie.

"Hiç elleme," dedim. "Hadi gel." Kavanozlardaki şarapla-

Timm alıp oturma odasına geçtik ve koltuğa oturduk.

"Polisi aramayacaksm, değil mi?" diye sordu. Ona New York seyahatimden, Thomastın ev sahibini aradığından ve New York polis karakolunu arayacağıma söz verdiğiaıden bahsetmiştim.

Psikoz

Kafamı iki yana salladım. "Hayır."

Julie ayakkabılarını ayağından çıkarıp bacaldarnu koltuğa aldı. "Galiba seni anhyonun."

"Galiba mı?"

"Evet, yani, açıklaması zor olabilir ve seni dinleyecek biri-

ni bulman da güç olur. Camda bulanık, beyaz bir kafa. Neyin nesi ki? Thomas'ı seviyorum ama FBI'm sizi ziyarete gelme-

siyle ilgili hikayeyi anlattığın için, daha fazla dikkat çekme-

mek akıllıca olabilir diye düşünüyorum? Şarabının kalanını lcafasma dikti. "Daha var mı?"

Basınla onayladım.

Koltuktan atladı, başka bir şişe açıp geri geldi. Kendi ka-

dehiyle birlikte benimkini de doldurdu.

"Bu akşamüzeri beni aradığında seninde bir şey vardı," dedi hibe. "Sesin biraz, nasıl desem, sarsılmış geliyordu."

Cevap vermeden önce şarabı bir süre dilimde gezdirdim.

"Kendime acımaya başladığım bir andı sanınm. Babamı, Thomas'ı düşünüyordum. O anda her şey çok ağır geldi. Bak,

seni bu saçmalıklarla sıkmak istemem."

"Sorun değil," dedi Birkaç saniye ikimiz de konuşmadık. Sonra, "Okuldaki halini hatırlıyorum, hep bir şeyler çizerdin. Bazen seni koridorda yere oturmuş, dolabına yaslanıp etrafında koştunıp bağıran, şakalaşan, dolaplarmın kapaklarını çarpan yüzlerce çocuğun içinde, etrafta olanlara tamamen kayıtsız bir şekilde kitabma bir şeyler çizerken görürdüm. Ben sürekli çevremde neler olduğuna bakardım ama sen, kendi dünyanda, kendi sevdigin şeyi yapardm." '

"Evet," dedim. "Sanırım." 4 '

"Bence Thomas'la ikiniz sandığından daha fazla benzin yorsunuz. O kendi dünyasında yaşıyor ama seni de Burlington'da, stadyonda tek başına, sadece sen, fırçan veya kalemin

ya da CAD programmla, kafanıın içinde canlanan bir görün. tüyü, bir resmi Özgür bırakırken hayal edebiliyorıun." Biraz daha şarap içti. "Galiba şarap etkisini hafiften göstermeye başladı."

Benim için de aynısı geçerliydi ama yeterli değildi çünkü aklım Ula tam gaz çalışıyordu. "Babamın ölümünü düşünmeden edemiyorum. Anahtar KAPALI konumda, bıçaklar"'

Julie parmağını dudaklarıma koydu. "Şşş," dedi. "Thomas'a ne demiştin? Bırak gitsin:Bırak hepsi bir süre uzaklaşıp gitsin."

Julie kadehlerimizi sehpaya koydu ve bana biraz daha sokuldu. Kolla ona sardım ve dudaklarım' dudaklarım götürdiim. Bu bir süre devam etti, ta ki Julie, "Artık lisede değiliz. Koltukta devam etmemiz gerekmiyor," diyen dek.

"Yukarı," dedim.

"Ben kendi evimi düşünüyordum," dedi, yukarıda mouse'una tıklayıp duran Thomas'ı least ederek.

"Odasmdan çıkmayacak ki. Gece yarısı gibi ya da daha sonra tuvalete girecek, dişlerini fırçalayacak ve uyuyacak. 0 zamana kadar onu gönneyecegıı."

Böylece yukarı çıktık. Julie'yi koridorun sonundaki yatak odasına götürdüm ve annem öldügünden beri babamın - benim bildiğim kadarıyla yalnız uyuduğu çift kişilik yatağa

yönlendirdim.

"Burası babanın odası, değil mi?" diye sordu hibe.

"Artık burada ben uyuyorum. Geçen seferki gibi arabaya geçmek ister misin?"

Bana ters bir bakış attı. "Hayır, burası iş görür."

Kapıyı kapattığım anda Julie gömleğimin düğmelenni açmaya başladı. Ellerimi katığından içeri soktum ve sıcaak

hsın," diye fısıldach.

"Thomas! Bir saniye—'

tenni hissettim. Dudak dudağa yatağa doğru ilerledik. Julie beni sırt üstü yatırıp üstüme oturdu ve kemerimi açtı.

"Mükemmel stres azaltma teknikleri biliyorum," dedi kotumu ve iç çamaşırımı sıyınnak için bacaklarım üstümden çekerken. estümdekileri yere fırlatıp tekrar üstüme çıktı, tek bir hızlı hamleyle üstündekini çıkarttı ve dantelli, mor sütyeni meydana çıktı. Saçlannı düzeltmek için başım geri savurdu.

"Mor?" dedim. "Yoksa bu ayni—"

"Ah, lütfen. O zamanlar incecik, 50 kiloluk bir okul çocuitınrchun."

"Sordum sadece."

Kadınlara özgü bir hareketle, karşıdan bakınca dirsekleri kırıhverecekmiş gibi görünecek şekilde kollarını geri kıvırdı, sütyenini açtı ve kotumun olduğu tarafa fırlatli.

"Buraya gel," dedim. Bana doğru eğildi, göğüs uçları ha-

fifçe göğsümü okşadı.

"Ray!'

Julie anında doğruldu. "Tanrım!" diye mırıldandı.

Kalbim gümbtirdemeye başladı. "Hay senin," diye fısıl

Thomas'ın kapıyı açtığını duyabiliyordum. "Ray! Bura-

ya gel! Ray?" Daha önce bana böyle seslendiğini hiç duy-

mamıştım. •

Ona seslenmek için doğruldum ama sonra durdum. Bura-

ya gelmesini istemiyordum. Julie yan çıplak. Ben çırılçıplak.

"Neredesin?" diye seslendi. Misafir yatak odası kapısının

açıldığını duydum. "Ray? Babamın odasında mısın?'

Julie gözlerini kocaman açıp bana baktı. "Bir şey yapma-

Kapı ardına kadar açıldı. Thomas doğruca odaya daldı,

Linvıood Barday

Julie üstümden atlayıp üstünü örtmek için çarşafa sanlırken ona bakmadı bile. Julie bu hamleyle beni ve mevcut halini

tamamen açıkta bırakmış oldu.
"Ray!" diye bağırdı Thomas. "Gitmiş!"
"Thomas, Tanrı aşkma, görmüyor—"
"Gitmiş! Kafa gitmiş."

"Ne?" dedim, bacaldanmı yataktan sarkıtıp iç çamaşırıma uzanırken. "Neyden bahsediyorsun sen?"
"Bunu görmelisin!" dedi. Odadan çıktı ve koridordan kendi odasına koştu.
üstümde sadece iç çamaşınmla onun peşinden gittim. ki lie sütyenini giymeden kazağım giyip beni takip etti.
Thomas'm odasma girince, tüm monitörlerinde Orchard Sokağı'ndaki cama odaklandığım gördüm. Kesinlilde aynı pencereydi ama bu defa ardında hiçbir şey yoktu. Siyahtı. Poşet geçirilmiş kafa gitmişti.
"Bu da ne?" dedim. •
Thomas olduğu yerde durup parmağıyla gösterdi. "Nereye gitti? Ne oldu?"

Kekeledim, "Onlar herhalde, yani, güncellemiş olmahlat
Sokağın yeni fotoğraflaruu çekmişlerdir."
"Hayır!" dedi. "Diğer her şey aynı! Sokakta aynı insanlar
var. Aynı arabalar! Her şey aynı ama kafa gitmiş!"
Kendimi Thomas'm sandalyesine bıraktım ve ekrana bak-
tun. "Lanet olsun," dedim.
Thomas masadan bir kağıt aldı ve bana uzattı. Orijinal
görüntünün bir çıktım, New York'a giderken yanıma verdiği
gibi. "Ayni, değil mi?'
Çıktıyı inceledim. "Aynı Thomas, tıpatıp aynı*
hibe, Thomas'm yanına geçti, çıktıyı elimden aldı ve ince,
fedi, hiçbir şey söylemeli.

Psikoz

"Neden, Ray?' diye sordu Thomas. "Neden gitti? Neden
sen oraya gittikten hemen sonra kayboldu?
Kafamı iki yana sallıyordum. Hiçbir anlam veremiyor-
dua Son yirmi dört saat içinde, birisi o siteye girmiş ve gö-
rtinttlyti silmişti. Ben oraya gittikten sonra. Ben kapıyı çalıp
komşuyla iki çift laf ettikten sonra.
Bir tirperti hissettim. Sadece, üstümde neredeyse hiçbir
şey olmadığı için değil.
Julie nazikçe kardeşimin koluna dokundu. "Pekala, Tho-
mas, ne dersin? En başından başla. Bana gördtigün şey ve ne
anlama geldiği halckmda ne düşünüyorsan anlat."

t

OTUZ DOKUZ

Lewis Blocker, pazartesi sabahı Howard Talliman'ı aradı.

"Halloldu." • •

Howard, "Bekle," dedi. Cep telefonunu Yukarı Doğu Yakası'ndaki evinin granit tezgahına koydu ve iki elini tezgaha dayadı. Günlerdir uyumamıştı ve sürekli, durmaksızın düşük ölçekli sarsuıtıların yaşandığı bir dünyada dolaşıyormuş gibi bütün vücudunun titrediğini hissediyordu.

Beklediği telefon buydu ve sonunda gelmişti, bu yüzden birkaç nefes alıp kendini toplaması gerekiyordu. Cep telefonunu tekrar eline aldı ve "Dinliyorum," dedi.'

"Bilgisayannın başına geç."

Howard bar taburelerinden birine oturup diztistii bilgisayara açtı. Web tarapcısma Whir1360 yazdı ve Orchard Sokağf ndaki pencereye gitti. •

Kafa kaybolmuştu.

"Lewis." dedi.

Buradayım."

Baktım. Gitmiş.

Evet Halletti."

Howard memnun olmuştu ama işi en başından eline yüzü-
ne bulaştıran kadim ödüllendirecek hali yoktu. "Herhangi bir
sorun?"
"Ufak tefek."

Geri dönüp bize zarar verebilecek bir şey?
Hayır." ' 4
Tamam. Diğer meseleler ne oldu?"

"Anneyle ilgilenmek için Dayton'a döndü. Ben de eve ge-
len ziyaretçiyi arıyorum."
"Arada bir iyi haberler almak güzel," dedi Howard. "Ama
hâlA karanlıktaya." ,
"Evet." Lewis duraksadı. "Seni haberdar ederim."
Howard telefonu kapatıp tezgahm üstünde kaydırdı ve ba-
şım ellerinin arasına aldı. Tann aşkına, bir içkiye çok ihtiyacı
vardı ve saat daha sabah sekizdi. Güçlü olmak zorundaydı.
Bu sabah Morris Sawchuck'la randevusu vardı.
Adam giderek huzursıalaşıyordu. Kampanya planlannı yen'
den aktive etmek istiyordu. Dokuz aylık gecikmenin ardmdar
New York Eyaletinin vali koltuğuna oynamak istediğini res
men duyurmak istiyordu.
Ağustos ayında, Morris hırslarını beklemeye aldığın
mantıklı bir karar gibi görünüyordu. Gündeme düşmesine n
den olan çok kişisel bir mesele ve bir daha asla gündeme ge
memek için dua etmesine neden olan bir diğer mesele e C

başkanının teröristlerle olan anlaşmasmdaki suç ortaklığı.
Ve hiç haberdar olmadığı üçüncü bir mesele.
Her şeyden bihaber olan Morris, artık kariyerini arka p
na atması için bir neden olmadığına inanıyordu. Yeterince va
kit geçmişti. Allison Fitch adında bir kadının MM bir yerlerde
olduğundan ve onu yok edebileceğinden haberi olsaydı farklı
hissedebilirdi.
Howard Talliman her gün bu kadının ortaya çıkması korir
suyla yaşıyordu. Daha yataktan bile çıkmadan telefonunefi
web sitelerini kontrol ediyordu. Televizyonun kumandası

Linwood Barday

aldı, yatak odasında CNN'i açıp Today şovla ikisi arasında gidip gelmeye başladı. Wolf Blitzer'ın "Ve şimdi de özel bir CNN haberinde sıra, Morris Sawchuck ve adamlarının kendisini öldürtmeye çalıştığını iddia eden bir kadın gizlenmekten vazgeçti ve bize konuştu. New York başsavc ısını kendisini öldürtmeye çalışmakla suçlamakla kalmıyor, aynı zamanda eski CIA başkanının planına dahil olduğuna dair—" gibi şeyler söylerken hayal etti.

Howard o anda televizyonu kapatıp bir silah almayı ve

beynini uçıırmayı düşündü.

Barton Goldsmith'in yaptığı gibi.

Howard ve Morris, başsavcmın CIA başkanının teröristlerle olan anlaşmasmın ortaya çıkmasından endişe ederken, Goldsmith de baskı altındaydı. Kongre toplantısında ifade verecekti. Her şey ortaya çıkacaktı.

Böylece Barton Goldsmith bir sabah uyandı, Georgetown'daki evinin arka bahçesine çıktı, bahçesindeki güzel ,çiçeklerin arasında durdu, namluyu ağzına dayadı ve tetiği çekti .

Tann onu kutsasın, diye düşündü Howard. Morris doğası gereği tedbirli biriydi. "Korkunç bir olay," demişti bir röportajda. "Büyük bir kayıp." Howard, Morris'in içten içe zil takıp oynadığına inanıyordu.

Goldsmith resimden çıktığı için, Morris söz konusu tehdidin etkisiz hale geldiğini hissediyordu. Ama Howard halA daha büyük bir tehdit olduğunu biliyordu. Fitch ortaya çıkıp konuşma, hepsinin ardı çorap söküğü gibi gelecekti. Howard, Fitch'in Barbados tatilleri sırasında Bridget'in telefon konuşmasuıda tam olarak ne duyduğunu ya da ne duyduğunu sandığlıu bilmiyordu. Fakat bir şey bildiğini ima etmişti.

Fitch er ya da geç yetkililerle görüşme korkusunu yene-

cekti. Bir başsavcı ya da en azından onun adına çalışanlar ölüm fermanınızı çıkarırsa, öncelikle polise gitmekte tereddüt ederdiniz. Ama Howard bir gün, Fitch'in cesaretini toplaya • cağma inanıyordu. ir •

Bu olasılık haltı söz konusuyken, Howard Morris'in planlarma devam etmesine izin veremezdi. Mesele adama neden beklemesi gerektiğini söylemeden onu kontrol altında tutam

bilmekti.

Howard ona gerçeği söyleyemeıdi.

Howard ona gerçeği asla söyleyemezdi.

Masasının başında otururken telefon çaldı. Arayan sekreteri Agatha'ydı. "Geldi," dedi Agatha. Kadın kısacık cümlesini tamamlayamadan kapı açıldı ve adam içeri girdi.

Howard hemen masasmdan fırlayıp elini uzattı. "Selam," dedi. Morris elini sertçe sıktı. Howard'ın ofisinin köşesindeki bara gitti ve iki viski doldurdu.

"Bu sabah çok ilginç bir görüşme yaptım," dedi Morris viski bardakları/Wall birini Howard'a uzatırken.

"Kimler dedi Howard.

"Bridget."

"Öyle mi," dedi Howard, Morris'le birlikte bir kol yerleşirken. "Ne konuştımuz?"

Morris sırıttı. "Bir sürü şey . Sürekli konuşuyoruz, bil yorsun."

"Eminim öyledir."

"Ama bugünkü özeldi. Bana artık zamanın geldiğini sör

Howard içkisini yudumladı. "Öyle mi?"

Morris başıyla onayladı. "Bana hayalimin peşinden gitm mi söyledi. Yeterince beklediğim' söyledi. Onun yüzündd daha fazla beklememi istemediğini söyledi." ğişıoıl

t

inwood Barday

"Çünkü, açıkçası, hâlâ beklememin tek nedeni o, Howard, Goldsmith meselesi kapandı. Times'ın konuyla ilgili en son ne zaman haber yaptığım gördün? Adamın sırlan da onunla

birlikte ölda."
"Bilen başka insanlar var. CLkiden

"Konuşmayacaklar, Howard. Bizimle güç birliği yaptılar. Mesele kapandı."
"Bundan emin olamayan
"Yani, ne diyorsun? Asla ilerlemeyecek miyiz? Oyuna asla geri dönmeyecek miyiz?"
"Öyle demiyorum, Morris. Ama hâl£ tedbirli ilerlemeıii lazım. Uzun vadeli hedeflerimizi görmeden ilerleyemeyiz. Morris, bu işi sonuna kadar götürebilirsin. Biliyorsun, değil mi? Pennsylvania Bulvan'na ulaşabilirsin. Biliyorum. Buna inanıyorum. Ama öntimilzil görmezsek bunu başaramapz. Kararlanmızı geleceği düşünerek almalıyız."
Morris içkisini kafasına dikti, bardağı masaya koydu ve kucağına baktı. Sessizleşti.

Morris? Sen iyi misin?"

Bridget bir şey daha söyledi," dedi.

Morris, sence--"

"Beni bağışladığını söyledi." Kafasını kaldırdı ve Howard'a baktı. "Böyle söyledi. Beni bagışlamış."

"Bu çok iyi, Morris ama bunun konuyla ilgisini—"

"Bu benim için ne demek, biliyor musun? Kendimi nasıl suçlu hissettiği dair bir fikrin var mı?"

"Elbette. Bunu senle konuştuk. Sana söyledim, kendini suçlu hissetnıen için bir neden yok. işaretleri göremeyen yalnızca sen değildir. Hiçbirimiz göremedik. Bazı insanlar dertlerini kendine saklar, derinlere gömer."

Psikoz

"Hala aklımdan çıkartamıyorum ama. Ona sordum biliyor musun?" ,

Howard yutkundu. "Bridget'e sordun."

"Evet. Bana göründüğü zaman ona nedenini sordum. Benimle neden konuşmadığuu? Sorunlar birlikte çözebileceğimizi. Bana ne dedi biliyor musun?"

Howard gözlerini kapadı. Buna daha ne kadar dayanabile ceğini bilmiyordu. "Ne dedi, Morris?"

Kendimi suçlamamanu."

E, bu harika. Gerçekten de öyle.

Morris arkadaşına keskin bir bakış attı. "Sevinme, Howard. Bundan hoşlanmıyorum."

"Özür dilerim. Gerçekten, çok üzgünüm. Ama Morris, Bridget'in sana söylediklerine göre hareket edemeyiz. Ben gerçek dünyayla uğra.şworıun. Basınla, federal soruşturma-tarla, hılla dönüp gelip ayağımın basabilecek bir slcandalla.'

Morris onu dinlemiyor gibiydi. "Bridget' in şimdi seıl dikleriyle sana telefonda söylediklerini kıyaslayınca ç farklı geliyor. Sana, bayat enerjisini emdiğimi söyledi. söyledi, değil mi?"

"O sırada Bridger in nasıl bir ruh hali içinde olduğunu d şibunelisin."

"Ya o anda hiç olmadığı kadar net düştindüyser

"Tann aşkına, Morris!" diye patladı Howard. "Yeter."

Morris itilmiş gibi birden arkasına yaslandı.

"Bunu kendine yapmaya devam edemezsin. Durmak rundasın. Hayatına devam etmek zonmdasan

"Beni dinlemiyor musun sen, Howard? Ben de ayn bunu, Bridget'in istediğini yapmak istiyorum. Beni engem yen tek kışı sensin."``.`

"Böyle yaptığım için Tanrı'ya şiikretmelıs• 1.4 ş,

Linwood Buday

Howard. "Sen hayaletlerle sohbet ederken ben siyasi gerçek-
lerle mücadele ediyorum." Ayağa fırlayıp parmağım Morris'e
doğrulttu. "Ve beklemen gerek. Bu kadar erken geri dönersen
o lanet uzmanlar ne diyecekler biliyor musun? Onu çok çabuk
unuttuğunu söyleyecekler. Yeterince hassasiyet göstermedi-

Morris lcafasuu çevirdi. "İki eş," dedi.
"Ne?"

"Bir adam için eşinin kendini öldürmesi yeterince zor.
Ama ikisinin de aynı şeyi yapması? Bu bir adam hakkında
neyi gösterir? Bu benim hakkımda neyi gösterir? Önce Geral-
dine garajda kendini öldürdü. Sonra da Bridget." Hoivard'a
yalvanrcasma baktı. "Ben nasıl bir canavanm?"
"Gördün mü?" dedi Howard. "Oyuna geri dönmeye hazır
olmadığuım kanıtı bu işte. Iyileşmek için daha zamana ihtiya-
cın var. Morris, güven bana. Ben senin dostunum. Bunu sana
arkadaşm olarak söylüyorum, henüz doğru zaman gelmedi?
Evet, ne dostum ama, diye düşündü Howard. Sana şan-
tg yapan kadını ölchırmesi için birini gönderdi», ve sonunda
ölen karın oldu.

Bridget bazen Howardia da konuşuyordu ama hiç bağış-
faylci olduğu söylenemezdi.

hıf i

Ağustos ayıydı. -
Allison Fitch her zamanki vardiyasını tamamladı ve nor-
malde günün bu saatinde uyuyor olması gerekirdi ama bugün
erkenden uyandı. Bir telefon geldi ve şimdi çıkıp halletmesi
gereken bir iş vardı. esttiıiü giydi, çıkmak için hazırdı. Eşarp
mağazasına uğramak için aşağı inmesi gerekiyordu. Bir ön-
ceki hafta tüm zorluklara rağmen iki ipek eşarp için 123,76
dolarlık bir çeki onlara kabul ettirmeyi başarmıştı. "Ben de
burada oturuyorum, dükkanuunn hemen üstünde," demiş(
onlara. "Sürekli buradayım," diye eklemişti. Kimliğini, ekili
yetini göstermişti. Cep telefonu numarasını vermişti. Kasada
ki kız yeniydi ve en sonunda pes etmişti.
Çek karşılıksız çıkmışü.
Mağaza müdürü onu aramıştı. üç kez. En son, on beş da-
kika önce. Allison'a bir saat içinde 123,76 dolarlık nakitle
gelmezse polisi arayacağım ve onlara Allison Fitch tarafınan
dolandınldıklarım söyleyeceğim iddia etmişti.
Allison'ın cüzdanında beş yüz dolardan fazla nakit var
dı. Geçen gece barda Wall Streetli bir grup mankafa borsac
parti vermişti. Borsada büyük bir hamle yapmışlardı ve kut-
lamaya gelmişlerdi. Etrafa para saçıyorlardı. Yüklü ba
rakmışlar& Allison sabahtan ATM'ye gidip birkaç ... .. , ...
çekmişti. Bu kadar nakitle ertesi sabah uyandığın .5....:1,th..4--,

,;...

;..rf -

I.ir wood Barclay

alışveriş yapmayı planlıyordu. Gerçek büyük para gelmeden Önce bir ısınma turu. Howard Talliman'm onunla her an irtihata geçip bir görüşme talep etmesini ve sessiz kalması karşılığında ona parayı vermesini bekliyordu.

Tanrım, diye düşündü, Bridger in kocasıyla çok gizli bir şey konuştuğum kulak misafiri olduğunu iddia ettiğinde adamın yüzündeki ifade... Adam sıçanlı sandviç yemiş gibi görantiyordu. Allison, Morris Sawchuck gibi bir adamın sinan olmasının ve bunlan kansıyla konuşmasının mantıklı olduğu-

na karar vermişti.

Varsayalım bunların bir kısmını duymuştu?

İşin komik yanı, hiçbir halt duymamıştı. Ama şimdi o yüz bini alacağından her şeyden çok emindi. O telefon görüşmesini duymuş numarası yapmak, bu anlaşmayı sonlandımak için lezbo ilişki pastasmın üstündeki krema olmuştu.

Bu yüzden, canlan cehenneme diye düşünüyordu, o kal-

tağa eşarplarm parasmı ödeyecek, ardından eve dönüp tekrar yatacaktı. •

Ceketini üstüne alıp çantasını omzuna asariAllison o sıra da lobiden gelen sesi duydu. ş

Düğmeye bastı. "Kim o?"

"Benim. Konuşmamız gerek."

Lanet olsun. Bridget. 4.

Allison otomatiğe bastı ve otuz saniye sonra Bridget evi nin kapısında bitti.

"Selam," dedi Allison, kapıyı kapatıp kadını mutfağı alırken. -

"Ona ne anlattınr'

"Ne'r'

"Howard'a ne anlattın? Ona ne duyduğunu söyledinr

Allison elini havaya kaldırdı. "Bak, buluştuk, bir anlaşma

yaptık ve her şey yolunda, bu yüzden endişelenmene hiç gerek yok." •

"Ne duydum?"

"Seninle bu konuyu tartışmayacağım. Bak, burada kafası karışan biri varsa o da benim. Bana karşı dürüst olman gerekirdi. Bana gerçekte kim olduğunu söylemen gerekirdi."

"Allison, dinle beni. Hata yapıyorsun, Howard'ı fazla zorluyorsun." <

"Biz gayet iyi anlaştık. Her şey yolunda

"Sana ne vereceğini söyledi bilmiyorum ama daha fazlası-
m asla ama asla istemeyeceğine dair Howard'a söz vermelil
sin. Kocamı korumak için her şeyi yapar o. Eğer aldın varsa,
bu işi burada bitirirsin. Ona para istemediğini, sessizligini
satın almak zorunda olmadığını, bizden kimseye bahsetme-
yeceğini ve hiçbir şey duymadığını—"

"Bak, bu çok keyifli bir sohbet ama benim cidden gitmem
lazım. Aşağı inip ona borcum olduğunu söyleyen kabakla il-
gilenmeliyim. Beş dakikaya dönerim. Sen burada kal, keyfine
bak, döndüğümde konuşuruz."

"Bana inanmak zorundasm," dedi Bridget. "Boyunu aşan
bir işe kalloştm."

"Tamam tamam, döndüğüm zaman konuşuruz." Allison
oranındaki çantasuu düzeltip dışan çıktı ve kapıyı da ardın-
dan kapattı.

Bridget bir süre mutfakta durdu, ardından huzursuz olup
evin arka tarafına geçti. Oturma odasına girdi. Allison'm uyu-
duğu çekyat açık ve darmadağındı. Sehpada duran Cosmopo-
litan'ı aldı, Ashley Greene'in yer aldığı ve üstünde "60 Seks
Tüyosu" yazan kapağına baktı ve çok eski bir sayı olduğunu
fark etti. Dergiyi yerine geri koydu.

Bridget oturma odasının camma gidip sokağı izledi, trafj.

Linwood Barchy

ğe baktı. Aşağıda, üstünde tuhaf bir şey olan bir araba vardı. Küçük bir arabaydı, belki bir Civic, tavanına kısa bir çubuk tuttunılmuştu ve ucunda da mekanik bir şey vardı.

Bridget camdan bir adım uzaklaştı, hAlA huzursuzdu. Yatak odasına geçti, gözüne ikinci dağın& yatak takıldı. Yatak odasının camına gidip orada durdu, camın ardındanşehrin boğuk gürültüsünü dinledi ve kendini gergin hissetti. Kendi kendine., böyle bir ilişkiye bulaştığı için belki yüzüncü kez kızdı. Her şeyi riske attığı için. Kendini. Kocasını. Kocasının geleceğini.

Tam bir aptahm, diye düşündü. Tam bir aptal. Her şeyini var ve hepsini elimin tmiyle itiyorum. İçgüdülerimi kontrol etmem gerek Yine o tuhaf araba. O üstündeki şey de nesi-

Arkasmdan bir ses duydu. Dönmeye yeltendi.

Her şey bembeyaz oldu.

Nefes alamıyordu.

Nicole'tin işi bitti. Kurbanm çantamdan cep telefonunu aldı. Tam gitmeye hazırlanırken kapının açıldığını duydu. Henüz temizlik ekibinin gelmesi için çok erkendi. Daha yeni telefon açnuştıs

Ev arkadaşL Ev arkadaşı olmalıydı. Onun işte olması gorekiyordu. Gündüz vakti eve geri dönmüş olmalıydı.

Kahretsin kahretsin.

Bir kadın mutfaktan seslendi, "Bridget?"

Bridget mi?

Nicole'ün bu iş için aldığı bilgilendirmede iki isim vardı: Allison Fitch ve Courtney Wahners, Allison'ın Orchard Sokağı'ndaki bu daireyi paylaştığı kadın. •

Nicole'ün az Önce Öldürdüğü kadın eğer Bridget'se, o zaman eve giren de asıl hedef olmalıydı. Ya da Walmers da olabilirdi.

Psikoz

Bir şey degişmezdi. isterse lanet olası Britney Spears olsun, Nicole'ün umurunda değildi. Bu karışıklığın icabma bakması gerekiyordu.

Nicole yatağın etrafından dolaşmayı planladı, kadın odaya girmeden önce duvara yaslanması gerekiyordu. Ama bir hamle yapamadan, kadın kapıda belirdi.

Gözleri Nicole'den ölü kadına ve tekrar Nicole'e döndü.

Bir anda.

Nicole'ün onun kim olduğunu görmesi için bu süre yeterli oldu. Ona önceden verilen fotoğraflardan kadim tanıdı. Bu Allison Fitch'ti. Ölen kadınla hemen hemen aynı boy ve kilodaydı. Saç renkleri de ayni sayılırdı.

Fitch çığlık attı, arkasını dönüp koşmaya başladı.

Nicole kadim susturmak için hızlı hareket etmesi gerektiğini biliyordu. Sonsuza dek susturmak... •

Temizlik ekibinin işi ikiye katlanacaktı. Bunun icabma bakmaları gerekecekti.

Nicole odaya girmek için kullandığı kestirme yolla oda dan çıkmayı düşündü. Doğruca yatağın üstünden. Hareketle;

düşünmesine gerek katmadan kafasını!) içinde görebiliyordt

Sol ayakla yerden güç al, sağ ayakla yatağa zıpla, sol ayal

diğerinin yanına koy.

Bu ona bir saniye kazandırırdı,

Fitch gözden kaybolup mutfaktan sokak kapısına koştu.

Nicole yatağa zıpladı ama ayağı dağın& çarşaflara takıldı.

Nicole yatağın kenarından, yatak örtüsünü de beraberinde sü-1

rüldeyerek duvara uçtu.

Ayagmı örtüden kurtardı, yatak odasmdan bir koşucu g

fırladı. Sokak kapısı açıktı. Çılgınca koşan ayak seslerin dı1

yabiliyordu, sesler en azından bir kat aşağıdan geliyordu.

Bu hiç iyi değildi.

Linwood Barclay

Nicole iki kat merdiveni üçer basmak atlayarak indi. Soa

kağa fırladı. Durup sağına soluna baktı.
Kuzeyde Allison Fitch görünmüyordu.
Güneyde de Allison Fitch görünmüyordu,

Nicole cep telefonunu çıkanp Lewis'i arack. "Bundan hoş.
lanmayacaksın," dedi.
Lewis, Howard'ı aradı. Ona yanlış kadının öldürüldüğünü,
Fitch'in kaçtığım söyledi. Ve çok daha kötüsüntin olduğunu.
filen kadın Bridget'ti.
"Tanrım," dedi Howard. "Ne diyorsun sen? Bridget?
Bridger i mi öldürdü?" Tüm bunları ofıs kapısının diğer ta-
rafındaki Agatha'nın duymaması için öfkeli fısıltılarla söy-
lüyordu.
"Lanet olsun, Lewis, bu işi böyle halletmemiz gerektiğini
söyleyen sendin! Seni dinledim! Bu işi halledecek birini tanı-
dığım söyledin! Tanrı aşkına, Bridget?"
"Howard, öfkeni sonra kusarsın. Şu anda düşünmemiz ge-
rek, Hızlı."
Howard daha fazlasını söylemek istiyordu ama o sırada

zamanın lehlerine işlemediğine kanaat getirdi. Lewis haklıydı. Hızlı hareket etmeleri gerekiyordu. "Onu orada bulmalar," dedi Howard. "Bridget o evde bulunmaz."

"Katılıyorum?"

"Ama bulunması gerek. Öylece... ortadan yok olamaz. Bunu aylarca kovalarlar."

"Katılıyorum."

Howard düşündü. Bridget'in cesedinin ne durumda olduğunu bilmiyordu ve detaylan öğrenmek de istemiyordu, biri

hariç. "Buna bir kaza süsü vermek mümkün mü ya da daha iyisi, intihar?"

Lewis üç saniye sessiz kaldı. "Evet. Belki." Sonra, "Morris ve Bridget'in şehirde birkaç evi var," dedi.

"Evet" I

"Bize girmesi en kolay olan lazım. Kameram, kapı görevlisi olmayan bir ev. Bu işi halledebilecek insanlar tanıyorum. Nakliyeci gibi giyinirler."

Howard kendini konsantre olmaya zorladı. "Bridget' in evi, Morris'le tanışmadan önce oturduğu. Columbus'ta. Kap< görevlisi yok ve güvenlik kameralarının da göstermelik oldu; ğunu söylemişti. Bağlı falan degiller. Arkadaşları şehre geldiğinde kalabilsin diye evi tutmuştu. Anahtarı da anahtarlığında olmalı."

"Adres."

Howard adresi verdi.

"Tamam," dedi Lewis. "Nasıl yapacağımızı biliyorum.

Kadının telefonu bende. Bir saat içinde bir telefon alacaksın.
Bridger in telefonundan. Agatha'nın Önünde konuşacaksın.
Açtığında, onunla konuşur gibi yapacaksın."
"Aptal değilim, Lewis."
"Howard, dur da bitireyim. Telefonu açacaksın, sorunun
ne olduğunu soracaksın. Bridget üzgün olacak. Sonra tele-
fonu kapatacaksın ve Agatha ne olduğunu soracak, sen de,
Bridget Howard, çok üzgünüm ama Morris içindeki yaşam
enerjisini emiyor. Daha fazla dayanamayacağrm dedi diye*

ceksin. Tanık
%mama'

"Sonra Morris'i arayacaksm. Bridget için endişelendiğini
söyleyeceksin. Ondan garip bir telefon aldığını." j

Linwood Barclay

"Anladım." Howard zayıf noktaları düşündü. "Bir not,"
"Seni aşar," dedi Lewis. "Çantasında el yazısının bir &nes
ğini buldum. Çok kolay. Daha Önce yaptım."
Howard'm Lewis hakkında htıIA bilmediği şeyler vardı.
Her ne kadar sinirli olsa da, şu anda bu yeteneklerinden Müfit

ona minnettardı.
"Hadi," dedi Howard.
Lewis telefonu kapattı,

Howard bir an durup rahatlamaya çalıştı. Ellerini masası-
na koydu, arkasma yaslandı, gözlerini kapadı, rahat bir nefes
alabileceği o yere gidebilmeyi umuyordu ama o yer yüz bin
mil ötedeydi.
Tanrım.
Birden aldma geldi, Agatha öğle yemeği için dışarı çıkıp
arkadaşlarıyla buluşmayı planlıyordu. Agatha ona burada la-
zımdı. Agatha onun tanığıydı.
"Agatha," dedi, masasmdan kalkıp cep telefonunu alırken,
"son altı ayda Morris için elde ettiğimiz tüm oy rakamların'
istiyorum."

"Raporlanu hepsi bilgisayarda," dedi. "Gösterebilirim."
"Biliyorum ama senden hepsinin tek sayfalık bir özetini istiyorum. Yazılı kopya."
"öğle yemeğinden sonra hallederim," dedi Agatha.
"Şimdi lazım. En kısa sürede."
Agatha bilgisayar ekratunın köşesindeki saate baktı. "Elbette Howard, hemen ilgileniyorum. Sadece... Sadece telefon açıp bir görüşmeyi ertelemem lazım." •
"Teşekkürler, harika."
Howard'ın cep telefonu çaldı ve Armani ceketinin içinde bir bomba patlamış gibi hissetti. Paniğini gizlemeye çalıştı,

telefonu çıkarıp kim olduğuna bakmadan kulağına götürdü.
"Howard."
Hiçbir şey duymayı beklemiyordu. Bridget? iyi misin sen?
Sorun ne? demeye hazırlandı.
Morris, "Hey, bu akşam görüşüyoruz değil mi?" dedi.

Morris. Selam.
Unuttun mu?"

"Hayır, elbette hayır. Konuşmamız gerek."
"Times hikayenin devamını getiremedi ama üstünde çalışıyor olmahlar."
"Anlaştık." Duraksıyor. "Bridget de gelecek mi?"

"Hayır. Bu olay onu geriyor, akşaM yemeğinde duymak

isteyeceği son şey bu?

"Yalnız değil," dedi Howard

"Ben halk doğru olanı yaptığımızı düşünüyorum," dedi Morris. "Aynı kararı bir kez' daha vermek zorunda kalsam, yine yapardım. Ortaya çıkarsa da böyle söylerim. Akşam göraştirtiz."

Howard telefonu cebine koydu ve Agatha ya baktı. Agatha bir çıktı alıyordu. "Kusura bakma. Öğle yemeği için planı!' vardı, değil mi?"

"Sorun değil," dedi Agatha. .

Howard ofisine döndü ama kapıyı açık bıraktı. Agatha içeri girerse diye meşgul görünmeye çalışıyordu. Ama herhangi bir şeye odaklanması imkansızdı. Telefonu bekliyordu. Ve tüm bunların nasıl olduğunu düşünüyordu.

Bridget'e o Fitch denen kadından uzak durmasmı söylemesi gerekirdi. Buna gerek görmemişti. Howard'm aklından bir an için bile, Bridget'in onunla tekrar görüşeceği geçtin;

Linwood Baıriay

Fitch'in evine gidebileceği. Tam da o sırada-
Telefonu çaldı.

Howard cep telefonunu alıp ekrana baktı: BRIDGET.
"Alo?" dedi, masasından kalkıp Agatha'nın masasına doği
nı yürürken. Agatha birtakım kağıtlar ıımbahyordu.
"Bridget? Bridget, sorun ne?" dedi, Agatha'nm masasının
yanında durup. Agatha bir terslik sezdi ve yaptığı işi yarıda
kesti.
"Bridget, sen iyi misin?' dedi. Durdu. "Neredesin? Bana
nerede olduğunu söyle."
Aptha'nın ifadesi giderek endişeli bir hal alıyordu.
Howard ona endişeli bir bakış attı.
"Bridget?" Telefonu kulağından çekip, "Kapattı," dedi.
"Ne oldu?" diye sordu Agatha.
"Çok garip konuşuyordu. Üzgün olduğunu söyledi, sonra
da Morris'in yaşam enerjisini emdiğini ve daha fazla dayana-
mayacağını."
"Ne dedi?"
"Çok saçmaydı. Kendi gibi değildi." Telefonunu lanali
dı. "Onu arayacağun."
Numarayı çevirdi. "Cevap vermiyor. Hadi, hadi ama Las

net olsun, Bridget, aç şu telefonu."
"Nerede olduğunu söyledi mi?"
"Hayır. Açmıyor." Telefona dokundu. "Morris'i aramalr
yin Belki o nerede olduğunu bilir."
Elbette, Morris de bilmiyordu. O da ona telefonundan
ulaşmaya çalıştı. Morris, Howard ve Agatha, Bridget'in ar-
kadaşlarını aramaya başladılar. En sevdiği mağazalan arap!)
uğradı mı diye sordular. Aric.adaşları ve müşterilerle yemek
yediği restoranlan.

Psikoz

Morris onun nerede olduğunu ya da Howard'a söyledikle-
riyle ne kast ettiğini bilemiyordu.
Ancak saatler sonra, Howard onun eski evine bakmayı
önerdi. Morris'le ikisi oraya polisten önce gittiler.
Intihar olduğuna karar verildi.
Çoğu insan, kendini öldürmeye karar verdiğinde, daha ge-
leneksel yöntemler seçerdi. Aşırı dozda ilaç. Şakağa dayanan
bir silah. Yüksek bir binadan atlamak.
Polis, Bridget Sawchuck'ın hiç duyulmamış olmasa da,
oldukça sıra dışı bir teknik seçtiğine karar verdi. (Soruştur-
orada yer alan birkaç kişinin söylediğine göre, akıllara Sisler
Evi filminde Ben Kingsley'nin canlandırdığı karakterin ca-
nına kıpşuu getirmişti; Bridget'in fikri bu filmden aldığım
dair söylentiler vardı ama Morris Sawchuck ve Bridget'in are
kadaşlan onun bu filmi izleyip izlemediğinden emin değildi.)
Önce, kocasına bir not yazmıştı. Dört kelime: "Morris.
Beni affet. Bridget" Uzmanlar bunun onun el yazısı olduğu-

na karar vereceklerdi. Belki birkaç noktası biraz farkli ama kadın hayatım son vermek üzereydi ne de olsa. Hattatlık kafasındaki şeylerin başında gelmiyordu o sırada

Notu yazdıktan sonra, evin kapısının hemen önündeki batıya koymuş, dolaptan bir elbise torbası almış ve kafasına geçinnişti. Torbayı, boynunun etrafım birkaç kez sardığı koli bandıyla sabitlemişti. Adli tıp uzmanları, Bridget'in parmaklannda bant yapışkanı kalıntılar bulacaklardı.

Torbanın içindeki azıcık havayla yatağa uzanmış ve bilek-'erini yatak başına kelepçeleyip, nefes alamayıp panik olduğu zaman içgüdüsel bir şekilde kendini kurtarmamayı garantilemişti. Morris onun bu kelepçeleri nereden bulduğuna dair hiçbir fikri olmadığım söyleyecekti. Polis, kelepçeleri bir

seks shoptan hayatına son vermesine yardımcı olması için al.
dığı - nakit Ödeyerek sonucuna varacaktı.
Açıkçası, Bridget' in Ölümünde çok fazla şüphe çeken nok.
ta vardı. Kafasına torba geçirilip yatağa kelepçelenmiş bir ka.
dın. Fakat herhangi bir darp ya da mücadele izi yoktu. Orada
başkasının da olduguna dair bir ipucu yoktu. Sadece kısa bir
not vardı.. 4
En inandırıcı kısım, cep telefonundan Howard'ı ara-
mış olmasıydı. Telekomünikasyon şirketi aramanın Brid-
get'in bulunduğu yerden geldiğini doğruluyordu. Agatha,
Howard'a telefon geldiği esnada orada olduğunu polise an-
lattı. Howard'm konuştuklarma kulak misafiri olduğunu. Bri-
dget'in zor durumda olduğunu.
Howard polise telefondakinin kesinlikle Bridget olduğum
söyledi. Sesini tanıdığım. Bridger in zorla konuştımıluyor-
muş gibi bir hali olmadığım. Konuşması gayet samimi geli-
yor& •
İşin içinde olan herkes bunun hassas bir dava olduğunu
biliyordu. Olabilecek en hassas davalardan. Ölen kadın baş-
savcının karıslydı. Morris Sawchuck, Howard aracılığıyla
forsunu kullanıyordu. Kanıtlar intihara gösterdiği ve herhangi
bir cinayet şüphesi oluşturmadığı için olayın üstüne bir perde
çekilecekti. Birkaç gün sonra, basına Bridget Sawchuck'm

"aniden öldüğüne" dair bir açıklama yapıldı.
- "Aniden ölmek" "intiharın" şifreli haliydi. Daha fazla de-
tay açıklanmadı.
Çılgına dönen Morris Sawchuck siyasi hırslannı bekleme-
ye alıp hayatını toparlamaya çalıştı.
Bu sırada polis, Allison Fitch'in görünürde olayla bir ilgi-
si olmayan kayboluşuyla ilgili üstünkörü bir soruşturma açtı.
Bir sürü insan kayboluyordu ve Fitch'in annesinin söylediği-

ne göre, kızı daha önce de uzun süre ortadan kaybolmuş ve
genellikle paraya ihtiyacı olduğunda ortaya çıkmışü.
Ev arkadaşının kayboluşu karşısında korkmaktan çok küp-
lere binen Courtney Wahners Fitch'in borçlarını ödememek
için kaçtığım düşünüyordu — kendini gizli polis olarak tanı-
tan bir adamla görüştü. Adam ona Allison Fitch'in gündüzleri
evden uyuşturucu satışı yaptığım — Courtney, Allison için çok
iyi şeyler düşünmese de çok şaşırdı ve Allison uyuşturucu işi
yapıyorsa neden beş parasız olduğunu merak etti — ve evin
hâlâ gözetim altında olduğunu söyledi. Adam evi devretmek
ve MM uyuşturucu satılan bir yer izlenimi vermek istiyordu.
Courtney'nin bulacağı yeni evin birkaç aylık kirasıyla birlik-
te, Fitch'in ona olan burcunu da ödeyeceğini söyledi.
Courtney dehşete kapıldı. Courtney kaçıp gitmek istedi.
Courtney anlaşmayı kabul etti.
Lewis Blocker, apartmanın kapısına hareketle aktive olan

bir kamera yerleştirdi.

Nicole, Allison'ı bulmak için Dayton'a gitti,

Monis yas tutuyordu.

Howard her gün acaba bugün kalp krizi geçirir miyim diye endişeleniyordu.

Ve sonra, dokuz ayın ardından, adamın biri elinde, nereye bakacağım bilse tüm dünyanın görebileceği bir cinayetin yancıdan alınmış çıktısıyla evin kapısında bitti.

1 S:110

kile, "Pekala, bir kez daha üstünden geçelim," dedi.
Kıyafetlerimi giymiş, Thomas'ın yatağında otunıyordum
ve Thomas üç monitörtin karşısındaki sandalyesine geçmişti.
Julie'yle ikimiz, final sınavı konularının üstünden geçen bir
öğretmenin karşısındaki iki öğrenci gibiydik.
Julie, "Thomas internette bir görüntüyle karşılaştı, seni
Orayı kontrol etmen için Manhattan'daki bir adrese gönder-
di, sen de gidip baktm ama tam olarak değil çünkü bu işe
gerçekten gönüllü değildin ama yan dairede oturan kadınla

konuştun."
"Evet," dedim.

"Ve senin araştırma becerilerinden memnun kalmayan
Thomas ev sahibini aradı ve eskiden orada iki kadının ya-
şadiguu ama ikisinin de evden taşındiklannı ve dairenin o
zamandan beri boş olduğunu fakat kirayı Blocker adında bir
adamın ödediğini Öğrendi. Şimdiye kadar nasıl gidiyorum?
Thomas onu başıyla onayladı. "Harika." Bana baktı. "Çok
iyi gidiyor." .
"Devam et," dedim.

"Ve bu küçük araştırmanın ardından, birkaç gün içinde Whir1360'taki görüntü değiştirildi," dedi Julie. "İşte bu aklımı karıştırdı."

"Evet, benim de," dedim. "Ama çok mantıksız. Apartman-

Baki kadına internette gördüğümüz manzarayla ilgili hiçbir şey söylemedim. Thomas, sen ev sahibine camda ya da bilgisayannda bir şey gördüğünden bahsettin mi?'

Thomas kafasını iki yana salladı. "Hayır."

"O zaman iki olay arasındaki bağlantı nedir?" diye sor-

Julie düşünüyordu. "O adrese neden gittiğini söylemedin öyle mi? öğle yemegi yediğin adama bahsettin mi? Menaje-

rine?"

"Hayır. Ona tek kelime etmedim.

"Seni takip eden biri oldu mu?"

Julie'ye bakıp gözlerimi devirdim. "Gerçekten mi?"

Julie suratını ekşitti. "Tamam, belki biraz abarttım. Ama Orchard Sokağı'na gittiğin zamanı hatırlamaya çalış."

kimi çektim. "Toplantım bittikten sonra bir taksiye bindim ve Orchard'a gittim, evin birkaç blok kuzeyinde indim. Yavaş yavaş aşağı yürüdüm, elimde çıktısını aldığım resim vardı, doğru binayı bulduğumdan emin olana kadar pencereleri ve tuğlalar elimdeki fotoğrafla kıyasladım. Camdaki

klima motoru falan hepsi birbirini tutuyordu.".

"Içeri nasıl girdin?"

"Binadan biri çıkıyordu, ben de içeri sıvıştım. Yukarı çıktım, kapıyı çaldım, açan olmadı. Anlatacak başka bir şey yok."

Julie düşünüyordu. "Kapıyı açan olsaydı ne söyleyecek-

"Kafamda birkaç fikir vardı, sonunda açık olmaya karar verdim. Whir1360'ta bir şey gördüğrilmilzü ve ne olduğunu

merak ettiğimizi söyleyecektim."

Thomas üzgün bir şekilde kafasını salladı.

Yani kağıt sürekli elindeydi," dedi Julie.
Evet, sanırım."

"Yani binadan çıkan adam onu gördü, komşu kadın da gör.
da ve yanından geçtigin insanlar da."
"Hayır... Sanmıyorum... Lanet olsun. Kağıdı bir ara çı-
lcarttım ve sonunda cebime koyduğumdan da eminim ama ne
zaman olduğunu bilmiyorum.",
"Yani kadın kağıdı görmüş olabilir," dedi Julie. "Ya da se-
nin fark etmedigin
"Belki de lobide kamera vardı," dedi Thomas. "Hiç düşün-
medin mi?"
Ona öfkeyle baktım. "Hayır, düşünmedim. Neden düştını>
yim ki, Tanrı aşkına?" Ama sanırım düşünmüş olmam atm-
ktindü. Sakinleşip, "Tamam, diyelim ki birisi, bir şekilde,
elimdeki kağıdı gördü. Bunu görüntünün değişmiş olmasına
nasıl bağlıyoruz?"
Julie, "Tartışmanın iyiliği için, şöyle varsayalım, Tho-
mas'm pencerede gördüğü... Bir şeydi... Birinin-"
"Kim mesela?" diye sordum.
"Bana yardımcı ol. Tamam mı? Diyelim ki pencerede gö-
rünen şey birilerinin internette dolaşmasından hoşlanmaya-

cağı bir şeydi. Ve durumu öğrendiklerinde görüntüyü oradan kaldırnıalan gerekiyordu. Bir düşünsene. Whir1360 arabaları-nın çektiği onca gizli kareyi düşün. Kan ların' aldatan adam-

lar, kocalarım aldatan kadınlar."
"Ama yüzleri bulanıklaştınyorlar," dedim.

"Evet ama diyelim ki, sırf eğlencesine, Hartford'da yaşa-yan bir adamsm ve evin Whir1360'ta görünüyor mu bilmek istiyorsun ve evini buluyorsun, golf arkadaşının Lincoln'ünü otoparkta görüyorsun, üstelik Lincoln senin evine daha Önce hiç gelmemişken. Ama karın fotoğrafin çekildigi gün evde.

Psikoz

Ya da Lincoln'ü olan sensin ve fotoğrafın internette olduğunu arkadaşından önce sen öğreniyorsun. Ne yaparsm?"
"Ne demek istediğini anladım."
Thomas araya girdi, "Boston'daki bir araca çarptığını gör-düğün' şu araba gibi." Julie'ye dönüp, "Ray o konuda hiçbir şey yapmadı."
"Internette öyle şeyler var ki bilsen dehşete düşersin," dedi Julie. "Belki de sen kağıdı elinde sallaya sallaya dola-şırken birini penceredeki kafadan haberdar etmiş olabilirsin."
"Belki," dedim. "Diyelim ki haklısın ve ıiyaretimle g<5. rantantin değişmesi arasında bir bağlantı var. Resmi nasıl de«

giştirebilirsin?"
"Hack'lersin," dedi Thomas,

Julie onu başıyla onayladı. "Mantıklı. Başka nasıl yapabi

lirsin, değil mi?"
"Samm," dedim,

"Whir1360'ı arayıp son zamanlarda sistemlerine izinsiz giriş yapmaya çalışan biri oldu mu diye sorulabilir," dedi Julie. "Güvenlik duyularını aşan ya da adı her neyse onu yapan birileri."
"Nereden başlardın?" diye sordum. "Kimi arardm?"
hile gülümsedi. "Resim çizmeyi biliyorsun ama söz konusu aradığın cevapları bulmak olduğunda en ufak bir fikrin yok. 0 işi ben hallederim."
Julie'nin aradığı cevapları bulmak konusunda becerikli olduğu aşikardı. Benim emin olmadığım şey, bu cevapların peşine düşmemiz gerekip gerekmediğiydi. Bu işe bulaşmah miydik? Üstümüze düşmeyen konuları kurcalamak Thou, mas'ın başım derde sokan mıydı? FBI evimize kadar gelmişti. Whir1360'm güvenlik görevlilerinin de kapımıza dayanmasını istiyor muyduk?

Linwood Barchy

Fakat bu endişeleri kendime sakladım, en azından o an için, çünkü aklımda daha acil sorular vardı. "Thomas, ev sa. hibini aradığında ne söyledi bir daha anlatsana. Orada yaşa- yan kadınlarla ilgili?"
"Dairenin geçen yaz boşaldığını. Kadınların kardeş ya da akraba olduklarını sanmıyorum. Soyadları farklıydı."

Neydi?"
Courtney ve Olsen."
Bunlar ilk isimleri mi?'

"Sanıyorum. Adamı alcsanı yüzünden anlamakta çok zor- landım Sana söylemiştim."
"Olsen isme benzemiyor," dedi kile. "Sana tam isimlerini verdi mi?"
Thomas masasma döndü. "Yazmıştım," dedi. "Courtney Walmers ve Olsen Fitch."
"Bir dakika," dedim. Isim bir yerden çağnşım yapmıştı.
"Olsen Fitch?" Son zamanlarda bu isimle karşılaşmamış any- dım ben? "Thomas, yerine geçebilir miyim?" Onu bilgisayar sandalyesinden kaldırdım, yeni bir pencere açtım ve babamın

bilgisayarında yaptığım gibi New York Orchard Sokağfyl*
ilgili haberleri bir kez daha aradım.
"Bir dakika... Bir dakika," dedim. "İşte. Bu ismi bir yerde gördüğümü biliyordum. Thomas, ev sahibinin `01sen Fitch' yerine `Allison Fitch' demiş olması mümkün mü?"
Thomas düşündü. "Sanınm."
"Pekala, burada polisin Allison Fitch adında bir kadını aradıklarma dair bir haber var. Orchard'da oturuyormuş, bir barda çalışıyormuş ve bir gün işe gitmemiş. Sadece tek bir haber var, arkası gelmemiş."
"Muhtemelen penceredeki kadın bu," dedi Thomas, sms

dalyesine bir an önce geri dönmek ister gibi başımda dikilip.
"Internette gördüğüm, bir kadın olmalı. Boğuldu ve cesedi bir yere atıldı."
Polisiye dizileri izlemeyen bir adam için Thomas, olası senaryolar konusunda epey hızlıydı.
"Thomas," dedim, "Julie'yle ikimiz bu konuda ne yapacağımızı konuşurken sen burada oturup bekler misin?"
"Seksinizi mi tamamlayacaksınız?" diye sordu Thomas.
Yüzümün kızardığmı hissettim ama 'şube çok sakindi.
"Belki sonra," dedi. "Önce bu meseleyi konuşacağız. Sonra istediğimiz zaman seks yapabiliriz."
Thomas çoktan işine geri dönmüş, bir Avrupa şehrine benzeyen sokaklarda dolaşmaya başlamıştı. Merakunı hissedip,
"Prag," dedi.
Julie'yle ikimiz haritalarla kaplı koridora çıktık.

"Ne düşünüyorsunr diye sordum.

Julie çaresizce ellerini kaldırdı. "Biliyorsam ne olayını."

"Aynen."

Mutfağa indik. Julie kahve aramaya koyuldu ve bir kav&

noz granül kahve buldu. "Bana elinizde sadece bunun oldu-

gıum söyleme sakın."

Öyleydi. Su ısıtıcıyı doldururken, istersen bana deli de

ama ben gerçekten de ortada ilginç bir durum olduğunu dü-

şıllnüyorum."

"Evet," dedim isteksizce.

Bir gariplik olmasa kim neden o kafayı pencereden silsin

"Katılıyonun."

"Peki, ne yapacaksın?

"Ne mi yapacağım?"

Linw ood Barclay

"Thomas'm dediği gibi New York polisini aramayacağı.
nı söylediğini biliyorum ama bu o zamandı. Şimdi arayacak
num?"
"Polisi aramayacak olmamın nedenlerinden hiçbiri değiş-
medi," dedim.
Julie şaşırmış görünüyordu. "Pardon? Fotoğrafın değiş.
mesi bir şeyleri değiştirir."
Ona FBI'ı hatırlattı'". "Thomas zaten CIA ve Bill Cin-
ton'a e-posta gönderdiği için adamlarm kara listesinde. Diye-
lim ki New York polisini ya da Promise Falls polisini aradık
Muhtemelen bir tür alarmı tetiklemiş olacağız ve FBI bundan
haberdar olacak. FBI herkesi kardeşimin neler yaptığında
haberdar edince, CIA'e ezberlediği sokaklarla ilgili güne
cellemeler yolladığını öğrendiklerinde, sence onu ne kadar
ciddiye alırlar? Özellikle de gördüğünü iddia ettiği şey artık
Whir1360'ta yokken?"
Julie'nin omuzlar düştü. "Kahretsin. Ama Thomas'ın gör-
düklerinden fazlası var ve aldığın çıktı da hâlâ duruyor. Bir de
kayıp kadın söz konusu."
"Hâli kayıp olabilir de olmayabilir de," dedim.
"Evet, ama bunu kontrol edebiliriz. Ray, tereddüdünü anlı-
yorum ve polislerin durumu önemsemeyeceğini düşüıunekte
de haklısın ama itiraf etmeliyim ki bu durum taylerimi diken

diken etti. Ben ne yapacağımı biliyorum. Yarın Whir136011 arayacağım ve sitedeki görüntüleri sansürlemekle görevli olan kimse onunla konuşup sitenin hack'lenip hacklennıediğini soracağım. Ya da görüntüyü bir nedenden ötürü kendilerinin değiştirip değiştirmediğini.*

"Ve benim de polisi aramam gerektiğini düşüntiyorsun7 dedim.

"Bence polisi aramalısın."

Psikoz

Yenilgiyle ellerimi kaldırdım. "Tamam, polisi arayacağım. Hangisini?"

"New York Polis Departmanı," dedi Julie.

"O sokagın hangi bölgeye bağlı olduğunu bile bilmiyorum." Babamın dizüstü bilgisayarmdan bakarak yedinci böle ge olduğuna karar verdik. Intemetten bulduğum numarayı telefonuma girdim. "İşte başlıyoruz," dedim Julie'ye, hattın bağlanmasını beklerken.

"Alo, merhaba," dedim telefon açılınca. "Ben bir... Sanınm bir dedektifle görtişmem gerek."

"Acil bir durum mu beyefendi?"

"Hayır, değil. Yani, önemli ama acil bir durum değil."

"Bekleyin."

Birkaç saniye sonra başka biri telefonu açtı. Boğuk sesli bir adam. "Simpkins."

"Merhaba, ben Ray Kilbride. Promise Falls'dan anyo-

"Size nasıl yardımcı olabilirim, Bay Kilbrider

"Pekala, kulağa biraz çılgınca gelecek ama beni dinleme-

nizi rica ediyorum. Kardeşim bir cinayete tamk olmuş olabi-
lir. Ya da onun gibi bir şey."

"Kardeşinizin adı nedir?"

"Thomas Kilbride."

"Peki, beni onun yerine sizin aramam nedeni nedir?"

"Ben yaparsam kendini daha rahat hissedecekti sanırım.

"Neden?"

"Bakın, bunun bir önemi yok ve zaten tek tanık da o değil."

"Diğer şahit kim? Siz de şahit misiniz, Bay Kilbride?"

"Sayılır. Aslında birçok şahit olabilir. Internette cinayetin
görüntüsü var. En azından, vardı."

' Hattın diğer ucunda bir sessizlik. "Anlıyorum. Öldürülen kim, Bay Kilbride?"

"Aslında birinin öldûğûnden emin değilim ama görünüşe bakılırsa birisi camın Önünde Öldürülmüş olabilir. Allison Fiteh adında bir kadın."

'"YouTube'da mı gördünüz, beyefendi?" diye sordu dedektif, sesi şimdiden şüpheyle dolmuştu.

"Hayır, Whir1360'ta, hani şu—" •

"Ne olduğunu biliyorum. Kardeşinizin o sitede bir cinaye. te tanık olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Doğru. Bakın, ilk başta hayal görüyor sandım ama-"

"Neden hayal gördüğünü düşündünüz?"

"Çünkü kardeşimin psikiyatrik rahatsız geçmişi var ve-"

Çat

Julie'ye baktım.

"Söylemene gerek yok," dedi. "Ben olsam ben de kapar•

dını. Daha kötü aktarabilir miydin acaba?"

"Sana kötü bir fikir olduğunu söylemiştim.

Julie ellerini havaya kaldırdı. "Tamam, sen hakhydm, ben

haksızdım. Bu meseleye bulaşmak istemiyorsun, 'Mm?ı da dahil etmek istemiyorsun, sanırım haklısın. Bu işle bir bağlantın yok. Ayrıca birisi seni elinde o kağıtla görmüş olsa bile, kim olduğunu bilemezler."

"Doğru. Kimseye adımı vermedim."

"Tamam işte," dedi Julie. "Endişelenmeni gerektiren bir durum yok?

KIRK IKI

"Şu resme bir daha bakabilir miyim?" dedi tezgahın arkasında duran kadın.

Lewis Blocker, Aşağı Manhattan'daki sanat dükkanındaki kadına kağıdı uzattı. Fitch'in apartmanuun kapısındaki güvenlik kamerası kayıtlanndan alınmış bir kareydi. Elinde Whir1360'tan aldığı görüntüyle kapıyı çalan adamın elde edebildiği en iyi karesi buydu. Yüzü balık gözü lensle çekilmiş gibi görünüyordu ama Lewis bunun adamın kimliğini belirlemek için yeterli olduğuna karar vermişti. ,

Kadın resme bir kez bakmış ve adamı tanımadığım söyle,' mişti, sonra bir kez daha bakmak istemişti.

"Bu adam tam olarak ne yapmış?"

"Kredi kartı sahteciliği," dedi Lewis. "Kimlik hırsızlığı."

"Ah, evet," dedi kadın. "Bu büyük bir sorun."

Lewis kadının otuz yaşlarında olduğunu tahmin ediyordu. Simsiyah saçlar, Morticia Adams gibi bir ten, yakut kırmızısı ruj. Kulaklarmda çivili küpeler vardı, bir tane de burnunda ve dudağuun hemen altında bir tane daha. Lewis kadının görünmeyen yerlerinde daha kaç tane piercing olduğunu merak etti.

Kadın kağıdı elinde tuttu ve başını yana eğdi. "Yüzü biraz şiş görünüyor."

"Kameradan öyle görünüyor," diye açıkladı Lewis.

"Bilmiyorum. Belki tamyorumdur diye düşündüm ama emin değilim." - •

nwood Barday

"Sana bu adamın neler yaptığından bahsedeyim," dedi Lewis, adamın ne kadar kötü biri olduğunu öğrenince yardım etmek için daha hevesli olmasını umarak. Kadına polis olduğunu söylememişti ama cüzdanını açıp göstermişti ve kim olduğunu anlamasına yetecek kadar yüzüne doğru tutmuştu.
"Insanların kredi kartı numaralarını alıp yeni kartlar üretiyor ve insanların kişisel bilgilerini bunlara aktarıyor, birkaç gün boyunca çılgınca alışveriş yapıyor ve sonra kartı atıyor. Genellikle o sırada kredi kartı şirketi kredi kartının normal kullanım sınırlarının dışına çıktığını fark edip sahibini uyarmış ve kartı iptal etmiş oluyor.".
Kadın hayretle başını salldı. "inanılmaz." Sesinde bir net> ze hayranlık vardı, sanki aynısını nasıl yapabileceğini düştinüyomuş gibi. "insanlar çipli kartlar kullanmaya başladığu» dan beri böyle şeyler olmadığını sanıyordiun."
"Keşke," dedi Lewis. "Yeni teknolojiler kötü adamları jadece biraz yavaşlatıyor, sonra kendilerince onu da saf dışı Lakmanın bir yolunu buluyorlar."
Kadına adamın bu dükkana girdiğini düşündüğünü söyledi. Birkaç sabah önce.
"Dülckandaydun ama bu adamı hatırlarruyonun," dedi kadın. Mağazanın icine bakındı. fırcalan düzenleyen uzun boydul. Mağaza içine bakındı, fırçaları düzenleyen uzun boy-

lu, esmer bir adam gördü. "Tarek, bir saniyen var mıT'
Tarek yanlarına geldi ve kadının karşısına, Lewis'in yanı-
na geçti.
"Bu polis şu adamı bulmaya çalışıyor," dedi. "Ben tanlya-
madım ama adamın birkaç gün önce buradan bir şeyler aldı,
ğını söylüyor."
"Ne yapmış?" diye sordu Tarek kağıdı incelerken.
Lewis yine aynı şeyleri açıkladı.
"Biz yine de paramın alıyoruz," dedi Tarek. "Kredi karı

Psikoz

dolandırıcılığı olunca kredi kartı şirketi kart sahibine parasını
geri ödüyor."
"Biliyorum," dedi Lewis. "Ama bu, adamı yakalamama
yardım etmen gerekmediği anlamına gelmiyor."
"Evet, yani, adam için bir şey fark etmeyecek," dedi Tarek.

Ne demek istiyorsun?"
`Onu hatırlıyorum. Nakit ödedi

"Nakit mi?" dedi Lewis. Artık kim nakit ödeme yapıyor-
du ki?
"Birkaç boya tabancası aldı galiba, birkaç tane de marker
kalem." -
"Kim olduğunu biliyor musun? Daha önce buradan alış-
veriş yaptı mı?"

"Kim olduğunu bilmiyorum ama evet, daha önce buraya g
di. En azından öyle söyledi. Şehre her geldiğinde uğnıyonnuşer

Şehir dışından mi?
Evet."

"Neresi olduğunu söyledi mi?"
Tarek kafasını iki yana salladı. "Sanmıyorum. E-posta lis-
temizde olup olmadığını sordum, o da varım dedi."
"Listeye bakabilir miyim?"
"Mağaza müdürünün listeyi vermek isteyeceğini sanmıyo-
nın. Ayrıca listede yüzlerce insan var." fr
"Boya tabancasını ne için aldı? Ne için kullanılıyor? Nasıl
bir iş yapıyor?
Tarek bir süre düşündü, piercingli kadın ona beklenti dolu
gözlerle bakıyordu. "İllüstratör olduğunu söyledi. Ama bilir-
sin, birkaç milyon illüstratör var. Ah evet, bir de bir haber
sitesi için bir iş yapacağından bahsetti.
"Hangi site?"
"Yeni bir şey. Bilmiyorum. Siyasi bir site, HuffPo gibi?

"Ne?" diye sordu Lewis. İnterneti kullanmak konusunda iyiydi ama yine de online bir gazete yerine gerçek bir gazete kumar tercih ederdi.

Tarek omuz silkti. "Bilirsin işte, şu aksanlı kadın. Arada bir Bill Maher'iii programında çıkıyor."

Lewis o adamın programmdan nefret ediyordu. Solcu pishic.

"Ama o site değil? Farklı biri?'

Tarek omuz silkti. "Tüm bildiğim bu. Bol şans."

Lewis köşedeki bir kafede bir masa buldu, kendine dereotu turşulu et ve kahve söyledi ve Howard Talliman'ı aradı.

"HuffPo denen siteyi biliyor musun?" diye sordu.

"Tabii ki? dedi Howard. "Neden?"

"Ona benzer yeni açılacak bir siteden haberin var ini?

"Soruşturabilirim," dedi Howard. "Neden?"

"Soruştur ve en kısa sürede bana geri dön."

Lewis kahvesini bitirmek üzereyken cep telefonu çaldı.

"Kathleen Ford yeni bir site kuruyormuş," dedi Howard.

"O kadının kim olduğunu bilmem mi gerekiyor?

"Evet."

"Pekala, o zaman o kaduı adamımızı işe almış olabilir."

"Elinde bir isim var mı?"

"Henüz yok ama olacak. O fıstıkla herhangi bir bağlantın var mi?" Lewis kalemini ve not defterini çıkardı ve Howard'm

verdiği birkaç numarayı not aldı. "Onu tanıyor musun?"
"Uzaktan," dedi Howard. "Ama adımı veremem. Benim bir sürüngen olduğumu düşünüyor."
Lewis telefonu kapattı. Belki de bu Kathleen Ford denen kadın karakter analizinde iyidir diye düşündü. Fakat Lewisie tanışacak olsa onun için de farklı düşüneceğini sanmıyordu.

KIRK ÜÇ

Annesini aramayı öyle çok istiyordu ki. İçinde bir sizi gibiydi. Dokuz ay olmuştu. Allison Fitch bu kadar uzun dayanabildiğine inanamıyordu. Annesini aramayı onlarca kez aldmdan geçirmişti tabii. Kaç defa telefonu eline almış — kendi telefonunu değil, evinden kaçar kaçmaz birkaç dakika içindej ondan kurtulmuştu e ve numarayı çevirmeye başlamıştı. Bil% keresinde, kısa süre çalıştığı Lubbock restoranın kadınlar tue valetinin zemininde bir cep telefonu bulmuştu ve annesinin numarasının tamamını tuşlamış ama son anda bunu yapmama daha iyi olacağına karar vermiş ve telefonu bulduğu yere bırakmıştı. Annesinin telefonunun dinlenme, evinin izlenme olasılığı yüksekti. Annesinin cep telefonu yoktu ve olsaydı da, Allison onları da dinlemenin bir yolu olduğunu düşünüyordu. Baltimore'daki uyuşturucu ticaretiyle ilgili dizide öyle olmuyor muydu?
Tabii birilerinin annesinin telefon görüşmelerini dinlediğinden emin olamazdı. Ama böyle bir şey varsa, bunca ay sonra hıllA dinliyor olabilirler miydi? Önünde sonunda yazgeçmeyecekler miydi?
Allison annesinin neler yaşadığım ancak tahmin edebilir-

di. Doğru, geçmişte de annesine türlü sıkıntılar yaşatmıştı. On dokuz yaşındayken uçağa binmeden birkaç saat önce, Allison annesine erkek arkadaşıyla bir aylığına Uruguay'a gideceğini

haber vermişti. Bir müzik grubunda elektrik piyano çalan o çocukla. Allison, gittikten ancak on gün sonra aslında Paraguay'a gittiklerini fark etmişti. Sonra, yirmi bir yaşındayken bir arabası olmuştu eski ve paslı bir Neon ama şikayet eden kimdi. Arabayı ona Bert amcası vermişti. Bunun üzerine, sadece iki bin iki yüz mil kadar uzakta olan Malibu'ya gitmeye karar vermişti. Bir çantaya birkaç parça kıyafet atmış ve kendi başına yola koyulmuştu. Yolculuğun beşinci gününde Albuquerque'deki kuzeni Portia'ya sürpriz yapmaya karar vermişti ve Portia kapıyı açıp onu görünce, "Aman tanrım, hemen anneni aramalısın, ailedeki herkesi aradı ve senin M-düğünü sanıyor!" diye bağırmıştı.

Fakat dokuz ay ortadan kaybolmak, Allison'ıın sorumsuz• luk standartlarmda birisi için bile fazlaydı.

Annesine bu defa farklı olduğunu söylemenin bir yolu yoktu. Onu aramayışının düşüncesiz ve benmerkezci bir aptal olmasından değil, bunu yaparsa öldürülmekten korkınasından kaynaklandığını söylemesinin güvenli bir yolu yoktu. Allison, annesine cehennem azabı yaşatıp bir gün sapasağlam karşısına çıkmanın ona telefon edip sonunda ölmekten daha iyi olduğuna karar verdi. Bir bakıma, diye düşündü, davranışlaruun başkalarını nasıl etkilediğini hiçbir zaman düşülmemiş olması bu defa işine yarayacaktı. Belki de an-

nesinin daha az endişelenmesini sağlayacaktı. Allison ailesini günün her dakikası nerede olduğundan haberdar eden bir ew lat olsaydı ve birden ortadan kaybolsaydı, işte o zaman gerçekten endişelenmeleri gerekirdi.

Allison buna inanmak istiyordu ama kalbinin derinliklerinde aslında Öyle olmadığını biliyordu. Annesi aklını kaçınyor olmalıydı. -•

Psikoz

Arada bir, seyahatleri sırasında birinin bilgisayantu ödünç alıyor ve kendiyle ilgili araştırma yapıyor, ortadan kaybolusuyla ilgili bir haber var mı diye bakıyordu. Kaybolmasından kısa süre sonra bir haber çıkmıştı ama sonrasında pek bir şey yoktu. Bu içini rahatlatmıyordu. Çok da önemli olmadığım bilmek. Dünyanın yüzeyinden silinip gitseniz bile yüzünül süt kartonlanna basmayacaklannı bilmek. Belki de bunun için fazla yaşlıydı.

Fakat Bridget Sawchuck'ın ölümüne dair birçok haber vardı tabii.

Vay canına.

Fazla detay vermiyorlardı ama Allison var olan azıcık bilginin de lanet olası bir hayal gücünün ürünü olduğunu b. yordu.

"Ani ölümü." Evet, kısmen doğru sayılabilirdi. Ama tam olarak değil.

Allison kaçıp saklanmanın en akıllıca şey olduğuna tamamen inanmış olmasaydı, Bridget'le ilgili haberlerin peşine düşerdi. Onun gibi bir kadının cinayetinin üstü örtülebiliyor-

sa bu adamlar her şeyi yapabilir demekti.

Her şeyi anlatmak bir çözüm değildi. Elbette bunu yapmak için kadına şantaj yaptığım da açıklaması gerekirdi ama bu, sorunlarının en önemsizi olsa gerekti. Allison yetkililere bildiklerini anlatmanın ölümüne neden olmasmdan korkuyordu. Bu yüzden kaçmaya devam etti. Önce evden kaçmakla başladı.

Allison Fitch o yatak odasında yaşananlar gördüğü, onu öldürmesi için birini gönderdiklerini - bu apaçık ortadaydı - ve yanlışlıkla Bridget Sawchuck'ı öldürdüklerini anladığı andan itibaren sadece kaçtı. Orchard'a öyle hızlı gelmişti ki yolda yanından geçtiği insanlar bir gaz patlaması olduğunu

düşünseler yeriydi. Hiçbir nedeni olmaksızın güneye doğru koştu, eğer kuzeye gitmiş olsaydı bir Fodor kitabını paylaşmaya çalışırken kaldınmı kapatan beş orta yaşlı kadim aşmak zorunda kalacaktı. İlk köşeden batıya döndü, bir sonrakinden kuzeye, diğerinden batıya, koşmaya başladı, her kavşağa geldiğinde farklı bir yöne gidiyordu, tek amacı Bridget'i öldüren kadın her kimse ondan kurtulmaktı.

Birden dönüp bir kafeyle karşılaştı. Hangi sokakta olduğuna dair bir fikri yoktu. Tezgahın önünden geçerken "Orta boy latte," diye seslendi, böylece kimse tuvaleti kullandığı için zorluk çıkartmayacalctı, ona nerede olduğunu söyleyecek bir levha görmek için çaresizce etrafına bakındı ve içgtidtisel olarak bodruma inen dar tuğla merdivenlere yöneldi. Tuvaleti buldu, kapıyı zorladı. Kilitliydi.

"Bir dakika," diye seslendi birisi içeriden.

Allison merdivenlerin önünde durdu, izledi, o kadının peşinden gelmesini bekledi.

Tuvaletten bir adam çıktı. Allison tek tuvalet kabinli ve lavabolu küçük odaya girdi, kapağı indirdi ve oturdu. Nefesini düzenlemeye çalışırken telefonunu çıkarttı.

Kimi arayacağuu düşündü.

Bir başsavanın karısına şantaj yapma planınız ters gittiğinde ve yüksek mevki sahibi insanlar sizi öldürmesi için bi-

rini gönderdiğinde kimi arardınız?

Güzel son*.

Allison telefonuna bakıp birden onu takip etmek için bu cihazdan yararlanabileceklerini fark etti. Telefonu kapattı, tuvaletin kapağını kaldırdı ve telefonu içine attı.

Düşün, düşün.

Tamam, polise gitmek fazla risldiydi. Muhtemelen annesinin evini de gözetliyorlardı. Arkadaşlarını arayamazdı. Zaten

çoğuyla Courtney'le olduğu gibi arası açıktı. Borç para alıp geri Mememişti. Başkalarının bahşişlerine el koymuştu. Arkadaşlarının erkek arkadaşlanyla yatmıştı.

Yakmadığı tek köprü yoktu.

Aptal kaltağın tekirin, diye düşündü.

Cüzdanında birkaç yüz dolar vardı. New York'tan ayrıl-) mak için bir bilet almaya yeterdi. Şehirden ayrıldıktan sonra ve kendini kısmen güvende hissettiğinde, bir sonraki adımını düşünmesi gerekecekti.

Birisi tuvaletin kapısına vurdu. Allison'm kalbi tekledi.

"Hey! Orada pizza falan mı yiyorum?

Ilk önce Pittsburgh'a yerleşti; bir geceden fazla kaldığına yere "yerleştiniz" sayıhrsa eğer. Otobüs bileti onu Philadelphia'ya götürdü. Oradan otostop çekti. Batıya gitmeye karar

verdi-ama Dayton'a fazla yaklaşmamak kaydıyla. Ilk akşamında Harrisburg'da bir parkta uyudu, sabah McDonald's'm tuvaletine girip çantasındaki malzemelerle insana benzemeye çalıştı. Elindekiler sadece bir tarak, ruj, eyeliner ve rimeldi. Çalışması gerekiyordu, ona şüphe yoktu. Öncelikle bir duş almalıydı.

Allison bir evsiz bannağına sığınmak dışında fazla seçeneği olmadığına karar verdi. Orada ona yemesi için bir şeyler ve bir duş verdiler. Çalınmaması için duşa çantasıyla birlikte girdi, çantayı su damlacıklannın erişemeyeceği bir yere astı. Kredi kartları işine yaramıyordu. Zaten çoğunun limiti dolmuşta ama kartlanndan birini kullandığı anda onu bulacaklannı biliyordu. Kartların hepsini ikiye bölüp çöpe attı. Barmakta kalabilmesi için yerine getirmesi gereken koşullar vardı ve bunlardan biri işlere yardım etmekti. Allison kendine mutfağı seçti. Normalde yaptığı işe en yakını buydu.

Linwood Barclay

Hafta boyunca mutfakta takıldı, ta ki bir gün iki polis memu-
nı gelip sorular sorana dek. Onun hakkında değildi -e- üç gece
önce dövülerek öldürülen evsiz bir adamın cinayetine tanık
arıyorlardı — fakat Allison'la yüz yüze görüştüler. Allison
yüzü bir yerlerde kayıp kişiler listesinde yer alıyorsa ve bu
iki polis de onu gördüyse, onu hatırlamalanndan endişe etti.
New York'la arasına daha fazla mesafe koyma vakti gel-
mışti.
Planı batı yönünde ilerlemeye devam etmekti ama bu du-
rumda Cincinnati'den geçmesi gerekecekti ve orası Dayton'a
biraz fazla yakındı. Ya tanıdığı biri, annesini tanıyan biri onu
görüp tanısaydı? Bu riski göze almak istemiyordu, bu yüzden
güneye yöneldi, otostop çekerek bindiği birkaç araçla güzel
bir üniversite kasabası olan Charlottesville'e geldi. Fakat
kendini akademinin koridorlarında çalışırken bulmadı. Ca-
mda "Eleman Aranıyor" yazan bir lokantada bir mutfak işi
daha buldu.
Bu sırada bütün nakit parasını harcamıştı ve lokantadaki
iş kalacak bir yer bulmasına yetecek kadar para getirmiyor•
du. Lokantanın sahibi Lester ona içinde bir kanepe olan Ford
pikabmda uyuyabileceğini ve temizlenmek için restoranm tu-
valetini kullanabilecegini söyledi.
Allison yoluna devam etmeden önce beş hafta boyunca

böyle yaşadı. Lester ona sağladığı konaklamanın karşılığında birtakım güzellikler yapmasını beklemeye başlamıştı. Allison onunla hiçbir şekilde ilgilenmiyordu ama Lester'ın durumu anlaması için pantolonunun ön tarafına çiğ yumurta dölcmesi gerekti.

Yeniden yola düşme valctiydi.

Otostopla Raleigh'e gitti. Charleston'da birkaç aç hafta geçirdi. Sonra, daha da güneye Jacksonville'e indi. Kış gelmeye

başladığı için Florida'ya gitmek iyi bir plandı. Allison'ın bir montu ya da kışlık kıyafetleri ve satın alacak parası yoktu. Giderek çaresizleştiği için kendiyle savaşmak zorunda da kalsa arada bir, onu arabasına alan ve biraz para veren adam-i Tara teşekkür etmenin bir yolunu buldu. İnsan mecbur kalınca her şeyi yapıyordu. ,

Tampa'da Coconut Shade adında bir motelde oda temizleme işine girdi. Müşterilerin odaları genelde birkaç saatliğine kiraladığı bir yerdi. Hiçbir referans, kimlik bilgisi ya da iş deneyimi gerekmiyordu. Adının Adele Farmer olduğunu söye ledi. Motel müdürü Octavio Famosa Kübalı bir adamdı, kırklı yaşlarının ortalarındaydı ve ona kamyonetinde uyuması için< bir yer teklif etmemiş, depo odalarının birinde bir çekyat vermişti.

Allison karşılaştığı çoğu adam gibi onun da karşılığında bir şey bekleyeceğini düşünmüş ama yanılmıştı. Octavio nazik ve dürüst bir adamdı. Karısı Samira bir yıl önce karaciğer hastalığından ölmüştü. Octavio yedi yaşındaki kızlarını tek

başına büyütüyordu ama onu işyerine getirmek istemiyordu çünkü uygun bir ortam değildi. insanların neredeyse hepsinin seks yapmak için geldikleri bir yerdi. Bu yüzden Octavio çalışmak zorunda olduğunda, kızına kız kardeşi bakıyordu. "Insanların ihtiyaçları vardır," deyip omuz sillcmişti. "Ve seninki de kalacak güvenli bir yer bulmak. Ben de bu yoldan geçtim."

Kimi günler öğle yemeğini Allison'la paylaşıyordu. Arada bir, gece vardiyasında, ona kasadan on dolar veriyor ve paylaşabilecekleri bir şey alması için onu Burger King'e yolluyordu. Konuşuyorlardı. Octavio'nun ailesi hâlâ Küba'daydı ve bir gün onları da Florida'ya getirebilmeyi umuyordu. "Onlar

Linwood Barday

buraya gelemeyecek kadar yaşlanmadan önce," dedi. "Torun.
larını görmelerini istiyorum. Ya sen?"
"Sadece annem var," dedi Allison. "Babam birkaç yil önce

öldü ve kardeşim de yok."
"Annen nerede?" diye sordu Octavio,

"Seattle," diye yalan söyledi. "Bir süredir konuşmuyoruz?
"Eminim seni özlemiştir," dedi.
"Yani, evet," dedi Allison. "Yapabileceğim bir şey yok?
"Bana kızımı hatırlatıyorsun," dedi.
"Nasıl? O daha küçücük bir kız."
. "Biliyorum ama ikinizin de annelerinin ihtiyacmız var.
ikiniz de çok tizgünstintiz? •
Evinden kaçıp Tampa'ya gelene kadar tüm yaşadıktan,
Allison Fitch'e ruhunun derinliklerine inecek bolca zaman
sağlamıştı.
Sonuçta, çok iyi bir insan olmadığına karar vermişti.
Başkalannm sırtından geçinmiş, karşılığında onlara hiç-
bir şey vermemişti; en başta da anne ve babasına. Her zaman
Önce kendini düşünmüştü. Kendi istekleri, kendi ihtiyaçları.

Kendi kendine sormaya başlamıştı, nasıl bir insan para gön-
dermesi için annesine yalan söyler? Nasıl bir insan ev arkada-
şım kira borcu varken o parayla tatile gider? Nasıl bir insan
cinsel bir birlikteliği yüklü bir kazana çevirmeye çalışır?

Nasıl bir insan şantaja başvurur?
Kötü bir insan.
Çok kötü bir insan.
Gerçek bir pislik.

İşte Allison buydu. Belki, diyordu kendi kendine, bunu
hak etmişti. Bu çorabı başına kendisi örmüştü. Orası kesindi.
Her zaman önce kendini düşünmemiş olsaydı, şu anda bura-
da, aylarca kaçtıktan sonra, Tampa'nın kötü bir kesimindeki

Psikoz

tek yıldızlı bir otelde lekeli çarşafları değiştirip Octavio'yla
Whopper'ım paylaşıyor olmazdı.
Karma dedikleri gerçekten berbat bir şeydi.
Bir akşam Octavio'yla konuşurlarken, "Kötü şeyler yi
parsan sonunda cezasını çekeceğine inanıyor musun?" dr,
sordu.
"Bu dünyada mı?" dedi Octavio.
"Evet, sanırım."
Octavio pişmanlık dolu bir şekilde kafasını salladı. `Ba-
zen evet, bazen hayır. Hayatları boyunca yaptıkları şeyler yü-

zünden cezalandınlmalan gereken insanlar tanıdım ama asla cezalarını çekmediler. İnsanın elinden ancak, öldükten sonra layıldaruu bulmalarını dilemek geliyor."

"Hâlll hayattayken layığını bulursan, sence öldü& man paçayı kurtarabilir misin?"

"Senin kötü bir insan olduğuna inanmıyorum," dedi Octavio ona. "Bence sen iyi birisin."

Allison ağladı. Uzun uzun ağla& Öyle çok ağladı ki bitap düştü. Octavio onu depodaki çekyata yatırdı. Yatağın ucuna oturdu ve Allison uykuya dalana dek omzunu okşadı.

Octavio ona yardım etmek istiyordu. Adele Farmer her ne yaptıysa yapsın, annesinin onu affedeceğine inanıyordu.

Adele'nin iyice uykuya daldığından emin olduktan sonra yatağın altından çantasını çıkarttı. Orada onun Adele Farmer olmadığım gösteren kimliği buldu. Adı Allison Fitch'ti.

Ve annesi Allison'm söylediği gibi Seattle'da değildi.

Çantada annesinin bir yılı aşkın bir süre önce yazdığı ve kızına onu çok sevdiğini, New York'ta mutlu ohrıasım istediğini ama istediği zaman Dayton'a geri dönebileceğini yazdığı yıpranmış mektubu buldu.

Linwood Barday

Dayton?

Octavio zarfın arkasından gönderenin adresine bütı, bi yere not aldı ve mektupla kimliği çantaya geri koyup çantayı da çekyatın altına doğru ittirdi. İnternete girdi ve Doris Fitcb adına bir telefon numarası buldu. Aramak için geç bir saatti- geceyarısıtu geçmişti — ama Octavio kadının saat kaç olursa olsun kızının nerede olduğunu bilmek isteyeceğini düşündü, Doris Fitch'i arayıp fısıldayarak konuştu ama kadro haberi alınca adeta kendini kaybetti.

"Aman tanrım," dedi. "Aman tanrım, yaşıyor. İnanmıyo. rum. 0 nasıl? Yaralı mı? İyi mi? Onu verin bana! Telefonu ona verin. Sesini duymam gerek."

Octavio, Allison'ın onunla konuştuğunu bilirse kaçma- sından endişe ettiğini ve Doris, Ohio'dan oraya gelip kızına sürpriz yaparsa daha iyi olacağım söyledi.

Bu haber karşısında çok heyecanlanan ama yine de tem- kinli davranmak isteyen Doris Fitch, telefonu kızına verme- yecekse o motelde çalışanın gerçekten kızı olduğuna dair bir kanıt istediğini söyledi.

Octavio, "Bana anlattığına göre sekiz dokuz yaşlannday- ken ona parmak kuklalanyla Oz Bilyiküstrniln sahnelerini canlandmrmışsınız ve bunu çok severmiş."

Doris Fitch bir an öleceğini sandı.

"Yarın uçağa atlayıp geliyorum," dedi. "Bana tam olarak nerede olduğunuzu söyleyin."

Octavio ona motelin adını ve adresini verdi. "Uçaktan inince taksi şoförüne söyleyin yeter. Adresi bulacaktır."

Octavio telefonu kapattığında kendiyle gurur duyuyordu. Iyi bir şey yapmıştı.

Adele Allison --- çok şawacalctı.

KIRK DÖRT

Psikiyatrik sorunları olan hastaların kaldıgı Glace House'un yöneticisi Dana Kurtz' dan, pazartesi günü saat ikiye bir randevu aldım. Julie'yi evde bıraktım. Sabahtan beri Whir1360'tan konuşacak birini bulmak için telefonlar açıp duruyordu fakat başarılı olduğu söylenemezdi.

Glace House, Promise Falls'un daha eski bir mahallesinde kalan, üç cephesini kaplayan verandasıyla kereviz yeşili, üç katlı, Viktorya stili bir evdi. Muhtemelen l920'lerde inşa edilmişti, sokağın köşesine kurulmuştu, önünde geniş bir bn bahçesi ve iki kaldınm boyunca uzanan şimşirleri vardı. Sokağa park ettim ve otoparkın önünden geçerken ön verandanm tırabzanlarını beyan boyayan kısacık saçlı, sopa gibi zayıf, kot ve tişört giymiş bir adam gördüm.

"Merhaba," dedi bana.

"Merhaba," dedim.

"Temkinli olmak her zaman iyidir," dedi.

"Pardon?"

"Temkinli olmak her zaman iyidir," diye tekrarladı.

"Hangi konuda?" diye sordum.

Gülümsedi. "Öyle derler işte." Bana göz kapıp işine de,

vam etti.

Kapıyı çaldım ve beni ellili yaşlarında kısa boylu bir kadm

karşıladı. "Nasılsınız?' dedi.

"Bayan Kurtz?" dedim.

Başıyla onayladı.
"Ben Ray ICilbride. Kardeşim Thomas hakkında konuş.
muştuk? Laura Grigorin sizi ararım olmalı?"
Yine başım salladı. "Tabii," dedi, okuma gözlüklerinin
üzerinden bakarak.
Erkek olsaydı saç kesimi için Amerikan tıraşı denebilirdi
ama belki söz konusu bir kadın olduğunda böyle demiyor-
du. Beni girişin hemen karşısındaki ofisine buyur etti. Yılı
önce burası çok büyük bir ev olsa gerekti ama şöyle bir ha-
kmca ayrı ayrı dairelere bölünmüş gibi görünüyordu. Kalın
bir manto giymiş balıketli bir kadın ikinci kata çıkan basa.
maklann dibinde oturuyordu. Evin içi de dışansı kadar sıcaktı
bu yüzden neden mantoyla oturduğunu anlayamadım. Of*
girerken bana boş gözlerle baktı.
"Oncelikle, beni kabul ettiğiniz için teşekkürler," dedim.
Ofisinin duvarmda psikoloji ve sosyoloji diplomalan asıllydı
"Glace House'la ilgili iyi şeyler duydum."
Kadın gülümsedi. "Eh, elimizden geleni yapıyoruz."
Ona Thomasla ilgili kısa bir açıklama yaptım. "Sanırım
onun için pek çok açıdan çok becerikli diyebiliriz ama tek
başına yaşayamıyor, en azından ben bundan endişe ediyo,
ma Babamız kısa süre önce vefat etti ve Thomas'ın bütün
ihtiyaçlarını o karşılıyordu. Yemeğini hazırlıyor, çaınaşırla-

n yıkıyor, evi temizliyor, Thomas'tan bir şey beklemiyordu. Sanırım kardeşim bu yüzden başkalarına bağımlı hale geldi Ama bana kalırsa, ona bir fırsat tanınırsa her şeyi yapabilecek kapasitede. Sadece babama her şeyi kendisinin yapması daha kolay geliyordu. Ama Thomas kendi kendine bakabilmesine ve yemegini falan hazırlayabilmesine rağmen evi tek başına idare edebileceğine inanmıyorum. Faturaları ödemek, emlak vergisiyle ilgilenmek, bu gibi şeyler. Bunları becerebileceğiai sanmıyorum. Tabii bazı tuhaf fikirleri de yok değil."

Psikoz

Kadın gülümsedi. "O zaman buraya uyum sağlayacaktır. Ziggy'le tanıştı mı?" ,

"Ziggy?"

"Ön tarafta boya yapıyordu."

"Evet, tanıştık. Temkinli olmakla ilgili bir şeyler söyledi."

"Bunun nedeni hepimizin uzayh olma potansiyeli. İnsan kılığuıda uzaylılar." •

"Ah," dedim. "İyi bir tavsiye sanınm. Bakın, Laura kardeşimin bilgisayarma ne kadar bağımlı olduğundan bahsetti mi bilmiyorum."

"Sanınm bahsetti."

"Sürekli şehirlerin sokaklarını gezebildiğiniz şu sitelerde takılıyor. Burada yaşasa sorun olur mu?"

Kadın başını iki yana salladı. "Hayır. Aslına bakarsanız burada yaşayan çoğu kişinin bu gibi huyları var. Bu onlar hayatla temas halinde tutuyor ve eğlenmelerini sağlıyor." Gözlerini devirdi. "Tabii benim tercih edeceğim türden bir eğlence değil."

"Thomas sonradan biraz başımızı ağntan birtakım e-pos-
talar göndermiş." Ona gerekli açıklamayı yaptım.
"Eh," dedi, "oluyor böyle şeyler. Burada yaşayan biri böyle
bir şey yapacak olsa bir süreliğine internet girişimini kesmek zo-
nında kalım. Israrcı davramrsa, internet hakkını tamamen elin-
den alırız Ama buradakilerin çoğu ayak uydurmaya meyilli."
Bana etrafi gezdirdi. Ev düzenli ve bakımhydı. Mutfağa
girince ev sakinlerinden biri bulaşık makinesini doldururken
bir diğerinin masada reçelli sandviç yediğini gördüm. Ikinci
katta iki tane boş oda vardı. Bir tanesi sokağa diğeri ise arka
bahçeye bakıyordu. t
"Manzara Thomas için çok önemli değil," dedim. "Daha
güzel manzarası olanı başka birine saklasanıı daha iyi olur
Odaların ikisi de aşağı yukarı on iki metrekare kadardı.

Linwood Barclay

Odalarda birer yatak, birkaç sandalye ve masa vardı. Her kat.
ta iki banyo yer alıyordu.
"Buraya bir de onunla birlikte gelin isterseniz," dedi, "gör•

mesı
"Evet," dedim, endişeli bir şekilde<

Yanımıza bir kadın geldi. Üstünde ona birkaç beden bü
yük duran bir hırkayla uzun bir etek ve ayaklarında neon mar
plastik terlikler Crocs vardı. Saçları uzun ve kıvırcıktı ve
çok sinirli görünüyordu.
ikimizin önünde durdu ve bana, "Ray Kilbride siz nisi-

niz?" dedi.
"Evet," dedim tereddüt ederek
Elini uzattı. "Ben Darla Kurtz.

Elini yavaşça tutup sıktım, bu sırada tur rehberime bakma-
ya devam ediyordum. Bana bakıp özür diler gibi gülümsedi.

Yeni Dafia Kurtz, "Özür dilerim. Belediyedeki toplantım uzadı." Sonra rehberime dönüp, "Barbara, yine yaramaılık

yapmışsın.--

"özür dilerim, Bayan Kurtz.

"Seninle sonra konuşacağım

"Tamam." Barbara bana döndü ve, "Umarım Thomas raya taşınır. Gerçekten ilginç birine benziyor."

Yaklaşık bir saat sonra oradan aynldım. Gerçek Darla Kuru da ilki kadar misafırperverdi ama daha net soruları vardı. Ay nca benden Thomas'la da ziyarete gelmemi istedi.

Arabama binerken cep telefonum çaldı.

"Şunu dinle," dedi Julie.

"Nedir?"

"Whir1360'ta beni sürekli başka birilerine yönlendirdilet Tam anlamıyla kaotik bir yer."

Psikoz

Kapıyı kapattım ve boşta kalan elimle emniyet kemerine uzandım. "Hack'lenmişler mi peki?"

"Hayır, kahretsin, konu o değil. Sitenin tepesindeki isim-terden biri öldürülmüş"

Ne? Ne zaman?"

`Dün. Adam ve karısı."

`Kimden bahsediyorıa?'

"Bir dakika bekle, not aldım. Tamam, adamın adı Kyle Billings ve karısı da Rochelle. Chicago, Oak Park'ta oturuyorlarmış. Şirketin merkez ofisi orada. ICansuun kız kardeşi dün gece ona ulaşmaya çalışmış, ona da kocasına da telefonla ulaşamamış, evin kapısını açan olmamış ama arabaları yerinde duruyormuş. Polisi anmışlar ve ikisini de bodrum katında bulmuşlar. Ölü olarak."

"Tanrım."

"Evet, dalga geçmiyorum," dedi Julie. "Bil bakalım Billings Whir1360'ta ne yapıyormuş?"

"Sbylesene."

"Yüzleri, araç plakalarım ve o gibi şeyleri otomatik olarak bulanıklaştıran programı yazan adam."

Anahtarı kontağa sokmak üzereyken durup kaldım. "Tan-

"Bir şey daha var, Chicago Tribune'ün web sitesinde okudum. Haberi polis departmanından ismini açıklamadıkları bir kaynaktan elde ettiklerini yazmışlar. Yani ikisinin nasıl öle

düklerini."

"Devam et.

"Pekala, Billings bıçaklanmış. Çok uzun ve sivri bir şeyle belki de bir buz kıracağıyla. Ama karısı — oturuyor musun?"

"Julie, Tanrı aşkım, söyle artık."

"Boğulmuş, Ray. Birisi kafasma bir poşet geçirmiş."

KIRK BEŞ

Lewis Blocker internete girdi ve Kathleen Ford ve onun yeni web sitesi hakkında bulduğu her şeyi okudu. Kadim bu işe yatıracak bolca parası vardı ve online gazetede yazması için önemli isimlerle görüştüğü söyleniyordu. New York Times' da seçkin bir köşe yazannı kandırmayı başarmıştı. Fox ve MS. NBC'den birtakım tanınmış laf cambazı da düzenli olarak siteye katkıda bulunacaklardı. enlülerle ilgili bolca dedikodu olacaktı. Bu açılardan, rekabet ettiği siteye çok benziyordu. Ama Kathleen Ford birkaç yeni şey de önerecekti. Görüştüğü bir iki yazarı — Stephen King ve John Grisham'm görüştüğü isimler arasında olduğu konuşuluyordu — sitede seri halinde yayınlanacak birer roman yazmaları için ikna etmişti. Ayni eski Viktorya dönemi gazetelerinde olduğu gibi, her hafta yeni bir bölümü yayınlanacaktı. Animasyon şeklinde siyasi bir karikatürden de bahsediliyordu ama bunu kimin yapacağına dair bir ipucu yoktu.

Lewis buna özellikle dikkat etti.

Birkaç soru not aldı, bu oyunu nasıl oynayacağını düşündü ve sonra Kathleen Ford'un şirketinin halkla ilişkiler deputmani iletişim bilgisini buldu.

Florence Highgold adında bir kadınla iletişime geçti

Lewis bunun gerçek bir isim olduğuna inanamıyordu ama kadın gerçekten de orada çalışıyordu, gerisi onu ilgilendirmez,

di. Lewis, Wall Street Journat da Ford'u yeni web sitesiyle ilgili çıkacak bir haber için freelance bir makale hazırladığım söyledi. Özellikle Ford'un yararlandığı yetenek havuzuyla ilgileniyordu.

"Şu seri roman işi," dedi Lewis. "The Da Vinci Code'u yazan adamla da bir şey yazması için görüşüldüğünü duydum?

Florence güldü. "Bayan Ford'un tüm kaynaklanna rağmen ona parasının yetecegini sanmıyorum?

"King ve Grisham'a yetiyorsa-"

"Söz konusu kişilerin web sitesiyle çalışacaklarını doğma lamadık," dedi Florence.

Lewis ona sitenin ne zaman açılacağuu, ne kadar tıklanma almayı beklediklerini sordu. Okumak için para Odemeniz gereken türden bir site miydi? Değilse, tüm gelirlerini reklamlardan mı elde edeceklerdi?

Sonra birden aklına gelmiş gibi ekledi, "Peki ya sanatçı: lar? Böyle bir sitenin çok fazla illüstratöre ihtiyacı var mı?"

"Site için bir konsept oluşturmak adına web sanatçılarına ihtiyaç var," dedi Florence. "Seçkin bir grafik tasarımınız olması lazım. Fakat bunu oluşturduktan sonra gerisi kendilie ğinden geliyor."

"Yani katkıda bulunan yazarlar gibi dışarıdan çalıştığınız sanatçılar olmayacak."

"Tam olarak öyle değil. Animasyon şeklinde siyasi karikae türler yayınlamak istediğimizi açıkladık."

"Bu iş için bir isimde karar kıldınız mı?"

"Evet," dedi Florence. "Ray Kilbride'ın işlerini hiç gör-

dünüz mü?"

Kadın daha ismi söylerken Lewis arama motoruna

ti bile. Sonuçlar çıkınca görüntülere tıkladı. 4 d

Ekran onlarca posta-pulu-büyüklügünde resimle kaplandı

"Evet, sanırım," dedi Lewis. Chicago'da bir dergide ya.
yınlanmış, altında Ray 1Cilbride yazan bir Newt Gingrich il•
lüstrasyonuna tıkladı. "Şu Gingrich'i o çizmişti, değil mi?"
"Olabilir. Çok fazla işi var," dedi Florence.
Lewis tekrar tıkladı ve ünlü New York suç patronu Carlo
Vachon'un özgürlük Heykeli'ni soyan bir karikatür<I çıktı.
"Bir de şu çete liderini hatırlıyorum."
"Belki," dedi Florence. "Dediğim gibi, çok geniş bir port•
folyosu var."
"Hı-hı," dedi Lewis, resimlerle kapli ikinci sayfaya tıklarkea
İçlerinden biri illüstrasyon değil fotoğraftı. Lewis üstü
ne tıkladı. Karşısına, gömleğinin kollarını kıvırmış, elinde
airbrush kalemiyle gülümseyerek çizim masasında oturan bir
adam çıktı.
Fotoğraf bir sanat dergisinin web sitesindendi ve Vermont,
Burlington'da yaşayan Ray Kilbıide'la ilgili kısa bir makale
de vardı.
"Orada misiniz?" dedi Florence.
"Evet, evet, buradayım," dedi Lewis, sanat malzemeleri
satan dükkanın civarmı gösteren kağıdı bilgisayar ekim
yanına getirip iki yüzü karşılaştırdı.
"Bilmek istediğiniz başka bir şey var nu?" diye sordu kadro.
"Hayır, sorularırnın cevaplarını aldım sanınm," dedi

Lewis.

"Makale Journar da ne zaman yayınlanacak biliyor mu*

mu' diye sordu Florence. "Çünkü Bayan Ford bilmek isteye-r

Lewis telefonu kapattı ve internetten telefon rehberine gir'

di. Burlington'da R ICilbride adına bir kayıt buldu.

Telefonu tekrar eline alıp Howard'ı aradı.

"Evet, Lewis," dedi Howard.

"Onu buldum," dedi Lewis.

KIRK ALTI

Octavio Famosa ne yapacağına karar veremiyordu.

Allison Fitch'e — artık onu böyle tanıyordu, Adele Farmer olarak değil Ohio'daki annesiyle temasa geçtiğini söylemeli miydi? Doris Fitch'in bugün onu görmek için uçakla buraya geleceğini? Yoksa hiçbir şey söylememeli ve sürpriz olmasını mı sağlamalıydı?

Kızın ona bacağından şüphe etmesine rağmen, sonuçtl ona minnettar kalacağına inanıyordu. Evet, çantasını karış-hrmış ve gizlice annesini aramıştı. Ama genellikle aileleri, birbirlerinin yanında olmayı çok istedikleri halde ayıran şey inat ve gururdu. Gurur korkunç bir şey, diye düşündü Octa-vio. Mutluluğa ne denli çok engel oluyordu.

Ona söylemek istememesinin bir diğer nedeni, annesi otee le geldiği zaman Allison'ın yüzündeki ifadeyi görmek iste-mesiydi. Octavio bir sürü televizyon programı izlemişti ve özellikle de Oprah'ta birbirlerini yıllardır görmeyen insan-ların kavuşmalarını görmüştü. Uzun zamandır görmedikleri oğulları ya da kızları onları kucaklamak için sahneye çıktığı

anda insanların yüz ifadelerini görmeyi çok seviyordu.

Octavio biraz duygusal bir tip olduğunu itiraf etmeliydi. Yaptığı şeyi Allison'dan gizlemeyi çok istemesine rağmen, bir yandan da onun arkadaşı olarak ona karşı dürüst olması gerektiğini hissediyordu. Birlikte çalıştıkları kısa süre içinde güvene dayanan bir ilişki kurmuşlardı. Birbirleriyle

konuşmuşlardı. Octavio ona yüreğini açmıştı ve Allison da gerçekte kim olduğunu açıklamamak için birkaç detay' değiş. tirmiş olmasına rağmen aynısuu yapmıştı.

Kızın başı dertteydi, bunu biliyordu. Onunla tanıştığı anda bunu hissetmişti. Ve başı derste olan bir kızın annesine ihti- yacı vardı.

Allison ertesi sabah uyanıp arka odadan ofıse geçtiğinde, hâlâ gözlerinden uykuyu ovalayarak silmeye çalışıyordu ve Octavio ona hemen her şeyi anlatmak istedi. Ama cesaretini kaybetti. Allison her sabah yaptığı gibi duş alıp giyinmek için ofisin içindeki banyoyu kullandı. Saat sekiz otuzda iş başı yapmaya hazırdı.

Çok yoğun bir gece olmamıştı. Sadece sekiz oda tutulmuş- tu ve o saate kadar bunların sadece üçü çıkış yapmıştı. Orada kalan insanlar, eğer tüm geceyi motelde geçirecek olurlarsa, genellikle odayı erken terk etme eğiliminde degillerdi. kli içip uyuşturucu alıp gece yanlarına kadar seks yapıyor, t dından saat on-on bir ya da öglene kadar uyuyorlardı. En geç çıkış saati buydu. Daha geç kalacak olurlarsa Octavio onları uyandınnak için kapılarını yumruklamak zorunda kalıyordu çünkü özellikle sürekli müşterilerinin iki gece parası ödemek istemediklerini biliyordu.

"Nereden başlayayunr diye sordu Allison.

"Üç, dokuz ve on bir seni bekliyor," dedi Octavio.

"Tamam."

"İyi uyudun mu'

"Sanırım."

"Güzel," dedi Octavio. "Çok güzel bir gün olacağa benzi-

yor. Hava durumunda yağmur vermiyor."

Allison bir şey söylemedi. Yağmur yağıp yağmaması hiç-

bir zaman umrunda olmamıştı. Octavio gökyüzünde hiç bulul

olmadığında bile bu çocuk için her günün yağmurlu olduğuna

inanıyordu.

"Tamam, o zaman ben işe koyulayım," dedi Allison.

"Kahvaltı? Kahvaltı edecek misin?"

"Aç değilim," dedi.

Ne zavallı bir kızdı. Octavio ona her şeyi anlatmak, haya

tüm biraz güneş ışığı getirmek istiyordu.

Yaklaşık bir saat sonra, Octavio cesaretini topladı.

Onu dokuz numaranın banyosunu temizlerken buldu. Diz

lerinin üstüne çökmüş, tuvaleti temizliyordu.

"Adele?" dedi. Az daha ona Allison diyecekti,

"Evet?" dedi, banyo kapısuıdan ona bakıp gözünün önüne

düşen saç tutam üfledi.

"Seninle bir dakika konuşabilir miyim?"

"Tabii," dedi yere temizlik malzemesini dökerken.

"Hayır, bir saniye ara vermen lazım."

Temizlik malzemesini ve diğer elinde tuttuğu süngeri yere bı-

raktı ve ayağa kalktı. Odaya geçip televizyonun yanında durdu.

"Kovuldum mu?" dedi. Sesinde hiçbir üzüntü yoktu. Sadese teslimiyet vardı.

"Hayır, kovulmadın. Sen iyi bir çalışanın. Seni koymayı düşünmem. Ama..." dedi sesi kısılarak. "Sen burada kalmak istemeyebilirsin."

"Neler oluyor?'

"Öncelikle yaptığım şeyi gerçekten senin iyiliğin için olduğuna inandığım için yaptım, bunu bilmelisin."

"Neden bahsediyorsun?' f.

"Senin bu kadar... Üzgün olman beni endişelendiriyor."

"Octavio, ne yaptın?"

Octavio lekeli ve eski püskt1 halıya baktı. "Dün gece sen uyurken odana girdim." *

"Ne yaptın?" Allison'ın gözleri kocamandı ve suçlar biydi.

"Düşündüğüm gibi değil!" dedi Octavio savunmaya geç. mek için ellerini havaya kaldırıp. "Centilmenliğimden ödfin vermedim. Ama... Çantana baktım ve-"

"Çantamı mi kanştırdm?"

"Beni bir dinler misin? Sana her şeyi anlatacağım. Mehil- bu buldum. Annenden gelen mektubu."

"Aman Tanrım," dedi Allison.

"Gerçekte Adele Farmer olmadığını biliyorum ama benim için hiç önemli değil, seni yargılamıyorum—"

"Nasıl yaparsın? Eşyalarımı karıştırmaya nasıl ciiret eder• sin?" Allison'm yanakları kızarmıştı ve nefes alışlan siklaş- mıştı.

"Dur, dur!" dedi Octavio, şimdi bunun o kadar da iyi bir fikir olmadığını düşünmeye başlayıp. Ama artık ona her şeyi anlatmak zorundaydı. Bilmek zorundaydı. "Onu aradım."

Allison ona bakıp gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Dün gece anneni aradım. Ona burada ve iyi olduğunu söyledim. Allison, Allison lütfen, annen... çok mutlu oldu. Senin iyi olduğunu, hayatta olduğunu duyunca çok sevindi?

"Hayır," diye fısıldadı Allison, duyduklarına inanamayarak

"Buraya geliyor," dedi Octavio. "Seni görmek için uçağa

binip buraya geliyor. Seni çok seviyor! Sana yardım edecek!

Nasıl bir derdin varsa—"
Allison onu Önünden itip kapıya koştu

Octavio arkasuıdan bağırdı, "Çok üzgünüm! Çok üzgt
nüm!"
Allison ne kadar zamanı olduğunu bilmiyordu. Belki, ama
sadece bşkraQnesinin telefonunu dinlemiyor olabilirlerdi

Psikoz

Ama dinlediklerini varsaymak zorundaydı. Eğer öyleyse ve
eğer Octavio dün gece o uyuduktan sonra annesiyle konuş-
tuysa—
Florida'ya birini göndermek için yeterli vakit kalıyordu. ,
"Hayır hayır hayır hayır hayır," diye mırıldandı ofise doğ-
nı koşarken. Olan birkaç kıyafetini alıp sırt çantasına atacak
ve buradan defolup gidecekti. Nereye gidecegini bilmiyordu.
Önemi yoktu. Tek bildiği, buradan kaçması gerektiğiydi.
Hemen şimdi.
Koşarak ofise girdi, arka odanın kapısını hızla açtı. Çek-
yatm altından sırt çantası ve cüzdanını almak için dizlerinin

üstüne çöktü.
Yan tarafında ani ve keskin bir acı hissetti,

Doris Fitch o akşamüzeri motele geldiğinde otoparkın önüne sarı polis şeritlerinden çekilmişti.

KIRK YEDI

Julie'yle evde buluştuk. Arabamla eve yanaştığım sırada o dı kendi arabasının yanında duruyordu.

"Bir daha anlat" dedim iner inmez.

Bana telefonda söylediğini bir kez daha tekrarladı. Kyk Billings adında bir Whir1360 çalışanı ve karısının evlerin& öldürüldüklerini. Kadın bir poşetle boğulmuştu ve bu olayla Thomas'm internette bulduğu şeyin arasındaki benzerliği şünmeden edemiyordum. •

Aynca 'Whir1360'ta yüzleri bulanıklaştıran programın ya, ratıcısmın Billings olduğu gerçeğini de düşünmeden edeni, yordum.

"Onun gibi biri o görüntüyü değiştirmiş olabilir," dedim,

"Evet," dedi Julie. "Ben de Öyle düşünüyorum."

"Şimdi ne yapmalıyız hiçbir fıkrim yok," dedim. "Bundan Thomas'a bahsetmedin değil mi?"

kile başını hayır anlamında salladı. "Tanrı aşkım, hapt Burada olduğundan haberi var mı onu bile bilmiyorum. B* ce bu haber onu fazla tedirgin edebilir."

"Ben de tedirginim," dedim. "Başka bir şey öğrenebildin

"Allison Fitch'le ilgili birkaç kişiyle konuşacağım. Bala hm Ula kayıp mı."

"Tamam." Ellerimi omuzlarına koydum. "Bunu yapmak

zorunda olmadığını biliyorsun. Bu nasıl bir pislikse, bulaş
man gerekmiyor."
"Ah, tabii," dedi duygusuzca. "O zaman ben gideyim. Mü

salt olunca ararsın."
Gülümsedim. "Bunu neden yapıyorsun?
"Bilmem. Eğlenceli olduğu için?"

Kahkaha attım. "Senin için öyle olabilir. Benim buna hiç
ihtiyacım yok. Tek nedeni bu mu?'
Omuz silkti. "Senden hoşlanıyorum galiba. Sana yardım
etmeye devam edeceğim ama sürekli bir şeyler olacak ve ara-
madaki cinsel gerilim de giderek artacak santim."
"Gerçekten mi?"
"Evet. Belki bir ara iyice ateşli bir hal alır ve yarım kalan

tşşuniit
"İşi bitirmek," dedim. "Kulağa tuhaf geliyor.

Julie gülümsedi.. "Senden hoşlanıyorum, Ray. Kardeşini
de seviyorum. Size yardım etmek hoşuma gidiyor. Ayrıca
Thomas internette gerçekten bir şeye şahit olduysa, bundan
çok iyi bir hikaye çıkacağını itiraf etmeliyim."

"Yani beni kullanıyorsun," dedim.

"Evet, evet, kullanıyonım," dedi. "Seni cinsel ve profes

yonel anlamda sömürmeye çalışıyorum."

"Bana uyar, sanırım. Ama hâlâ şu anda ne yapmam gerek

tigini bilmiyorum. Polisi aramak işe yaramadı.".

"Kötü oldu biliyorum. Ama Tanrı aşkına, bu son ha•

ber? Chicago'da olanlar? Biri bunu dinlemek zorunda?

"İşin kilit noktası telefonu yüzüme kapatmadan Önce tüm

hikayeyi dinlemelerini sağlamak?

Kolumu omzuna attım. Eve doğru yürümeye başladığı-

nllıda, cep telefonum çaldı. Harry Peyton'ın ofısiydi.

Linwood Barclay

"Selam, Ray," dedi Alice. "Babanın hayat sigortası belge.
Terini bulamıyorum. Sende olabilir mi?"
Şu anda son ihtiyacım olan şey buydu. "Bekleyemez mil`
diye sordum. "Yarın ilgilensem?"
"Normalde olur derdim ama yarın izinliyim ve Harrynin
de mahkemesi var."
Aklıma bir fikir geldi. "Harry orada mı?" diye sordum.
"Evet"
"Tamam o zaman. Birazdan oradayım." Telefonu kapattım
ve Julie'ye, "Aklıma bir fikir geldi. Ben gelene kadar burada
takılmak ister misin?"
"Başka ne yapabilirim ki?" dedi. "Sadece tek bir işim var?
On dakika sonra elimde babamın poliçesiyle Harry'nin of).
sindeydim. Dosyayı mutfak çekmecelerinin birinde bulmuş-
tura isteyerek yapmadan ama poliçeyi adamın masasma fir-
'atmış gibi oldum.

Ray, neyin var?"
Bunu istiyordu!), değil mi?"

"Evet, bunu istiyordum Ray, ciddiyim, neler oluyor? Me-

sele Thomas, değil mi?"
Sandalyeye güçlükle oturdum. Damarlanma kahve enjek•
te edilmiş gibi hissediyordum.
"Sayılır. Ama tam olarak degil. Yani, meseleyi Thomas
başlattı ama giderek büyüyor. Seninle konuşmam lazım.*
Kendini sakinleştirmeye çalışır gibi birkaç saniye gözleri-
ni kapadı. "Dinliyorum."
Derin bir nefes almak zorunda kaldım. "Thomas bir şey
gördü. Internette. New York sokaklannı dolaşırken bir bina-
nın üçüncü katı penceresinde bir şey fark etti?

Psikoz

Bütün hikayeyi anlattığım sırada Harry beni dikkatle din-
ledi. Thomas'ın camda gördüğü şeyin bir cinayet olduğuna
inandığını, New York ziyaretimi, Thomas'ın ev sahibini ara-
masını, değiştirilen görüntüyü, Chicago'daki cinayetleri ve
ortada kayıp bir kadın olduğunu.
"Tannm," dedi Harry. "Hayatımda böyle bir şey duy-
madım."
"Polisi aramam gerektiğini düşünüyorum ama bir kez de.
nedim ve pek iyi gitmedi."

"Çok şaşırdım."
Bugün herkesin ukalalığı üstündeydi

"Evet, kötü gitti," dedim. "Ama olay artık bir şey yapmam

gereken noktaya ulaştı. Belki bana bir akıl verirsin dedim. Buna çok ihtiyacım var."

"Bence içgüdülerin doğruyu söylüyor. Yapılacak en doğ-ru hareket polisi aramak olur. Ama önce sana birkaç soru soracağım." Sandalyesinde öne doğru eğildi. "Öncelikle, Whir1360'ın yayınladığı sokak sahnelerini periyodik olarak gözden geçirmediğini nereden biliyorsun? Program orada daha önce gözden kaçırdığı bir şey bulup değişiklik yapmış olamaz mı?"

Bu hiç aklıma gelmemişti. "Bilmiyorum. Senin dediğin gibi bile olsa, değişikliğin Thomas'ın olayı tespit edip benim o daireyi ziyaret etmemden birkaç gün sonra yapılmış olması çok garip."

"Haklı olabilirsin. Ama Ray, o görüntünün hiçbir zaman orada olmamış olması mümkün mü?"

"Harry, bu Thomas'ın hayal ürünü değil. Kendi gözlerimle gördüm. Thomas kareyi bulduğu gün gördüm."

"Sana sorduğum şu, onu oraya Thomas koymuş olabilir mi?"

Bu beni durdurdu. "Ne?"
"Thomas'ın bilgisayarda gördüğün görüntü üzerinde cam.
daki kadını boğuluyormuş gibi gösterecek bir oynama yapmış
olması mümkün değil mi?"
Bunu çok fazla düşünmeme gerek yoktu. wIlomas
Whirl360'ı hack'leyip görüntüleri değiştirecek yetenek ya da
bilgiye sahip değil."
"Pekala," dedi Harry başıyla onaylayıp. "Ama ya görün,
tüyü sadece kendi bilgisayannda değiştirdiyse? Bilemiyorum
— bir şekilde bir oynama yapıp oraya koyduysa? Sen o kare
üstünde oynama yapıldığını düşünüyorsun ama belki de ger-
çek hali buydu?"
Başımı yavaşça hayır anlamında salladım. "Sarılışı-
nım... Hiç sanmıyorum."
"O kareyi Thomas'ın bilgisayanndan başka bir yerde gğ-
dem mü?"
Yine durup düşündüm. "Hayır." Kafamı salladım. "Ama
ev sahibi orada eskiden iki kadının yaşadığım ve birinin ki
yıp olduğunu doğruladı."
"Sana başka ne anlattı?"
"Bana bir şey anlatmadı. Onunla Thomas konuştu?
Harry Peyton hiçbir şey söylemedi.
"Ah, hadi ama Harry. Thomas'ın ev sahibinden duyduğu

şeylerin hepsini uydurduğunu mu söylüyorsun?
"Öyle bir şey söylemedim, Ray," dedi. "Ama..."
"Thomas'ın ev sahibinden aldığı isim doğru çıktı, Ti
mes' da çıkan haberdekiyle aynı."
"Thomas'ın Times haber sitesine erişimi yok mu? Sana o
ismi vermeden önce orada okumuş olamaz mı? Ray, ben sana
polisin somcağı sorulan yöneltiyorum sadece."
Sandalyemde çöküp kaldım. "Hayır, hayır, bu mümkün

değil. Konu şu ki, ben Thomas'a inanıyorum. Belki bu aptal
olduğumu gösteriyordur ama görüntülerin üstünde oynadiği-
nıdüşünmüyorum. Ev sahibiyle konuştuğuna inanıyorum. Ve
Harry, Julie Whir1360'ta çalışan adamla ilgili bulduğu habe-
ri uydurma& . İki insan öldürüldü. O web sitesindeki kareyle
bağlantısı olan insanlar."
"Anlıyorum, Ray."
"Evet, ama ben de ne demek istediğini anlıyorum. Polise
şaphelerimizden bahsetsem bile, geçen seferden daha fazla
şansım olmayacak."
Harry omuz silkti ve bana anlayışla baktı. "Bak, öyle-
sin demiyorum ama ya Thomas hakkında yanılıyorsan? Ya
- bunu söylediğim için beni bağışla ama - ya gördüğü şey
ona Başkan Clinton'la görüşmeleri sırasında söylenmiş bir

Elimi alnıma bastırdım. Şiddetli bir baş ağrısı fırtınası
adım adım yaklaşıyordu. Bir migren musonu. "Tedbirli yak-
laşmanı anlıyorum, Harry. Ama gerçekten bir şeyler oluyor.

Bu bilgiyi polislere ulaştırmanın bir yolu olmalı. Beni başlarından savmadan önce tüm hikayeyi dinlemeleri gerek."

Harry bunu bir süre düşündü. "Bir arkadaşım var. Barry Duckworth, Promise Falls dedektiflerinden. Belki onunla irtibata geçersem, sana aracı olursam... Barry beni bilir, bana güvenir, ona her şeyi açıklarsam ve incelemeye değer bir durum olduğunu düşünürse, sana ulaşır. Ya da New York Polis Departmanı'm arar. Onu dinleyecek birini bulut"

Bu fıkirden hoşlanmıştım. Harry'nin bir itibarı vardı. Toplumun güvenilir bir ferdiydi. Ben olsam Duckworth'e bu hikayeyi anlatamayabilirdim ama Harry arayacak olursa, Duckworth suratına kapatmaz ya da onu kapı dışarı etmezdi.

Duckworth'tin de başka bir polis departmanının gözünde bir gavenilirliği olsa gerekti.

"Evet," dedim. "Tamam." Birden şevkle başımı salladım. Omıalanmdan ağır bir yük kalkmaya başlamıştı. "Çok teşek• küt ederim Harry, gerçekten."

"Rica ederim."

Ayağa kalktım ama beni halğ orada tutan bir şey vardı.

"Aklında başka bir şey mi var?" diye sordu Harry.

"Sana söylemeli miyim bilmiyorum," dedim. "Ama bas

bam sana bu konudan bahsetmiş olabilir

"Dinliyorum?

"Thomas dedi ki — kullandığı kelimeleri hatırlamaya çalı- şıyorum 'pencerelerde bir sürü şey olur'. Sonra, bana kız& ğuıda, New York'ta yeterince araştırma yapmadığımı düşün- düğünde, daha önce yine penceredeki birinin başı derneykea nasıl davrandıysam aynısını tekrarladığımı söyledi?

Harry dudaklanm birbirine bastırdı. "Kendinden bahsedi- yormuş gibi geldi bana," dedi.

"Evet," dedim. "Bir şey daha var. Len Prentice söyledi?

"Evet?"

"Ben şehirdeyken Len eve uğramış. Thomas'ı çok sinir-
lendirmiş. Onu öğle yemeği için evden çıkartmaya çalışmış
ve Thomas da istememiş, Len'e vurmuş sanınm."

Harry'nin gözleri büyüdü. "Tanrım."

"Sonra bir şey olmadı, Len meselenin üstüne gitmedi.
Ama babamın ona Thomas' in onu merdivenlerden ittiğini
anlattığından bahsetti. Thomas'a sorduğumda olayı itiraf etti
diyebilirim."

"Baban bana böyle bir şeyden hiç bahsetmedi," dedi Harry.

"Thomas, babamın o on üç yaşındayken olan bir olay-
dan ötürü ondan özür dilemeye çalıştığım ama kendisinin bu

konudan bahsetmek istemediğini, bu yüzden babamı ittiğini
söyledi. Babam sırt üstü yere düşmüş." ,

"Tanrım," dedi Harry. ,

"Ama babam ona kızmamış. Ya da Thomas öyle söylüyor.
Güya babam demiş ki eğer Thomas onu affetmezse, bunu an-

"Thomas'a olayın ne olduğunu sordun mu?'

"Denedim ama anlatmadı," dedim. "Doğru zamanı yaka-
ladığımda tekrar deneyeceğim. Babam bunca yıl sonra Tho-
mas'tan özür dileme gereği duyacak ne yapmış olabilir ki?'

Harry'yi saate bakarken yakaladım.

"Özür dilerim," dedim. "As the World Turns'ilif bölümleri gibiyim. Her şey için teşekkürler, Harry."

Arabama doğru yürürken telefonum çaldı,
"Benim," dedi Julie.
"HalA evdesin."

"Thomas iyi mi?"
"Evet, yukarı çıktım, ondan Whir1360'a girip kız kardeşim Candece'm işyerini göstermesini istedim. Tek yapmam gereken ona işyerinin ismini ve New York'ta olduğunu söylemekd. Hemen buldu."
"Neresi?"
"Bir pastane işletiyor, uzmanlık alanı cupcake'ler, Greenwich Dükkanımn üst katında yaşıyor."
"O cupcake dükkanı mı? Herkesin kapısında sıra olduğu hani? Sa and the City'deki?"
• 54 sezon boyunca gösterimde kalan, Amerika'nın en uzun soluklu televizyon dizisi. (Ed.N.)

Linwood Barday

"Sen Sex and the City'yi izledin miT"

"Ah, belki birkaç defa."

"O dükkan değil, başka bir yer. Her neyse, adresi Batı Se.
kizinci Cadde olarak anında buldu. Adı da Candy bu arada,
olur da gitmek istersen. E, avukatla görüşmen nasıl geçti?"

Ona Harry Peyton'm benim yerime polisle görüşeceğin-
den bahsettim.

"İyi bir plana benziyor," dedi Julie. "Duckwortni tanının.
-ıyi bır plana oenzıyor,-- aecu Julıe. nuuckwortnşu tanırım.
Birkaç defa haberler için onunla görüşmüştüm. Bak, Ray," ve
sesi birden çok ciddi bir hal aldı, "başka bir şey daha bildin
Bu sabah Allison Fitch'le ilgili bir haber araması yaptım ve
hiçbir şey bulamadım. Alqamüzeri bir daha bakmaya karar
verdim, babanm dizüstü bilgisayarından. Bir şey buldum?

"Buldun?'

"Evet. Kısa bir haber, Tampa'dan. Aynı isimli bir kadın
oradaki bir otelde ölü bulunmuş."

Yine mi. Julie her bu olayla ilgili birini araştırdığında...

Ray, orada mısın?"

Evet, evet, buradayım.

"Sana bir şey söyleyebilir miyim, Ray?

"Tabii."

Bence bu iş giderek garip bir hal almaya başladı

KIRK SEKIZ

"Thomas, benim, Bill Clinton,

"Merhaba."

"Nasılsın?"

"Çok iyiyim, efendim?

"Thomas, sana bizim için ne kadar değerli olduğunu hatırlatmak istedim. 'Siyah operasyon' nedir bilir misin?"

"Şu gizli görevler mi?"

"Doğru. CIA ve diğer hükümet ajansları tarafından yürütülen gizli operasyonlar. Kamuoyu tarafından öğrenilmeleri durumunda, Beyaz Saray'm bilgisi dahilinde gerçeldeştiğinin kesinlikle inkar edilmesi gereken operasyonlar."

"Pekala."

"Sahada siyah operasyon tarzı görevlerde bulunan ajanların olduğunda, bazen başlan derde girebilir ve acilen kaçmalan gereken durumlar olabilir. İşte sen bu yüzden çok önemlisin. Sadece günün birinde tüm online haritaların kaybolması ya da başka bir deprem veya kasırga olması durumunda değil. Bu yüzden seni ne zaman arayıp kaçış rotasıyla

ilgili Önerilerini isteyeceğimizi asla bilemezsin."

"Anlıyorum." •

"Sana bunu tekrar anlatmam) nedeni, geçmişinde yaşan-

t en gereken bazı şeyler olması. Aksi

halde CIA'dekilerin sana olan güveni azalabilir. Zayıf biri olarak görülebilirsin. Ya da daha kötüsü, bir ispiyoncu olarak, Anlıyor musun?"

"Anlıyorum."

"Güzel. Bunu duyduğuma sevindim."

"Sana bir şey sorabilir miyim... Bill?"

"Tabii ki."

"Ağabeyimle ben, yani aslında daha çok ben, geçen gün uzayhlardan bahsediyorduk ve sen başkanken Roswell'e aslında ne olduğunu öğrenebildin mi çok merak ettim. Elinizde bir uzay gemisi var mı?"

"Thomas, sen görevini başanyla yerine getir, ben de sana her şeyi anlatayım."

KIRK DOKUZ

Nicole sabah Florida'dan Lewis'i aradı ve işi bitirdiğini haber verdi. Lewis ona kuzeye uçan ilk uçağa binmesini söyledi. Nicole, Allison Fitch'i ve Lewis de onun evine giden adamı bulmuştu. İkisi birlikte gidip onunla ilgileneceklerdi. Ray Kilbride adındaki adamla.

"Ilgilenmek?" dedi Nicole.

"Ne bildiğini öğrenmemiz gerek. Oraya neden gittiğini bilmek zorundayız. İşverenim onunla konuşmak istiyor."

"Her neyse."

"Ve New York'a uçmuyorsun," dedi Lewis ona. Ona başka bir yer söyledi. Kilbride'ın yalunlarmda bir yer. "Ben de şim-

di oraya doğru yola çıkıyorum."

"İyi," dedi ve telefonu kapattı.

Lewis ardından Howard Talliman'ı aradı

"Kadın bulundu. Artık bir sorun teşkil etmiyor," dedi Lewis. Her sabah adamın ofısini dinleme cihazlanna karşı elden geçiren uzman bir güvenlik eleman olduğunu bildiği için bu konuları Howard'la konuşmakta bir sakınca görmüyordu.

"Bu beni rahatlattı. Lewis."

Diger sorunla ilgilenmek için kuzeye gidiyorum."

`Henüz rahatlamak için çok erken."

`Katılıyorum," dedi Lewis.

`1Cilbride'm o çıktıyı neden aldığım ötrenmemiz gerek

Linwood Barday

Oraya neden gittiğini bilmeliyiz. Adamın iddia ettiğinde!)
farklı biri olduğuna inanman için bir neden var mı?"

Adam illüstratör. Bu kadar basit."
Herkes göründüğü gibi degildir, Lewis.

"Biliyorum. Ama adamımızın o olduğunu öğrendiğimden beri hayatının altını üstüne getirdim. Sosyal Güvenlik numarasını bile öğrendim. Visa kadından elli dört dolarlık harcama yapmış. Tutumlu bir hayatı var. Mortgage taksidini bitirmiş. Geçen yılki gelir bildirimi yılda 73,675 dolar. Audi Q5 kullamyot Son on yılda dört kez aşın hızdan ceza yemiş ama onun dışmda sicili temiz. Hiç evlenmemiş. Babasıyla birlikte N-mise Falls'da yaşayan Thomas adında bir kardeşi var. Sana gizli bir CIA ajan gibi göründü mü?"
"Hayır, ama hayatını aptal çizimler yaparak kazanan bicinin cinayet mahalline elinde bir kagıtla gitmesi mantıklı gelmiyor. internette o görüntüye rastlayıp sonra araştırmaya mı başladı yoksa aramaya başlamadan önce o adreste yaşananlarla ilgili bir fikri var mıydı? İki senaryo da rahatsız edici ama özellikle de ikincisi. Bir illüstratör böyle bir şey yapmaz

Özel dedektif olsa yapabilir. Bir FBI ajan yapabilir." Howard duraksadı, kendini bir sonraki düşüncesini dile getirmeye hazırlar gibiydi. "Bir CIA çalışanı da yapabilir."
"Howard, sana bildiklerimi söyledim. O pisliği karşına getirdiğim zaman ne istiyorsan sorarsın. İlk uçakla oraya uçup bir araç kiralayacağım."
"Beni haberdar et," dedi Howard, konuşmayı sona erdirip. Howard her zaman, Goldsmith konusunun tekrar ortaya çıkıp başlanna bela olacağım biliyordu; adam ölmüş olmasına rağmen. Ama CIA'in Orchard Sokağı 'nda dolaşması gerçekten mantıklı geliyor muydu? Langley'de, olaydan önceden beri haberdar olan birileri olmalıydı. Tanrı aşkına, plan

oradan çıkmıştı. Başından beri her şey Morris'in fikri değilmiş gibiydi.
Goldsmith'in Ölümünden sonra birilerinin kendi yedikleri haltlan Morris'in üstüne yıkmak için bir yol arayışında olmalan mümkün müydü? Ama Morris'le Orchard Sokağı arasına daki bağlantıyı nasıl kuracaklardı? Bridget'i de mi dinliyorlardı? Allison Fitch'le olan ilişkisini mi öğrenmişlerdi? Bu durumda internette araştırma yapıp o görüntüyle karşılaşmış

olabilirlerdi ve—
Çok zorlama görünüyordu

Yine de bazı gerçekler çelişkili görünüyordu. Ray Kilbride denen bu adam muhtemelen Bridget Sawchuck'm cinayetinin offline görüntüsü yüzünden Allison Fitch'in evine gitmişti. Howard, Sawchuck'la konuşması gerektiğini düşünüyordu. Ona Fitch'ten, Kilbride'dan ya da Orchard Sokağı'nda olanlardan bahsetmeden ağzım yoklamahydı çünkü Morris MM karısının aslında nasıl öldüğünü biliniyordu.

Kendini öldürmediğini. Morris'in en yakın arkadaşının planının sonucunda öldürüldüğünü.

Morris telefonu üçüncü çalışta açtı. "Valiyle öğle yemeği yemek için yoldayım," dedi. "N'aber?"

"Söylediklerini düşünüyordum, Morris. Artık zamanın geldiğini. Seni dinlemediğimi düşündüğünü biliyorum ama dinliyorum. Ne hissettiğini biliyorum."

"Bunu söylemen tuhaf, Howard. Son zamanlarda senin kim olduğunu merak etmeye başladım. Benim tanıdığım Howard'a ne olduğunu merak ediyorum. Risk almayı ve birtakım haltlar karıştırmayı seven Howard." •

"Halt karıştırmak benim için sorun değil ama senin deneye girmeni istemiyorum," dedi Howard. "Bu yüzden son zamanlarda adımlarımı dikkatli atıyordum. Sen benim arka•

daşımsın Morris. Sana verdiğim her tavsiyeyi öncelikle arka.
daşın olarak verdiğimi bilmeni istiyorum."
Morris cevap vermeden önce bir süre bekledi. "Peki."
"Artık ilerlemek istediğini söylemiştin, bir süredir bunu
düşünüyorum ve bizi alıkoyan tek şeyin Goldsmith mesele-
siyle ilgili kuşkulanmız olduğuna inanıyorum."
Doğru.
"Benim bazı şeylerden emin olmam lazım, bu meseleyi
arkamızda bıraktıgımızdan emin olmam lazım, Morris"
"Katılıyorum. İşin aslı, Howard, Goldsmith e zavallı Bar-
ton, Tann onu kutsasın — kendi canını aldıgından beri riskin
minimuma indiğini hissediyorum. Tüm o skandal, kendi hü-
kümetine ihanet eden biri gibi gösterilmek, onun lcaldıraına-
yacağı bir durumdu ve tamamen haksızlıktı. Onun ilk düşün-
düğü her zaman Amerika halkı, onların güvenligiydi."
Howard duraksadı, ardından, "Monis, sence şubadekilerin

seni izliyor olması mümkün mü?'
"Ne demek istediğini anlamadım."

"Farazi konuşuyorum. Diyelim ki CIA seni izliyordu. Farz

edelim diyorum. Amaçları ne olabilir?" •

"Aklıma gelen tek şey, Goldsmith'e yakın olan isimlerin, onun ne yaptığından haberdar olan ve ona suç ortaklığı yapanlarm benim her şeyi açıklamamdan korkmaları olabilir. Ama aynı zamanda böyle bir şeyin benim açımdan siyasi bir intihar olacağım bilirler.

Howard onunla hemfıkirdi. "Sence bu işin ilk başlarında, Barton intihar etmeden önce, birilerine seni izlettirmiş olabilir mi, ne bileyim belki Bridget'i bile?"

"Beni ya da Bridget'i neden izlettirsinler ki? Bilmediğini bir şey mi oldu?"

"Hayır tabii ki. Sana her şeyi anlatınm biliyorsun?

"Bu doğru değil, Howard. Bana bilmem gereken her şeyi anlatıyorsun ve bilmememin daha iyi olacağı şeyleri anlatmıyorsun?"

Howard buna da katılmak zorundaydı. "Demek istediğim sadece, sen oyuna dahil olmadan önce, ki ne kadar gerçek dışı görünseler de her senaryoyu düşünmek zorundayız ve ona göre strateji geliştirmeliyiz."

"Katılıyorum ama bu dediğin saçmalık. Bak, Goldsmith işini unut. Sorun çıkmayacak. Hatta biz burada oturmuş sorunun ortadan kalktığından emin olmayı beklerken, değerli vaktimizi kaybediyoruz. Artık oturup bir sonraki hamlemizi planlamalıyız. Kilit insanların kim olduğuna, kimi kullanacağrımaa karar vermeliyiz. Rakiplerimizin zayıf noktaların çalışmaya başlamalıyız. Tanrı aşkına, Howard, sana bunu

söylememe bile gerek olmamalı. Sen bu işin kitabını yazdın."

Biliyorum."

Bu akşam görüşelim.'

Howard bunun ne anlama geldigini biliyordu. Yıllardır geceyansından sonra bir araya gelip sabaha kadar çalışarak savaş planlarını yapmak ritüelleri olmuştu. İşleri en iyi hallettikleri, hiçbir kesintiye ugramadıklan tek zaman buydu.

"Tamam," dedi Howard. "Öyle yapalım."

Güzel. Sonra konuşuruz, dostum. Boks eldivenlerini bağla.

Morris telefonu kapattı. -

Belki, bu geceki toplantıdan önce, Ray Kilbride'dan bazı cevaplar alabilirim diye umdu Howard.

Lewis kuzeye gitmek üzere uçağa binmek üzereyken cep telefonu çaldı.

"Alo?" dedi.

"Bana ulaşmaya çalışıyorsun sanırım," dedi bir adam.

Linwood Barday

"Victor," dedi Lewis. "Aradığın için teşekkürler."

"Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Senin eski bir çalışanınla ilgili."

"Hayatta mı Ölü mü?"

"Hayatta."

Bu bilgi Victor'm listesini epey kısaltmıştı. Çok az kişi onun hizmetinden çıkardı. "Peki," dedi.

"Benim için bir iş yaptı ve çok büyük bir hatayla sonuçlandı." -

"Öyle mi..."

"Bana çok kötü yansıdı. Yarattığı sorunu düzeltiyor ama mesele çözülünce bu işi halletmem lazım. Kendi itibarım

"Anlıyorum."

"Ama sana yapmayı planladığım şeyi haber vermek boynumun borcu gibi geldi. Karşı çıkarsan yapmam."

"Aynısını benim yapmam gerekirdi ama zayıflık ettim,* dedi Victor. "Onu yanıma aldım, ona kızım gibi davrandım. Peki, bana nasıl teşekkür etti? Beni terk etti. Bu konuda sana

sorun çıkartmayacağım."

"Teşekkürler. Vegas'ta işler nasıl?'

"Çok fazla çocuklu insan var."

Lewis onunla vedalaştı, telefonunu cebine koydu ve uçağa

1441111

Eve girdikten sonra Julie'ye, "Bir yürüyüşe çıkalım," dedim. Evin arka tarafına geçip tepeden aşağı ve dereye doğru yürüdük. -

"Tampa'dan birkaç polisle görüştüm," dedi Julie, kotunun ön cebinden görünen cep telefonum vunıp. "Bakalim Fitch hakkında daha neler öğreneceğim."

Başımla onayladım.

"Biraz sessizsin," dedi.

"Harry'nin söylediği bazı şeyleri düşünüyorum. Thomas'la Ona Harry'nin kuşlcularından, Thomas'm bu hikayeyi uydurmuş olabileceğinden bahsettim. Görüntünün üzerinde oynamış ve ev sahibiyle görüştüğünü uydurmuş olabileceğinden.

"Sence Thomas bunu uydurdu mu?" diye sordu.

Tereddüt ettim. "Bilmiyorum. Sanmıyorum. Yani, gerçek olmayan şeylere inanıyor evet ama onlara gerçekten inanıyor. Internetteki haritalarm ortadan kaybolacak olması ya da Clinton'la konuşması gibi. Ama bazı şeylerin uydurma ohnadığı kesin. Chicago'da ve şimdi de Florida'da olanları sen buldun."

"Thomas sana bilerek yalan söyler mi?"

Bunu hiç düşünmemiştim. "Sanırım yapabilir. Ama ona babamla olanları, onu merdivenlerden itmesini sorduğumda olayı itiraf etti. Ama detay vermek istemedi."

"Babam merdivenlerden mi itmiş?"

Linwood Barclay

Şimdi o konuya girecek enedim yok der gibi kafamı iki yana salladım. "Thomas, sana anlatmak istemediği bir şey olma sadece sessiz kalır. Kabuğuna çekilin" Durdum, derenin akışını izledim. "Yani, Dr. Grigorin'e yalan söyledi. Benimle birlite film izlediğini söylemiş ama aslında izlememişti, kadim geçiş. tirmeye çalışıyordu sanırım. Tanrım, bilemiyorum işte." •
"Onunla konuşacak mısın?"
"Deneyeceğim. Bu sırada, sana söylediğim gibi, Harry birini tanıyormuş, Promise Falls'dan bir dedektif. Bir polisle daha konuşup kendimi aptal durumuna düşürmemem için benim yerime Önce o konuşacak."
"Güzel," dedi Julie. "Duckworth iyi adamdır. kgiklikel olarak muhabirlerden hemen nefret eden tiplerden değil."
"Beni rahatsız eden başka şeyler de var," dedim.
"Ne gibi?"
Kollarımı iki yana açtım, durduğumuz yeri gösterdim.
Olay burada oldu. Babam burada öldü." Tepeyi gösterdim.
Traktör oradan yuvarlandı. Yaklaşık olarak burada &idi.

Thomas da babamı burada buldu."
Julie koluma girdi "Çok üzgünüm.

"Onu çok düşünüyonım. Babamı. Ve Thomas'ı. Bana merdivenlerde olan şeyin on üç yaşındayken başına gelen bir olayla ilgili oldugunu söyledi. Konuşmak istemediği bir konu. Thomas'a kalırsa, babam ondan özür dilemeye çalışıyormuş ve Thomas onu bağışlamazsa onu anlayacağın söylemiş?

"Olaym ne olduğunu söylemedi

"Anlatmıyor. Ama," tereddüt ettim, "dahası da var."

Julie bana bakıp bekledi.

"Bu konuyu hiç kimseyle konuşmadım ama babamın ütü bilgisayannda tuhaf bir şey vardı." Ona arama geçeni• şinde bulduklanmı anlattım.

Psikoz

"Çocuk fuhuşu?"

"Evet."

"İşte bu tuhafmış

"Evet," dedim.

Julie kararlı bir şekilde kafasını iki yana salladı. "Babam tanımıyordum, Ray. Bu seni neden endişelendiriyor? Tuhaf bir işe bulaştığını mı düşünüyorum?' Yavaş yavaş anlamaya başladı. "Tanrı aşkına, babanın çocukken Thomas'ı taciz etti- ğini düşünmtiyorsun, degil mi? Thomas onu bağışlamazsa ana layışla karşılayacağı olayın bu olduğunu mu düştintlyorsunT

"Ikisini bu şekilde bağdaştırmak garip," dedim, "ama ger. çekleri bilmeyince insanın aklına her şey gelmeye başlıyor."

Baban, sana, hiç—"

Asla," dedim. "Kesinlikle asla

"O zaman olamaz," dedi Julie kendinden emin bir şekilde. Babamı tanımadan onu savunmasından hoşlanmıştım. "Başkar diye sordu Julie. "Aklında başka şeyler de olduğunu görebiliyorum."

"Şey... Hiç."

"Anlat bana. Omuılarında çok fazla yük var ve konuşacak hiç kimsen yok. Ne oldu?"

Kafamı yavaşça iki yana sallayıp yere baktım. "Bence babamm ölümüyle ilgili bir tuhaflık var."

"Nasıl bir tuhaflık?"

"Olayın oluş şekli, tepenin yan tarafında dururken traktörti aşağı yuvarlaması... Muhtemelen gerçekten Öyle oldu."

"O zaman sorun ne?" diye sordu.

"Traktörti yukarı çekmediler. Burada, derenin yanında duruyordu. Baş aşağı değildi tabii çünkü Thomas ambulans gelmeden Önce traktörü babamın üstünden kaldırmıştı."

"Tamam, ama anlamıyorum," dedi Julie.

Linwood Barda).

"Buraya inip traktör çalışıyor mu diye baktım, alma geri götürecektim. Çalıştı. Ama anahtar 'kapalı' konumdaydı ve çim biçme makasları çimenleri kesme işini tamamlamış gibi yukarı kalkmıştı."
Julie söylediklerimi düşündü. "Yani traktörü kapattıktan sonra aşağı yuvarladığını düşünüyorum."
Ş Başımla onayladım. "Evet"
"Olamaz mı yani? Belki de traktörde bir sorun vardı ve ba. ban da ne olduğunu anlamak için motoru kapattı? Çim biçme makinelerini kullanmak konusunda pek bir şey bilmiyorum ama makaslarm arasına bir şey sıkışırsa sorunu çözmek için motoru kapatman gerekmez mi? Ne olduğunu görmek içinde makaslan yukan kaldırmak zorunda kalmaz mısın?'
Kafamm yan tarafına kalın bir tahta parçasıyla vıımıuşlar gibi oldum. Güldüm, ellerimi Julie'nin omuzlarına koydum

ve, "Sen bir dâhisin," dedim,
"Öyle miyimr

"Ben de ortada nasıl bir gizem olduğunu çözmeye çalışır-ken kafayı yemek üzereydim. Cevap son derece basitmiş?

"Ah," dedi Julie gücenmiş gibi yaparak. "Yani parçaları birleştirmek için bir aptala ihtiyacın varmış."
"Hayır, ama haklısın. Tamam, babam traktörle belki bir kayaya ya da dala çarptı ve makasların arasına sık* tığıtu fark etti. Traktörü durdurup ınakaslan havaya kaldırdı, sonra inip incelemeye başladı. Ama inerken ya da belki de tekrar binerken aşağı doğru biraz fazla eğildi ve traktörü üstüne yuvarladı."
Olay MM trajedisini korumasaydı, en sonunda parçalar yerine oturduğu için keyif bile alabilirdim. Ya da başkası ta, rafından yerine oturtulmuş olmasaydı.

Psikoz

Çok mantıklı," dedim Julie'ye sarılıp
Sen ne olduğunu chışiinmüştünr

"Traktörü yanına birisi geldiği için durdurmuş olabileceğini. Belki tepenin aşağısından biri geçiyordu ve ona el falan salladı. Babam motoru durdurdu ve makasları kaldırdı. Belki de durup eve geri dönecekti. Neden bilmiyorum ama orada birisi olduğunu ve olayı gördüğünü ama kimseye söylemediğini ya da ambulans çagırmadığım düşünüyordum." >
Julie sessizce, "Thomas gibi biri," dedi.
kimi çektim ve utanarak başımı öne eğdim. "Aklımdan geçmedi değil. Bir nedenle evden çıktıgını, babamla konuşmak istediğini ve bir kaza olduğunu düşündüm. Tanrım, tam bir aptalım. Sanki yeterince endişelenecek meselem yokmuş

gibi yenilerini tiretip duruyorum."

"Belki babanın bilgisayarmda buldukları!) için de aynısı geçerlidir. Birçok şeyin basit açıklamaları vardır. Sadece ne olduklarını bilmediğinde karmaşık görünürler."

Julie'yi tekrar kollarıma aldım ve ona sarıldım. "Sürekli aynı şeyi söyleyip durduğumu biliyorum, ama teşekkürler."

"Faturam gelene kadar bekle." Başını göğsüme yasladı.

"Bak,' benim gazeteye dönüp Thomasla ikinizin büyük, uluslararası komplo senaryosuyla hiç ilgisi olmayan birkaç şey yazmam gerekiyor. Sonra da Florida'ya birkaç telefon açacağım."

"Ben ne yapayım?"

"Dürüst fikrimi söyleyeyim mi? Şu an için? Muhtemelen hiçbir şey. Avukatının Duckworth'ten yana şansı yaver gidecek mi bekleyip gör. Ben de ne öğrenebileceğime bakacağım. Sen sadece burada kal ve Thomas'ın Eiffel Kulesi'nden aşağı atılan birini görmemesi için elinden geleni yap."

"Şakası bile kötü. Peki ya sonra? Buraya gelmek ister misin?"

LffiwoodBuday

"Akşam yemeğine gelmem. Akşam yemeklerin berbat,
Sonra gelsem, belki on bir civarı? Promise Falls Belediye
Meclisi'nin akşam oturumuyla ilgili haber hanrlamam lazım,
Makaleyi yazdıktan sonra bir şişe şarap alıp gelirim. Tekrar

sevişmeye çalışırız."
"Bir daha denemek istediğine emin misin?'
Atik gülümsedi. "Tehlikeyi severim."

Onu arabasına kadar götürdüm, camdan bir öpücük verdim
ve arabası yolda gözden kaybolana dek arkasından baktım.
Yukarı çıktığımda Thomas, Stuttgart'ı keşfediyordu. "Akşam
yemeğine ne hazırlayacağımı bilmiyorum. Belki pastuma,
marul ve domatesli sandviç yaparım diyorum."
"Fark etmez," dedi gözlerini ekrandan ayırmadan.
Buzdolabından pastırma, marul, domates ve mayonez çı
karttım ve pastırmayı kızartmaya başlamak üzereyken sadece
bir dilim ekmeğimiz kaldığını fark ettim.
"Lanet olsun," dedim ve Promise Falls'da buraya teslimat
yapan bir pizzacı var mı diye düşündüm.
0 sırada birisi sokak kapısım vurmaya başladı.

"Tanrım," dedim kendi kendime mınldanarak. "Lütfen yine FBI olmasın?

ELLI BIR

Lewis'in uçağı Nicole'ünkinden önce indi ve bu ona beyaz bir panelvan kiralayacak zaman kazandırdı. Önde iki koltuk ve arkada boş bir kargo alanı. Nicole uçaktan inince yolda bir nalbura uğraması gerektiğini söyledi. Uçağa buz kıracağlyla binemiyordu ve ihtiyacı olduğu için bir yerden satın alması gerekiyordu. Lewis koli bandı ve birkaç battaniye almıştı.
Evin önüne park ettiler. Hava hâlâ aydınlıktı.
"Yani onu sadece alıp götürüyoruz," dedi Nicole.
Direksiyondaki Lewis başıyla arkadaki boş alanı gösterdi.
"Evet. Patronumun ona soracağı sorular var."
Nicole başıyla onayladı. Birkaç saniye ikisi de konuşmadı.
En sonunda Nicole, "Olayın gidişatından memnun olmadığı-

nı biliyorum."
"Hadi be!" dedi Lewis

"Ama bu adamı alıp glitürdüğümüz zaman işler yoluna girecek," dedi.
"Umarım," dedi Lewis. "Ondan nasıl yanıtlar alacağımızı' bağlı."
Nicole yolun karşı tarafından eve doğru baktı. "İki türlü de benim göreyim bitmiş oluyor."

"Sorgusu bittikten sonra onun da icabma bakmamız gere-
kecek. Balık tutup serbest bırakmaya benzemez bu iş."
Nicole ona bir bakış attı. "Ama ondan sonra, hesabımız
kapanıyor."

"Tabii? dedi Lewis.
Nicole eve baktı. "Nasıl oynamak istiyorsun? Sen sokak kapısuu çalsan, ben de arka kapıdan içeri girsemr
"ikimizin de sokak kapısına gitmemesi için bir neden gı5. remiyorum. Tehditkar mı görtintiyoruzr Ona bakıp smtb.
"Hoş bir çifte benziyoruz. Yol tarifine ihtiyacımız var. Tela fona ihtiyacımız var. Adam kapıyı aç'ar açmaz doğruca içeri giriyoruz?
Nicole elini aşağı uzattı, botuna sıkıştırdığı buz luruağma dokundu. Lewis koltukların arasında duran sırt çantasmdaa koli bandıyla birlikte ihtiyaç duyabileceği birkaç şey aldı.
"Gidelim," dedi.
Panelvandan indiler, sokağın karşısına geçtiler ve eve dof-nı yürüdüler. Verandanın basamakların' önce Lewis çıktı anıt kapıyı çalmadan önce Nicole'ün de yanına gelmesini bekledi

ELLI IKI

Gelen FBI değildi.
Marie Prentice'ti. Piknik sepeti büyüldüğtinde, lacivert bir çantayla kapıda duruyordu. Termostatlı bir çantaya benziyor-

du. Yalnız mı gelmişti yoksa Len arabada onu mu bekliyordu merak ettim. Dışarı baktım, arabamın yanında duran aracui boş olduğunu gördüm.

"Siz ikinizi akşam yemeğinde ağırlayamıyorsam," dedi, çantanın geniş sapının asılı olduğu tarafa doğru çölcmüş gövdesiyle, "en azından size bir şey getirebilirim dedim. Bu kadar uzun zaman almasına inanamıyonun ama bazen diğer insanlar kadar enerjim olmuyor." Burnuma sıcak bir aroma

geliyordu. Baharat, peynir.

"Marie," dedim, "hiç gerek yoktu.

"Hiç önemli değil," dedi.

"Dur şunu alayım," dedim. "Ağır gibi duruyor." Çantanm sapmı tuttum ve Marie'nin elinden aldım. "Muhteşem koku-yor. Içeri gelsene."

Len'den çok hoşlanmamama rağmen karısına karşı aynı düşmanlığı beslemiyordum. Onu kırmak istemiyordum ve de lanet olsun, karnım açtı.

"Ben de pizza siparişi vermeyi düşünüyordum," dedim.

"Ah, buna hiç gerek yok," dedi.

Çantayı mutfak masasına koydum ve fermuarmı açtım,

Nedir bu Marie?"

"Kendi tarifim," dedi, biraz nefes nefese. "Yani, tam olarak

değil. Aslında Barefoot Contessa'nın tarifinden yola çıktım,
Ama ton balığı fıletosu yerine konserve ton balığı kullanda
çünkü Len sadece onu yiyor ve kadın mercimek, wasabi tozu,
ne varsa içine attı. Ama ben bezelye ve noodle kullandım ve
genel olarak bakınca iki tarifte de ton balığı olması dışında bit
ortak noktaları kalmadı."
"Harika görünüyor," dedim. "Kap hâla sıcak. Fırından

yeni mi çıkardın?"
"Evet Thomas nerede? Yukarda mı?

"Evet, Marie," dedim ama onu aşağı çağırmayı önerme-
dim. Len'le yaşadıklanndan sonra karısının burada olduğunu
bilmenin Thomas'ın canını sıkacağını düşündüm.
"Sence aşağı inip güveç yemeğinin tadına bakmak ister mi?"
"Senin için sorun olmazsa, onu şimdilik kendi haline bır>
kacağım," dedim. "Ama ona akşam yemeği için sana teşek-
kür etmesi gerektiğini söyleyeceğim."
"Çantada ekmek de var," dedi ama sesi az önceki neşe-
li halinden yoksundu. "Aslında buraya gelmemin bir nedeni
de ondan özür dilemek istememdi. Senden de. Len'in geçen

günkü davranışı için."
"Len'le bu konuyu konuştuk zaten," dedim. "Sorun yok?
"İkinizi bodrumda konuşurken duydum ve sana kardeşilde ilgili o şeyleri söylememesi gerekirdi. Thomas çok normal değil belki ama Len'in seninle öyle konuşmaması gerekirdi?
"Thomas'ın da ona vurmaması gerekirdi," dedim. "İki taraf da suçlu."
Marie, "Len sadece iyilik yapmaya çalışıyordu. Fikir benden çıktı. Thomas'ı öğle yemeği için dışarı çıkarması ya da eve getirmesi için onu ben zorladım. Aslında Len buraya ild niıı de davet etmek için gelmişti ama sen o gün yoktun.

DOgrtl,

Psikoz

Nereye gittin? Şehre mi?
Evet, Marie."

"Len sadece Thomas'ın neden böyle olduğunu anlamıyor. Onu bağışla lütfen. Len herkesin keyifli olması gerektiğini düşünüyor, anlıyor musun? Bazı insanların farklı olduğunu anlamıyor. Başka türlü olmanın ellerinden gelmediğini... 0 bir şey yapabiliyorsa, herkesin aynısını yapabileceğini sanıyor. Bazen bana karşı da böyle davraıuyor. Bana diyor ki, 'Bu kadar yorgun olma. Hepsi senin kafanın içinde. Tatile gittiğim zaman sen de benimle gel.' Ama kafamın içinde falan değil. Ben has-

tayan. Mayo Clinic'in web sitesinden bakabilirsin. Oturabilir miyim? Fazla ayakta kaldığım zaman yoruluyorum."

"Özür dilerim," dedim ve mutfak sandalyelerinden birini çektim. Oturup kollarını iki yana bıraktı.

"Bir iki dakikaya düzelirim," dedi. "Mutfağımda ocağın hemen yanında bir sandalyem var, istediğim zaman oturabiliyorum, hatta oturup tencereyi kanştırabiliyorum."

"Yemeği sıcak kalsın diye firma koyacağım," dedim, gitveci alıp orta kata yerleştirirken.

"Onun istediği her şeyi yapamayacağımı bile anlamıyor," dedi Marie ve sonra söylediğinin her yöne çekilebileceğini anlayıp yanaklan kızardı. "Yani, seyahat gibi. O çok istiyor ama ben istemiyorum. Ama ona söylüyorum, gitmek istiyorsan, sen git. Güzel zaman geçit. İlk söylediğimde gitmez sandım ama yanına alacak başka birini bulur bulmaz gitti. Üstelik çok iyi vakit geçip. di. Tekrar gitmek istediği zaman nasıl hayır derim bilemedint"

"Yani," dedim, yapacak bir yorum bulamadığımdan.

"Len'in Thomas'la ilgili söylediklerine de bir an bile inanmadım," dedi.

"Ne gibi Marie?

Bizi duyamaz, değil mi?" diye sordu endişeyle.

Linwood Barchy

"Hayır."
"Len, polis babana ne oldugunu araştırmaya ba,şlasa,11»
mas'ı epey sıkıştırmaları gerekeceğini söyleyip duruyor."
"Nedenmiş o, Marie?'
"Len babanın tepenin yan tarafındaki çimleri keserken her
zaman risk aldığım ama buna rağmen ne yaptığını iyi bilen
bir adam olduğunu söylüyor. Polis onun aşağı bildiğini, orada
birinin daha olduğunu ve traktörün üstüne düşüşün(' izledi,
gitti düşümneye başlasa, o zaman Thomas'dan başkasını dü.
ştınınezlermiş. Ben sadece Len'in söylediklerini aktanyona
Belki ben bodrum katının kapısını açmadan önce sana da ay-
mlaruu söylemiş olabilir ve eğer öyleyse senden özür dilerim.
Ben Thomas'm böyle bir şey yapacağım düşünmkorum. 0
özünde iyi bir çocuk. Fırını kaça ayarladın? 180 derece olma.
sın. Yüz derece yeter. Yaklaşık on dakika."
Fırını ayarladım.
Traktör anahtannın kapalı konumda ve makaslann yukr
nda oluşuyla ilgili takıntım' geride bıraktığım, sanıyordu!».
Julie'nin yorumlan çok mantıklı gelmişti. Ama şimdi önceki
vaısayımunm, birisinin babamla konuşmak için yanına gel.
diği ve öldüğü sırada orada olduğuna dair düşüncemin hâll
gerçek olabileceğinden şüphe etmeye başlamıştım.
Fakat Len'e çok fazla itibar etmiyordum, özellikle de son

zamanlarda, bu yüzden ikimizin aynı frekansta oluşu beni te, reddüde düşürdü. Hem ne diye böyle spekülasyonlar ortaya atıyordu ki? Böyle düşünmesine neden olan neydi? Ben an, cak traktörü inceledikten sonra aklıma tuhaf şeyler gelmeye başlamıştı. Len'se bildiğim kadarıyla, ben traktörü ahıra dırmadan önce olay yerini incelemek için oraya gelmemişti. Düşüncesi babamın ona anlattığı olaya mı dayanıyordu? Eğer öyleyse, merdivenlerdeki bir itişmeyi traktörü birinin

üstüne devirmeye bağlamak biraz zor oluyordu. Özellikle de o birisi öz babanızsa.

Ya da Len'in başka bir şeyin peşinde olması mümkün müydü? Söylediği şeye inanıyor muydu, yoksa Thomas'a sorun çıkartmaya mı çalışıyordu? Bunu neden yapacakh ki? Marie'nin aklına bir fikir mi sokmaya çalışıyordu? Ve yine, neden?

"İşin ash," dedi Marie, "Len her zaman insanları acımasızca yargılamıştır. O böyledir. Tayland'daki insanlarla ilgili söylediklerini duymalısın. İyi hoşlarmış ama Amerikalılar gibi araba kullanmadıklannı, inşaat standartlarının buradaki gibi olmadığını ve zaman zaman siyasi açıdan çok istikrarsız bir yer olabildiğini söylüyor. Ağız dalaşı yapıp ülkeyi yönetiyorlarmış. Len'in monarşilere karşı hiçbir zaman pek sabrı olmamıştı': Birinin sırf doğru ailenin bir ferdi olarak doğdu diye neden bir ülkeyi yönetme hakkına sahip olduğunu anlamıyor. Ama bu, oraya bensiz gidecek de olsa, tekrar gitmesine engel olmuyor."

Tayland.

Yıllardır arkadaşlarımdan ne harika bir yer olduğunu duyup

dumnışumdur. Sıcak, yemyeşil, gezegendeki en güzel ülkeler-
den biri. Çılgın gece hayatı, zengin bir kültür, muhteşem yemek-
kr. Ama her seyahat noktasmm kendine has sonınlan vardır.
Paris'in yankesicileri ve öngörülemeyen grevleri var. Londra
pahah ve zaman zaman terörist eylemlere gebe. Birkaç yıl önce
otobüs ve metroda bomba olaylan oldu. Moskova için de aynısı
geçerli. Meksika'da uyuşturucu savaşlan. Amerika'nın en bü-
yük şehirlerinden bazılarında çete savaşlar mücadelesi.
Tayland hakkında ne duymuştum? Marie'nin sözünü eteği si-
yasi huzursuzluktan haberdardım. Ama başka bir şey daha vardı.
Fuhuş. Çocuk fuhuşu.
Len'in o seyahatlere Marie olmadan gitmesinin gerçek ne-
deninin onun seyahat edememesi olduğundan şüphe etmeye
başlamıştım.

ELLI UÇ

"Önce bunu kontrol etmen gerekirdi diye düşünüyorum: dedi Nicole. Yolcu koltuğunda oturmuş ve ayaklarını ön kor sola uzatmıştı, buz kıracağını iki işaret parmağının arasında

tutuyordu.
Lewis hiçbir şey söylemedi.

"Ben olsam buraya kadar uçmadan önce adamunızın Ya mont, Burlington'da olup olmadığını kontrol ederdim. Ama tabii o benim."
"Doğru evdi," dedi Lewis dişlerini sıkarak. Gecenin k> ranlığında yol alan panelvan yaklaşık yüz otuz kilometre hızlı gidiyordu ve otoyolun üstünden havalanacak gibiydi. Batıya doğru gidiyorlardı. Lewis yeni hedeflerine vannalannın yak• laşık iki saat ya da biraz daha fazla süreceğini düşünmüştü. Ray Kilbride'ın verandasında durmuş, kapıyı kimse aç- mazken yaşlıca bir komşu onları görmüştü. Kadın adının Gwen olduğunu ve Ray Promise Falls'dayken kapısına bıra. kılan mektup ve broşürler' kendisinin aldıgını söylemişti. Bu. bası kısa süre önce ölmüştü ve Ray birtakım işleri halleder kadar orada kalacaktı. Bir yandan da kardeşiyle ilgileniyordu.

"Size nasıl yardımcı olabilirim?" diye sormuştu.

"Bir dakika," demişti Nicole. "Burada Ray adında birimi

oturuyor dediniz?"

"Evet"

Psikoz

Nicole Lewis'e dönüp, "Sana yanlış ev olduğunu söyle-
miştım, şehrin yanlış tarafındayız," demişti.

Lewis sadece omuz silkip, "Tam bir aptalım," demişti.

"Yani siz Ray'i aramıyor musunuz?" diye sormuştu komşu.

Hayır demişler, panelvana binip Promise Falls'a dogru
yola koyulmuşlardı.

Yol boyunca, Nicole Lewis'in hatasını yüzüne vurup dur-
du. Onu sinirlendirmeye çalışıyordu. Onu zorlamaya. Ne ka-
dar kızabileceğini görmeye.

Böylece niyetini anlayabilirdi.

"Ben olsam, gidip kapısını çalmazdım. Eve girmenin bir
yolunu bulunsun ve üstüne atlarsın," dedi.

Lewis direksiyonu daha sıkı tuttu. "Evet, haklısın sanırım.
Senin yöntemini deneriz."

Nazik davranıyordu.

İşte Nicole o zaman, işleri bittiginde Lewis'in onu öldüre-
ceğini anladı. Gardını dtiştirmesi için ona nazik davranıyordu.

Ama Nicoletn önce davranıp onu haklaması kolay olur-
du. Arabayı kullanırken buz kıracağını boynuna saplayıp
direksiyonu tutar ve ayağım frene basardı. Böyle büyük bir

panelvanda şoför koltuğuna atlamak zor olmazdı.

Nicole bunu yapabileceğini biliyordu.

Ama bu oyunu oynamak zorundaydı. Neler olduğunu öğrenmek için gereken cevaplara, en az Lewis ve adamları kadar ihtiyacı vardı. Bu Kilbride'ın, onu kiralayan adamlar kadar kendisi için de büyük bir risk teşkil edip etmediğini öğrenmesi gerekiyordu. Sonra da ortaklarmın — sadece Lewis'in değil — onun için nasıl bir risk oluşturduğuna karar verecekti. Onlar hakkında bir şey yapması gerekip gerekmediğine. Çünlca bu iş bitmişti. Yeterince çekmişti. Buraya kadardı.

Chicago'daki o bodrum katında ona bir şey olmuştu.

Limşmod Barclay

Whilr360'ta çalışan o adamın karısını öldürdüğtinde. Nicole artık bu adamlardan tek bir emir dahi almak istemiyordu. Bu işi tamamlayacak, bu sırada Lewis'ten gözünü ayırma. yacaktı. Lewis'in erken davranması olasılığına karşılık en al bir büyük önlem almıştı.

"Belki de bir yerlerde durup bir kahve alırız. Benden:

dedi Lewis.

Ah evet, Lewis onu kesinlikle öldürecekti.

ELLI DÖRT

"Güzelmiş," dedi Thomas, Marie'nin ton balıklı bulamamdan ağzına bir çatal daha atarken.

"Evet, fena değil," dedim. Ama aslında Marie gittikten sonra pek iştahım kalmadığuu fark etmiştim. Len'in ona söyledikleri ve Marie'nin bana alctardıkları kafama takılmıştı. Len'in bir işler kanştırdığh hissinden kurtulamıyordum. Yapmadığı bir şeyi Thomas'ın üstüne yıkmaya çalışıyor olmalıydı.

Ben bir tabak daha yiyecegim," dedi Thomas.

İyi. Yemekten sonra belki ortalığı da toplarsın.

"Bu adil mi?" diye sordu.
"Ne demek adil mi? Tabii ki öyle.

"Ama akşam yemeğini sen hazırlamadın. Sen yemeği hazırlarsan ben de bulaşıkları toplayacağım samyordum. Ya da ben yemeği yaparsam sen bulaşıklarla ilgilenecektim. Ama yemeği Marie yaptı." Tabağına biraz daha yemek koydu.
"Senin mantığına göre," dedim, "bizim dışımızda biri işleri yapacak olursa, geri kalan her şey benim işim oluyor."
Lokmasım yavaşça çiğnedi. Bir argüman bulmaya çalışır gibiydi. "Yani," dedi, "ben öyle sanmıştım."
"O zaman bulaşıkları birlikte halledelim," dedim. "Ne dersin? Sen masayı topla, makineyi doldur, ben de gtiveç kabin fırçalarım. Gidişatma bakılacak olursa yemekten geriye bir şey kalmayacak?

"Tamam," dedi.

On dakika sonra, mutfak tezgahının başında yan yana dua ruyorduk. Ben lavaboyu deterjanlı suyla doldururken Thu. mas bardak ve tabak çanaklan bulaşık makinesine doldurdu, Omuzlarımız birbirine sürtüyordu ve aslında bir ritim tuttu!. muştuk. Konuşmuyorduk ama buraya geldiğimden beri ken. dimi ona en yakın hissettiğim andı.

Ama sonra, Thomas mutfak masasını silerken, "Eskiden arkadaşın olan birinin artık arkadaşın olmadığını hissettiğin oldu mu?" diye sordu.

Soruyu sorarken yüzüme bakmıyordu. Masayı mümkün olduğunca temiz olacak şekilde silmeye odaklanmıştı.

"Evet, birkaç defa başıma geldi. Kimden bahsediyoruır

"Sana söylemeli miyim bilmiyorum."

"Merak etme. Hem bana söylemeyeceksen kime söyleye- ceksinr"

Gözlerime baktı. "Başkan."

"Clinton mı?"

Thomas başıyla onayladı, bezi yıkamak için lavaboya git- ti ve sonra musluğun üstüne astı. "Bana karşı her zaman iyi davrandı ama son birkaç görüşmemiz biraz farklıydı.*

Ne demek farklı?"

Bilmiyorum. Bana çok fazla baskı yapıyor

`Belki de artık onunla konuşmamalısın."

"Başkan seni ararsa onunla konuşmak zorundasın," dedi Thomas.

"Evet, sanınm öyle."

"Ama bana bazı konulardan konuşamayacağımı söylüyor. G•5revimle hiç ilgisi olmayan konularda."

Elimi omzuna koydum. "Yarın Dr. Grigorin'le konuşmak ister misin? Sana bir görüşme ayarlayabilirim."

"İyi olabilir," dedi. "Başkanın bana zayıf biri gibi görünce, ceğimi söylemesinden hoşlanmıyorum."

"Zayıf mı?"

"Bazı şeyleri söylersem başım derde girermiş. Sana bile söylememi istemiyor."

"Neyi söylemeni?"

"Pencereyi. Sana el salladım ve sen beni görmedin. Çünkü kafan kaldırmadın."

İkimiz de mutfak tezgahına yaslanmış yan yana duruyorduk. "Bu ne zamandı Thomas?"

"Beni bulmaya çalıştığın gün. Bisikletimi sokakta bulduğun gün. Hatırlıyor musun?"

"Evet," dedim. "Seni bulmak için bütün kasabayı dolaştım. Her yerde adını seslendim."

"Seni duydum," dedi Thomas sessizce. "İşte o zaman kaçıp pencereye koştum. Sana seslenmek istedim ama bana kızacağım biliyordum. Ama sen beni görseydin bile babam hikayeme inanmazdı."

"Kaçtın mı? Thomas, ne oldu?

"Canımı acıttı," dedi. Elini arkasına götürdü. "Buramı acıttı."

İki elimi omuzlarına koyup sıktım. "Bana ne olduğunu anlat. Biri sana bir şey mi yaptı? Kim? Kim yaptı?"

"Babam çok kızdı," dedi. "Ona anlattığımda çok kızdı. Kafamdan hikayeler uydurmayı kesmemi söyledi. Bu konudan bir daha bahsedersem ne yapacağım bilmediğini söyledi. Ama kötü bir şey olacağım biliyordum. Belki annemle ikisi beni evden atacaktı. Başka bir yere gönderecekti. Ben de bir daha hiç konuşmadım."

Ona sarıldım. "Thomas, çok üzgünüm."

"Ve bence... Bence artık bunun hakkında konuşmak için

hazırım. Ama başkan konuşmamam gerektiğini söylüyor. Bi.
rine söylersem kötü şeyler olurmuş."
"Ilıomas, canını kim acıttı?"
Kafasını eğip kucağına baktı. "Bunu düştinmem gerek.
Başkanın isteklerine karşı gelmek istemiyorum."
"Dr. Grigorin'e anlatabilir misin?"
"Istedim ama anlatmadım. Kime anlatabilirim biliyor mu,
sun?"
"Kime?"
"Julle'ye."
"Julie'ye anlatır mısın?"
Başıyla onayladı. "O bana karşı çok iyi. Senle normal
riymişim gibi konuşuyor."
"Tamam, Julie bu akşam gelecek, biraz geç olacak ama
eminim seninle konuşacaktır."
"Seninle seks yapmak için mi gelecek?" diye sordu.
"Muhtemelen hemen değil," dedim ve gülümsedimillağ
ce onunla konuşman harika olur. Gerçekten. Ben de burada
olabilir miyim yoksa onunla yalnız mı konuşmak istersin?
Bunu düşündü. "Sonra sana söyler, değil mi?"
"Söylemesini istemezsen söylemez, bunu yapacağım ses
Izliyorum."
Kafasını eğip düşünmeye devam etti. "Burada olmak ister,

sen benim için sorun olmaz."
"Tamam. Ama daha gelmesine var, biraz televizyon de-
mek ister misin?'
"Hayır. Işe dönmem gerek. Son zamanlarda başkanın tutu•
mundan hoşlanmasam da hâlâ yapmam gereken işlerim vats
"Tabii," dedim.
"Ama hile gelmeden önce ona gösterecek birkaç resim
bulacağım,"

"Ne resmi?"
"Fotoğraf albtimlerimiz. Böylece o zaman nasıl göründü-
ğümü bilecek. Senin de öyle. Albümler bodrumda."
"Nasıl istersen. Yerlerini biliyor musun?"
Başıyla onayladı ve yanımdan ayrıldı. Verandaya çıkıp
yaklaşık yarım saat oturdum, ta ki hava yıldızları görecek ka-
dar kararana dek. Içeri girdim, televizyonun karşısına geçtim
ve kanalları dolaştım. ilgimi çeken hiçbir şey yoktu. Olacağı-
nı da sanmıyordum. Kafam çok doluydu. Julie'yi düşünüyor-
dum. Babamı. Len Prentice'i.
Camdaki yüzü, Chicago'da öldürülen iki kişiyi ve mere
hum Allison Fitch'i.
Thomas'ın farklı bir hobisi olsaydı bunların çoğunu dü-
şünmek zorunda kalmayacak oluşumu. Pul koleksiyonculan
olası cinayetlere tanık olmuyordu bildiğim kadarıyla. Takı
yapan ve bahçeyle ilgilenenler için de aynısı geçerliydi.
Harry Peyton, bahsettiği şu Duckworth'le görüşebildi mi
merak ediyordum. Barry Duckworth. Henüz hiçbir haber al-

mamamın nedeni bu muydu? Harry onunla konuşmuştu ve Duckworth de şu anda meseleyi araştırmakla mı meşguldü? Yoksa Duckworth onu sadece dinlemiş ve hayatında duyduğu en saçma hikaye olduğunu mu söylemişti?

Ne olduğunu kendi çabalanmla öğrenmememem için bir neden göremiyordum.

Televizyonu kapadım, dizüstü bilgisayar alıp Promise Falls karakolunun numarasını buldum. Numarayı çevirdim.

"Promise Falls Polis Karakolu," dedi bir kadın.

"Dedektif Duckworth'le görüşmek istiyordum," dedim.

"Evine gitti sanınm," dedi. "Kim arıyordu?"

"Ray Kilbride."

Linıvood Barclay

"Bir bakayım." Beni beklemeye aldı. Beklerken, Thomas

merdivenlerden aşağı indi.

"ATP vannınrclın?" riivP cnrıiırrı plinılıa nhinövi leatıatnı

"Ne yapıyorsun?" diye sordum elimle ahizeyi kapatıp.

"Fotoğraf albümünü almak için bodruma iniyorum," dedi

ve kapıyı açıp gözden kayboldu.

"Alo?" dedi kadın. "Bay Kilbride?

"Evet?"

"Sizin için Dedektif Duckworth'e evinden ulaştım. Bekle.

yin, bağlıyorum." Bir duraksamanın ardından, "Evet"

"Alo?" dedim. "Dedektif Duckworth?"

"Kimsiniz? Adınızın Kilbride olduğunu süylanişsiniz?"

Dogru?

Şaka mı bu? Adam Kilbride değil herhalde.

Hayır efendim. Ben oğluyum."

Hangi oğlu?"

Ray Kilbride.

"Tamam, anladım," dedi Dedektif Duckworth. "Sen şey-
deki oğlusun, neresiydi? Vermont mu?"

'Burlington."

Kardeşin de Thomas'tı, değil mi?'

"Evet" Harry'nin ona her şeyi anlattığını tahmin ediya•

"Az Önceki davranışım için kusura bakma," dedi. "Kız
arayıp Bay Kilbride arıyor deyince şaşırdım. Baban için çok
üzgünüm."

"Sağolun. Benimle görüştügünüz için de teşeklcürlet

Kime gideceğimi bilemedim. Muhtemelen bildiğiniz gibi çok
zor bir durumdayım."

"Evet, babanla konuşmuştuk," dedi Duckworth.

Bir an için biri kafamı boya karıştırma makinesine sokmuş
gibi hissettim. "Pardon?" dedim. "Ne zaman?"

Psikoz

"Birkaç hafta önce," dedi Duck»)

Thomas bodrumdan bağırdı, "Ray!

"Babam birkaç hafta önce sizle mi konuştu?" diye sordum.
"Evet. O yüzden aramadın mı?"
"Hayır yani, evet. Konuyu takip etmek için," dedim.
"Babana söylediğim gibi, bu işin üstüne gitmek istiyorsa da, kanıtlaması kolay olmayacalctı."
"Ray!" Thomas tekrar bağırdı.
"Bir dakika!" diye bağırdım. "Özür dilerim. Kardeşim bodrumda bir bavul bulmaya çalışıyor. Kanıtlamak kolay ol mayacak diyordunuz."
"Araya çok uzun zaman girdiği için. Bir de kardeşinin ifadesi sorun teşkil edecektir, nedenini anlayacağın umuyorum. Baban anlamıştı. Bir de kardeşine bunları yaşatmak istediğinden emin değildi. Baban iyi bir adamdı. Sadece bir kez konuştuk ama düzgün bir adama, iyi bir babaya benziyordu. Çok fazla derdi vardı."
"Dedektif Duckworth, inanmayacaksmız ama bahsettiğiniz şeyden benim de yeni haberim oldu," dedim. "Kardeşim

tacize uğradı, değil mi?"
"Baban seninle paylaşmadı mı?

"Hayır. Ama buraya geldiğimden beri, babam öldüğünden beri, birtakım olaylar yaşandığından şüphelenmemi gerektirecek bazı şeyler oldu. Babamın, kardeşimin onu hiçbir zaman affetmeyeceğini düşündüğü bir konu. Ve..." Bu konuya girmeli miyim diye tereddüt ettim ama ne olacaksa olsundu.
"Babam bilgisayanndan çocuk fuhuşuyla ilgili araştırmalar yapmış ama hangi sitelere girdiğini bilmiyorum. Ben öğrenmeden kardeşim bilgisayarın geçmişini temizlemiş."

"Evet," dedi Duckworth, "bu konuyla ilgili olmalı. Senin-

r-kbör sşi

Linwood Barclay

le bu konuyu ne kadar konuşmalıyım emin değilim, Ray ve işin asil, baban olayla ilgili bazı önemli bilgileri benimle pay. laşmadı. Mesela kimin—"

"Ray!"

"Tanrım," diye mırıldandım. "Dedektif, sizi arayabileea ğim bir numaranız var mı? Birkaç dakika sonra? Sizinle ger• çekten konuşmam lazım."

"Tabii."

Mutfak çekmecesinden bir kalem aldım ve numarayı bi kağıda not aldım. "Ben size hemen geri döneceğini? Telefonu kapatıp tezgahın üstüne bıraktım. Bodnunun kapısına yaklaştığımda, "Tanrı aşk ına, Thomas, telefonday. dım," diye bağırdım. Merdivenleri inerken onu görmüyor- &un. Bodrum L-şeklindeydi ve Thomas'ın diğer köşede, bi bamın valizleri koyduğu yerde olduğunu düşündüm.

"Hangi cehennemdesin?"

"Burada," dedi.

Köşeyi döndüm ve Thomas karşımdaydı. Gözleri korka dan büyümü,ştü. Kolları arkasındaydı, kendi kendini kelepçe, lemiş gibi.

Ve yalnız değildi. Arkasında bir kadın duruyordu. Sol eliyle Thomas'ı saçmdan tutmuştu. Sağ elinde buz luracago benzer bir şey vardı ve ucunu kardeşimin boynuna, çenesinin hemen altına dayamıştı.

ELLI BEŞ

Kadın, "Demek Ray sensin," dedi.
"Evet," dedim, gözlerimi buz kıracağından ayıramadan.
Kadın Thomas'ın saçını çekti. "Peki bu? Thomas mı? Kar-

deşin?"
"Evet,

Ray, aptalca bir şey yapmazsan kimsenin cam yapma•

yacak."
"Tamam," dedim. "Lütfen ona zarar verme

Thomas buz gibi havaya çıkmış gibiydi. Titriyordu. Ellerini göremiyordum ama eminim onlar da titriyordu. Hayatım boyunca onu hiç bu kadar korkmuş görmemiştim.
"Ray, söyle ona beni bıraksın!"
"Merak etme, Thomas. Ona ne istiyorsa vereceğim?'
"Güzel, Ray," dedi kadın. "Dediğimi yaptığın sürece sonm

çıkmayacak." Omuzlarına düşen sarı saçlannın gizlediği kulağında şu Bluetooth kulaldıklarmdan olduğunu fark ettim. Omzuna konuşur gibi, "içeri gelebilirsin," dedi. "Bodrumdayız."

"Ne istiyorsan söylemen yeter," dedim.

"Şu anda sessiz olmam istiyorum," dedi Thomas'ı saçından tutmaya devam edip buz kıracağını boynundan ayırmadan. "Biraz sonra her şey hallolacak."

Bodrumda olmamıza rağmen evin önüne bir araba yanaştığını duyabiliyordum. Çatırdayan çakıl taşlarını ve ardından bir kapmın açılıp kapanma sesini. Yaklaşık otuz saniye

sonra sokak kapısı açıldı ve birkaç saniye sonra arkamdaki basamaklardan birinin indiğini duydum. Kafamı çevirdim ve adam çıplak ampulün yüzüne ışık vereceği kadar aşağı indi. ğinde ona baktım. Uzun boylu, kel, iri kıyım, kırık bunmlu.
Adam bana baktı. "Demek Ray Kilbride sensin."
"Evet," dedim.

Bu kim?"
Kardeşi," dedi kadın. "Thomas,

"Merhaba Thomas," dedi adam düz bir sesle. "Ben Lewis. Bakıyorum Nicole'le tanışmışsıruz." Yanıma geldiğinde deri ceketinin altından görünen, buz kıracağından daha büyük kabarıklığı fark ettim. Omzuna küçük bir sırt çantası asmıştı.
"Pek fazla bir şeyimiz yok ama ne istiyorsanız alabilirsi-

niz," dedim.
"Benim bilgisayarım olmaz!" dedi Thomas.

Lewis gözüme bakmak için kafasını hafifçe yana *L

Bizi hırsız mı sandm? Öyle mi?"

"Benim bilgisayanmı alamazlar," diye tekrarladı Thoına

Babammkini alabilirsiniz."

"Ne istiyorsunuz o zaman?" diye sordum

"Ellerini arkana götürmeni istiyorum," dedi Lewis. Sırt çantasını açtı ve plastik kelepçeler çıkardı; çevik kuvvetin protestoculara taktıklan türden.

"Lütfen," dedim. "Bir yanlışlık olmalı."

Lewis, "Sana ellerini arkana götürmeni bir daha söylemek zorunda kalırsam, arkadaşım kardeşinin boynuna bir hava deligi açacak."

Sesinde sakin bir otoriterlik vardı. Polis gibi. Tahminim, bir zamanlar polislik yapmışsa da, artık öyle olmadığı yönündeydi.

Ellerimi arkama götürdüm. Dar plastik bantlan iki bileği•

me geçirip sıktı. Feci bir şekilde etime battılar. Hemen para maklarımı kıpırdattım, ne kadar zaman sonra onları hissetme'

yeceğimi merak ettim.

"Tamam mısın, Lewis?" diye sordu kadın.

isimlerini bilmemizi umursamamalan beni endişelendirdi. Belki de sahte isim kullanıyorlardır diye düşünerek kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Ama pek olası gelmiyordu.

"Evet," dedi ve kadın buz kıracağım Thomas'ın boğazından çekip saçını bıraktı. Onu hafifçe bana dogru itti.

"Korkuyorum, Ray," dedi Thomas. Onun bileklerinin de benimkiler gibi bağlı olduğunu görebileceğim kadar yana döndü.

"Biliyorum," dedim. "Ben de."

"Ikisini de mi alıyoruz?" diye sordu Nicole Lewis'e.

"Güzel soru," dedi. "Bir düşüneyim. Önce evi dolaşıp başka biri var mı diye kontrol edeceğim."

Yukarı çıkıp Thomas ve beni Nicole'le yalnız bıraktı.

"Bakın," dedim ona, "biz—"

"Kes sesini," dedi.

Lewis iki dakika içinde geri geldi. Merdivenleri inerken yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Yukarının hali nedir?" diye sordu.

"Haritalar mı?" dedim.

"Evet. Ve bilgisayar."

"Onlar benim," dedi Thomas. "Umanm onlara dokunmadın."

"Bence bu partiyi üst kata taşımalıyız," dedi Lewis.

Başımla onayladım. Thomas'ı omzumla dürttüm. "Gel hadi," dedim. "Ne derlerse yapacağız ve her şey yoluna gire-

cek." Yalan söylemekten başka ne yapabilirdim bilmiyordum.

Thomas Lewis'in arkasından yukarı çıkarken, Nicole de

peşimden geldi. Thomas'la ikimiz tırabıanlan tutamadığımu için adımlanmın dikkatli atıyorduk. Arkama dönüp kadir yüzüne sağlam bir tekme savurmayı düşündüm ve kadın tek başına olsa şansımı denerdim. Ama Lewis mutfağa çıkmıştı ve ceketinin içindeki kabanklık düşündüğüm gibi bir silalısa, ikimizin de işini bitirmesi fazla sürmezdi.

Birinci katı geçip ikinci kata çıktık.

Nicole, Lewis'in bulduklarını henüz görmemişti. Tüm duvarlan haritalarla kaplanmış bir koridor. Kadın gözlerini etrafta, Güney Amerika, Avustralya, Hindistan haritalannda ve San Francisco, Cape Town ve Denver'ın da aralarında bulun. duğu şehirlerin detaylı sokak haritalannda gezdirdi. Üstelik tüm bunlar sadece beş metrelik bir alanı kaplıyordu.

"Burası daha da iyi," dedi Lewis, Thomas'ın odasının kapısmı açıp.

içeri önce Nicole girdi, koridordaki gibi haritalarla kaplı duvarlar karşısında büytilenmiş gibiydi. Gözlerini haritalarda gezdirirken hiçbir şey söylemedi. Bir ara bir Avustralya haris tasma uzandı ve neredeyse hayallere dalar gibi, işaret parmağıyla Sydney'ye dokundu.

"Şuna bak," dedi Lewis, bilgisayar ekranlaruu gösterip.

13ç ekranda da aynı sokağın farklı açılan vardı. "Neresi bul>

sı?" diye sordu bana.

"Hiçbir fikrim yok?

Thomas, "Lizbon," dedi.

"Lizbon," diye tekrarladı Lewis. "Whir1360 değil mi bur

Thomas başıyla onayladı.

"Kimin bilgisayan bur

"Benim," dedi kardeşim.

"Neden Lizbon'a bakıyorsun?

"Ben her şeye bakanm," dedi.

Psikoz

Ne demek her şeye?"

Her şey," dedim. "Dünyadaki tüm şehirlere baluyor.

'Neden?

`Hobi? dedim.

Thomas bana bir bakış attı, belli ki neden yalan söylediğim mi merak ediyordu. Sonra Lewis'e, "Zaten biliyorsun, degil mi?" dedi.

"Pardon?" ,

"Haritalarm kaybolacagını ve benim gizli operasyondaki-lere yardım edeceğimi."

Nicole, "Bu da neyin nesil" dedi.

"Siz kötü adamlarsmız," dedi Thomas, hep birlikte hırsız

polis oynayan çocuklarmışız gibi.

Lewis güldü. "Galiba öyleyiz. O zaman size şunu sorayım.

Buradan Orchard Sokağı'na bakan hanginizdir Bana baktı.

"Kapıya gelen sen olduğun için sensin sanmıştım."

Tüylerim diken diken oldu. Başımızın ne büyük bir belada

olduğu giderek netleşmeye başlamıştı.

"Komşu," dedim.

Lewis kafasını salladı. "Hareket aktivasyonlu kamera. Da-

irenin kapısında."

Artık biliyorduk. "Ah," dedim.

"Elinde tuttugun şeyle bir resmin var.

"Ah," dedim yine.

"Neydi o?"

"Ben buldum onu," dedi Thomas, gururlu bir sesle. "Ka-

fasına poşet geçirilmiş kadını ben gördüm. Ray de benim için

kontrol etmeye gitti."

Lewis, Nicole'e baktı ve, "Sanırım sorunun cevabım aldın;

dedi. Nicole soru sorar gibi kaşuu havaya kaldırıma, 1Levıi

ekledi, Ikisini de mi, yoksa birini mi alacağımız konusunda.'

ELLI ALTI

"Bunu da alalım," dedi Nicole, Thomas'ın ekranlarına bağlı olan bilgisayar kasasmı gösterip.

"İyi fikir," dedi Lewis.

"Hayır," diye karşı çıktı Thomas. "Hayır, hayır!"

"Thomas," dedim, onu omzumla dürterek. "Burada tehlikede olan, bilgisayarından daha önemli şeyler var."

"Ama o benim!" dedi. Lewis'in bilgisayarın arkasına bağlı olan kablolar, söküşünü izlerken dehşete kapılmıştı. "Dur Nicole bana bakıp salcince, "Onu kontrol edebilecek misin?" dedi.

"Evet. Onunla bir saniye konuşmama izin ver."

Nicole birkaç metre uzaklaşmamıza izin verdi. Thomas'a baktım, başımı alnma değecek kadar yüzüne yaklaştırdım.

"Dinle. Şu anda zor bir durumdarz. Sana her zaman yeni bir bilgisayar alabilirim. Daha güçlü bir model. Ama bunun için tek şansımız onlar ne diyorsa yapmak. Beni duyuyor musun?"

"O benim," dedi.

"Kendine hakim olmalısın, Thomas. Bunu benim için yapabilir misin?"

Kafasuu kaldırıp gözlerime baktı. "Bana en az bunun kadar hah bir bilgisayar almalısm. Bu sayede sokakları daha hızlı dolaşabilirim."

"Sana daha halısmı alacağım," dedim, asla yerine gelin-

in eyeceğim bir söz verdiğimin farkmdaydım.

Psikoz

Lewis söktttiğü bilgisayar kasasını aldı ve, "Orada ne işin vardı?" diye sordu.
"Ne?"
"Beni duydum"
"Kardeşim gidip bir bakmam istedi. O sitede takılırken camda tuhaf bir şey görmüş ve şehre indiğimde gidip bir bak-mam' istedi." t
"Ah," dedi Lewis. "Yani sadece büyük bir tesadüftü."
Gergince gülümsedim. "Öyle denebilir."
"Bana kardeşinin internette takılırken bir şey gördüğünü ve senin de ta şehre kadar gidip bir bakmaya karar verdiğini

mi söylüyorsun?
"Evet"

Lewis, Nicole'e baktı. "Hepsi bu. Sadece masumane bir

internet sörfii."
"Harika. Sanırım artık eve gidebiliriz

"Evet," dedi Lewis ve yanıma gelip yüzümün dibine girdi.

Yanağıma sıcak nefesi geliyordu. "Gideceğimiz yere vardığı-
'nada bundan daha iyi bir hikaye bulman gerekecek. Yolda
bir şeyler düşünmek için bolca vaktin olacak."
"Nereye gidiyoruz? diye sordum.
Nicole, "Bant," dedi.
Lewis elini su-t çantasına daldırdı ve gri koli bandı çıkarttı.
Nicole'e attı. "Buyur." .
"Doğruyu söylüyorum," dedim. "Aynı söylediğim gibi
oldu. Biz bir şey bilmiyoruz."
Nicole on beş santimlik bir parça koparttı ve ağzıma ya-
pıştırdı.
"Bana onu yapma," dedi Thomas, Nicole bir parça daha
kopartırken. "Bana onu yapma!"
Çığlık attığı sırada Nicole bandı yapıştırdı. Thomas'ınj

Linwood Barda,'

ağzı yan açıktı ve bandın bir parçası alt dişlerine yammışt
Thomas çenesini httla hareket ettirebiliyordu.
"Lanet olsun," dedi Nicole ve Thomas'ın ağzının alt kıs.
mına yapıştırmak için bir parça daha koparttı. "Pekala, ha.
zınz."
Lewis çantasmın fermuanm çekti, askıyı omzuna geçirdi
ve iki eliyle bilgisayar Icasasım tuttu.
0 sırada, belli belirsiz bir zil sesi duyuldu.
"Ne bur dedi Nicole. "Cep telefonun mu?"
"Hayır," dedi Lewis. Odaya bakındığı sırada Thomas'a
masasmdalci eski ev telefonunu gördü. internete ev hattmdaa
bağlanılan günlerden kalma bir hattı ve Ula orada duruyordu.
Gelen aramam kırmızı ışığı yanıp sönüyordu. Thomas zd
sesini her zaman en düşükte tutardı ve zaten onu pek arayan
da olmazdı. Aklıma Thomas'ı araması muhtemel biri gelmis
yordu. Sadece iki seçenek vardı. Yanlış numara ya da bir t-

le-pazarlamacL 4(
Ama Nicole ve Lewis bunu bileme:

"Açsak mı, açmasak mı?" diye sordu Lewis, Nicole'e.

Nicole kırmızı ışığı izleyip düşünüyordu. "Birisi onun evde olmasuu bekliyorsa ve burada değilse..."

Kırmızı ışığa bakarken Thomas'ın gözleri kafasından dışan fırlayacakmış gibi oldu.

Lewis ahizeyi kaldırdı. ilk yaptığı Öksürmek ve ardından burnunu çekmek oldu. Konuştuğunda, soğuk alguılığı olan biri gibi bir ses çıkardı.

"Alo?"

Kısa bir duraksamanın arduıdan, "Benim, Thomas," dedi

Yine burnunu çekti. "Hasta oluyorum herhalde. Kimsiniz?

Kalbim duracak gibiydi. Ardından Lewis, "Bill kim?

Psikoz

Bir an için kaşları havaya kalktı ve sonra gültimsedi. "Evet, tabii, konuşmayı çok isterdim Bill ama Dubya'yla bowling akşamumz." •

Telefonu kapattı. Nicole ona bakıyor, bir açıklama bekliyordu.

"Telefon şakası," dedi. "Bill Clinton'ım diyen salağın

Thomas'a baktım. Ondan daha şaşkın göründüğüme emindim çünkü Thomas hiç de şaşırmışa benzemiyordu. Belki daha çok, eski başkanla konuşamadığı için, kızgındı.

ELLI YEDI

Ağzundalci bant olmasaydı, muhtemelen vay canına gibi bi şey söylerdim.

Ama ne Nicole ne de Lewis gelen telefonu kafasına tati• mıştı. Akıllarında başka şeyler vardı. Thomas'la beni bagaja atıp yola koyulmak gibi.

Odadan önde kollarında bilgisayar kasasıyla Lewis çıktı, Nicole buz kıracağıyla onu takip etmemiz.' işaret etti. Merdivenlerin tepesine geldiğimizde sokak kapısının kapandıtım gördüm, Lewis dışan çıkmıştı bile. Ellerim hâlâ arkadan bağ. hydı ve o anda Nicole kısa bir anlığına da olsa yalnız kaldığı için elimden bir şey gelir mi diye düşündüm.

Ama ne yapabilecegimi sanıyordum ki? Kadının ilahi vardı ve ellerim serbest degildi. Koşmak kadar basit bir seçenek geliyordu aklıma. Thomas'ı geçip arka kapıdan çıkmak ve akşam karanlığına karışmak. Tepeden aşağı koşup dereye inmek ve derenin Öte tarafındaki tarlaya çıkınca yakınlardaki bir eve, polisi arayabileceğim bir yere varana dek gizlenerek ilerlemek.

zaman Thomas yalnız kalacaktı ama onu terk etmek - kısa bir süreliğine — onu kurtarmak için en iyi şansım olabilirdi

Aklımdan bunlar geçerken, koşmaya başlayan Thomas

Son birkaç basamağı atlayarak indi. Aklı

Psikoz

yapıp evin arka tarafına koşmasını bekliyordum ama sokak kapısı kapanmadan ayağını araya sokmayı başardı ve kapıyı tekmeleyerek açıp verandaya koştu.

Bu bir kaçma teşebbüsü değildi. Thomas bilgisayar kasasuun peşinden gidiyordu.

"Lewis!" Nicole arkamdaki basamaklardan seslendi. Ben bir şey yapamadan Nicole uzanıp gömleğimin yakasından tuttu. "Aklından bile geçirme," dedi ve buz kıracağınm ucunu sağ kulağımın altında kalan yumuşak deride hissettim.

Dışarıdan bir çatırtı ve ardından çakıl taşları üzerinde bos ğuşma sesleri geldi.

Basamakların kalanını sabit bir hızla indik. Dışarı çıktığımızda Thomas sırt üstü yerdeydi, Lewis'e bakıyordu ve arkasında kelepçelenmiş elleriyle vücudu tuhaf bir açıda bükülmüştü. Birkaç metre ötede, beyaz, neredeyse hiç camı olmayan bir panelvanın arka tarafında bilgisayar kasası duruyordu.

Lewis, Thomas'ı ayağa kaldırdı. Nicole'le ikisi bizi panelvanın kapalı arka kapılarına dayadılar.

Nicole elini Lewis'in sırt çantasına uzattı. Lewis çantayı fırlattı ve Nicole yine koli bandın çıkarıp dizlerime ve bilek-'erime sardı. Thomas'a da aynısmı yaptı. "içeri atlamak zorundasuuz," dedi, panelvanm iki arka lcapısuu açarken. Kargo taşımak için kullanılan aracın kapıları ardına kadar açılıyordu ve Önünde iki basamak vardı. Katlanmış halılara benzeyen

küçük bir yığın gözüme çarptı.

Lewis sırt çantamdan kar maskesine benzeyen bir şeyler çıkardı, göz, ağız ve burun yerlerinde delikler vardı.

Maskeyi kafama geçirdi, delikleri arkada kalmıştı. Kar maskesi takılırken Thomas'm itiraz etmeye çalışan homurtusunu duydum. Biri beni omuzlarımdan tuttu e bir erkeğe

göre daha küçük gibi hissettiğirn ellerinden Nicole olduğunu
düşündüm e ve beni hafifçe döndürdü. "İki kez zıplayma
tampona çıkacaksın," dedi. "Otur ve kendini içeri bırak."
eç kez zıplamam gerekti ve üçüncüde az daha drışkor.
dum. Dizime değen tamponu hissettim, arkamı dönüp kenara
oturdum ve kolum yere değene dek dikkatlice geriye dogru
eğildim. Ardından gövdemi yavaşça aracın içine doğru kriz,
"Pekala, geri zekalı," dedi Lewis, Thomas'a. "Geç şura.
ya." Thomas içeri düşerken panelvanın sallandiğını hissettia
"Içeri kay." >
Ardından Nicoletn sesi duyuldu. "Birkaç saat yol gik
ceğiz. İkinizin de sesi çıkmayacak. Birkaç yerde duracağız
Gişeler, benzin. Biri cama gelip bir şey söyleyebilir. Aptallık
edip ses çıkartmayın. Eğer ölmek istemiyorsanıı. Tabii sizi
duyan kişinin ölmesini de."
"Benzin almamız lazım," dedi Lewis. "Burlington'dan bir
raya gelirken depoyu bitirdik."
Yanımda bir hışırtı duydum. Battaniyeler. Birisi onları
açıp silkeliyordu. Sanırım birinin içeri bakma olasılığına ku-
ş' üstümüze serildiler. Gece vakti, maskenin içinde bunda
daha karanlık olamaz diye düşünmüş ama yanılmıştım. Mat
ya zifiri karanlık oldu ve etrafımdaki sesler boğulclaştı.
Arka kapılar kapandı; ardından şoför kapısı açılıp kapao-

ch, onu yolcu kapısı takip etti. Arabayı hangisinin kullandı
ğını bilmiyordum, bir önemi de yoktu. Anahtar çevrildi ve
motor çalıştı. Babamın evinden uzaklaşırken lastikler çabl
taşlarını ezdi, ardından ana yola saptık.
Buraya bir daha asla geri dönemeyeceğıı, diye düşündüm.
Işıksıı ve bogucu ortamda düşünecek çok vaktim oldu.
İlk yola koyulduğumuzda, aracm saptiğt yönleri takip ed

rek nereye gittiğimizi hissedebileceğimizi düşündüm. Bunu
bir filmde ya da bir Batman çizgi romanında veya Sheila-
ck Holmes`un bir bölümünde görmemiş miydim? Kahraman
aracın hareketlerine odaklanır, lastiklerin sesinden hızı tah-
min eder, önünden geçtikleri yerleri gözünde canlandınr ve
en sonunda durduklarında nerede olduklanm tam olarak bilir.
ç döntişten sonra nerede olduğumuza dair en ufak fikrim
yoktu.
Evden çıkar çıkmaz benzin almak için durduk. Promise
Falls'a döndüğümden beri birkaç kez depoyu doldurduğum
Exxon'da olduğumuzu tahmin ediyordum. Ama tekrar yola
koyulduğumuzda, çok geçmeden nerede olduğumuza dair
tüm hislerimi yitirdim. Şehirlerarası yola çıktığımız' anla-
mam uzun sürmedi. Muhtemelen saatte yüz-yüz on kilometre
hızla gidiyorduk ve yavaşlamadan ya da bir yerde durmadan
yol alıyorduk. Arada bir, yanımızdan geçen tırlann gürültü-
sünü duyuyordum, bu yüzden otobanda olduğumuzu düşünü-
yordum. Beş altı saniyede bir asfalttaki yanklann üstünden
geçtikçe bir atık sesi geliyordu. Tekerler uğulduyordu, ardına

dan yine bir tınk. Şoför koltuğunda ben olsaydım bu rutin fark etmeyebilirdim ama panelvanın soğuk metal yüzeyinde yatarken dinleyecek pek fazla şey yoktu. Her ses ve tümsek daha belirgindi.

Uzun uzun düşünmeye devam ederken, bir düşünce yüzeye çıkıp duruyordu. •

Thomas'ın telefonundan arayan kimin nesiydi?

Kim kendini Bill Clinton olarak tamtnuştı?

Elbette o Bill Clinton değildi.

Thomas'm eski başkanla yaptığı hayali görüşmelerin bizinde ona kulak misafiri olmuştum ve ahize yerli yerinde duruyordu. Telefonu almış biriyle konuşuyor değildi.

Fakat o telefonun çalışı kimsenin hayal ürünü değip,
Lewis'in arayanın kendini Bill Clinton olarak tatuttp3,1
söyleyişini hayal etmemiştim. Lewis, Thomas'm hayallerini
bilmesem, böyle bir telefon karşısında nasıl davranacaksam
aynısuu yapmıştı.
Ama şu anda neyin hayal neyin gerçek olduğundan emin
değildim. O telefonu hiçbir şeyle açıklayamıyordum. Hiçbir
mantığa sığmıyordu.
Clinton olamazdı.

Olamazdı.
Ama biriydi.

Bunu düşündüğüm sırada, başka bir telefon çalmaya baş.
ladı. Yaklaşık yarım saat yol gitmiştik. İlk önce kendi cepte,
lefonum olabilir mi diye düşündüm. Lewis bir ara ceketimin
cebinden telefonumu alıp sırt çantasına atmıştı ama telefonu
kapattığını gördüğümden emindim. Belki de Julie bize ne
duğunu, neden evde olmadığımızı öğrenmek için anyorda
Ama melodisi farklıydı. Benimki piyano sesi gibi çalıyordu
ama bu eski model telefonları andırıyordu. İki çalıştan sona

Lewis'in, "Efendim," dediğini duydum.

Ne söylediğini duyabilmek için diger tüm sesleri filtrelş meye çalıştım.

"Evet, geri dönüyoruz... Sorun yok... Evet, kardeşi var, internetteki şeyi bulan o... Biraz tuhaf biri, akıl hastası gibi bir şey... Bilmiyorum, onu sen sorarsın... Ev korkunçtu, duvarlarda haritalar vardı... Hayır, hayır, her yerde... Evet, tamam, bir de bilgisayar kasası getiriyorum, internette gezinirken onu kullanıyorlarmış... Evet, bir şey daha var, biraz tuhaf, muhtemelen Önemsiz. Telefon çaMı, açtım, kardeşiy mişim ve soğuk algınlığım varmış gibi konuştum. Her neyse, arayan Bill Clinton oldugunu söyledi, uydurmuyorum... HP

yır, aksanı gerçek değildi ama sadece bir saniye konuştum... Yani, evet, ben de öyle düşündüm, telefon şakası falan... Ta-!nam, oyuncakçıda görüşürüz."

Birkaç kilometre boyunca hiç konuşmadılar. En sonunda Lewis, "Pek bir şey söylemedin," dedi.

"Ajancılık mı oynamak istiyorsun?" dedi Nicole.

"Sen bilirsin." Yine sessizlik. Birkaç kilometre sonra Ni. cole, "Kahretsin," dedi.

"Ne?"

"Yan aynadan bir polis arabası görüyorum? Demek ki Ni. cole kullanıyordu. "Transit şeritten geliyor."

"Işıklar yanıyor mu?' diye sordu Lewis. Panelvanın kör noktaları yüzünden Lewis muhtemelen aracı göremiyordu.

"Hayır, ama - lanet olsun."

"Ne?"

"Şimdi yaktı."

Ardından siren sesini işittik. Thomas'm yanıma yanaştı-
ğını hissedebiliyordum. Şüphesiz o da her şeyi benim gibi
dikkatle dinliyordu ve bu son gelişme muhtemelen umutlan-
masma neden olmuştu.

Panelvan yavaşladı.

"Sakin ol," dedi Lewis,

"Rozetin duruyor mu?" diye sordu Nicole. "Seni NY-
PD'den sanırsa bizi rahat bırakabilir."

"Hayır." Lewis bize sesledi. "İkinizden biri ses çıkartırsa
polis t5lür."

Panelvan cebe yanaştı, pürüzsüz asfalt yerini mıcıra bı-
raktı. Araç durdu ve Nicole vitesi parka alıp motoru çalışır
konumda bıraktı.

"Arkamaa yanaşıyor," dedi. "Kapı açıldı. Adam - hayır,
kadın"

"Lanet olsun," dedi Lewis. "Kadınlar her zaman daha kö,
tüdür."
Camın açıldığını duydum. Nicole, "Memur hanım," dedi
"Ehliyet ve ruhsat," dedi.
"Tabii. Tatlım, torpidoyu açar mısın?" dedi Nicole Lewis'e,
Lewis birtakım kağıtlar kanştınp bir şey arar gibiydi.
"Araç sizin mi?" diye sordu kadın.
"Hayır, kimlik," dedi Nicole. "White Plains'deki kız kar.
deşime gidiyoruz, Albany'ye taşınmasında yardım edeceğiz
Hıı smınnı mı aştım?"
"Stop lambalarmızdan biri yanmıyor," dedi memur.
"Ah, kahretsin. Benim suçum mu peki?" diye sordu Nicop
le. "Kiralama şirketinin değil mi?"
"Araç size emanetken, hanımefendi, herhangi bir son*
dan siz sorumlusunuz."
"Ah, peki, madem öyle. Bu yüzden ceza yersem kiralana
şirketindekilere ı5detmem mümkün mü?"
Nicole başanhydı. Kadim başından atıp aceleci davramni
ya çalışmıyordu, aksi halde alarm çanlan çalmaya başlardı.
"Size kalmış. Ceza kesmeyeceğim. Ama bu aracı 112111
süre kullanacaksanız, lambayı tamir ettirmeniz gerek. Fon,
yı da kiralama şirketine gönderirsiniz."
"Anlıyorum, memur hanım. Ehliyetim ve ruhsatım burada'
"Bunları alıp aracıma geçeceğim. Lütfen ben geri dön
kadar burada bekleyin."
"Tabii."

Polis memurunun aracına giden ayak seslerin duydum.
Nicole kısık sesle, "Herkes uslu dursun," dedi.
Birkaç saniye sonra, polis cama geri döndü. "Pekala, buY•
mit Ehliyet ve ruhsatınız. Dediğim gibi, ilk fırsatta stop lan>
basım yaptımıana lazım."

Psikoz

"Elbette," dedi Nicole.
"Teşekkürler, memur hanım," dedi Lewis.
Sonra polis birden, "Arkada ne var?" diye sordu.
Thomas'ı bilmiyorum ama benim kalbim durdu. 0 anda
tüm dünya dondu, adeta durdurulmuş bir animasyonun için-
deymişiz gibi.
Düşünüyordum. Lütfen silahını çıkar, kadın. Silahını al.
Fakat Nicole hiç tereddüt etmedi. Adeta bu soruyu bekli
yordu. "Mobilyalar çizilmesin diye battaniye aldık."
"Arka tarafı açabilir misiniz?" dedi kadın.
"Hmm?" dedi Nicole.
"Bagaj' açın bakayım, sonra yolunun devam edebilirsiniz."
"Tabii," dedi Nicole. Emniyet kemerinin açıldığını duy-
dum. Nicole buz kıracağına uzanıyor ya da Leiws silahını çı-
kartıyor olabilir mi diye merak ettim.
Bir kapı açıldı ve kulağıma Nicole araçtan iniyormuş gibi
geldi. Aracın yanında iki çift ayak sesi duyuldu ve arka tarafa

doğru ilerledi.
Kadın ölecek. Polis ölecek.

"Açar mısınız hanımefendi?' dedi.

"Tabii."

asfaltı inleten lastik sesleri.

sallandı.

"Ne oldu?" diye sordu Lewis

Kapının açıldığını duymayı bekledim ama bunun yerine elektronik bir ses geldi. Statik. Polis anlaşılmaz bir şey söylüyordu.

Sonra, `İyi akşamlar, hanımefendi. Gidebilirsiniz."Ardından koşarak uzaklaşan ayak sesleri, polis arabalarının sesi,

Yine bir kapı açıldı ve Nicole yerine geçerken panelvan

LinwoodBudş

"Acil çağrı geldi."
Yola geri koyulduk.

Sonraki bir saat boyunca daha fazla trafik gürültüsü vardı. Sa•
bit bir hızda gidemiyorduk. Bir köprüden geçerken lastikleril
sesi yankı yapıyordu. t
Belli ki nüfusun daha yoğun olduğu bir bölgedeydik. Baş
ka arabaların, radyoların ve kornalarm gürültüsü vardı. önce
sola, sonra sağa ve tekrar sola döndük. Sayabileceğim ya k
hatırlayabileceğimden fazla manevra yaptık.
En sonunda, panelvan durdu ve peşinden keskin bir dönüş
yaptı. Birkaç saniye sonra arka kapılar açıldı.
"Evet çocuklar, işte geldik," dedi Nicole.

ELLI SEKIZ

Önemli bir şey olamaz, diye düşündü Howard, Lewis'le ko-
nuştuktan sonra. Kumtaşı zeminli oturma odasında volta atıp
derinlemesine düşünmeye çalışıyordu.
Kilbridelar'ın evini Bill Clinton olduğunu iddia eden bi-

rinin araması şüphesiz Lewis'in tahmin ettiği şey olmalıydı. Bir telefon şakası. Ya da arayan gerçekten Bill Clinton'dı ama o Bill Clinton değildi. Howard bir Franklin Clinton, bir Robert Clinton ve bir Eleanor Clinton tanıyordu. Promise Falls'da muhtemelen üç beş tane Bill Clinton olmalıydı. Hatta Amerika'daki her kasabada olmalıydı.

Howard, CIA'in Morris'le ikisinin başına açılan dertlerle bir bağlantısı olduğundan şüphe etmesine rağmen, işin içine eski bir başkanın da dahil olması hiç mantıklı görünmüyordu. Hatta bu Vermont'lu bir illüstratörün gizli ajanlık yapmasından daha saçma geliyordu.

Yakında, Ray Kilbride ve kardeşine yüz yüze birtakım sorular yönelttiği zaman her şeyi çözecekti. Lewis'e ve onun bu iş için görevlendirdiği fakat ilk başta her şeyi eline yüzüne bulaştıran bu kadına iki kardeşi konuşmaya ikna etmeleri konusunda güveniyordu.

Howard, Lewis'in bu talihsiz durumu düzeltmek için işin son ayağında — Howard öyle olmasını umuyordu — neden o kadını da getirdiğini merak ediyordu. Ama içinde bir his vardı. Artık bu konu kapanmak üzere olduğu için, Lewis her şeyin icabına bakacaktı. Kadının hatası büyük acılar yaşama,

larma neden olmuştu. Howard, Lewis' in bunu cezasız bırak.
mayacağını bilecek kadar iyi tanıyordu onu.
Lewis ne yapması gerektiğini hissediyorsa onu yapacakt
Ve Howard'ın bundan haberdar olmasına gerek yoktu.
Yaklaşık üç saat sonra, Lewis'ten bir telefon daha geldi

Geldik."
"Hemen geliyorum," dedi Howard,

Şehre söylediklerinden geç varmışlardı. Howard, Morris
Sawchuckla buluşamayacaktı. Arabadayken onu arayıp gö.
rüşmeyi iptal edecekti.
Howard Seksen-birinci Cadde'deki evinin önüne çıktı. Si-
yah Mercedes'i sokağın yulcarısındaydı. Aracına yüreıyüp şofe<
kapısının yanında durdu, cep telefonunu çıkanp Morris'i aradı.
"Hey," dedi Morris. "Yoldayım."
Arkadan boğuk yol sesi geliyordu. Muhtemelen ona 7i24
ne zaman ihtiyacı olursa şoförlüğtinü yapan Heatherla
te arabasuıda olmalıydı.
"özür dilerim, Morris, ama buluşmamızı ertelememiz ge
rekeeek." <

"Neler oluyor?"

"Biraz keyifsizim. Grip olabilir. Sabah konuşahm. Belli yann akşam görüşürüz. Çok özür dilerim."

"Uzüldüm. Görüşmemizi iple çekiyordum ama madem hastasın, dinlen o zaman."

"Teşekkürler. Anlayışın için." Howard zoraki

"Dünyayı ele geçirme planımız yarma kadar bekleyebilie

Kapıyı açtı, direksiyon geçti, bu sırada telefonu onutlyla kulağı arasmdaydı.

"Elbette," dedi Morris. "Sonra konuşuruz."

Howard telefonu kapatıp deri yolcu koltuğuna attı ve kar am çekti. Anahtarı çevirip yola koyuldu.

Psikoz

Heather tam Seksen Birinci Cadde'ye saparken arka koltuktaki Morris arkadaşma dinlenmesini, daha sonra konuşacaklarmı söylüyordu. t

Heather, "Şu ilerideki Bay Talliman değil mi, efendim?

Morris koltuğun ortasına kaydı ve ön camdan bakıp Howard'ın arabasının yola çıktığını gördü.

"Evet," dedi Morris. "Belli ki araba kullanacak kadar iyi."

"Yanına çekmemi ister misiniz?

Morris sadece bir saniye düşündü. "Hayır. Hayır, öyle

yapmayacağız:

o zaman eve mi?"

Hayır," dedi. "Nereye gidiyormuş görelim.

Öyle de yaptılar. Doğu Dördüncü Cadde'ye dek indiler. Howard Mercedes'ini kaldırım kenarına park etti ve karanlık bir dükkanın kapısına yürüdü. Sol tarafta dar bir sokak vardı ve beyaz bir panelvan duruyordu.

"Burası neresi?" diye sordu Morris. Gözleri eskisi kadar keskin değildi ama Heather geceleri tam bir baykuş gibiydi.

"Ferber's Antikacısı," dedi. Vitrinde ışık olmamasına rağmen, camda birkaç çocuk oyuncağı gördüğünü söyledi. Artık tiretilmeyen türden. Metal arabalar, eski trenler, Meccano vinciş ne benzeyen bir şey ve Rock 'em Sock 'em Robots boks oyuna

"Gecenin bir yansı oyuncakçıda ne işi var bu adamın?" dedi Morris. "Dükkan kapak"

"Evet," dedi Heather, "ama içeride biri var. Arka tarafta ışık yandı. Titrek bir ışıktı aslında."

Morris kapının Howard'ın içeri sızabileceği kadar aralanıp ardından kapanışım seyretti. Az sonra, yine titrek bir ışık göründü, bir perde çekilmesi gibiydi. Ardından dükkan tamamen karanlığa gömüldü.

"Bekleyeceğiz," dedi Morris

ELLI DOKUZ

O akşam erken saatlerde, Promise Falls Belediyesi kasa.
ba arazisindeki reklam panosu satışlarıyla ilgili hararetli
bir tartışma içindeydi. işletmeler üzerinde Bu Bahçe
Tarafından Desteklenmektedir yazan küçük bir levha satın
alabilecek, boşluğa da şirketin adı yazılabilecekti. Levha,
belediyenin bakımını yaptığı bahçelere koyulacaktı. Böyle-
ce kasaba sakinleri ana caddenin güney ucundaki lale baba
çesinde veya Saratoga'daki refiijde ya da köpek sahiplerinin
hayvanlannı tasmasız gezdirebildiği, kasabanın batısında ka-
lan küçük parkta bu levhalardan görebilecekti. Ban belediye
üyeleri levhalann manzarayı bozacağıtu düşünüyordu. Di-
ğerleri ise bunun vergileri arttınnadan gelir artışı sağlayacak
kusursuz bir plan olduğu inancmdaydı. Birisi, "Peki, bir seks
shop kilisenin karşısındaki bahçeye sponsor olmak istediği'.
de ne yapacağız? Bunu düşünen oldu mu?" diye sonnuştu.
Basın masasında oturan Julie McGill, notlar alıyor ve ko-
nuşmalan çok da umurundaymış izlenimi verirken, Ray'yi
görmeye gittiğinde götürmek için dogru şarabı alıp almadı-
ğını düşünüyordu.
Ray' in kırmızı mı yoksa beyaz şarap insanı mı olduğun-
dan emin değildi. Belki de şarap insanı değildi. Onu, bunu
bilecek kadar uzun zamandır tanımıyordu. Bu belediye top-
lantısma gelmeden önce iki şişe kırmızı Kaliforniya şarabı,

bir tane de beyaz Kaliforniya şarabı ve bir Fransız şarkıyla

V I 4 4 ,r

birlikte altılı Amstel bira almıştı. Böylece bütün ihtimalleri düşünmüş oluyordu.

Sorun şu ki, belediyeye gelirken hepsini arabasında bırakmıştı. Valinin ofisine dalıp, Hey, ben senin ve konseyin geri kalanının birkaç saat boyunca vrvalayacat sulak şeyleri not alırken şunlar buzdolabında durabilir mi? denmiyordu.

Tamam belki kırmızı şarap sorun olmazdı, ne de olsa soğuk servis edilmez deniyordu ama Julie yine de soğuk olmasını seviyordu. Belki Ray'in evine gidince kırmızıyla başlarlardı, iki şişe şarabı da yanm saat kadar buzluğa atarlardı.

Tanrım, tüm bu planlar ve içmeler; liseye geri dönmüş gibiydi. Ama itiraf etmeliydi ki, konuyla ilgili tavn o zamandan beri pek değişmemişti. Kafaları iyi olduktan sonra ne içtiklerinin ne önemi vardı? Sonra, şansları yaver giderse, geçen gece başladıklan işi tamamlayabilirlerdi.

Bu haberi yazmak için ofıse dönmesi gerekmeyecekti. Standard' in belediye binasında bir ofisi vardı. kile oraya uğrayıp bu aptal tartışmayla ilgili haberi oradaki bilgisayarlarm birinde yatacak, lanet şeyi gönderecek ve buradan defolup gidecekti. Bu mankafalarm tek derdi bu muydu? Gül, lale ve açelyalarm arasına saçma sapan reklamlar yerleştirmenin iyi bir fikir olduğunu düşünen tek bir insan olması bile onu şaşırtıyordu. Makam sahibi olmak için beyne ihtiyacınız yoktu, sadece oylara ihtiyacınız vardı.

Julie oturmuş notlar alırken, bu işyerine birilerine Allison

Fitch'le ilgili telefon açmayı yeğlerdi. Kimdi bu kadın, neden ortadan kaybolmuştu, New York'taki dairesinden kaçtıktan sonra neden aylar sonra Florida'da ölü bulunmuştu? Julie bunun altında bir hikaye yattığına inanıyordu ama ne olduğunu ı5ğrendiğinde, bunu editörlerine satması zor olacaktı. "Bunun Promise Falls'la ne ilgisi var?" diye soracaklardı. Onlara ha-

beri lokal bir açıdan satması gerekecekti. Bu da Whit13609ta dünyaya keşfederken olaya tesadüfen rastlamış olan Thcaas olacaktı.

Birden durdu.

Thomas haberde adının geçmesini isteyecek miydi? Ray bu konuda ne düşünecekti? Haberde adı geçenlerin yaşayaa. ğı utancı hiç düşünmeden sayısız haber yapmıştı ama bu defa öyle olmasını istemiyordu.

Bir yolunu bulacaktı.

Reklam-panolu-bahçeler tartışması bir karar alınamadı sona erdi ve konuyu biraz daha irdelemesi için bir komite. ye aktarmakta hemfikir kaldılar. Gündemdeki diğe madde. ler daha da önemsiz şeylerdi, bu yüzden Julie not defteri ve çantasım alıp Standard ofisine geçti ve haberi cliiienlei

Ardından arabasına atladı, içkilerinin hâla yerli yerinde ddi ğundan emin olmak için yolcu koltuğunun arkasına uzandı ve Kilbridelar'm evine doğru yola koyuldu.

Eve iki yüz metre kala, ara yoldan çıkıp ona dogru O: beyaz bir panelvan gördü. Panelvanın farlan yanından hızlı geçip kayboldu. Julie aracı kimin kullandığım göremedi w görmek için de çabalamadı. Önemli bir şey gibi görün» mişti. İlk önce, panelvanın onların evinden çıktığından emin olamadı.

Panelvan uzaklaşırken dikiz aynasından baktı ve suç lam•
balarından birinin yanmadığını fark etti.
Julie sinyal verip ara yola saptı ve evin önüne çekti. Ray'i
arabası babasının eski Chrysler'iyle birlikte oradaydı ve iş
nide büyük bir parti varmış gibi evin tüm ışıkları yanıyordu.
Oturma odasındaki işadamı hepsi açıktı ve Julie, nom?*
odasmın da aynı durumda olduğunu görebiliyordu.
Arka koltuktan içkileri aldı, arabadan indi, verandanıs

merdivenlerini tırmandı ve kapıyı çaldı. On saniye sonra kas
pıyı kimse açmayınca, Julie kapıyı açıp içeri seslendi. "Hey?"
Bir süre bekledi. Hiçbir şey duyamayınca seslendi, "Ray?
Bunca şarabı tek başıma içemem! Yani, belki içebilirim."
Hala yanıt yoktu.
Eve girdi, şişeleri en yakın sandalyeye bıraktı ve yukarı
seslendi. "Kimse var mı?"
Julie merdivenleri ikişer ikişer çıktı, Önce Thomas'ın oda-
sına, ardından boş odaya ve Ray'in babasının yatak odasına

baktı. Banyonun kapısı açıldı.
Thomas 'In odasında bir tuhafhk vardı,

Julie odaya geri döndü, içeri girdi ve az önce bilinçsizce
dikkatini çeken şeyin ne olduğunu fark etti. Masanm üstünde
bir kablo yıgını. üç ekran da boşta. •

Bilgisayarın kasası

"Bu da ne..." diye mırıldandı Julie.

Aşağı indi ve mutfağa bakarken bodrumdan gelen ışığı
fark etti. "Aşağıda kimse var mü" diye seslendi.
Kimse yanıt vermemesine rağmen merdivenleri indi. Yer•
deki bir şey dikkatini çekti. Kayıp bilgisayar kasasından daha

endişe verici bir şey.
Beyaz plastik bir bilek bağı.
"Hayır," diye fısıldadı.

Merdivenleri koşarak çıkıp arka kapıdan dışan çıktı. Dere-
ye bakan tepeye koştu, Ray ve Thomas'ın isimlerini haykırdı.
Sonra ahıra koştu ve aynısını yaptı.
"Lanet olsun," dedi ve arabasına koştu.
Kaç dakikadır buradaydı, dört mü? Uzun bir süre değildi
ama o sırada panelvan beş altı kilometre yol almış olabilirdi.
Onu yakalama şansı var mıydı? ,
Yine de arabasına atlayıp ara yolun sonuna ulaşmadan sa-

atte seksen kilometre hızı gördü. Ana yola dönerken araba patinaj çekti ve neredeyse iki tekerinin üstünde havaya kah caktı. Panelvanın gittiği yöne döndü.

İlk kavşağa ulaştığında, hangi yöne gitsem diye düş III ui Sol mu? Sağ mı? Düz mü? Panelvanın nereye gittiğine daim ufak bir fikri yoktu. Dahası, Ray ve Thomas'm aracın içinde olduldarmdan da emin değildi.

"Kahretsin!" diye bağırdı. Neden Ray'i cebinden aran. mıştı?

Elini yan koltukta duran çantasına daldırdı ve cep telef , mum bulmaya çalıştı. Telefonu önüne doğru tuttu, bir gözi yolda diğeri telefondaydı ve Ray' in numarasını çevirdi. Telefonu kulağuıa götürdü, sol eliyle direksiyon tutvyai

du. Bir kez çaldı, ikinci kez~

"Hadi! Aç şu lanet telefonunu, pislik!"

Yedinci çalıştan sonra sesli mesaja bağlandı. "Merhaba, ben Ray. Şu anda size—"

"Kahretsin!" diye bağırdı Julie ama sadece Ray telefonu açmadığı için değil. Frene asıldı, telefonunu bırakıp iki eliyle

direksiyonu tuttu ve arabayı cebe çekti.
ileride, Exxon benzin istasyonunda, panelvan duruyordu.
Aracın yanında bir adam durmuş depoyu doldunıyorda
Aynı panelvana benziyordu. Ticari tip, yan tarafları cama
Acaba benzinciye girip yanlarındaki deponun önüne park et-
meli miydi? Şu görünen kimin dirseği bakmalı mıydı? Panel•
yanda başka biri var mıydı?
Tek düşünebildiği Allison Fitch ve Chicago'da Öldürülen
çiftti. Onlan Öldüren insanlar Ray'in o eve gittiğini öğreo-
dlysee
Adam deponun kapağını kapattı, pompayı yerine koydu ve
parasım ödemek için Exxon'a girdi. Pompanın yanında bi

me için pos makinesi olduğuna göre adam nakit ödeyecekti.
Birçok insan nakit ödüyordu.
Ama yerinizin bilinmesini istemiyorsanız, kredi kartı kul-
lanmayacağına kesindi.
Julie ne yapacağına karar veremeden, karar onun yerine
alındı. Adam panelvana geri dönüp yolcu tarafına geçti. Arka
lambalar yandı — sadece bir tanesi, demek ki bu doğru panel-
yandı — ve araç benzinciden çıkıp yola koyuldu.
Julie ayağmı frenden çekti ve aracı takip etti. Epey geri-
den gidiyordu. Akşamın bu saatinde yolda fazla araç yoktu ve
panelvan büyük ve beyazdı, bu yüzden gözden kaybetmesi

zordu.

Panelvan kavşaklarda birkaç kez yavaşladı, sanki şofbr nerede olduklarını ya da nereye gittiklerini bilmiyormuş gibi. Fakat çok geçmeden araç şehirlerarası yola çıktı ve güneye doğru ilerlemeye başladı.

Birkaç saat boyunca dümdüz gitmeniz halinde New York'a giden yoldu burası.

Julie deposuna baktı. Yaklaşık yarım deposu vardı. Bu panelvan her nereye gidiyorsa, benzini bitmeden oraya varması için dua etti Julie.

Otoyola çıktıklarında Julie panelvanın şoförünü şüphelendirmemek için aralarında epey mesafe bıraktı. Telefonu şoför koltuğunun altında bir yerlere düşmüştü. Kemerini açtı ve birkaç tehlikeli manevrayla sağ eliyle aşağı uzandı, kafasını ön panelin altına doğru eğmişti ve bu sırada arabayı düz kullanmaya gayret ediyordu. Sonunda telefona ulaşmayı başardı. Bir telefonuna bir yola bakmaya devam ederek Promise Falls polisini aradı, Standard muhabirlerinden olduğunu ve Barry Duckworth'le görüşmek istediğini söyledi.

Linwood Butlay

"Ofis dışında," dedi telefonu açan kişi.

"O zaman ona lanet olası evinden ulaşıp beni aramasim söyleyin!" dedi Julie.

"Pardon?"

Julie numarasını verdi. "Beni aramasını söyleyin tamam mı? Kilbridelarla

"Çalışınm," dedi kadın buz gibi bir sesle ve kapath.

Kahretsin, diye düşündü Julie. Fazla sert çıkmıştı. Kadına mesajım ileteceğini pek sanmıyordu.

Telefonu kapattıktan saniyeler sonra Julie'nin yanında hızla bir polis aracı geçti ve ona anlık bir kalp krizi

İlk önce, mantıksızca, Promise Falls karakoluna açtığı tek> fonla ilgili olabileceğini düşündü ama bu New York State po. lis araçlarından& şehirlerarası yolda düzenli olarak devri)e gezenlerden.

Julie aracın önünde hızla ilerleyip panelvana ulaşınca* kasma geçtiğini, bir dakika kadar devam edip ardından sir* lambalannı açtığım izledi.

"Evet!" dedi Julie, panelvan cebe çekerken.

Julie de sağ şeride geçti, farlarım kapattı ama ilerleme, ye devam etti ve polis aracıyla arasındaki mesafe kapandı

Böylece neler olduğunu görebilecekti. Ray ve Thomas şüphe- lendiği gibi zorla o araca bindirildiyse, artık kurtulacaldana

düşünüyordu.

Polis buradan bakınca kadına benziyordu - araca yakğr

tı. Şoförle bir şeyler konuştu, muhtemelen ehliyet ve ruhsata

istedi. Ardından polis aracına geri döndü ve panelvan önde

beklemeye devam ederken, polis arabasında oturdu.

"Hadi, hadi," dedi Julie yüksek sesle.

üç dakika kadar sonra polis, aracından indi ve evraklarle

uç aakuca 'anar sonra pons, aracinuan incu ve evrauar

panelvana geri döndü. Sonra — hey, bu da neydi? Şotbr-t

Psikoz

sanşm bir kadındı indi ve polisle birlikte aracın arkasına

Ondan arka tarafi açmasını istiyor.

"Aç kapıyı aç kapıyı aç kapıyı."

Ama tam sarışın elini kapınm koluna götürmüşken polis

arkasını dönüp arabasına koştu ve hemen içeri atlayıp hızla

uzaklaştı.

"Hayır!"

Julie ne olduğunu tahmin edebiliyordu. Daha acil bir çağrı

gelmişti.

Belki de polis, şoftirle konuşurken arka tarafta şüphe çe-

ken bir şey görmüştü. İnsan görmüş olamazdı. Arkada insan

— ölü ya da diri — gördüğünü düşünseydi, başka bir çağrı ge-

lince koşup gitmezdi. Belki de büyük bir kutu vardı? Uyuştu-

rucu taşımak için kullanılan bir tür konteyner belki?

Ama bir şey görmüş olmalıydı.

"Kahretsin," dedi Julie, polis arabasmın çakan ışıklan uzakta gözden kaybolurken. Kadın panelvana geri bindi ve birkaç saniye sonra yeniden yola koyuldu.

Julie de öyle.

Yaklaşık yirmi dakika sonra Julie'nin cep telefonu çaldı.

Kim olduğuna bakmadan açtı telefonu.

"Alo."

"Ben Dedektif Duckworth. Çağrı merkezindeki çalışanımıza hakaret etmenizi gerektirecek kadar önemli ne oldu, Bayan McGillr

"Sanırım — yani tam emin değilim ama — birisi Ray Kilbride ve kardeşini kaçırdı."

"Neden bahsediyorsunuz?"

Julie ona panelvan ara yoldan çıktıktan birkaç saniye son-

Linwood Barday

ra Kilbridelar'm evine gittiğini söyledi. Evde kimse olmad,.
ğını. Kayıp bilgisayar' ve plastik kelepçeyi.
"Beni geri araması gerekiyordu," dedi Duckwordı.
"Ne?"
"Ray Kilbride beni aradı. Sonra telefonu kapatmak zonmdi
kaldı ve beni hemen geri arayacağım söyledi ama aramadı7
"Haldıyım," dedi Julie. "Onlan kaçırdılar."
"Kim yapsın ki bunu?" diye sordu Duckworth. "Ben Kilb.
ridelar'ın evine gidip neler olduğuna bakacağım. Panelvara
plakasım aldınız mı?"
"Okuyacak kadar yakın değilim. Fırsatım varken de Ş
nemedim."
"Tamam, panelvanla ilgili bir durum olursa beni bunun*
radan arayın. Bu benim cep telefonum. Tamam an?

Julie takibe devam el

Lincoln Tüneli'nin çıkışında kaza vardı. Arabaların teke: ta
ker geçmesi gerekiyordu. Beyaz panelvan beş araç önündey-
di. Kazanın yanından geçtikten sonra hızla uzaklaştı.
Julie'nin aracı kazayı atlattıktan sonra Manhattan adam

doğru yol aldı fakat panelvan görünmüyordu.
"Kahretsin!" diye bağırdı, yumruğunu direksiyona

ALTMIŞ

Battaniyeleri kaldırıp beni panelvandan dışarı çekerken Nicole ya da Lewis bacaklarım bağlayan bantlan yırttı. Ama kar maskesi hâlâ kafamdaydı. Beni bir kapıdan içeri sokup kısa bir koridor olduğunu tahmin ettiğim yaklaşık bir buçuk metrelik bir mesafe yurtittüler. Bir ara omzum bir duvara stirttii ve ayakları altındaki tahta parkeler gıcırdadı. Bir çift el beni bir kapı eşiğinden içeri sokar gibi omuzlarımı tutuyordu. Sonra eller beni durdurdu ve 180 derece çevirdi.
"Otur," dedi Lewis, bağlı kollarımı standart tahta bir sandalye olduğunu tahmin ettiğim şeyin arkalığından geçirdi ve beni oturmaya zorladı. Ardından bileklerimi birkaç tur daha bantlayıp beni sandalyeye sabitledi. Ayak bileklerimi bantlamadığı için onlarla küçük daireler çizip kan dolaşıp sağlamaya çalıştım. Birden, birisi kar maskesini runruguyla sımsıkı tutup çekti ve saçlanmın bir kısmını da beraberinde götürdü.
Işığa alışmaya çalışırken gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım ama içeride çok fazla ışık olduğu söylenemezdi. Lewis tam karşımda duruyordu, sonra önümden çekildi ve Nicole Thomas'ı odaya soktu. Onu da benden birkaç metre ötedeki ikinci bir sandalyeye oturtup bantladılar ve Nicole onun da kar maskesini çıkarttı. Thomas da benim gibi gözlerini kırpıştırdı ve bana korku dolu gözlerle baktı.

Liinvood Barclar

"Ben bilgisayar alayım," dedi Lewis. "Howard'a geldik miii haber vereceğim."

Yaklaşık on iki metrekarelik penceresiz bir odadaydık ve bir dükkanın arka tarafiymış izlenimi veriyordu. Bir köşesi ağır, antika bir storlu çalışma masast vardı ve kapağı bilgi* yar koymak için açık konumdaydı. Küçük gözlerinde fon, fiş, gazete kupürleri gibi türlü kağıtlar duruyordu. Duvarla, rın neredeyse tamamı yıpranmıştı, ahşap zeminle aynı suni talardan yapılmış rafiarla kaplıydı. Raflarda eski, Lifleıniş kitaplar, antika saatler, Royal Doulton heykelcikleri, eski tip akordeon stili, ködiklü fotoğraf makineleri duruyordu. Ana hepsinden çok, oyuncak vardı. Çok eski, muhtemelen şii> diye dek Ölmüş olan çocukların oynadığı, boyalan dökülmüş teneke araba ve kamyonetler. Pewter oyuncak askerleri. Ç> culcken bende de olan Dinky Toys model arabalar. Babamı bana üç yaşımdayken verdiği Esso tanker gözüme çarptı. ça fiili Batmobil modelleri, farklı ebatlarda, kimisi metal kimi, si plastik. Thomas az daha komşunun köpeğini vuran& dek arka bahçede oynadığımız çim dartı seti. Ön tarafmda Tan yazan, çocuklar için kırmızı plastik bir itfaiyeci başlığı. Ca lumbo, The Sir Dollar Man, The Brady Bunch vel' Man from UN.C.L.E. gibi uzun zaman Önce yaymdan iniş televizyon programlarına dayanan masa oyunlanyla dah

karton kutular. Ve elbette, sayısız oyuncak bebek. Barbieler, Raggedy Altıner, lahana bebekler ve düz yatırınca gözlerini kapatan, gerçek ebatlı plastik bebekler. Bazılarının kol ve bıs caklan yoktu; bazılarının kafaları. Raflann birinde eski ot tat robotlar dizilmişti; bir diğerine, feci bir enkazda!' Onils şa benzeyen teneke trenler. Altmışlarda Wham-O Süper Top denen, bir evin üstünden sekerek kadar yükselebilen, squash topu boyutlannda üç siyah top.

Psikoz

Ama geçmişten kalan bu ganimetlere bakarken nostaljik bir hisse kapılmadım. Hissettiğim şey korkuydu. Ölümüne bir korku.

Lewis bilgisayar kasasıyla birlikte geri dönüp onu masa., nın üstüne koydu. Orada duran bilgisayarın birkaç kablosunu söküp Thomas'ınkine tako.

İfadesiz duran Nicole, Thomas ve bana baktı. "Birisi size birtakım sorular soracak, bu yüzden bantları çıkartacağım. İkinizden biri bağıracak olursa diğerinin canını yakarun. Hem de hemen ve çok. Anlaştık nu?"

İkimiz de başımızla onayladık. Nicole tek bir kısa ve za- tim hamleyle ağzımdaki bantı çekti. Yüzümü buruşturdum, dudaklanmı yaladun ve ağzıma kan tadı geldi. Aynısmı Tho- mas'a yaptığında kardeşim bağırdı. "Acıdı!" dedi, okul bah- çesinde tekme yemiş gibi. Ama sonra hemen Nicole'den özür diledi. "özür dilerim. Susuyorum. Ray'in canını yakma."

Ona, "İyi misin?" diye sordum.

Kafasuu salladı. "Hayır. Kollarım acıyor, dudaklarım acı-

yor ve ellerimi hissetmiyortun."

Ben de ellerimi hissetmiyordum. Plastik kelepçeler kan dolaşımmın çoğunu kesmişti. Nicole'e baktım. "Kardeşimin elleri, muhtemelen morardılar. Benimkiler de öyle. Bize biraz yardıma olamaz mısın?'

Lewis sırt çantamdan turuncu saplı bir makas çıkardı.

"Bir aptallık yapmaya kalkışmayın," dedi kelepçemi keserken. Ardından bileklerimi sandalyeye bantladı. Kan parmaklanma hücum etti ve karıncalanmayı gidermek için ellerimi birkaç kez açıp kapama Lewis apusuu Thomas'a da yaptı ve bilgisayar başına dönüp son kabloları da bağladıktan sonra açma düğmesine bastı. Makine uğuldamaya başladı ve kasayı bagladığı ekran aydınlandı.

Linwood Barday

Thomas, "Oradaki her şey gizli," dedi.
Üzerinde sadece birkaç ikon olan pudra mavisi ana ekran odaya hafif bir ışık verdi. Web tarayıcısı, e-posta ve köşedeki çöp kutusu ikonundan başka bir şey yoktu masaüstünde.
Lewis web tarayıcısını açıp internet geçmişini kontrol etti Thomas arama geçmişini gün sonunda temizlediği için bunu yapacak fırsatı olmamıştı ama bakılacak pek fazla bir şey yoktu. Sadece Whir1360'tan bolca konum.
Lewis, "Sen hiç porno izlemez misin?' dedi.
Thomas bunun ciddi bir soru olup olmadığım anlamamışa benziyordu. "Vaktim yok," dedi.
Lewis bir görtintaden diğerine, bir şehirden <kartım tik• lıyordu. Thomas'm bugün keşfe çıktığı farklı yerler - gerçi artık dün olmuştu. Saat geceyansını geçmiş olmalıydı. "Sen neden... Neyse, bırakayım da Howard sorsun. İki kez konuş-maya gerek yok?
Whir1360'ı kapatıp e-posta programım açtı.
Thomas bana, "Onlar okumamalı," dedi. Ardından solu-lara başladı. "Hangi şehirdeyiz? Hangi sokaktayız? Adresi-miz ne?"
Ben de aynı şeyi merak ediyordum ama belki aynı dere-cede detayh şekilde değil. New York, Boston ya da Buffalo veya beş-altı başka şehir merkezine varacak kadar yol yap,

mıştık. Philadelphia'da bile olabilirdik.

Nicole de Lewis gibi onu duymazda geldi.

Thomas bana baktı. "Ben eve gitmek istiyorum."

"Biliyorum. Biliyorum. Biraz daha dayan."

Lewis e-postalar peş peşe açıp kafasını yavaşça iki yana sallıyor, muhtemelen Thomas'ın CIA'e attığı e-postalarla ne yapmaya çalıştığım çözmeye çalışıyordu.

"Bu da nesimn

Psikoz

Lewis postalar okumaya devam ederken Nicole etrafına bakmıyordu. Bir kitap aldı, kapağına baktı ve yerine geri koydu. Raftan bir bebek seçip başka bir gezegenden gelmiş bir hediyelik eşyaymış gibi inceledi. "Annem bebeklerle oynamama izin vermezdi," dedi ortaya.

Kapı tıklanınca herkes kafasını kaldırdı. İçeri girdiğimizden farklı bir yönden geliyordu. Bana göre biz bu odaya bir yan kapıdan girmiştik ama ses ön taraftan gelir gibiydi. Lewis bilgisayarın başından kalktı, odanuzla dükkanın ön tarafı arasında bir kapı görevi gören yeşil perdeyi çekti. Ön tarafa ışık vurunca daha düzenli şekilde dizilmiş antika oyuncakları seçebildim.

"Bu o," dedi Lewis ortaya, odadan çıkarken.

O kimdi? Birinin bizimle konuşmak istedigini birkaç kez dile getirmişlerdi. Lewis ve Nicole'tin rapor verdiği birisi.

Evden ayrıldığımızdan bu yana korkum azalmamıştı ama aynı zamanda merak da etmeye başlamıştım. Öleceğinizden emin olduğunuzda, az sonra kimle karşıla,şacağuun merak etmek insanın biraz olsun dikkatini dağıtıyordu.

Lewis kapıyı açarken küçük bir zil sesi işittim. Boğuk konuşma seslerinin ardından, dükkanın arka tarafına doğru gelen iki çift ayak sesi işitildi. Bir adamın Lewis'e, "Burası neyin nesi?" diye sorduğunu duydum.

Lewis, "Bridgerin cesedini taşımama yardım eden adam-

lardan birinin dükkanı. Oyuncak delisi," dedi.

Bridget?

Lewis, esmer, kısa boylu, kelleşmeye başlamış, ellili yaş-larında bir adam için perdeyi tuttu. Adamın üstünde deve tüyü ya da kaşmiri andıran bir pardösü ve içinde pahalı bir takım elbise vardı.

Thomas'ı ve beni inceledi. Adamın kötücülden ziyade afallamış göründüğü dikkatimi çekti.

"Demek adamlanmız bunlar," dedi Leviis'e.

"Evet," dedi Lewis.

Adam gözlerini Nicole'e dikti. Nicole bebeği yerine bi. Takmış, kitap raflarından birine yaslanıp kollarını göğsünde kavuştunnuştu.

"Sen," dedi adam nefretle. "Bu işi eline yüzüne bulaştıran sensin."

"Ben de sonunda senle tanıştığıma memnun oldum, Howard," dedi Nicole adamın gözlerine bakıp onu baştan ayağa süzerken.

Thomas'la ikimiz Howard'a onunla göz temasını kesmesi için bir bahane verdik. Bana dönüp, "Sen hangisisin? dedi.

"Ray Kilbride. Bu da Thomas. Kardeşim."

Thomas, "O adama e Lewis'e bilgisayarımı rahat bırak. masmı söyle."

Howard, Lewis'e döndü ve, "Kurdun mu?" dedi.

"Evet. Garip şeyler var. Bir sürü e-posta."

Howard cebinden ince bir kutu çıkardı ve okuma gözlük-lerini aldı. "Birlcaçmı aç."

Lewis birkaç şeye tıkladı. Howard e-postalar hızhca oku du. "Hepsi böyle mi?"

epsı 1n~ ve Us mı yazılmış

Howard önce bize, sonra Lewis'e baktı. "Bana şu gelen telefonu bir daha anlatsana."
"Birisi evi aradı, şunu sordu, Bill Clinton olduğunu söyledi. Anlattığım gibi."
"Ama sesinin ona benzemediğini de söyledin."
Lewis omuz silkti. "Yani, adamla hiç konuşmadım, hayır, bence sesi ona benzemiyordu."

Psikoz

"İnsanların sesi telefonda farklı çıkar," dedi Thomas.
Howard hAlA ekrana bakıyordu. "Şu e-postalar, hepsi gönderilen dosyasında mı?"
"Evet öyle," dedi Lewis.
"Peki ya gelen kutusu ya da silinen postalar. Bill Clinton ya da CIA'den gelen bir şey var mı?"
Lewis bir şeylere tıkladı. "Hiç yok."
Howard, "Hmm," dedi. Perdenin arka tarafına geçip bir sandalyeyle geri döndü. Thomas'la ikimizin karşısına oturdu. önce bana baktı.
"Ray, bazı sorularım var ve net cevaplar istiyorum. Sanınm cevap vermezsen ne olacağını anlamışsmdır."
"Çok iyi anladım," dedim.
Aynı frekanstaymışız gibi yavaşça kafasını salladı. "(linton olayına geri döneceğiz. Ama en iyisi baştan başlamak. Kim için çalışıyorsun?"

"Serbest çalışıyorum. illüstratörüm. Freelance'im.".

"Anlıyorum. İllüstrasyonla ilgisi olmayan herhangi bir freelance iş yapmıyorsun?"

"Hayır."

"Ya sen?" diye sordu Thomas'a. "Sen kim için çalışıyorsun?

"Ben de serbest çalışıyorum denebilir," dedi. "Ama ben CliVe iş yapıyorum."

"Bu doğru değil," dedim. "l'homasş

Howard beni susturmak için elini havaya kaldırdı. "Thomas, bana CIA için ne yaptığından bahset."

"Sana anlatamam," dedi. "Gizli görev."

Howard kaşlarını kaldırdı. "Gizli görev?" .

"Başkan Clinton öyle söyledi. Ama bu sadece işin bir

kısmı.

"Bana ne olduğunu söylemezsen ağabeyinin parmaklanni
teker teker kırmaya başlamam gerekecek."
"Ona zarar verme," dedi Thomas. Ama beni mi yoksa gö.
revi mi feda etmeli diye karar vermeye çalıştığım görebili.
yordum.
"Sorun değil," dedim. "Anlat onlara. Canımı yakmalanıu is•.
temediğim için söylemiyorum, Thomas." Oyunu onun açısından
oynamaya karar verdim. "Zaten çoğundan haberdar olmalılat"
Thomas beni başıyla onayladı. Bana gerçekten inandı mı
yoksa Howard'a bilmek istediği şeyi vicdan anbı çekmeden
anlatmanın bir yolunu bulduğu için rahatlamış mıydı bi
yomm.
"Şöyle," dedi Thomas, "onlara tüm online haritalann kay-
bolacağı zaman için yardım ediyorum çünkü bu er ya da geç
olacak ve başı derse giren bir ajan olursa bana başvuracat
Mesela, Mumbai ya da başka bir yerde kaçış halindeyse ve
nereye gideceğini bilmiyorsa beni arayacak, ben de ona söy-
leyeceğim." Gazete dağıtım güzergahından bahseden bir ço-

ak gibi ciddi bir hali vardı.
"Biraz daha açar mısın?" dedi Howard.

Hangi hamur

Herhangi bir yerini

"Haritalan ezberliyonun. Şehirleri ezberliyorum. Sokak-
lan ezberliyorum. Bu sayede tüm haritalar kayboldugunda
yardımcı olabileceğim."

Lewis, "Bilgisayarın geçmişinde sadece Whir1360 var?'

"Whir1360'tan sokaktan mı ezberliyorsunr diye sordu
Howard.

Thomas başıyla onayladı. "Evet"

Howard gülümsedi ve işaret parmağıyla kendi kafam/
dokundu. "Ve hepsini burada mı tutuyorsun?"

Psikoz

Evet"

Peki nasıl oluyor? Sana bir adres söylesem bana tarif ede

bilir misin?'

Thomas başıyla onayladı

Howard ona şüpheyle baktı. "Peki," dedi oyuna ayak uy-
durup. "Annem Boston, Atlantic Bulvan'nda oturuyor. Orada
bir evi var."

Thomas gözlerini kapadı. "Beach Sokağı' na yakın mı?

Orası çok güzel. Birinci katında şu emlakçının olduğu binada mı? Oradaki tüm kaldırnnlar kırmızı tuğlalı. Çok hoş görünüyorlar." Gözlerini açtı.

Howard biraz şaşkın görünüyordu. Bana bakınca, "Boston'a hiç gitmedi," dedim.

"Peki, ben soracağun," dedi Lewis. "Denver'daki iki bin yedi yüz blokluk California Sokak. Yirmi yedi ve yirmi sekiz numaranın arası?' Howard'a balup, "Orada büyüdüm," dedi.

Thomas yine gözlerini kapadı. "Tek katlı mavi evlerden mi yoksa sokağın karşısındaki, duvarları beyaz-kiremit-bewyaz boyanmış altı kath apartman mı—"

"Tanrım," dedi Lewis. "Adamın kafasında bilgisayar var sanki." • ,

Howard, "Hangisi, Lewis? Küçük mavi olanlar mı, yoksa apartman mı?" diye sordu,

"Apartman," dedi sessizce.

Howard çok uzun bir nefes aldı, parmaklarını birbirine geçirdi ve kollarını bacaklarına dayadı. "Kaç şehir ezberliyorsun, Thomas?"

"Hepsini," dedi.

Howard şaşınp kafasını hafifçe geri çekti. "Amerika'dak tüm şehirleri?"

"Dünyadaki," dedi Thomas. "Henüz hepsi bitmedi. Dün-

ya çok büyük. Mesela bana Meksika'daki Goma Palacio'sı sorsaydnuı, henüz ona geçemedim. Muhtemelen ezberleme. diklerim ezberlediklerimden fazladır. Mesela küçük şehirler ve kasabalar çünkü önce büyük şehirleri bitirmeye çalışıyoruz"
Howard, onunla son konuştuğundan beri kılım kıpırdat. inanış olan Nicole'e baktı. "Thoınas, sende gerçekten bi yetenek olduğunu kabul ediyoruz. itiraf etmeliyim ki, etki• lendim."
"Teşekkürler," dedi Thomas. Durumumuza rağmen övil• mek hoşuna gitmişti.
"Yani senin işin bu, sokakları ezberlemek," dedi Howard, bir sorudan çok bir tespitti. "Peki, bu e-postalar ne?"
"Gancellemeler," dedi Thomas, bunun çok aptal bir son olduğunu ima eden bir tonda. Başka ne halt olacaklar b? da
"Neyle ilgili güncellemeler?"
"Projenin nasıl gittiğine dair. Yeni şehirler ya da şehirleri bir kısmını ezberledigimde, başkana haber veriyonne
"Peki, tüm online haritalama kaybolacak olmasından laar tIn nedie
Thomas, Howard'a bezgin bir bakış attı. "Zaten bilip» sunar? -
"Madem biliyorum, bana anlatmanın bir sakıncası olması gerek."

"Tüm online haritalar, ortadan kaldıracak bir felaket ola,
cak. Virtis gibi bir şey. Belki Aınerika'nm dtişmanlarmdım
biri yapacak. Bu olay herkes besili haritalaruu attıktan sona
olacak çünkü artık hepimiz bilgisayarlara günniyona. Fo-
toğraflar gibi. Eskiden herkes fotoğraflannı tab ettirirdi sms
artık internette yayınlıyorlar. Her şey çökünce, herkes tüm fos
toğraflarını kaybedecek. Haritalarda da aynısı olacak.*

Psikoz

Howard bana baktı. "Ciddi mi bur
"Evet," dedim.
"Bu manyakça yeteneğinin senin Allison Fitch'in Orchard
Sokağı'ndaki evine gitmenle bir ilgisi var mı?"
Başımla onayladım. "Thomas o sokağı ezberlerken cam-
daki kadını gördü. Kafasına poşet geçirilmiş olarak." Ağzım
kurumuştu, dudaklarımı yaladım. "Benden gidip bir bakma-

mı istedi."
"O evi neden arada?"

"Aramadı. Tesadüfen karşılaştı."
"Hayır," dedi Howard. "Buna inanmıyorum. Milyarda bir
ihtimal."
"Hayır," dedi Thomas. "İşin gerçeği, benim er ya da geç
her şeyi görecek olmam?
Howard, Lewis'e döndü. "Ne düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Bana pek olası gelmiyor. Belki biri ondan o adrese bakmasım istemiştir."

"Öyle mi oldu, Thomas? Birisi senden o adrese bakmam mı istedi?"

"Hayır," dedi. "Kimse istemedi"

"Bill Clinton bile mi?" Howard sorusunun ardından gergin bir kahkaha attı. -z ğ

"Hayır, ona sadece ilerleme raporlarımı yolluyonım. BtI-ro'yla aramdaki irtibat kişisi o kadar."

"Ama o sana asla e-posta genıderıniyor. Gelen kutunda ya da Bilinen öğelerinde hiç eeposta yok."

"Benimle iletişim kuruyor ama e-posta yoluyla değil."

"Nasıl iletişime geçiyor?"

"Benimle konuşuyor. Son zamanlarda telefonu kullanıyor."

"Ne yani, gaipten sesi mi geliyor?

Thomas başıyla onayladı. '

ı-r-

Linwood Barday

Son birkaç saattir Thomas'la başımıza gelenleri Ni.
mekle o kadar meşguldüm ki gelen telefonu düşünecek vali.
tim olmamıştı. HAM o aramanın ne anlama geldiğini bilmi.
yordum ve bir şekilde bunu avantajıma kullanabilir miyiz
diye merak ediyordum. Belli ki bu insanlar da benim gibi
olduğundan habersiıdi.
Howard kafasını sallayıp Lewis'e, "Bu kaçığın eski bi
başkanla konuşmasına imkan yok," dedi.
"Katılıyorum," dedi Lewis. "Olamaz."
"Thomas," diye devam etti Howard, "bir doktora gidiyor
musun? Psikiyatriste?"

`Evet Dr. Grigorin."
`Adam sana ilaç veriyor mu?'

"Kadın," dedi Thomas. "Evet. Seslerin kesilmesini sağ.
hyor. Çoğunun. Ama yine de zaman zaman başkanın sesim
duyuyorum."
"Telefonlu ya da telefonsuz," dedi Howard.
"Telefon daha net oluyor," dedi Thomas.
"Imkanı yok," dedi Howard yine. "imkansız"

"Haklısın," dedim çekinerek. Howard dönüp bana baktı
"Eski bir Amerikan başkanının Thomas gibi birini arayıp oto
CIA için çalıştırması anlamsız. Saçmalık. Kesinlikle haklı,
Howard bir yere varmaya çalıştığımı anladı ve bekledi
"Thomas'ın neler yapabildiğini gördün. Sıra dışı bir yete-
neği var. Ama onun gerçeklik algısı bazen bizim inandılclans
mızla çakışıyor. Küçük yaşta şizofreni tanısı kondu.*
Thomas bana, bu haklı olmadığım anlamına gelmez diyen
kibirli bir bakış attı.
Konuşmaya devam ettim, "Yani, haritalann kaybolması ve
gizli görev meselesi. Fazla uçak. Ama diyelim ki muazzam

Psikoz

bir yeteneği olan, aynı zamanda büyük komplo teorilerine
inanan, nüfuzlu kişilerin onun yeteneğinden faydalanmak is-
tediğine inanan biri var. Onu arayıp da 'Selam, ben Joe Blow,
benim için bir şeyler araştınr mısın?' mı dersin yoksa 'Selam,
ben Amerika'nın eski başkanıyım ve yardımına ihtiyacım
var,' mı dersin?"
Howard birkaç saniye beni inceledi. "Ne söylemeye çalı-
şıyorsun?"
"Tamam, doğruyu söyleyeceğim. Kardeşimin CIA, FBI,
Bill Clinton ya da Franklin Delano Roosevelt'le bir işi yok
diyorum. Ama kendisi farkında olmasa da," bu noktada özür
diler gibi Thomas'a baktım, "Carlo Vachon'a yardım ediyor,"
dedim. -

Kim?" diye sordu Thomas.

`Vachon?" dedi Lewis. "Çete lideri?

Gelişmelerle ilgilenmiyormuş gibi görünmek için elinden geleni yapan Nicole bile bunun karşısında dikkat kesildi.

"Çete lideri mi?" dedi Thomas.

"Ve," diye devam ettim, "Thomas'a çok değer veriyorlar ve onu yakından takip ediyorlar. Bu yüzden adamlarının şu anda burayı izliyor olma ihtimali çok yüksek."

ALTMIŞ BIR

"Saçmalık," dedi Howard. "Düpedüz saçmallic."
"Bir dakika, bir dakika, bir dakika," dedi Lewis,
Howard'a doğru sallayarak. "Bu adamı araştımken," dei
başıyla beni gösterip, "çizimlerine, senin deyişink illiistrai
yonlanndan birine denk geldim. Carlo Vachon'un."
"Doğru," dedim. "Bir dergi için yapmıştım ve çok beğeş
di, satın almak istedi."
"Adamın hoşuna gidecek türden bir şey değildi," bol
Lewis. "Adamı Özgürlük Anıtı 'nı soyarken çizmişsin.*
"Çete liderleri bu tarz şeyleri sever," dedim. "Politiaahr
gibi. Adamları yerden yere vuran bir karikatür de çim, al-
jinalini çerçeveletip duvarlarına asmak isterler. Hiç ilgi çek,
memektense bu tür bir ilgiyi yeğlerler."
"Yine de inanmıyorum," dedi Howard.
"Adamdan para istemedim, o da teklif etmedi zaten, kil.
ye etmemi bekliyordu sanırmı. Ama illüstrasyonu ona vere-
bileceğimizi söyleyince benimle öğle yemeği yemek istedi'
"Carlon Vachon'la öğle yemeği yedin," dedi Howard.
"Evet"
"Nerede?'
Hızlı düşün. "Tribeca Grand'de." Jeremy'le birlikte Katb.

leen Ford'la buluştuğumuz yer.

"Ne yediniz?" diye sordu Howard.

Mecbur olduğundan fazla yalan söyleme.

Psikoz

"Hiçbir fıkrim yok. Çok korkmuştum ve hemen hemen hiçbir şey hatırlamıyorum." Duraksadım. "Çok fazla içtim. Ama bana ailem hakkında sorular sordu ve ona kardeşimden, yaptıklarından bahsettim. Vachon'un çok ilgisini çekti."

Bu defa Howard hiçbir şey söylemedi. Bekledi.

"Bir dakika," dedim Howard'a bakarak, "Vachon dünyanın geri kalanmı umursamıyordu ama New York'u avcunun içi gibi bilen, sokakların tüm detaylarmı ezberlemiş birinin işine yarayabileceğini söyledi. Thomas'ın bahsettiği nedenlerden ötürü, yani kaçmaya çalışan bir ajanınızın olması gibi. Ama onunkiler ajan değil tabii. Vachon için çalışan adamlar."

"Bu hiç hoşuma gitmedi, Ray," dedi Thomas. "Bana bunu anlatman gerekirdi." ,

"Hayır demesi kolay bir adam değil," dedim. "Vachon ailesiyle bağlantıh kaç cinayet var biliyor musun? Sence onun gibi bir adama defolup gitmesini söyleyebilir miydim?"

. Howard ve Lewis aralarında bakışıyor, bu saçmalıga inansalar mı inanmasalar mı karar vermeye çalışıyorlardı. İşin iyi yanı, bu bana biraz zaman kazandırıyordu. Bu zaman ne işime yarayacaktı onu bilmiyordum. Fakat henüz ölmemiştik ve bu da kesinlikle bir artıydı. insanların bizi bulmaya çalışıp çalışmadıklarını merak ediyordum. Julie eve geri dönecekti. Evi bomboş, bize dair en ufak bir iz olmaksızın ve arabayı da

hâlâ yerli yerinde gördüğü zaman ne yapardı? -

Howard tam bir şey söylemek üzereyken cep telefonu çaldı. Telefonu çıkardı, kimin aradığma baktı ve suratı ekşidi. Telefonu kulağına götürdü. "Selam, Morris... Hayır, hayır, merak etme, uyandırmadın... Evet, yatıyorum ama iyi hissetmlyonım... Evet, tabii, onu yarın ararım... Hı hı... Kampanyada iyi iş çıkardı... Hayır, önemli değil, bu akşamki programı iptal etmek zorunda kaldığım için tekrar özür dile-

wood Barclay

rim. Hiç halim yoktu... Hı hı.
kendine iyi bak."

Telefonu kapatıp cebine koydu, Lewis'e baktı ve, "Bu ak.
şam görüşmek istiyordu."
Telefonla işi biten Howard dikkatini bana verdi. "Evet, ne.
nede kalmıştık? Ah, evet, hikayen. Çok saçma buldum."
"Duyduklannın hangi kısmı sana saçma geldi?" diye S(IF
dum. "Kardeşimin sizin parmağımın olduğu bir cinayeti
internette bulması. Bu mantıklı geliyor mu? Sizin gibi pro.
fesyonellerin kendinizi böyle ifşa etmenin ve savınunasız e.
roma düşmeniz mantıklı geliyor mu?"
Onu yakalamıştım.
"Bana inanmıyorsan," dedim, "neden onu aramıyorsua?
"Pardon?" dedi Howard.
"Vachon. Ara onu."
Howard güldü. "İşte bu iyi bir fikir. New YorIc'un ca güçlü
suç ailelerinden birine gecenin bir yarısı telefon açmak. Enıi.
nim çok iyi bir görüşme olur?' Sonra ciddileşti. "Thomas'ı
neden izlesinler? Şu anda onu izliyor olabileceklerine neden
inanarmT'
Yutkundum. "Thomas gibi bir kaynağın olsaydı, onımgıl.

vende ohnasuu istemez miydin?"
Howard'ın gözlerinde ufacık da olsa bir endişe Orda
Buna inandığım sanmıyorum ama anlattıklarım tamamen
kulak ardı etmekten de korkuyordu.
"Diyelim ki hikayen doğru," dedi. "Carlo Vachon, Thomas'm koruyucu meleği. Penceredeki şeyi araştırması/II di ondan Vachon mu istedi?"
Hangi cevap daha iyiydi? Evet, Vachon peşlerindeğ ya da hayır, konu hakkında en ufak bir fikri yoktu? Belki, eğer evde ölenin kim olduğuna dair bir fikrim olsaydı, hangi cevabı vo-

receğimi bilebilirdim. İlk önce orada öldürülenin Allison Fitch olduğunu düşünmüştük ama o henüz dün ölmüştü. Lewis' in, Howard geldiğinde ona "Bridget'in cesedi" dediğini duymuşhun. Bridget'in kim olduğuna dair hiçbir fıkrim yoktu ama Orchard Sokağı' ndaki kurbanın o olabileceğini düşünüyordum.
Ben düşürmeye devam ederken Thomas, "Onu kendim buldum. Sana söyledim," dedi.
Howard sandalyesinde arkasına yaslandı ve derin bir nefes aldı. "Yemin ederim hiçbir şey anlamadım." Dönüp doğruca Lewis'e baktı. "Tamamen rastlantısal bir şeyse, bu Yağmur Adam kaçığı o sitedeki görüntüye gerçekten tesadüfen denk geldiyse, o zaman sorunumuz burada bitiyor demektir."
"Evet," dedi Lewis.
"Clinton meselesi, CIA'e atılan e-postalar... Bu detaylarla uğraşmayacak olmak beni rahatlatıyor." Düşünceli bir şekilde çenesini ovaladı. "Ama diğer mesele, Vachon..."

"Ben inanmıyorum," dedi Lewis.

Howard poposunun üstünde dönerek Nicole'e baktı. "Sen

çok sessiz kaldın."

Nicole cevap vermedi.

"Bu konuyla ilgili düşünen nedir?

Nicole bir süre düşündü. "Bana kalırsa, Thomas'ı izliyor olsalardı onu şimdiye kadar kurtarmış olurlardı. Diğer endişelerin de ortadan kalktıysa artık tek yapman gereken bu iki-

sinden kurtulmak."

"Evet," dedi Howard. "Hakli ol

O anda hepimizin aklı başından gitti. Birisi dükkanın ön kapısını yumrukluyordu.

"Tanrım," dedi Lewis.

Howard bana baktı. "Onlar mı?" Benim dilim tutulduğu için aynı soruyu Thomas'a yöneltti.

Thomas. "Olabilir? dedi.
Kapı hâlli yumruklanıyordu. Ardından biri bakmaya hap
ladı: "Howard! Howard, orada olduğunu biliyorum!"
Howard'ın gözleri kocaman oldu. O anda buraya geldiğin.
den beri hiç görtinmediği kadar şaşkındı.
"Tanrı aşluna," dedi. "Morris bu."

ALTMIŞ IKI

Morris Sawchuck telefonunu cebine koyduktan sonra şoförü
Heather'a döndü, "Ben daha fazla beklemeyeceğim. Bu pisli-
ğin ne haltlar karıştırdığını öğreneceğim."
"Ben burada beklerim," dedi.
Morris aracından indi, sokağı hızla kat etti ve oyuncakos
nın kapısını yumnıklamaya başladı. "Howard! Howard, ora-
da olduğunu biliyorum!"
Morris gözlerini cama dayadı ve ellerini kafası iki
yanına dayadı. Dükkanın arka tarafında açık bir ışık vardı.
Ardından bir perde çekildi ve Howard kapıya doğru yürüdü.
Sürgüyü çekti ve kapıyı on santim araladı.
"Bakıyorum ayakta ve dışarıdasm," dedi Sawchuck.

"Morris, Tanrı aşkma, ne işin var burada?"

"Aç şu kapıyı," dedi Morris.

"Morris buraya—"

Morris kapıya omuz attı ve Howard'ı geriye savurup

1950'lerden kalma bir oyuncak arabanın üstüne doğru itti.

Yere düşen Howard, Morris'i tepesinde buldu.

"Neler oluyor burada?" diye sordu Morris.

"Gitmen gerek. Burada olmak istemezsin. Hemen git—"

"Hiçbir yere gitmiyorum! Bana yalan söyledin, Howard.

Bana hasta olduğun ve bu akşam nerede olduğun hakkında

yalan söyledin. Ve içinden bir ses bana uzun zamandır yalan

Linwood Barday

söylediğini söylüyor. Yemin ederim, bana neler olduğunu an.
latmazsan—"
Dükkanın arka tarafina ve perdeden sızan ışığa baktı. Per.
denin ardında hareket eden gölgeleri görebiliyordu.
"Orada neler oluyor?"
Howard yalvararak, "Gitmek zorundasın. Senin için yaptı.
gni) iş bu, Monis. Senden bir şeyler gizlemek. İşleri halletmet
Sosisleri ben yapıyorum. Kimse nasıl yapıldıklaruu bilmek is
temiyor ama bunu senin için yapıyorum, seni korumak-"
"Ah, defol git," dedi. "Bu farklı."
Morris perdeye doğru bir adım attı ve Howard bacağına
yapıştı. "Hayır!" dedi.
Morris sendeleyip Howard'ı tekmeledi ve Florsheim ayak.
kabısmın ucu çenesine isabet etti.
Howard, "Kahretsin!" diyerek bacağını bıraktı. Morris
saniyeden az sürede perdeye ulaştı, perdeyi çekti ve bakakaldı.
Odanın arka tarafında tanıdığı bir adam — Lewis, yıllardt
Howard için çalışıyordu — ve tanımadığı bir kadın duruyordu.
Ve sandalyelere baglanmış iki adam daha.
"Merhaba, Morris," dedi Lewis, başsavcı karşısındaki
manzaraya agzı açık bakarken.
Soluk soluga kalan ve çenesi kanayan Howard perdenin

arkasına geçti.

"Morris, sana söyledim—"

"Kim bu adamlar?" diye sordu Morris,

"Ben Ray ICilbride," dedi biri. "Bu da kardeşim %as.'

"Sen kimsin?" diye sordu Morris kadına.

"İşi batıran kişi," dedi.

"Çözün bu adamları," diye emretti Morris. Bu emri ortaya vermişti ama karşılığında Lewis ya da Howard'ın tepki vere mesini beklediği belliydi.

Howard, "O kadar basit değil," dedi.

"Ah, bence gayet öyle," dedi Morris öfkeyle. "Burada ne çeviriyorsunuz bilmiyorum ama bu resmen adam kaçırma. Bu adamları nzalan olmadan burada tutamazsınız."

"Bilmediğin şeyler var," dedi Howard.

"Anlat o zaman," dedi.

"Durum... karışık."

Morris gözlerini kısıp Howard'a baktı. "Belki çok yavaş konuşursan anlarım."

"Cinayetle ilgili," dedi adı Thomas olan. "Orchard Sokan

ğigndalci."

"Ne cinayeti? Neden bahsediyorsun sen?'

"Kes sesini!" dedi Howard. "Monis, hemen gidiyor-"

Howard onu kollanndan tutup odadan çıkartmaya çalıştı ama Monis ondan kurtuldu.

"Ne cinayeti?" diye sordu tekrar.

Adı Ray olan, "Bilmiyoruz ama Bridget adında biri olabilir." dedi.

ALTMIŞ UÇ

Kelimeler ağzımdan dökülür dökülmez, odanın içindeki han çekilmiş gibi oldu. O anda Howard, Lewis ve Nicole'e elle tutulur bir şey oldu. Nefesleri kesildi ve ne yapacaklarını bilemediler.

Ve Morris dedikleri adama yıldınm çarpmış gibiydi. Aynı anda hem donmuş hem de elektrik akımına kapılmış gibi bir hali vardı. Söylediğim şey karşısında şaşkın ama sersemlemiş görünmek dışında herhangi bir tepki veremeyecek kadar şok içindeydi. Yine de kafasındaki çarklann çalıştığım görebiliyordum. Gözlerinde bir şey vardı, saatte yüz elli kilometre hızla dönerek bu bilgiyi işliyorlarmış gibiydi.

O anda, her şey değişiverdi. Dengeler yerinden oynadı. Artık beş dakika öncesinden çok farklı bir konıundaydık. Bu, Thomas ve benim için daha mı iyiydi bilmiyordum ama sanınrn durumumuz bundan daha kötü olamazdı.

Ve Morris. Odaya girdiği anda onu tanımıştım.

İlk Önce tam çıkartamadım, belki onunla doğru bağlamda karşılaşmadığım için. Haberleri izliyor olsaydım, onu anında tamrdun. Ama onu burada, bu oyuncak dükkanının arka odasında, üç kötü insanla birlikte görünce kim olduğunu çılcartamamıştım. Dunkin Donuts'ta size her sabah kahvenin veren kişiyi bir alışveriş merkezinde görmek gibi. Onu tanıdığınız, biliisiniz ama nereden olduğunu çıkartamazsma.

Psikoz

İşte bu yüzden, bu adamın New York başsavcısı olduğunu

anlamam yaklaşık bir dakika sürdü
Morris Sawchuck.

Onun hakkında haberler okumuştum. Onu televizyon haberlerinde görmüştüm. Hatta, daha birkaç ay önce...
Odada olup bitenlerin ortasında aklım hızla çalışmaya devam ediyordu. Adam neden haberlere o kadar çok çıkmıştı? Resmini neden o kadar sık görmüştüm? Ve o fotoğrafların hepsinde genellikle yanında o güzel-
Lanet olsun.
Kelimeler ağzımdan dökülen kadar parçaları tam olarak bir araya getirememiştim.
Bridget.
Haberleri şimdi hatırhyordum. New York başsavcısının karısı Bridget Sawchuck'ın açıklanamayan ani ölümü. Olanları anlamak için satır aralarını olcumana gerekiyordu. Kadın kendini öldürmüştü.
Ama Lewis bu dükkanın sahibinin ona Bridget'in cesedini taşımasında yardım ettiğini söylemişti.
Ah Tanrım, Thomas, bizi nasıl bir şeye bulaştırdın?
Söylediklerimin ardından gelen sessizlik, saatler olmasa da dakikalarca sürmüş gibi geldi ama aslında dört beş saniye-

den uzun olmasa gerekti.

İlk konuşan Monis oldu. Ve benimle konuştu.

"Ne dedin sen?"

"Öldürülen kişi. Bridget olabilir." Artık söylediğim şeyin öneminin farkındaydım. Bu adamın karısından bahsediyordum. Bilmediğini, Morris Sawchuck'm bunu bilmediği için mi yoksa ben bildiğim için mi şaşkın görandtiğüydt Tek bildiğim, adamın kansmı öldtirtbiğilydü.

Her şey açıklığa kavuşmak üzereydi En azından bir nebze.

Morris, Howard'a, korkutucu bir sakinlikle, "Bu neden bahsediyor?" diye sordu. ,

"Bilmiyorum," dedi Howard, fazla hızlıca. "Delinin teki, o da kardeşi de. Etrafta sana zarar verebilecek hikayeler anlatıp duran iki kaçık. Tüm olayları bu."

"Hayır," dedim. "Kardeşim onlann ne yaptığını buldu. Bizi öldürmek için buraya getirdiler ve—"

"Kes sesini," dedi Lewis.

"Hayır, bırak konuşsun," dedi Morris. "Bu delinin söyla yeceklerini duymak istiyorum."

"Thomas internette sörf yapıyordu," dedim. "Whir1360. Orchard Sokağı'nda bir apartmanın camında birinin öldürül• düğünü gördü. Bence karınızdı. Bridget'ti, değil mi?"

Başıyla yavaşça onayladı. Yüzü kızarmaya başlamıştı.

`Gerçekten, onu dinlememelisi—"

`Howard," diye sözünü kesti Lewis. "Yeter.'

Ne? Lewis, bırak da—"

"Hayır, o da öğrenmek zorunda," dedi Lewis. "Ya o <h bize katılır ya da onu da öldürürüz."

"Ne?" dedi Morris, Lewis'e dönüp. "Sen kendini kim zaa-
nediyorsun?"
"Benim işim hayatta kalmak," dedi. "Howard'ın da, senin
de. Bu işin sonunda herkesin hayatta kalması tek bir yok
var, o da senin bize dahil olman."
"Bridget'e ne oldu?" diye sordu Morris. "Gerçeği istiyo-
Odaya birkaç saniye sessizlik çöktü. İlk konuşan Howard
oldu. "Kazaydı. Korkunç bir hata."
"Tanrım," dedi Morris. "Yapmış olamazsm."
Howard devam etti. "Bir kadın vardı. Allison Fitch. BM-
get' e şantaj yapıyordu. Ona zarar vermeye, seni yok etmeye

çalışıyordu. Biz... Ben sana çok kötü zarar verebilecek şeyler
biliyor olmasından korktum."
"Howard."
"Siyasi açıdan ölümcül şeyler, Morris. Önce ona para ve-
recektim ama sonra bunun sorunu ortadan kaldırmayacağı
anlaşıldı. Lewis'le ikimiz konuştuk ve Fitch denen kadına...
kalıcı bir çözüm bulma gerektiğine karar verdik."
"Duyduklarıma inanamıyorum." Morris gözlerini
Howard'dan ayıramıyordu.
"Ama sorunun kabına bakma vakti geldiğinde, kimsenin
tahmin edemeyeceği bir şey oldu. Orada değildi. Fitch evde
değildi." Durdu, yutkundu. "Bridget oradaydı. Onu Fitch zan-

nettiler."

"Ama... Onu biz bulduk. Eski evinde," dedi Morris. "Sen ve ben, onu orada bulduk" 4

"Oraya... götürüldü."

"Ama onunla konuştun!" dedi Morris. "Onunla telefonda konuştun! Sana onun hayat enerjisini çaldığımı söyledi! Kendini öldüreceğini söyledi!"

Howard başım çevirmek zorunda kaldı. "Ben... Nıımaraydı. Telefon falan açmadı. Ben uydurdum."

Morris, Howard'ı yakasından tuttu ve raflara doğru savurup Esso tankeri ve bir Batmobil'i yere düşürdü. "Lanet olası pislik!" diye bağırdı, adamı sarsarak. Tek yakasını bıraktı ve yumruğunu Howard'ın yüzüne indirdi. Adam bağırıp yere düştü. Monis üstüne atladı ve tekrar yumruk atacakken Lewis kollarını yakalayıp onu Howard'm üstünden aldı.

"Dur!" dedi Lewis. "Bunu sonra halledersiniz, şu anda ne yapacağımıza karar vermeliyiz."

"Seni öldüreceğim," dedi Morris, hâlâ Lewis tarafından zapt edilirken. "Seni pislik. Alçak herifi"

Lirnrood Barclay

"Benim hatam değildi!" dedi Howard. "Benim hatam (Is
ğildi!" Odanın diğer ucunu gösterdi. "Onun suçu!"
Şimdi tam gözler Nicole'deydi.
Morris, "Sen?" dedi.
"Dedikleri gibi, bir hataydı," dedi sakince.
"Bridget'i sen mi öldürdün?"
"Bana Fitch'in orada olacağını söylediler. Ve orada bi,
risi vardı. Ama Fitch değilmiş." Nicole omuz sildi. "özür
Morris. "Pardon?" dedi.
"özür dilerim dedim. Şu noktada diyebileceğim başka bir
şey yok."
Morris şok içinde Howard'a, sonra Lewis'e baktı.
Lewis, "Haklı sayılır," dedi. Morris'in öfkeden konuş
madığun görünce devam etti, "Howard, bence işimiz devam
edip Morris'e iyi niyetimiii göstermek için yapabileceğimiz

bir şey var."
"Neden bahsediyorsun?" dedi Howard.

"Bridget'i geri getiremeyiz ama bu işi dlizeltebiliriCdoi
Lewis elini ceketinin cebine atıp silahını çıkartırkaı.

Döndü, silahı Nicole'e doğrulttu ve tetiği çekti. Daha Ok.
sek sesli bir patlama bekliyordum ama silahın naınlusınıa
nimet' takılmıştı.
Ses çıkartan, Nicole'ün raflara doğru savrulup başının «-
kasım çarpması ve ardından yüz üstü yere düşmesi oldu. U-
ların ikisi yerinden çıktı ve oyuncaklar çığ gibi yere saçlı&
Zıplayan toplardan biri odanın içinde sekmeye başladı.
"Er ya da geç bunu yapacaktnn zaten," dedi Lewis.

ALTMIŞ DORT

Oda şimdi Bridget'in adım ilk zikrettiğim anki kadar kıpırtı•
sızdı. Morris Sawchuck inanmaz gözlerle Lewis'e ve yerdeki
Nicolete baktı.
"Tanrı aşkına, ne yaptın sen?" diye sordu Lewis'e.
"Her zaman yaptığım şeyi," dedi Lewis. "Sen ve Howard
için işin icabına bakmak."
Birden, Monis elini cebine attı ve şimdi onun da elinde bir
silah vardı. Herhalde başsavcı olduğunuzda silahınız da olu-
yordun diye düşündüm. Lewis, Morris'in ne yapacağını içgü-
düsel olarak bilir gibiydi, bu yüzden Morris silahını Lewis'in
kafasına doğrulttuğunda, Lewis de silahım onun kafasına
doğnıltmuştıı.
İkisi de silahlarını birbirine doğrultup donup kaldılar.
"Sakin olalım," dedi Howard.
Morris gözlerini Lewis'ten ayırmadan, "Kimse benim için
adam öldürmez. Kimse benim adıma böyle işler yapmaz,"
"Çoktan yapıldı," dedi Howard kısık sesle, Morris'in ar-
kasında durup. "Lewis'i vurursan durum daha iyi olmayacak.

Ona ihtiyacımız var."

"Tann aşkına, Howard, kapa çeneni."

Lewis kollarnu kilitlemiş, parmağı tetikte, silahı hâlâ

Morris'in kafasına doğrultulmuş şekilde duruyordu. Hali ve

duruşu, bu işe Morris'ten daha alışkın olduğunu gösteriyordu ama başsavcı da ayni şekilde kararlı ve mevcbur kalırsa ateş etmeye hazır görünüyordu.

"Hayır," dedi Howard. "Beni dinlemelisin. Senin adına yapılması gerekenler çoktan yapıldı. Kötü şeyler. Çirkin şey. ler. Ortaya çıkacak olursa paçanı kurtaramayacağın, emirleri senin vermediğine insanları inandıramayacağın türden şeyh Morris, beni dinle. Sana müebbet verirler. Sadece bana ya b Lewis'e değil, hepimize. Göremiyor olabilirsin ama senin & ellerin de kan var."

Morris ve Lewis silahlarını hâli kıpırdatmıyorlardı.

Howard devam etti, "Daha da kötü olacak. Tüm &yı Bridget'i senin öldürdüğünü düşünecek. Onu öldüm** düşünecekler, Morris. Doğru olanı yapmak istediğini biliyş rum ama artık bunun için çok geç. Her şey ortaya çılcact Bridget'le ilgili gerçekler. Ama..." Sesi giderek kısıldı. "Artık bir önemi yok ki."

Morris burnundan soluyordu. Nefes alıyor veriyor, alıyor veriyor, her Öfkeli nefesinde burun delikleri şişiyordu. Sona, silahını kaldırdığı hızla indirdi ve yere baktı, yenilgiyi kabul etti. Silahı ceketinin altına soktu.

Lewis de yavaşça silahını indirdi ama elinde sımsıkı tutmaya devam etti.

Morris'in Lewis'i vurması işime yarayacak olmasına rağ-
men, ben de herkesle birlikte rahat bir nefes verdim. Enkaz
halinde görmeyi beklediğim Thomas'a baktım ama gözleri
kapahydı. Uzun süredir Öyle olduklarını tahmin ediyordum.
"Thomas," dedim. "Gözlerini açabilirsin."
Açtı, Nicole'ün cesedine kısa bir an bakıp bana döndü. Hiç'
bir şey seşlemedi ama gözleri yalvanyordu. Bizi buradan çıkan.
mann istiyordu. Gözlerimde onu teselli edecek bir yanıt yolda

Psikoz

Morris kafasını iki yana sallıyordu. Lewis ve Howard az
sonra ne yapacağını merak ederek onu izliyorlardı.
Morris arkasuu döndü, Howard'a sürterek geçti, perdeyi

açtı ve kapıya yürümeye başladı.
"Morris?" dedi Howard.

"Ne yapıyor bur dedi Lewis. "Lanet olsun." '
Howard onun peşinden gitti. Lewis'in de gitmek istediğini
görebiliyordum. Thomas'la ikimize şöyle bir baktı, hiçbir yere
gidemeyeceğimize karar verdi ve diğer iki adamı takip etti.
Kapının açıldığını duydum ama neredeyse anında kapan-
dı, Morris çıkmaya çalışmış ama diğer ikisinden biri kapıyı
kapatmış olmalıydı. Üçü aynı anda konuşmaya başlamıştı,
tartışıyorlardı. Ne söylediklerini anlamıyordum ama o anda
umurumda da değildi.

Thomas'la ikimizin bir şansı varsa, o an olduğuna karar verdim.

Öne eğilip ayaklarımı tahta zemine sımsıkı bastım. Bacaklanmı sandalyeye bantlamadıkları için sınırlı hareket olanağım vardı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Thomas

"Şşş," dedim.

Sandalyeyle birlikte geri geri yürüdüm ve Thomas'la sırt sırta geldim. Sandalyeyi yavaşça yere koyup hiç ses çıkanmamaya çalıştım ama zaten üçünün hararetli tartışma-sırasında bizi duymalanna imkan yoktu. Perde kapanmıştı ve bizi görmek için buraya geri dönmeleri gerekiyordu.

Sandalyemi, Thomas'ın bileklerini sandalyeye bağlayan bantlara erişecek kadar yakma koydum. ,

"Buradan gidiyoruz," dedim, parmaldarımla banta yetişmek için çabalayarak. Bantı birkaç tur sarmışlardı ve pannaldannun ucuyla açması zor olacaktı. Ucundan azıcık yırtabilseydim...

Linwood Barclay

`Acele et," diye fısıldadı Thomas
Bir dakika."

"Ray, beni bir çete lideri için çalıştırdığını bana söylemee
gerekirdi."
"Hepsini uydurdum," diye fısıldadım, bandı kurcalayark
"Bize zaman kazandırmak için uydurdum."
"Ah," dedi. "Çok zekice."
-Tanrı aşkım, bunu yapamazsın!" diye bağırdı Morris,
odadan çıktıklarından beri duyduğum ilk açık ve net ciimleydi.
Bandı yırtmaya başladıgımı hissedebiliyordum. "Boll*
tı," dedi Thomas.
"Serbest kalınca beni çözeceksin ve buradan gideceğiz.*
"Tamam," dedi. "Ray, nerede olduğumuzu bilmiyorum bile?
"Sokağa çıkar çıkmaz anlayacağından eminim."
Bandı biraz daha yırttım ve sonunda açıldı.
"Oldu," dedi Thomas. "Bileklerim serbest ama gewdan de
bantlı."
"Banttan hemen kurtulmaya çalış."
Thomas'ın bantla uğraştığını duyabiliyordum. Arkamı dö-
nüp onu bileğindeki bantlardan kurtulurken gördüm; sonra
belindeki bantlara atıldı.

"Bitti sayılır," dedim.

Adamlar Önceki kadar yüksek sesle kavga etmiyordu ama

hill konuşuyorlar& .

"Daha hızlı," diye fısıldadım

"Tamam, tamam," dedi Thomas ve sandalyesinden kalktı.

Sıra sende." •

Lewis açık ve net; "Ben gidip bir bakayım," dedi.

"Git," diye fısıldadım.

"Bir saniye sürer," dedi kardeşim bileklerimdeki batıda!!

çözmeye başlayıp

Psikoz

Lewis'in ayak sesleri yaklaşıyordu.

"Zaman yok!" diye fısıldadım hemen. "Git! Koş! Yardım

getir!"

Thomas'ın paniğini görebiliyordum. Beni bırakmak iste-

miyordu.

"Ama—"

"Defol git buradan!"

Öyle yaptı. Arka kapıya açılan kısa koridora yöneldi. Koş•

tu, kapıyı açtı ve kayboldu. , •

"Evet, evet," dedi Lewis, odaya girmeden önce durup

"Merak etme."

Lewis perdeyi açıp içeri girmeden önce yerdeki Nicole'e

baktım ve neden altından hiç kan sızmıyor diye düşündüm.

çözmeye başlayıp

Linwood Barclay

"Acele et," diye fısıldadı Thomas.
"Bir dakika."
"Ray, beni bir çete lideri için çalıştırdığını bana söylemee gerekirdi."
"Hepsini uydurdum," diye fısıldadım, bandı kurcalayarat
"Bize zaman kazandırmak için uydurdum."
"Ah," dedi. "Çok zekice."
—Tanrı aşkma, bunu yapamazsın!" diye bağırdı Morris, odadan çılctıldarından beri duyduğum ilk açık ve net cilmleydi.
Bandı yırtmaya başladığımı hissedebiliyordum. "Bollaş-tı," dedi Thomas. • ,
"Serbest kalınca beni çözeceksin ve buradan gideceğiz*
"Tamam," dedi. "Ray, nerede olduğumuzu bilmiyorum bile.*
"Sokağa çıkar çıkmaz anlayacağından eminim."
Bandı biraz daha yırttım ve sonunda açıldı.
"Oldu," dedi Thomas. "Bileklerim serbest ama gövdem de banth."
"Banttan hemen kurtulmaya çalış."
Thomas'm bantla uğraştığını duyabiliyordum. Arkamı dö-nüp onu bileğindeki bantlardan kurtulurken gördüm; sonra

belindeki bantlara atıldı.

"Bitti sayılır," dedim.

Adamlar önceki kadar yüksek sesle kavga etmiyordu 11111

Ula konuşuyorlardı. -

"Daha hızlı," diye fısıldadım.

"Tamam, tamam," dedi Thomas ve sandalyesinden kalktı.

"Sıra sende."

Lewis açık ve net: "Ben gidip bir bakayım," dedi.

"Git," diye fısıldadnn.

"Bir saniye sürer," dedi kardeşim bileklerimdeki bantlan

Psikoz

Lewis' in ayak sesleri yaklaşıyordu.

"Zaman yok!" diye fısıldadım hemen. "Git! Koş! Yardım

getir!"

Thomas'ın paniğini görebiliyordum. Beni bırakmak iste-

miyordu.

"Amağ

"Defol git buradan!"

Öyle yaptı. Arka kapıya açılan kısa koridora yöneldi. Koş.

tu, kapıyı açtı ve kayboldu. •

"Evet, evet," dedi Lewis, odaya girmeden önce durup

"Merak etme."

Lewis perdeyi açıp içeri girmeden önce yerdeki Nicole'e

baktım ve neden altından hiç kan sıımıyor diye düşündüm.

ALTMIŞ BEŞ

Thomas dar sokağa çıktı, karşısında beyaz panelvan chıruyot, binaların arasındaki boşluğu dolduruyordu. Gözlerini kan* lığa alışana kadar birkaç kez kırpıştırdı, sonra sağına sokma bakıp hangi taraftan sokağa çıkıldığını anladı. 0 yöne koştu. Dar sokaktan çıktı, sırf içgüdüleri öyle söylüyor diye sağı döndü ve koşmaya devam etti, bir bisikletçinin, bir terzinin ve diğer dükkanların önünden geçti. Ama onlara pek dili etmiyordu. Tek düşünebildiği uzaklaşmaktı, elinden geldiği ce hızlı uzaklaşmah ve yardım çağırmalıydı.

Normalde olsa nerede olduğunu anında anlardı ama iki engeli vardı. Öncelikle panik halindeydi. İkincisi geceydi. VVhir1360'taki görüntülerin hepsi gündüz çekilmişti.

• İlk birkaç bloğu neredeyse son hız koştu ama yıllarını spor yapmadan, sadece yatak odasmdaki bilgisayaruun başında geçirmiş biri için, aynı hızı korumak imkansızdı.

Böylece l'homas hızını depardan hızlı yürüyüşe çevirdi

Birkaç defa rastgele bir yerlere saptı. Bir kavşaktan sola döndü. Bir sonrakinden sağa.

Uzaklaş. Uzaklaş. Uzaklaş..

En sonunda durmak zorunda kaldı. Eğildi, ellerini dizlerine koydu ve soluklandı. Hırıltıyla soluyordu ve göğsü sayordu.

Doğruldu, biraz daha ilerledi ve sonunda soluğu yanşla-

dıguıda, etrafına bakındı. Karanlık olmasına rağmen etrafi,

dükkanlar ve sokak levhalarmı görebileceği kadar ışık vardı.
Bir köşede Stomboli Pizza vardı ve duvanna bir şeyler yae
zılmıştı: "Şu an düştindüğünüıden daha değerlidir? Onun ya-
nuıda, vejetaryen yemekler yapan bir yer. Sokağın karşısında,
vitrininde çeşitli spor ayakkabılar olan bir ayakkabıcı.
Thomas sokak levhalarına hiç bakmadan, "St Mark Place
ve Birinci Cadde," dedi.
Sonra levhaya baktı ve haklı olduğunu gördü.
"Nerede olduğumu biliyorum," dedi yüksek sesle. "Burayı
biliyorum."
O sırada yanından, saçları omuzlarına inen kısa boylu bir
adam geçiyordu ve, "Aferin sana," dedi.
Etrafı Inc dernekle meşgul olan Thomas onu fark etmedi
"Burası New York," dedi. "Manhattan. Nerede olduğumu
bilfyorum."
Pizzacıya yürüdü, doğruca camına gitti ve pamıaldanyla
cama dokundu.
Onu hissedebiliyordu.
Thomas parmaklarına değen camı hissedebiliyordu.
O camda bir şey gördü, daha önce hiç görmediği bir şey,
dünyanın gezdiği hiçbir şehrinde görmediği bir şey.
Kendi yansıması.
Whir1360 hiç böyle değildi. Evleri, dükkanları, levhalan,
balıkları ve posta kutularını görebiliyordu. Onlara zum yapa-
biliyor, incelemek için büyütebiliyordu. Fakat bunlara dokun-

mann nasıl bir his olduğunu ancak hayal edebiliyordu.

Burnuna bir koku geldi.

Pişen ekmek kokusu. Hamur. Pizza hamuru. Restoranın açık olamayacağı kadar geç bir saatti ama havada asılı kalmış aromalar vardı.

Çok güzel kokuyordu. Leziz. Thomas uzun zamandır bir şey yemediğini fark etti. Bilgisayar başındayken hiçbir n, man gördüğü şeylerin kokusunu alamamıştı.

Arkasından bir kamyonet geçti. Thomas döndü, aracın Bi• rinci Cadde'de ilerleyişini izledi. Burada, kamyonetler hareket ediyor, ses çıkartıyordu. İnsanlar yürüyordu. Ve yüzleri bulanık değildi.'

Onun Whir1360'ı sessizdi. Kokusuzdu. Dokunacak hiçbir şey yoktu.

Thomas etrafındaki her şeye hayranlıkla baluyordu. Ork da, Birinci Cadde ve St. Marks Place'in kesişim noktasında olmak, bilgisayann monitörtintin içinde olmak gibiydi ama daha gerçekti. Bu inanılmazdı.

İlk defa, gittiği tüm yerleri düşündü. Tüm dünyayı Tokyo'yu. Paris'i. Londra'yı. Mumbai'yi. San Francisco'yu. Rio de Janerio'yu. Sydney'yi. Auckland'i. Cape Town'u.

Oralara gerçekten gitmek, fiziksel olarak orada bulunmak nasıl olurdu? O sokaklar ayaklannızın altında gerçekten hissetmek? Oraları koklamak? Seslerini duymak?

Içi merakla doldu.

Az daha, yapması gerekeni unutturmaya yetecek bir histi. Ama tam olarak değil.

"Ray," diye mırıldandı. "Ray'e yardım etmeliyim?

Ama bunu nasıl yapacaktı?

Etrata hiç polis arabası ya da telefon kulübesi göremiyordu. Görse dahi, üstünde para yoktu. Ne bozuk parası ne & kredi kartlanyla dolu bir cüzdanı vardı. Thomas'ın bir kredi kartı bile yoktu. Nasıl kullanacağını dahi bilmezdi.

"Taksi!" •

Thomas, o san arabalardan birinin dikkatini çekmek için

kolunu havaya kaldıran bir adama baktı. Adam araca atladı ve sarı araba uzaklaştı.

Thomas'm cep telefonu da yoktu. Olsaydı, polisi arardı herhalde. Ama Ray'in her zaman cep telefonu olmuştu, babasının da, Julie'nin de, demek ki herkeste bunlardan olsa gerekti. Sokaktan geçen insanların birinde cep telefonu olabilirdi

Yüksek topuldulanyla yürürken birbirlerine destek olmak için kol kol girmiş iki genç kız ona doğru geliyordu.

"Affedersiniz," dedi Thomas, önlerine çıkıp "Eminim cep telefonunuz vardır. Acil servisi aramak için ödünç alabilir miyim?"

Kızlar birden durup gözlerini kupıştırdılar. Thomas onlann bir şeyden korktuklarını hissetti. Kızlar birbirlerinin kolundan çıkıp Thomas'ın iki yanından geçtiler ve içlerinden biri, "Kaçık," diye mırıldandı.

Thomas cep telefonları olmadığım düşündü ve başka iki kişide şansmı denedi. Ilki bir çöp tenekesindekilerle fazla ilgili görünen, eski püskü kıyafetli yaşlı bir adamdı. Thomas'a yardım etmektense bulduğu yarım bardak kahve daha çok il-

gisini çekiyordu. Diğeri ise Thomas telefonunu isteyince çalı-
tamil' göğsüne daha sıkı bastırıp adımlarını hızlandıran orta
yaşlı bir kadın&
Belki de New York'ta kimsede cep telefonu yoktu. Tho-
mas, keşke Julie yanında olup ona yardım edebilseydi diye
düşündü. Julie'yi seviyordu. Julie ne yapılması gerektiğini
bilirdi.
Ama ona nasıl ulaşacaktı ki? Telefonu olsa bile Julie'nin
numarasını bilmiyordu. O zaman ne yap—
Bir dakika.
Julie'nin burada yaşayan bir kız kardeşi vardı. Cupcake

satan bir dükkanı. Adı ne demişti? Candace? Evet. Dükkanın adi da Candy's Cupcakes'di. Julie, Candace'ın düldcanuım üstünde oturduğun söylemişti.

Sekizinci Cadde'de.

Thomas bir saniyeliğine gözlerini kapattı. Orayı görebiliyordu. Tatlılarla dolu vitrinini. Kırmızı beyaz tentesini. Kaldınmdaki ferforje masa ve sandalyeleri.

Thomas, Candace'ı bulabilirse o Julie'ye nasıl ulaşacağını bilirdi.

Sekizinci Cadde'ye gitmesi gerekiyordu.

Thomas sokağın yukansına baktı, san araçlardan birinin yaklaştığuu gördü. Caddeye doğru yürüdü, Firidin ortasmda durdu, ellerini havaya kaldırdı ve "Taksi!" diye bağırdı.

Şoför fren asıldı ve araç patinaj sesiyle durdu.

"Manyak mısın nesin?" diye bağırdı taksici.

Dimas şoförün camına gitti. "Beyefendi, beni New Ycd Sekizinci Cadde'deki Candy's Cupcake'e göttirmelisiniz.,* dedi.

"Sence şu anda nerdeyiz

. "St. Marka Place ve Birinci Cadde'nin kesişiminde," dedi Thomas, taksi kullanan birinin bunu bilmesi gerektiğini dil-

şünerek.

"Atla," dedi adam,

Thomas aracın etrafından koşup yolcu kapısına gitti. "Ar kaya!" diye bağırdı şoför kafasını sallayarak. Thomas arka koltuğa geçti ve uzun zamandır film izlememiş olmasına tık men o sırada en mantıklı gelen şeyi söyledi. "Bas gaza.*
Şoför gaza bastı. •
"Ağabeyim rehin tutulduğu için yardım çagmnallyfin:
dedi Thomas.
"111-hı," dedi şoför.

Psikoz

"O yüzden acelem var. Hepsi camda öldürülen o kadın yüzünden?"
"Bak dostum, hepimizin kendi sorunları var, tamam mı?'
Thomas yanlarından geçtikleri sokak levhalarını okuyarak, "Bence daha kısa bir yoldan gidebiliriz," dedi.
"Hep öyle derler," dedi şoföre
Trafik çok azdı, böylece taksinin dükkanın önüne varması uzun sürmedi. "Kapalı gibi," dedi adam. "Canın çok cupcake çektiyse tüm gece açık olan birkaç mekan biliyorum."
Thomas ikinci katın camlarma baktı. Candace burada yaşıyor olmalıydı ama oraya nasıl çıkacağım bilmiyordu. Belki de apartmanın girişi dükkanın içindendi. Kapıyı yeterince güçlü çalarsa belki Candace uyanıp aşağı inerdi.
Thomas kapı kolum çekti, tek ayağmı yola attı. "Çok teşekkürler."

"Hey!" dedi şoför. "Taksimetre beş dolar seksen sent diyor?'

"Ne?"

"Bana beş dolar seksen sent borçlusun."

"Hiç param yok," dedi Thomas. "Paraya ihtiyacım yok

çünkü her zaman evdeyim."

"Beş seksen!"

Thomas, "Ağabeyimin parası var. Rehinlikten kurtulunca

size ödemeyi yapar."

"Defol git taksimden," dedi şoför ve Thomas kapıyı kapa-

tır kapatmaz gaza asıldı.

Candy's Cupcakes'in kapısma gitti ve cama vurdu. Dük-

kan karanlıktı ama arka tarafta bir ışık görmüştü.

"Merhaba!" diye bağırdı. "Candace?"

Kapıyı durmadan yumrukladı, cam acımasızca zangırdı-

yordu. En sonunda, kısa, siyahi bir adam dükkanın ön tarafina

geldi, kapıyı açtı ve hafifçe araladı.

Linwood Barday

"Geri çekil!" diye bağırdı.

"Julie'yi aramak için Candace'ı bulmam gerek," dedi Tho.

mas. Pişen tatlılann kokusunu alabiliyordu ve adamın go»

leğine kek kanşımı sıçramışa benziyordu. Gecenin bir yarısı

çalışıyor muydu yoksa?

"Ne?" dedi adam.

"Julie'yle konuşmam gerek. Ray'le ilgili. Onu sandalyeye

bağladılar."

"Bas git!" dedi ama ve kapıyı kapatarak oldu ama Thomas

kapıyı ittirdi.

"Candace'la görtişmeliyim!" diye bağırdı. "Julie'nin nı>,

marasuu biliyor mu?" .

Adam dükkanın arka tarafına bağırdı. "Patron! Hey, patron!

Birkaç saniye sonra beyaz önliiklii, boneli bir kadın belinh

ve kapıya geldi.

L "Neler oluyor?" diye sordu.

"Bu kaçık seni istiyor, kız kardeşinle mi ilgiliymiş ney-

miş? hibe?"

Kadın adamı kenara itti ve kapıyı açtı. "Kimsiniz?"

Thomas."

Thomas ne?"

Thomas ICilbride. Julie'nin kardeşi siz misiniz?"

Evet."

Gece yarısı çalışmak zorunda mısınız?"

Ne istiyorsun? Ne olmuş Julie'yer

Cep telefonunu biliyor musunuz?"

"Neden?"

"Ray'i kurtarmama yardım etmesi gerek."

Candace bezgince kafasını salladı, elini cebine soktu ve cep telefonunu çıkardı. Bir numara çevirdi, tuşa bastı ve telefonu kulağına götürdü.

Psikoz

Telefon hemen açılınca çok şaşırdı.

"Hey, benim. Aradığım için çok özür dilerim ama buraya kaçığın teki geldi, biriyle konuşması lazımmış — ah, Thomas. Adı Thomas'mış. Tamam." Telefonu ona verdi. "Seninle konuşmak istiyor."

Thomas telefonu aldı ve, "Selam Julie, Ray'le ikimizi kaçırdılar ve buraya getirdiler, ben kaçtım ve Ray hâlâ ellerinde Ray beni çözdü ama benim onu çözecek vahim olmadı ve--"

"Dükkanda mısın? diye sordu Julie hayretle.

`Evet.-

`Iki dakikaya ordayım. Bir yere ayrdmar

Thomas telefonu Candace'a geri verdi. "Hemen geliyor-

muş.

Şaşkın ve kafası karışmış olan Candace, "Julie New

York'taysa beni neden aramadı?"

ıft

ALTMIŞ ALTI

Morris Sawchuck, ölüm tehditleri aldıktan sonra taşımaya başladığı silahını yerine geri koydu ve elini Ferber's Antiş es'in kapı koluna atmıştı ki Howard uzanıp kapıyı kapattı.

"Amacın nedir, Monis?" dedi Howard.

"Çekil yolumdan."

Lewis de onlara yetişmişti. "Güzel soru," dedi. "Buradan çıkınca ne yapmayı planlıyorsun?"

"Ne olacağı umurumda değil," dedi Morris. "Hiçbir şey buna değmez. Onlara bildiklerimi anlatacağım. Bana inantr-lar ya da inanınazlar."

Morris şakağına değen soğuk ve sert bir şey hissetti. Göz-lerini sola kaydırdı ve Lewis'in silahının namlusunu gördü.

"Bu işleri kolaylaştıracak mı sanıyorsun, Lewis? Beynimi uçurmanm? Şu anda başın dertte, öyle mi? Beni vurmak so-

mnlan ortadan kaldıracak mı?"

"Belki," dedi. "Howard, silahını al.

Howard elini Morris'in ceketinin içine soktu ve silahı alıp Lewis'e verdi. Lewis silahı pantolonunun beline soktu.

Howard, "Korkunç bir şok yaşadığım biliyorum, sindirmen

gereken çok fazla şey var. Ani Ama acele bir karar vermeden Önce düştkrımen gerek. Aslına bakarsan Morris, tüm bunlan sana yardım etmek için yaptık ama şu anda durwn değişti. Sana yardım etmeye devam edebilmemiz için sen bize yardım etmelisin, yoksa artık sen diye bir şey olmayacak?

Psikoz

"Senden neden yıllar Önce kurtulmadığımı bilmiyorum."
"Kurtulmadın çünkü işimi her zaman çok iyi yaptım. Bunu sen de biliyorsun ben de biliyorum. Ama bize yardım etmezsen neler olacağım anlamalısın. Lewis beynine bir kurşun sıkacak. Peki, sonra ne yapmak zorunda kalacak biliyor musun?"
Howard başım sokağa doğru eğdi. Morris'in Howard'm ne demek istediğini anlaması biraz zaman aldı.

Sonra birden anladı.
"Tann aşkım, hayır.

Howard başıyla onayladı. "Söyle ona, Lewis."
"Seni öldüreceğiz ve sonra Heather'ı da öldürmek zorune da kalacağa," dedi Lewis. "Çünkü er ya da geç buraya gelip seni arayacak."
Howard, "Ben de aynı durumda kaldım, Monis. Tüm bunlar başladığında, Lewis'in Allison Fitch'le ilgili gerekeni yapması için o zor kayan verdiğimde, bunu yaptığıma inanamadım. Daha Önce hiç böyle bir şey yapmamıştım. Asla,

inan bana. Geçmişte senin için yaptıklarımın arasında asla bir cinayet olmadı. Ama sonra... Sonra her şey korkunç bir hal aldı ve kendimi daha da berbat hissettim. Ama biliyor musun? Artık geri dönüş olmadığım anladığın bir an geliyor. Bir karar verdiysen onunla yaşaman gerekir. Sen de öyle yapacaksın, Morris. Sen de bir karar vereceksin ve onunla yaşayacalcsm."

Morris kolum> kapıya koydu, başım yasladı. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

"Elbette."

"Bana şu kadını anlat," dedi silahını şakağından çeken Lewis'e. "öldürdtiğrtin." 1/4

"Kiralık katil," dedi Lewis. "Bunu hak etmişti. Çok fazla kötülük yaptı ve en kötüsü de işi eline yüzüne bulaştınp Bri-. dget'i öldürmesiydi. Zaten bunu yanına bıralcmayacalctım.

Linwood Barclay

Morris yere rgılacakmış gibi hissetti. Destek almak için bir elini Howard'ın omzuna koydu. Üç adam bir süre orada durdu, Lewis ve Howard'ın, Morris'in pes etmesini istedik-

leri

Başka bir seçeneği var mıydı ki?

"Heather'a zarar vermem istemiyorum," dedi. "0... 0 iyi bir insan." -

"Onunla yatmadığma inanamıyorum," dedi Lewis, ortamın havasını değiştirmeye çalışarak.

"İki çocuğu var," dedi Morris. "İki küçük kızı."

"Evet, olabilir."

Howard, Morris'i teselli etmek için bir şeyler söyledi, az önce söylediklerini tekrarladı.

En sonunda, Lewis perdeye doğru baktı ve, "Ben gidip bir bakayım," dedi.

Howard, "Şu Vachon meselesiyle ilgili bir şeyler daha öğrenmek istiyorum. Ray'in bizi kandırmaya çalışıp çalışma& ğını öğrenmek için ne gerekiyorsa yap."

"Vachon?" dedi Morris. -

"Uzun hikaye," dedi Howard. Sonra Lewis'e, "Endişe-
lenmemizi gereictirecek bir şey olmadığından emin olunca,
mümkün olduğunca merhametli bir şekilde icaplarına bakma-

nı Istiyorum."
"Evet, evet. Merak etme."
Lewis arka odaya yöneldi,

"Howard," dedi Morris, "Tann aşluna, yapmasanğ
"Kahretsin!" Lewis'in sesiydi bu. Perdeyi açıp Howard'a
seslendi, "Bir sonınumuz var."

ALTMIŞ YEDI

Nicole asimetrik barlann üstünden atlıyor. Bir çift salt . Ge,
riye doğru çift salto. Yarım dönüşle bar altmda salınım ve ge<
riye doğru salto, ardından tam dönüş.

Bir türlü düzgün yapamıyor.
Sürekli kafası üstüne düşüyor.

Her defasında. Kafası füze gibi yere çakılıyor. Mata çar-
pıyor. Cesareti kırılıyor. Acı dayanılmaz. Kafatası zonkluyor.
Daha da kötüleşiyor. Mann altından bir buz kıracağı çı-
kıyor. Kafası mata çarptıktan sonra vücudu yere yığılıyor ve

buz kıracağı göğsüne batıyor.

Tekrar tekrar aynı şey oluyor. Barı bırakıyor, havada dönü-

yor, dönüyor, ama hiçbir şey olması gerektiği gibi gitmiyor.

Bedenine bir yöne dönmesini söylüyor ama o tam tersini ya-

pıyor,

Bu gerçek olamaz, diyor kendine. Bu olamaz.

Nicole haklıydı. Bu gerçek değildi. Başından yaralanmış,

göğsüne bir mermi yemiş olduğu gerçekti ama.

Yavaş yavaş her şeyi anlıyordu. Gözlerini açmadan önce

her şey anlam kazanmaya başlamıştı.

Lewis onu vurmuştu.

Evet. •

Aynen Öyle olmuştu. Morris'i etkilemek istemişti. Nicole

o anın geldiğini hissetmişti, Lewis'in er ya da geç buna kal-

kışacağını biliyordu. Sadece o sırada olmasını>44vıiyordu.

Miklk

Ama bunun olabileceğini de biliyordu. Hazırlıklı olmasa rağmen hazırlıksız yakalanabileceğini.

Mermi ona çarptı, sert bir şekilde çarptı. Orada yatarken, gözlerini açmadan önce, mermi Kevlar'ı deldi mi, üstüne otu• ran kurşun geçirmez yeleği aştı mı diye merak ediyordu ama hiç sanmıyordu. Vurulmuş gibi değil de, tekme yemiş gibi hissediyordu.

Onu bayıltan mermi olmamıştı. Geriye savrulup başım o lanet olası rafa çarptığı içindi. Yere düşmeden Önce gözleri de yıldızlar uçuşmuştu.

Ama şimdi uyanıyordu. Ve dinliyordu.

Muhtemelen en iyisi bir süre kıpırtısız dunnaktı.

ALTMIŞ SEKIZ

"Nerede o?" diye bagırdı Lewis bana. "Hangi cehennemde?"

"Gitti," dedim.

Howard geldi, gözleri üstünde bant kaluıtılan olan boş sandalyeye kilitlendi. Yüzündeki azıcık renk de o anda kay- bolup gitti. "Tanrım." Ardından ateş saçan gözlerle Lewis'e baktı. "Kaçmasma izin verdin."

Lewis yan kapıdan koşarak çıktı, şüphesiz Thomas'm henüz kaçtığını, onu yakalayıp geri getirebilmeyi umuyordu. Thomas gideli birkaç saniye olmuştu, en fazla otuz saniye ama son hız koştuysa, bu ona yeterince zaman kazandırmış olmalıydı. Thomas'ın kaçmayı başannasuu ve ona açık açık söylemee diğim halde polise gitmeyi akıl etmiş olmasını umuyordum. Ona yardım çağınnasmı söylemiştim. Bunun ne anlama geldiğini bildiğini umuyordum ama kapıdan çıktığı anda keşke ne yapması gerektiğini açıkça söyleseydim diye düşündüm. O anda, tek umudum oydu.

"Nasıl... Nasıl kurtuldu?" diye sordu Howard.

"Size onun yetenekli olduğunu söylemiştim," dedim, belki biraz ukalaca. "Belki de Vachon'a gitmiştir. Belki de adamları onu bekliyordu. Ona olanları anlattığında neler olacağını merak ediğ

Howard çıldırdı. Kolunu savurup elinin tersiyle suratıma bir tokat attı. Bu bodur pislikten beklediğimden daha kuvvetli bir darbeydi.

Linwood Barclay

"Bu kadar saçmalık yeter!" dedi.

Yanağım yanıyordu, beynim uyuşmuştu,

Perde açıldı ve Morris içeri girdi. "Yine ne oldu?'

"Biri kaçmış," dedi Howard. "Kafasında dünya adası olan?

"Atlas mı?" Morris'in bize yetişebilmesi için daha çok

yolu vardı.

"Lewis onu aramaya gitti. Tann yardımcımız olsun, uına.

nın onu bulur."

"Buna daha fazla devam edemezsin," dedi Morris. "Yapa-

mazsm. Giderek kanşıyor. Her şeyi eline yüzüne bulaştırıyor».

Bunu aylardır yapıyorum." Telefonunu çıkarıp gösterdi. "Silahı-

mı aldın ama bunu almadan. Heather'a evine gitmesini söyledim.

Hatta birkaç gün izin yapmasmı söyledim. Şehirden ayrılmasa

Eşimi şansa bırakarnazdun. Heather gitti. Benim için bardağı ta-

şının son damla buydu, Howard. Heather'ı tehdit etmen. Masum

bir insanı. Artık geri dönüştü olmayan bir yoldasm."

Howard onun ne demeye çalıştığım anlamaya çalışarak

Morris'e baktı.

"Ona başka ne söyledin?"

"Beni eve senin bırakacağını. Sen ve Lewistin."

"Yani başına bir şey gelirse, Heather her şeyi bilecek.?

Morris başıyla onayladı. Sesi tuhaf şekilde sakindi. "Bu adamı bırak. Sen ve Lewis teslim olsanız iyi edersiniz. Ya teslim olursunuz ya da öğlen yeni kimliklerinizle bir jete binip Bolivya'ya uçaısma. Ardından geri sayım başlar, bakalım kim kimi satması için daha iyi bir anlaşma yapacak. Oyunun nasıl oynandığını bizden iyi kimse bilemez. Ben de ne gerekiyorsa onu yapacağım. Howard, bu adamı bırak gitsin?
Ben de bunun üstünde çalışıyordum. l'homas gittiğinden beri bileklerimdeki bandı açmaya çalışıyordum. Kenarlarını tırnaklarımla kanırtmış, ucundan hafifçe rrtmar başarmışta

Howard, "Keşke o kadar kolay olsaydı, Morris," dedi.
Lewis geri döndü, çok öfkeliydi. "Gitmiş," dedi. '
"Morris kendimize birer avukat tutmama' söylüyor," dedi

Howard.
"Ne?'

"Bize dahil olmayacak."
Lewis pis pis güldü. "Morris, anlaştığımızı sanıyordum.
Peki ya—"
"Heather gitti," dedi. "Ben de gidiyorum. Merak etmeyin, taksiye binerim."
Morris perdeyi açıp kapıya yöneldi. Lewis elinde silahla peşinden gitti. "Morris," diye bağırdı.

Lewis, Nicole'ü vurduğu anda çıkan sesin aynısını işittim. Ardından bir gövde yere yığıldı. •

Howard bakmadı bile. Perdeyi çekmedi. Olması gerekeni biliyordu. Lewis geri döndüğünde, Howard'm yanından geçip doğruca yanıma geldi.

"Kardeşin nereye gitmiş olabilir?" diye sordu. "Polise gidecek kadar aklı var mı yoksa sadece koşup bir yere mi saklanır?

İkinci söylediğinin de ihtimal dahilinde olduğunu itiraf etmeliydim. "Bilmiyorum," dedim. "Yerinizde olsam, en kötüsünü düşünürdüm."

Lewis'in de Howard gibi öfkesini bir yerden çıkartması gerekiyordu, bu yüzden o da bana vurdu. Yüzüme tokat atmadı, kafamın arkasına silahı indirdi. Sağ kulağım acıyla patladı ve sol kulağım neredeyse omzuma değdi. Bağırdım ve birkaç saniye boyunca odanın etrafımda dönüşünü izledim.

Tam da o anda Nicoletin kolunun hareket ettiğini, raftan düşüp tekerlerinin üstüne inen Dinky Toy çekici kamyonete doğru hafifçe kıpırdadığuu ve kamyoneti bir milim oynattığuu gördüm. Ama kafama yediğim darbeden sonra odadaki her şey

Linwood Barchy

hareket eder gibiydi, bu yüzden hayal gördüğümü düşündüm.
"Fazla zamanımız yok," dedi Lewis.
"Harika," dedi Howard. "Harika. Polis her an gelebilir ve kurtulma gereken üç ceset var."
Henüz ölmemiştim ama o anın yaklaştığını anladım. Bileklerimi devam ettim.
"Bunun için vaktimiz yok," dedi Lewis. "Buradan hemen gitmemiz gerek?
"Hangi cehenneme gideceğiz?" diye sordu Howard.
"Tamdddarım var," dedi Lewis. "Evraldanmaı toplayan kadar bizi saklayabilecek birilerini tanıyorum."
"Tanrı &Sina, bu işi en başından sen eline yüzüne bulap tırdın," dedi Howard. "Fitch'i öldürmeye karar verip ona tuttuğun andan itibaren," dedi Nicole'ü gösterip, "o kaçığm kaçmasma izin vererek."
"Tek başıma da gidebilirim," dedi Lewis etrafımdan dolaşıp Nicole'le ikimizin arasında dururken. "Tercihin buya*
"Tanrım," dedi Howard, yenilgiyle kafasını sallayıp. Ş işi bitirip gidelim buradan."
Bileklerimi çevirmeye devam edip, eğer kurtulmayı başarırsam sandalyeyle birlikte ayağa fırlapp Lewis' in boğazına atla• yabilir miyim diye düşünüyordum. Herhangi bir şey yapabilir miyim diye. Çünkü silah onun elindeydi ve birkaç saniye sonra

onu benim üstümde kullanmayı düşündüğünü biliyordum.
Ama henüz kurtulmayı başaramamıştım.
"Tamam," dedi Lewis, bileğini büküp silahı kafama doğ-
rulturken.
Ve sonra çığlık attı. Korkunç, iç acıtan bir çığlık.
Lewis gözlerini acının kaynağına çevirdiğinde, ben de ay.

nısuu yaptım.
Bacağına bir buz kıracağı saplanmıştı,

Ann

.kt,..i.

"Ray nerede?" diye sordu Julie Thomas'a. "Düşün, tamam
mı? Düşün."
Julie'nin arabasmda oturuyorlardı, motor çalışıyordu ve kız
kardeşinin dükkanının önündeydiler. Candace kaldırımda dur-
muş ikisini izliyordu ve belli ki neler olduğunu merak ediyordu.
"Karanlıktı ve koşuyordum," dedi Thomas. Titriyordu ve
kıyafetleri terden sırılsıklam& "Çok hızh koşuyordum, dik-
kat edemedim, ta ki St. Marks ve Birinci Cadde'nin kesişimi-
ne dek." Julie'ye baktı. "Whir1360'taki gibiydi ama her şeye
dokunup kokulannı alabiliyordum."
"Odaklan," dedi Julie. "Bir ara sokağa çıkıp oradan ana
caddeye koştuğunu söyledin. Hangi yöne saptınr
"Sağa."

"Yani sizi götürdükleri dükkanın ön tarafına koşmadın?"

• "Hayır, diğer yöne."

"İlk neyin önünden geçtin?"

Thomas düşündü. "Bir terzi vardı ve bir de bisikletçi ve..."

"Ne?"

"Galiba Mike'm Bisikletçisi'ydi," dedi.

"Tamam." Julie ön konsoldan telefonunu aldı. "Bulmaya çalışacağım." t

"Bekle," dedi Thomas. Gözlerini kapatmıştı. "Mike'm Bisikletçisi. Terzinin hemen yanında." Kafasını hafifçe yana eğdi, durdu, tekrar eğdi, durdu.

Linwood Barday

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Julie.
"Sokağı göztimde canlandırworum," dedi Thomas. Kafa.
sırrın içinde mouse'unu tıklıyordu. Whir1360'taki görüntünün
üstünde ilerliyordu. •
"Hangi sokak?"
"Doğu Dördüncü Cadde," dedi. "Doğu Dördüncü Cadde
Julie çoktan vitesi takmış, kız kardeşine el bile sallamadan
gaza basıp ilerlemeye başlamıştı. Thomas'ın kafası koltuğa
çarptı. Gözleri açıldı.
"Dördüncü Cadde'ye nasıl gideceğini söyleyebilirim," dedi
"O kısmını ben hallederim. Sen bana Dördüncü Caddenin
neresinde olduğunu söyle." ,
Thomas tekrar gözlerini kapattı. Kafasını yana eğiyork
"Bir antikacıda," dedi. "Ferber's Antiques. Vitrininde oyun
caklar var."
"Adres ne?"
Thomas ona numarayı söyledi. "Bence orası. Ray orada
olmalı."
Julie ışıklan geçti, bir ara sokağa sapıp gaza asıldı.
"Silahın var mı?" diye sordu Thomas, gözlerini açıp.
"Ne?"
"Silahın var mı? Adamın silahı vardı, kadının da buz k-
racağı."

"Silahım falan yok," dedi. Julie oraya tek başına gireme-
yeceğini biliyordu.
New York Polis Departmanı ve itfaiye Departınaminm
yardım ihtiyacı vardı. Fakat açıklama yapacak zamanı
yoktu. Julie cep telefonunu gösterdi. "Acil servisi ara, sona
bana ver."
Thomas telefonu aldı. "Önce arama taşıma basıp sonra mı
numarayı çeviriyorsun?"

Psikoz

Julie telefonu elinden aldı, birkaç defa bir telefona bir önü-
ne bakarak numarayı çevirdi ve telefonu kulağına götürdü.
Acil operatörü telefonu açma Julie telaşlı bir sesle, "Yan-
gın var! Ferber's'in arka tarafında çıkmışa benziyor! Doğu
Dördüncü Cadde'deki antikacı. Ve sanırım silah sesleri de
duydum!" Bir sokak numarası verdi ve operatör başka bir şey
soramadan telefonu kapatıp Thomas'm kucağına attı.
Okula gittiği zamanlar sınava girmek istemediğinde bu
numara çok işine yaramıştı.

YETMIŞ

Buz kıracağı Lewis'in sağ bacağına, dizinin on santim aşşa-
gısma girmişti. Nicole buz kıracağını dümdüz saplamış, ada-
mın kotunu delmiş ve aletin kan kırmızısı ucu diğer taraftan
çıkmıştı.
Bacağuu Lewis'in altından çekmiş gibi bir etki yaratmıştı
Çünkü adam oracıkta iki dizinin üstüne düşmüş, masa oyunu
lcutularından birini etmiş ve bu sırada çığlığı hiç kesilmemiş-
ti. Lewis silahım bıraktı ve buz kıracağını çıkartmak için t
kuma döndü.
Bu görmek istediğim bir manzara değildi ama ben de
Howard gibi donup kahruştunikimizin az sonra gördüğü sahne
daha da beterdi. Nicole doğruldu ve buz kılacağım Lewis'ten
önce tuttu ve onu çıkartıp başka bir yerine ya da daha da dea
rine saplamak yerine aleti yan çevirdi. Bacağı') içindeki çehl,
etin içinde yeni yollar açtı ve Lewis'in bir çığlık daha atması-
na neden oldu. Bacağuu öfkeyle savurdu, botunun topuğu tek
koluna üstünde yan doğrulmuş olan Nicole'ün göğsüne indi.
Nicole yana devrildi ama bir saniyede yeniden doğruldu.
Lewis eliyle silahım bulmaya çalışıyordu. Silah giderek
yayılan kan göletinin içinde yerde duruyordu. Silahı almak
üzereyken Nicole yine ondan önce davrandı.
Islak, kanlı silahı tutup Lewis'in başına doğrultu Lewis
sırt üstü yatıp kollarının üstünde yan yarıya doğrulmuş, yaralı

bacağını çekerek bir yengeç gibi geri geri sürüntiyordu.

Psikoz

Nicole dizlerinin üstündeydi, iki eliyle silahı tutuyordu ve kollanm dümdüz ileri uzatmıştı. "Silahlardan nefret ederim," dedi. Bluzu yırtılmıştı, içinden siyah ve kabarık bir şey görünüyordu.

Bir yelek. •

"Nicole," dedi Lewis. "Dinle, dinle—"

Nicole tetiği çekti ve Lewis'in kafasını!) bir köşesini uçurdu. Adamın gövdesi yere yapıştı, etraf kan, kafatası ve beyin parçacıklanyla kaplandı.

Howard kusacakmış gibi elleriyle ağzım kapattı. Arkasını döndü, perdeyi açtı ve koşmaya başladı. Nicole de peşinden gitti.

Uzaktan siren sesleri geliyordu.

Sol elimi banttan kurtardun, bant artık sağ elimden sarkıyordu. Beni sandalyeye bağlayan, karnımı saran bantlan da sökmeye başladım.

Siren sesleri arttı.

Fakat daha yakından, sokakta patinajla duran bir arabanın sesi geldi. Bağıran biri. Bir kadın.

"Thomasr

Kahretsin.

Sandalyeden kurtulup yere atladım, Önümdeki oyuncaklan etrafa saçtım. Lewis'e, cesedine ulaşmak istiyordum. ,

Pantolonunun belinde bir silah vardı. Morris'in silahı belki.

ön taraftan bir pfli p$ ve ardından yine yere düşen bir

bedenin sesi duyuldu.

Dışarıdan, "Ray!" diye seslendi biri,

"Thomas, dur!"

Julie.

Dizlerimin üstünde, silaha uzamaya çalışıyordum, par-

maklarım ona değmek üzereydi ki perde açıldı. Kafamı kah
dırdım ve Nicole'tin botu çeneme geldi.
Sağlam bir tekmeydi.
Vücudum geri savrulurken gözümde yıldızlar uçuştu. Da
şerken kendimi korumak için içgüdüsel olarak kollarına ken-
dime siper etmeye çalıştım ama yere çarptığımda yine de çok
canım yandı. Sırtıma sert bir şey battı, sonra altımdan kaydı.
Oyuncak bir çöp kamyonu.
Sağ elim raflardan düşen diğer şeylerin arasına denk gel•
di. Bakmadan bile yan plastik yarı metal bir şey tuttuğumu
hissettim.
Nicole silahım bana doğrulttu. Ama tetiği çekemeden so-
kağa açılan kısa koridordan bir gürültü geldi.
Açılan bir kapı.
"Yardım getirdim!" diye bağırdı Thomas. "Julie'yi getir-
dim!"
"Hayır!" Julie'nin çığlığı Thomas'ın bir adım arkasınday-
mış gibi geldi.
Nicole'ün gözleri seslere döndü ve onları silah takip etti.
Thomas görüş açısına girdiği anda ölecekti.
Sağ elime baktım, metal uçlu bir dart okunun mavi plastik
kanatçıklannın Üstünde duruyordu.
Bir mızrak sayılmazdı. Ama lisedeyken onlar atmak ko,

nusunda başarlı değildim. Bilindik, eski tip darttaysa çok iyiydim.

Thomas'ın içeri girmesine milisaniyeler kala dart oku k-latmanın bisiklete binmek gibi olmasını umdum. Nasılyapl-dığını asla unutmazdınız.

Başımın yan tarafındaki zonklamaya, çenemdeki ve sir• tımdaki acıya rağmen ışık hızıyla hareket ettim, oku tuttum ve omzumun üstünden var gücümle fırlattım.

Psikoz

"Ray!"

Thomas odaya daldı.

Ok Nicole'ün boynuna girdi. Yaklaşık üç beş santim kadar içeri saplanıp orada kaldı.

Nicole'ün agzı açıldı ama çığlık çıkmadı. Sağ eli silahı tut-maya devam ederken sol eli yukarı gitti. Oku tutup çıkardı.

Musluktan akan su gibiydi.

Her yere kan fışkırıyordu.

Nicole oku düşürdü ve sol elini yarasına götürdü. Sağ elin-deki silahı da bıraktı ve masanın üstüne yığıldı.

Öksürdü ve boğazıyla birlikte ağzından da kan gelmeye başladı. Masaya tutunur gibi oldu ama sadece birkaç saniye.

Sirenler kulakları sağır edici bir hal alırken Nicole yere yı-gıldı.

Şimdi Julie de odadaydı ve katliamı görünce anında fren yaptı. Arkasından koşarak gelen bir itfaiyeci birdenbire duran Julie'yi az daha yere seriyordu.

"Ray?" dedi Julie.

Thomas ayağa kalkmama yardım ediyordu. "Bak kimi bul-
dum," dedi. "Julie'yi getirdim." Gülümsedi. "Geri geldim."

YETMIŞ BIR

Sonraki yirmi dört saat boyunca Thomas, ben ve Julie farkla istihbarat ajanslarının çok sayıda sorusunu yamtlamak zorunda kaldık. Ayrı ayn ve hep birlikte olmak üzere New York polisleri, eyalet polisleri, FBI ve hatta Liman idaresi tarafından bile sorguya çekildik. Daha sonradan öğrendiğim göre adamlardan biri İç Güvenlik Bakanlığı'ndammş ama o kadar çok kişi tarafından sorgulandık ki hangisi olduğunu çıkartadm.'

Bir ara Thomas'la yan yana geldiğimizde, CIA'den kimse olmadığı için endişeli olduğunu söyledi. "Buraya gelip nasılım diye bakmalarım beklerdim," diye fısıldadı. Gözlerindeki hayal kınklıgını görebiliyordum.

Saatlerce süren bu sorgulamanın tek yararı, olanları bize açıklamalanydı. Boşluklann çoğu dolmaya başlamıştı çünkü itfaiye ve ambulans Howard Talliman ve Morris Sawchuck'ı kurtarmak için vaktinde yetişmiş, ikisini de oyuncakçının parkesinde kanlar içinde bulmuşlardı.

Durumu kritik olan Talliman henüz konuşmamıştı ama ciğerinden vurulan ve durumu ciddiyetini koruyan Sawchuck savcılara bildiği her şeyi anlatıyordu. Nefes almasına »ncı olması için birkaç makineye bağlı olduğundan, yoğun bakım ünitesine getirdikleri dizüstü bilgisayara yazarak sondan elinden geldiğince hızlı cevaplıyordu.

ICaçınlınamızın ardından yaşananların çoğu ortaya çık.

Psikoz

mıştı. Fitch'in şantaj girişimi — kadının ne bildiğini ya da bildiğini iddia ettiğini hali' tam olarak bilmiyorduk ölüm karannın çıkmasına neden olmuştu. Bridget Sawchuck yanlışlıkla öldürülmüştü. Nicole, Chicago'daki o çifti internette boğulma anı görülen kadının görüntüsünü oradan kaldırma görevinin bir parçası olarak öldürmüştü.

özetle hepsi bu kadardı.
Elbette Lewis Blocker ölmüstii.

Ve sağlık görevlileri Nicole% kurtaramamıştı. Gerçek adı Nicole değilmiş. Önceki hayatında bir Olimpiyat atleti olduğuna dair söylentiler dolaşıyordu bu, o tekmenin gücünü açıklıyordu — ama polisler hala parçaları bir araya getirmeye çalışıyordu.
O kadim öldürdüğüm için kendimi iyi hissetmiyordum. Başka seçeneğim olmadığmı biliyordum ama bundan hiç keyif alrrıamıştım. Çok uzun süre lcabuslanma gireceği kesindi. Ama sonuçta, benim ya da Thomas'ın yerine toprağın altına girecek olanın o olmasuu tercih ederdim.
Tek başıma sorgulandığım sırada sorulan soruları') çoğu Thomas ve onun tuhaf meşgalesiyle ilgiliydi. Dr. Grigorin'le irtibata geçtiklerini biliyordum ve FBI'dan dostlarımız ajan

Parker ve Driscoll de gelmişlerdi. Söylediklerimi/1 çoğunu doğrulamışlardı: Thomas benzersiz bir tip olmasına rağmen herhangi biri ya da kendisi için tehdit oluşturmuyordu. En sonunda, birkaç emniyet teşkilatı Thomas'ın zararsız olduğuna ve aynı zamanda bir kahraman olduğuna ikna olmuştu. Bridget Sawchuck cinayeti onun Whir1360'taki keşifleri olmasaydı asla ortaya çıkamayacaktı.

Dile getirilmeyen tek şey, aynı keşiflerin aynı zamanda Kyle ve Rochelle Billings'in ölümüne neden olduğuydu. Bu, Thomas'm aklından hiç geçti mi bilmiyorum ve ben de dile

getirmedim. Belki de öltimleri onun kadar benim de suçum olduğu için. Allison Fitch'in evine gittiğimde yazıcıdan aldığun çıktıyı elimde sallaya sallaya dolaşan aptal bendim ve görüntüm güvenlik kamerasına takılmıştı.

Ortaya çıkmayan tek gizemse, Thomas'ın odasına gelen ve Lewis'in açtığı telefondu. Thomas polislere bundan hiç bahsetmediğini söyledi, ben de etmemiştim.

Olanların ardından Thomas daha da içine çekilmişti. Yaşadıklarımız kimin başına gelse travmatik bir etki yaratırch. Ama Thomas'm tuhaflığının bu durumla daha kolay başa çıkmasını sağlayıp sağlayamayacağını merak ediyordum. Genellikle dünyanın online olarak erişebileceği noktaları dışında kendini her şeye kapatırdı. Etrafında böyle bir duvar varken, belki de kendini korkulan da kapatabiliyordu.

Bilemiyordum.

Ama son tecrübemizden mi yoksa Nicole ve Lewis evimize gelmeden hemen önce bana anlatmak için hazır olduğu şeyden mi bilmiyorum, kara kara düşünüp duruyordu. On üç yaşındayken başına gelen bu olay babamla arasında bir sorun yaratmıştı.

0 zaman bu konuyu Julie'yle konuşabilecegini söylemişti ama henüz doğru an gelmemişti. Başka bir sonmla başa çıkmadan Önce üstümünleki ağırlıktan kurtulma gerekiyordu.

Ayrıca, benim de aklımda birtakım şeyler vardı.
En azından bir süreliğine babamın evinde kalıp Thomasila birlikte mi yaşasam diye düşünüyordum. Ama Thomas'ı bunu teklif ettiğimde isteksiz görünmesi beni şaşırttı.
"Seninle yaşamak istediğimi sanmıyorum," dedi. "Beni nasıl bir belaya bulaştırdın baksan." Bilgisayar olduğu sürece gidip ziyaret ettiğim o yerde yaşayabileceğini söyledi

Psikoz

Bu durumda Burlington'daki evimi satıp kalıcı olarak babamın evine de yerleşebilirdim. O zaman Thomas'a yakın olurdum, onu sık sık ziyaret edebilirdim. New York'taki son sabahımızda kahvaltı yaparken seyahat etmekten bahsettik. Thomas Paris'teki bir pastanenin vitrinine dokunmak istediğini söyledi.
"Bence," dedim, "oraya kadar gitmişken içeri girip tatlılarından da yiyebiliriz."
"Olabilir," dedi.
Aklımdaki tek şey gelecek planlanmız değildi. 0 telefonu düşünmeden edemiyordum.
Julie'nin arabasıyla eve döndük.
Geri döndüğümüzde, babamın evine giden ara yolu kapatmış olan polis arabasını gördüğümde şaşırmamam gerekirdi. Basın — Julie dışuıdaki muhabirler — hikayeyi duymuştu ve Thomas'la bana ulaşmaya çalışıyorlardı. O ana kadar onlardan kaçmayı başarmıştık. Sadece olayın büyümemesi için değildi, başkaları detayları öğrenmeden önce haberi Julie'nin patlatmasını istiyordum. Thomas'la ikimizin — yani daha çok

benim olayla ilgili birinci ağızdan vereceğimiz bilgiler, Allie'nin özel bir haber hazırlamasını sağlayacaktı.

Direksiyondaki polis memuru kim olduğumuzu görmek için araçtan indi. İsimlerimizi verince arabasını yolumuzdan çekti. Julie evin önüne park etti. Araçtan önce Thomas indi. Hiçbir zaman duygularını çok belli etmese de, eve döndüğü için heyecanli olduğunu görebiliyordum.

Eve yaklaşırken arkasmdan seslendim, "Odandaki telefona dokunma."

"Neden?"

"Dokunma işte," dedim. "Yaldaşma bile.

Karşı çıkmadı. Telefonlar fazla umurunda değildi. Onu en
çok üzen, geri döndüğünde bir bilgisayarı olmayacak oluşuy.
du. Eve dönerken yolda belki bana on defa ona ne zaman yeni
bir bilgisayar alacağımızı sordu.
Şoför tarafina geçtim. Julie camını indirdi. ,
"Teşekkürler," dedim eğilip başımı camdan içeri uzatarak
"Bunu çok sık söylüyorsun."
"Çünkü çok iyisin."
"Ben ofise gidiyorum. Yazmam gereken bir haber var.
Bahsetmiş miydim?"
"Biraz," dedim.
"Sonra ararım belki."
"Dört gözle bekliyorum," dedim ve uzanıp onu öptüm.
Gidişini izledim, ardından eve girdim. Ilk önce Thornas'm
odasına çıkacak ama mutfak telefonunun ışığının yanıp sı5ei
düğünü gördüm ve mesajlara bakmam iyi olacağım düşündüm
Beş mesaj vardı.
"Hey, Ray. Benim, Alice. Harry buraya gelip birkaç evrak
daha imzalamanı istiyor. Haber verirsin."
Büp. Silmek için 7'ye bastım.
"Ray? Hey, benim Harry. Alice dün sana mesaj bıraktı, dee
gil mi? Bana ulaş."
Büp. Tekrar 7'ye bastım.

"Ray? Selam, benim Harry. Haberleri gördüm, Tannm,
umarım iyisinizdir. Geri dönünce beni ara."
BUIL Yine 7.
"Merhaba, Thomas ya da Ray Kilbride'a ulaşmaya çalıp
yordum. Ben Tricia, Today programının yapımcılarındanım
ve sizinle iletişime geçmeyi çok isterim. Çok Önemli-t"
Bu defa bip sesini beklememe gerek yoktu. 7'ye bastım.
"Merhaba, ben Angus Fried, New York Times' danveş

7.
Susuzluktan ölüyordum, musluğu açıp suyun soğumasnu
bekledim ve bir bardak doldurup nefes bile almadan kafama

diktim.
Vakit gelmişti,

Thomas'ın telefonun geçmişini kontrol ettiğimde ne öğre-
neceğimi bilmiyordum. Belki de hiçbir şey. Belki de araya
numarası gizliydi ve evi kimin aradığı sonsuza dek bir gizem
olarak kalacaktı.
Boş bardağımı lavaboya koyup merdivenlere yöneldim.
Sokak kapısı çalındı.
Karşımda kilolu, orta yaşlı, buruşuk takım elbiseli, gömle-
ğinin yakası açık ve siyah kravatı yamuk bir adam duruyordu
ve elinde rozetini tutuyordu.

"Bay Kilbride?" dedi. "Yolun sonunda bekleyen arkadaş-
larım döndüğünüzü haber verdi. Zor günler geçirdiğinizi bili-
yorum. Sizle geçen akşam telefon konuşma yarım kalmış-
ü. Ben Dedektif Barry Duckworth, Promise Falls polisinden.
Büyük badire atlatmışsma. Hepsini duydum. Ama babanız
hakkında konuşma mümkün mü?"

YETMIŞ IKI

"Buyrun," dedim.
Dedektif Duckworth'le ikimiz oturma odasına geçtik
"Son birkaç gündür başınıza gelenlerden sonra baş etıneniz
gereken çok fazla şey olduğunu tahmin edebiliyonun. Nasıl-
sına?"
"Fena değilim, sanınm. Çok... sinir bozucuydu."
"Evet, doğru kelime bu sanırım. Geçen akşam yarıda ka-
lan konuşmamıza devam edebilir miyiz?"
"Elbette," dedim. "Çok uzun zaman önceymiş gibi geli.
yor." Alnını' ovaladım. "Babamla konuşmuşsımuz."

Doğru?
Babam sizinle temasa geçmiş," dedim,

Evet'.
Biraz bahseder misiniz?"

Duckworth koltuğuna yerleşti, kollarını iki yana koydu.
"Babanız, kardeşiniz Thomas'ın küçükken başına gelen bir
olayla ilgili bana ulaştı. Uzun yıllar olanlara ve kardeşinin

inanmamış. Çünkü o, nasıl desem...?"

"Kardeşim güvenilir şahit diyeceğiniz türden biri değil," dedim.

"Aynen öyle."

"Çünkü gaipten sesler duyuyor, olmayan komplo teorileri ortaya atıyor." Tereddüt ettim. "Çoğu zaman."

"Yani Thomas yıllar önce babanıza gidip saldırıya uğra•

dığını söylediğinde, babanız buna inanmak istememiş. Hatta buna inanmayı reddetmiş çünkü Thomas babanızın arkadaş-lanndan birini suçluyorinuş. Kardeşinin hepsini uydurmakla suçlamış; ona bundan asla bahsetmemesini, bu konuyu bir daha açmamasım söylemiş."

"Saldın," dedim. "Thomas kaçınlmadan önce bana biraz bahsetti."

"Cinsel saldırı," dedi Duckworth. "En azından cinsel saldın teşebbüsü diyebiliriz. Tecavüz girişimi."

İçimde bir öfke hissetmeye başladım. "Thomas babama nasıl anlatmış?"

Duckworth elini havaya kaldırdı. "Oraya geleceğim. Babanız bu adamla, arkadaşıyla konuşmuş ve adam çok şaşırmış, bu suçlama karşısında nutku tutulmuş ve her şeyi inkar etmiş. Babanız da ona inanmış. Çünkü Thomas'a inanamıyormuş. Thomas o zamanlar bir sürü çılgın hikaye anlatıyor. muş anladığını kadarıyla."

"Her zaman tSyleydi."

"Ama sonra, babanızın fikrini değiştiren bir olay olmuş,'

dedi Duckworth.

"Neymiş?"

Duckworth odaya bakındı, yeni televizyonu ve Blu-Ray oynatıcıyı gördü. "Babanız teknolojik cihazları seviyordu, değil mi?"

"Evet" dedim. "Severdi. Oyuncaldaruu, elektronik cihazların' severdi. Onun yaşındaki birçok kişi yeni teknolojilere direnç gösteriyor ama babam çok ilgilenirdi. Bu televizyonda spor karşılaşmalarını izlemeye bayılırdı."

"Babanız yeni bir telefon almayı düşünüyordu," dedi Duckworth.

Bu beni şaşırttı. "Nereden biliyorsunuz?

"Bana söylemişti. Her şey ondan sonra oldu."
Kendimi zorlu bir sürüşe hazırlar gibi koltuğun kollarını tuttum. "Devam edin?
"Babanız sadece telefon işlevi görmenin dışında pek çok şey yapabilecek bir cep telefonu istiyordu. Bende de birçok şey yapabilen bir telefon var ama hemen hemen hiçbirini kullanmayı bilmiyorum. Ancak bir yıl kullandıktan sonra fotoğraf çekmeyi öğrenebildim. Ama babanız özellikle bunun için öyle bir telefon istiyordu. Fotoğraf çekmek için."
Basınla onayladım. "Peki."
"Birkaç telefon baktığını, mağazada çalışanların önerilerini aldığını söyledi ama insan onlara güvenemiyor. Belki de en pn• hah modeli satmaya çalışıyorlar. Arkadaşlarınıza serup fikir ta ihtiyacı duyuyorsunuz. Tavsiye için, anlatabiliyor muyum?"
"Tabii." .
"Babanız da arkadaşlarından biriyle birlilcteymiş, bana öyle anlattı kardeşinizin suçladığı arkadaşıyla - ve in lemek için telefonunu almış. Meraktan. Arkadaşı o sırada odada değilmiş ama babanız umursamamış. Arkadaşmın da Onemsemeyeceğini düşünmüş. Kamerası nasıl çalışıyor diye bakmak istemiş, ne diyorsunuz işte, kamera uygulamasını açmış. Sonra tekrar tıklamış ve çekilen fotoğraflar açılmış.*

Duckworth nefes almak için durdu.

"Ne?" dedim.

"Gördüklerinden hoşlanınamış.

Yutkundum. "Fotoğraflarda ne varmış?

"Oğlan çocuktan," dedi Duckworth. "Küçük çocuk resimleri. Arkadaşça aile fotoğraftan değilmiş, anlamışsındit işte. Küçük çocuklar — on, on iki, on üç yaşlarında hepsi de kışkırtıcı pozlar ve pozisyonlarmış. Babanız bana tam olarak anlatamack, çok tizglindti."

Psikoz

"Arkadaşının çektiği fotoğraflar."

Duckworth başıyla onayladı. "Kısa süre önce bir seyahatten dönmüş. Bu tür zevkleri olan birinin aradığım bulabileceği türden bir yere gitmiş. O sırada, fotoğraftan görünce, kardeşinizin yıllar önce söylediği şeyin doğru olduğunu anlamış. Thomas'ın bunu uydunnadığını. Böyle fotoğraflar çeken bir adamın kardeşinize saldırmış

"Kim?' diye sordum ama cevabı zaten bildiğimi düşünün yordum.

Duckworth elini kaldırdı. "Öncelikle şunu söyleyeyim. Arkadaşı odaya geri dönünce babanız onunla yüzleşmiş. Ona fotoğrafları sormuş. Thomas'm ona anlattıklarının doğru olduğunu anladığını söylemiş."

'Adam ne demiş?"

"Tabii ki ölümüne inkar etmiş

"Babam ne yapmış?" Emin olduğum bir şey varsa, bilgisa-
yarında çocuk fuhuşuyla ilgili aramalar yaptığlydı.
"Sanınm bir süre düşünmüş. En sonunda beni aradı. Bu
konunun onu hasta ettiğini, kardeşinizden özür dilemeye
çalıştığım, bu yüzden kavga ettiklerini anlattı. Adama, Tho-
mas'a yaptıkları yüzünden haltı dava açılıp açılamayacağını
öğrenmek istedi. Büyük ihtimalle mümkün olmayacağını
söyledim. Olay çok uzun zaman önce gerçekleşmişti ve kar-
deşinizin eğilimleri göz önüne alındığında, adamın bu yüzden
hüküm giymesi zor olurdu."
"Peki ya adamın telefonundaki fotoğraflar?"
"Babanız arkadaşmm o gider gitmez fotoğrafları sileceği-
ni biliyordu ama buna rağmen bana yabancı bir ülkede çocuk«
larla para karşılığmda seks yaptığı için suçlanıp suçlanama-

yacağim sordu."

"Tayland," dedim.

Linwood Barday

"Pardon?"
"Bence Tayland'dan bahsediyoruz. Böyle şeylerin dünya.
da sadece orada görtilmedigini biliyorum e lanet olsun, eni-
nim bu ülkede de oluyordur — ama babamın arIcadaşlanndan
biri Tayland'a
"Arkadaşun kim olduğuna dair sorunuzu yanıtlamadım,"
dedi Duckworth, "çünkü bilmiyorum. Babanız bana hiç Oy-
lemedi çünkü bu adamla ilgili ne yapacağına karar vermemiş
ü." içini çekti. "Sonra da kaza geçirdi. Ve öldü."
"Evet," dedim. "Kaza geçirdi." -

YETMIŞ UÇ

"Len Prentice," dedim.
"Bir daha söyler dedi Duckworth, not defterini çıkartıp.
"Babam yıllarca onun için çalıştı. Uzun zamandır arka-
daşlardı. Thomas onu hiçbir zaman sevmedi. Len geçen gün
buraya geldi, Thömas'ı onunla öğle yemeği yemesi için zor-
ladı. Belki de babamın ölmeden ona ne söylediğini ttenme-
ye çalışıyordu." Bir an durup düşündüm. "Ve karısı olmadan
Tayland seyahatlerine gidip duruyor." .

"Eh," dedi Duckworth. "Çok ilginç, değil mi?"

Üstüme bir yılgınlık çöktü. Son birkaç gündür olanların üstüne şimdi bir de bu. "Alçak herif. Pis sapık. Thomas'ı taciz ediyor ve bunun yanına kAr kalacağım biliyor çünkü Thomas bir şey söyleyecek olursa, Len sadece, hey, o çocuğu bilirsiniz, deli, demekte yetinecek."

"Genellikle böyledir," dedi Duckworth. "Savunmasız ve kontrol edebilecekleri kişileri seçerler."

Şakaklanma kan pompalanıyordu. Arabaya atlayıp Len Prentice'in evine gitmek ve onu boğmak istiyordum. O pisliği kendi ellerimle boğazlamak.

"Thomas yıllarca bunu konuşmadı," dedim.

"Çünkü babasına bahsettiği zaman başı dente girmişti," dedi Duckworth. "Sadece unutmak istedi."

"Babam konuyu tekrar açıp kardeşime artık ona inandığım söylediğinde, Thomas ne hissetti kim bifrakdedim yüksek

sesle. "Onu kadırmış olmalı. Babamın bunca zaman sonra bu konuyla ilgili bir şey yapmak için hazır olması. Olan olduktan sonra.--

Duckworth ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Belki."

Başımı ellerimin arasına aldım. "Kafam patlayacak."

"Anlıyorum."

Bir süre ikimiz de konuşmadık. En sonunda konuşan ben oldum. "Babamın ölüm haberini alıp eve döndüğümden beri canımı sıkan bir şey var."

Duckworth bekledi.

"Koşullar. Beni huzursuz etti.

"Nasıl?'

"Olayın kaza gibi göründüğünü biliyorum. Babam dik bir yamacm kenarında traktör kullanıyordu ve devrildi. Ama yıllardır aynı şekilde çimleri biçiyordu."

"Birçok insan aynı aptallığı yıllarca yapar ve bir gün başlarına iş açılır," dedi Duckworth.

"Biliyorum, biliyorum. Ama traktörü ahıra geri çekmeye indiğimde e Thomas'ın traktörü babamın üstünden itmesi dı-

şında kazadan beri yerinden kıpırdamamıştı anahtarın KA•
PALI konumda olduğunu gördüm. Peki ya makaslar? Onlar
da havadaydı. Ancak birisi tepeye gelip onunla konuşmak
tediyse böyle bir şey yapmış olabilir. Artık çim kesmeyeceğ
için motoru kapatıp makaslan kaldırması gerekirdi."
"Kazadan önce babanızla konuştuğunu söyleyen biri çık
madı. Ya da olay sırasuıda orada olan biri."
"Kim söyler kir diye sordum. "Eğer onu ittiyse."
Duckworth bunu düşündü. "Bilmiyorum ama ilginç bir
teori." -
"Babam Un Prentice hakkında ne yapacağını düşünürken,
Len Prentice aklım kaçırmış olmalı. Babam polise gidecek

miydi? Evet, gitti ama asla bir isim vermedi. Ya da babam
Len'in karısına ve arkadaşlarına anlatacak mıydı? Eğer mahe
kemede yargılanmasını sağlayamıyorsa belki de itibarını
yerle bir etmeye çalışacaktı. Len Prentice'in aslında nasıl bir
adam olduğunu herkese anlatacaktı."
"Olası."
"Len çok endişelendi, bir gün bizim eve geldi, babamı bir
şey yapmaması için ikna etmeye çalıştı, belki de cep telefonun-
da neden çıplak çocuk resimleri olduğuna dair gülünç bir açık-
lama uydurdu. Babamı yamacm kenannda çimleri biçerken
buldu. Babam traktörü durdurdu, tartışmaya başladılar, Len

babamı itti ve babam traktörle birlikte yuvarlanıp öldü. Len'in yardım çağıracak ya da traktörü babamın üstünden kaldıracak zamanı vardı ama bunu yapmamayı tercih etti. Len babamın yıllardır orada riskli bir iş yaptığım biliyordu. Annem Len'e, babama bunu yapmamasını söylemesi için yalvarırdı."
Dedektif Duckworth tüm bunları düşünürken dudaklarını büktü.
"Öyle bir adam o fotoğrafları telefonunda tutar mı dersiniz?" diye sordu. "Karısı onları bulabilir."
Ellerim' havaya kaldırdım. "Bilmiyorum. Marie pek tek nolojik cihazlardan anlayan biri değildir. Bakın, ben tüm ce vaplan bilemem ama o adamda bir terslik var. Hissedebiliyo.
"Sanırım," dedi, "en azından gidip bir konuşmaya değer.

Bakalım ne diyecek."
"Evet, bence de gidip konuşalun," dedim

"Hey," dedi elini kaldırıp. i
"Ben de geliyorum. Ona sormak istediğim şeyler var. Gelmeme izin vermezseniz siz gittikten iki sa . onra kapısını yumruklamaya başlayacağım."

Linwood Barday

Duckworth bunu düşündü: "Konuşma kısmını ben yapı

Hiçbir şey söylemedim.

"Hadi gidelim. Yolu tarif edebilir misiniz?

"Evet," dedim. "Önce kardeşime dışarı çıkacağını' söyle.

yeyim. Bir de yapmam gereken bir iş daha var."

"Ben sizi verandada bekliyorum."

Duckworth ayağa kalktı ve ben merdivenleri çıkarken o da

dışarı yöneldi.

1-fdli her yerde haritalar asılıydı. İlk defa, üzerimde rahat-

latıcı bir etki yarattılar. Thomas'ın odasına girdim.

Bilgisayar sandalyesinde oturmuş, monitörüne ve klavye-

sine bakıyordu. Bilgisayar kasası olmadan motorsuz bir araba

gibiydiler.

"Bilgisayar alacak mıyız?" diye sordu.

"Şu anda değil," dedim. "Bir süre yalnız kalabilir misin?

Yolun sonunda hâlâ bekleyen bir polis var."

"Sanırım. Nereye gidiyorsun?"

"Len Prentice'i görmeye gidiyorum."

Thomas kaşlannı çattı. "Ondan hoşlanmıyorum?'

içimden hemen o anda Thomas'tan başına gelenleri bana ımlatmasuu, bunu kimin yaptığını söylemesini istemek geldi Ama vazgeçtim. Son birkaç gündür yaşadıktan yeterdi, bir de onu o olay hakkında konuşmaya z,orlayamazdım.

"Ben de hoşlanmıyorum," dedim.

Sonra masasının üstündeki telefona baktım. "Buna dokune

dua mu?" diye sordum.

"Dokunınamaim söyledin.

"Sadece sordum."

"Dokumnadun."

Masaya inandım, telefonu kendime çektim. Arama geçmi. şini gösterecek tuşa bastım.

Kaçırıldığınuz akşamdan beri hiç kimse aramamıştı.

Sadece o akşam 22.13'te bir aram a vardı. Arama geçmi-

şindeki tek numara buydu.

Şehir içi bir arama olduğundan emindim,

"Thomas," dedim, "burada sadece tek bir gelen arama görünüyor. Başka arayan olmadı mı hiç?. Telepazarlamacılar bile aramadı mı?"

"Her aramadan sonra geçmişi temizliyorum," dedi. "Baş-

kan Clinton artık öyle istiyor."

Fakat Thomas o akşam telefonu Lewis Blocker açtığında geçmişi silememişti.

Bu numarayı doğrudan Thomas'ın telefonundan aramam akıllıca olacağını düşünmüyordum. Cep telefonumu kullandım. Numarayı çevirdim, telefonu kulağıma götürdüm ve dinledim.

"Kimi arıyorsun?" diye sordu Thomas. "Başkan', mı arıyorsun? Bana onu asla aramamamı söyledi. Ve bu eğer onun numarasıysa silinmiş olması gerekirdi?

Onu susturmak için parmağımı dudağıma göttirch1m. Telefon bir kez çaldı.

Sonra ikinci kez.

üçüncü kez. ,

Ardından açıldı. Bir hışırtı ve sonunda, bir ses.

"Alo, Harry Peyton."

cagnn

YETMIŞ DORT

"Alo?" dedi Harry tekrar. "Kimsiniz?"
"Ben Ray," dedim, en sonunda sesimi bulduğum&
"Ray!" dedi Harry coşkulu bir sesle. "Tanrım! Dönmüş-
"Döndük," dedim.
"Tann aşkın, neler oldu? Haberlerde çok az bilgi vardı ama Morris Sawchuck'm karısının öldürüldüğünü siz buldunuz, öyle mi? Tanrım, bu işe nereden bulaştma? Yani, nomasla bağlantılı olduğunu biliyorum ama Tanrı aşkına, öte-
"Ucundan (145ndük," dedim düşünerek. Parçaları bir arayı getirmeye çalışıyordum.
"Seni evden birkaç kez aradık ama ulaşamadık, Önce birkaç günlüğüne Burlington'a gittiğini, kardeşini de beraberinde göttirdtiğüntl sandık."
"Hayır."
Harry güldü. "Evet, neyse, artık ne olduğunu biliyoruz, değil mi? Sen iyi misin? Yani fiziksel olarak? ikiniz de iyisiniz, değil mi?"
"Bileklerimiz biraz acıyor," dedim. "Asluıda her yerim ağrıyor."
"Feci bir şey," dedi Harry. "Bak, imzalaman gereken belgeler var, istediğin zaman halledebilirit Hayatın normale döndükten sonra—"

Hayir," dedim. "Şimdi halledelim.

`Ah, tabii, ajandama baka-'
Birkaç dakikaya oradayım.

"Ray, dur. Ray? Beni cep telefonumdan aradın. Neden ofısten aramadın? Bu numarayı nerden buldun?",
"Birazdan görüşürüz," dedim ve telefonu kapattım.
Thomas bana baktı. "Başkan nasıl?" diye sordu.
Koridordan babamın odasına yürüdüm, kapıyı kapattun ve yatağın ayakucuna oturdum. Telefonu yatak örtüsünün üstüne koydum, ellerimi kumaşın üstünde gezdirdim, dokusunu avuç içlerimde hissettim. •
Neler oluyordu böyle?
Harry Peyton evi arayıp eski Başkan Clinton numarası yapmıştı. O telefonu açmasını umduğu tek kişi kardeşim olabilirdi. Harry kardeşimin hayallerini biliyordu.
Onunla oynuyordu.
Lewis'in araması ilk olamazdı. Hayır, daha Önce de ararım olmalıydı. Kardeşimle konuşmuştu. Kardeşim Bill Clinton'la görüştüğünü sanmıştı.
Ama Thomas'm bu konuşmaları hattın diğer ucunda kimse yokken yaptığım da biliyordum. Elinde telefon olmadan hayali konuşmalar yaparken görmüştüm onu.
Harry Peyton bu konuşmalardan haberdardı.

Ve onlar gerçeğe dönüştürmeye karar vermişti. ,

Telefonumu aldım, babamın odasından çıktım ve Thomas'ın yanına gittim. Hâlâ keyifsizce bilgisayar sandalyesinde oturuyordu.

"Bu telefondan arama geldiği zaman.,. Anlıyorsun işte, o sana ne söylüyordu?"

Thomas gözlerini kırpıştırdı. "Sana anlatmıştım, son zamanlarda eskisi kadar iyi konuş/Ş.11/44stln bahsetmiştim?"

"Evet."
"Sana bazı şeyleri anlatırsam başımıza kötü işler gelece-
ğini söyledi. Benim başıma gelenleri ve kendisinin bana Oy-
ledilclerini anlatmamamı... Her şeyin ikimizin arasında ol•
duğunu ve beni, seni ve babamı tanımak istediğini. Benimle
telefon olmadan konuştuğımda öyle sorular sormuyordu. Onu
sadece benim duyduğum zamanlar."
"Babam hakkında ne sordu sana?" t
"Arkadaşlarından bahsedip bahsetmedigini, babamın bana
onlar hakkında kötü bir şey anlatıp anlatmadıgım. Çünkü Bay
Clinton çevremdeki kimsenin bir düşman ya da ajan olmadı-
ğından emin olınallymış."
"Ona ne anlattmr
Thomas omuz silkti. "Pek fazla şey anlatmadım. Ona Lea
Prentice'ten hoşlanmadığum, Bay Peyton'ı da hiç sevmediğimi
ve o da orada olacağı için babamın cenazesine gitmediğimi.*
"Thomas," dedim nazikçe, "uzun zaman önce başına gelen
olay, hani penceredeki, bunu yapan Bay Peyton'dı, değil mi?'
Gözleri uzağa daldı. "Babam bu konudan bahsetmemem
gerektiğini söyledi. Asla. Olayın gerçek olduğunu öğrendi-
ten ve özür diledikten sonra bile. Konuyla ilgili ne yapacağı-
na karar vermeden bundan kimseye bahsetmemem gerektiği-
ni söyledi. Ama er ya da geç anlatmak zorunda kalabiliria"

Kafasını çevirdi. "Ben bunu asla yapmak istemedim. Babam bana uzun süre o olayı unutturmaya çalıştı, bu yüzden bunu yapabileceğim' hiç sanmıyordum. Polise anlatabileceğimi ya da bir mahkeme salonunda konuşabileceğimi. Hayır, asla."
Telefonumu aldım, bir numara aradım ama hafızada kayıt-
h olmadığını gördüm. Bir telefon rehberine ihtiyacım vardı.
"Sonra komışacağa, tamam mı Thomas?" dedim. "Ve gi•
dip sana bir bilgisayar alar:ağız?'

Psikoz

"Tamam," dedi. "Akşam yemeği hazırlamamı ister misin?" Öyle beklenmedik bir teklifti ki ağlayacağım sandım.
"Evde bir şey var mı emin değilim," dedim. "Geri döndüğümde hallederiz."
Merdivenleri indim, dışarı baktım, Declektif Duckworth'ü verandada beni beklerken gördüm. Mutfak çekmecelerinin birinde rehberi buldum, açtım ve Len Prentice'in ev telefo-

nuna baktım.
"Alo?" Telefonu Marie açtı
"Selam Marie. Benim, Ray.

"Ah, Ray, inanmıyorum, Lenge ikimiz Thomas'la başını<
za gelenleri duyduk—"
"Sana hemen bir şey soracağım. Benim için bu soruya ce-

yap yenilen lazım." •

"Nedir? Ne bilmek istiyorsun?

"Len Tayland'a gittiğinde, onunla birlikte gitmediğini biliyorum ama yanında başkası var mıydı?"

"Evet, tabii. Harry'le birlikte gittiler. Harry Peyton. Ama Len biraz sıkılmış çünkü Harry hep yalnız takılmış. Thomas'la ikiniz nasılsın-Ş

Telefonu kapana!) ve Duckwortiftin yanına gittim.

"Plan değişti," dedim. -

Duckworth'ün arabasında, kafamdakileri açıklamak için elimden geleni yaptım. Harry Peyton'm babamın Tayland maceralarını bildiğini öğrendiğini, babamın Thomas küçükken Harry'nin ona yaptığı şeyin gerçek olduğuna inandığını ve Peyton'ın bu durum karşısında paniklediğini.

"Bence babamı o öldürdü," dedim. "Ya da en azından, babamı kurtarma& Belki babam ölıneden önce ya da sonrasında, Harry kardeşimi aramaya baş la hayallerden yararlandı.

~J

inwood Barday

Ona yaptığı şeyi kimseye anlatınaması için uğraştı. Başkan emir verirse Thomas'm bu konuda sessiz kalacağını düşündü."
"Bu karşılaştığım en korkunç olay," dedi Duckworth. "Ve inan bana, çok şey gördüm."
"Harry seni arayıp ne söyledi?" diye sordum. "Thomas hakkında, Whir1360'ta gördükleri hakkında?"
"Ne?" dedi Duckworth, bileğini direksiyona dayayıp.
"Harry'i görmeye gittim, ona Thomas'ın internette gördüklerini, gerçekten önemli olabileceğini ve polisle görüşmem gerektiğini ama onlan ikna etmekte zorlandığımı söyledim. Harry seni tanıdığım ve benim adıma seni arayacağım söyledi."
Duckworth yavaşça kafasını salladı. "Harry Peyton'ı uzun zamandır tanıyorum ama beni bu konuyla ilgili asla aramadı."
"Alçak heriÇ" dedim. "Lanet olası pislik."
Duckworth bana baktı. "Sence bildiğini biliyor mu?"
"Bana sorduğu son şey, onu neden cebinden aradığım& Nıunarasım nereden bulduğumu Öğrenmek istedi."
Duckworth dilini üst dudağında gezdirdi. "Bence biliyor?
"Evet," dedim. "Bence de biliyor."
Harry Peyton'uı hukuk bürosuna girdik. Duckworth önder girmekte ısrar etti ve kapıdan Önce o geçti.
Peyton'ın sekreteri Alice başım masasından kaldırdı. İki-

mize bakıp gülümsedi.

"Selam Barry," dedi Dedektif Duckworth'e. Sonra, "Ray, Tanrım, yaşadıklarına inanamıyorum."

"Harry'le görüşmemiz gerek," dedi Duckworth.

"İkiniz birlikte mi?" dedi Alice.

"Harry'le görüşmemiz gerek, Alice," diye tekrarladı Dıi ckworth az öncekinden sertçe.

Alice'in gülümsemesi kayboldu. Telefon açtı. "Seni görmek isteyen birileri var," dedi.

Alice'in masasının üç metre ötesindeki ağır ahşap kapı saniyeler sonra açıldı. Harry kapıyı açıp ikimize baktı. Önce bana, sonra Barry'ye.

Beni orada bir polisle birlikte görünce her şeyi anladı. Bunu gözlerinde görebiliyordum. Artık sonunun geldiğini biliyordu.

"Harry," dedi Duckworth, kapıya yönelip, "sana birkaç soru sormam gerekiyor."

Harry geri çekildi ve kapıyı suratımıza çarptı.

Duckworth öne atıldı, kapı kolum çevirdi ve itti ama kapı oynamadı. Ben de dedektifın yanına geçtim ve aptal gibi ben de kapıyı zorladım. • :

"Harry!" diye bağırdı Duckworth. "Aç kapıyı!"

Harry hiçbir şey söylemedi.

Duckworth, Alice'e döndü. "Bu ofisin başka çıkışı var

"Hayır," dedi. "Camlar açılnuyor."

"Analıtarm var mı?"

Alice çekmecesini karıştmrken ağzımı kapıya dayayıp ba-
ğırdun, "Biliyorum, Harry! Ne yaptığım biliyorum! Babama
ve kardeşime!" Kapıyı yumrukladun. "Çık dışarı! Çık dışarı,
lanet olası! Biliyoruz! Babam telefonunda o fotoğrafları bul-
du ve—"
"Defol git buradan!" diye bağırdı ofısinden.
"Telefonunda fotoğrafları buldu ve anladı! Thomas'm ger-
çeği söylediğini anladı!"
"Bul şu lanet anahtar,". dedi Duckworth, Alice'e.
"Binin sen, Harry!" diye bağırdım. "Thomas'a ya da baba-
ma yaptığın şey yüzünden hüküm giymesen bile bu kasabada